

TỊCH NGUYỆT SƯƠNG SƯƠNG

BẢ ĐẠO:
Chỗ chọc
tổng
giám
độc
nóng tính

Editor:

Cua Rang Me
gamapdethuong

DIENDANLEQUYDON

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Không Có Hứng Thú
- Chương 2: Dành Riêng Cục Cứng
- Chương 3: Vị Hôn Thê Bí Ẩn
- Chương 4: Sớm Đã Đi
- Chương 5: Vứt Bỏ Đi
- Chương 6: Hẳn Là Gay
- Chương 7: Tôi Đặt Trước Rồi!
- Chương 8: Mười Lăm Năm Trước
- Chương 9: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm
- Chương 10: Đánh Nhau? Làm Lành?
- Chương 11: Anh Trai
- Chương 12: Ba Viên Thuốc
- Chương 13: Ghen
- Chương 14: Nhìn Đẹp Không?
- Chương 15: Người Đàn Ông Đào Hoa (Play Boy)
- Chương 16: Lời Thì Thầm
- Chương 17: Hạ Được Trong Cà Phê
- Chương 18: Bệnh Nhân Phòng 403
- Chương 19: Âu Tiểu Thiển
- Chương 20: Ở Cùng Một Chỗ
- Chương 21: Muốn Khi Dễ Cô
- Chương 22: Sinh Bệnh
- Chương 23: Nụ Hôn Của Hẳn
- Chương 24: Nhục Nhã
- Chương 25: Toilet Nam
- Chương 26: Dạy Dẫn Hẳn
- Chương 27: Vật Thay Thế?

Chương 28: Nghĩ Về Cô Suốt 5000 Ngàn Ngày
Chương 29: Không Có Ra Tay
Chương 30: Ban Thưởng Đứa Bé
Chương 31: Nhanh Chóng Lựa Chọn
Chương 32: Sự Thật Về Âu Tiểu Thiển
Chương 33: Không Thấy Bóng Dáng
Chương 34: Vạch Trần Thân Phận Của Cô
Chương 35: Lửa Giận Ngập Trời
Chương 36: Ta Sẽ Giết Người
Chương 37: Thay Đổi Thân Phận
Chương 38: Cà Phê, Nguyện Vọng
Chương 39: Vĩnh Viễn Trốn Không Thoát
Chương 40: Đại Ngốc
Chương 41: Nhất Định Không Được Chết
Chương 42: Giường Đơn
Chương 43: Một Mình Sinh Con
Chương 44: Ở Ngay Bên Cạnh
Chương 45: Tranh Cãi
Chương 46: Yêu Hẳn
Chương 47: Gặp Mặt
Chương 48: Cử Chỉ Thân Mật (1)
Chương 49: Cử Chỉ Thân Mật (2)
Chương 50: Cảm Giác Quen Thuộc (1)
Chương 51: Cảm Giác Quen Thuộc (2)
Chương 52: Kết Quả Kiểm Tra (1)
Chương 53: Kết Quả Kiểm Tra (2)
Chương 54: Tình Thế Nghịch Chuyển
Chương 55: Điều Kiện
Chương 56: Một Lần Bồi Dưỡng
Chương 57: Xuất Viện
Chương 58: Về Đến Nhà
Chương 59: Sẽ Không Chờ, Không Cần Chờ

Chương 60: Vật Thể Không Rõ
Chương 61: Cô Gái Xinh Đẹp
Chương 62: Có Yêu Cầu
Chương 63: Chỉ Có Thế Là Cô
Chương 64: Không Cần Đứa Bé
Chương 65: Đồ Của Tôi
Chương 66: Lập Tức Cho Em
Chương 67: Một Mình Sao?
Chương 68: Anh Em Nhà Họ Tư
Chương 69: Tại Sao Hẳn Biết
Chương 70: Cố Chủ
Chương 71: Kiếm Sống
Chương 72: Con Dâu Tương Lai
Chương 73: Gọi Một Lần Nữa
Chương 74: Hành Động Bí Mật
Chương 75: Dính Sát
Chương 76: Bạn Lâu Năm
Chương 77: Vợ Trước Của Hẳn
Chương 78: Người Đàn Ông Ma Quý
Chương 79: Hẳn Là Sát Thủ
Chương 80: Xin Nhanh Một Chút
Chương 81: Tự Mình Hành Động
Chương 82: Nhất Định Phải Chết
Chương 83: Ân Nhân Cứu Mạng
Chương 84: Biết Trở Lại
Chương 85: Không Khí Mập Mờ
Chương 86: Tao Muốn Mà Chết
Chương 87: Tôi Sẽ Quay Trở Về
Chương 88: Nhào Vào Lòng Hẳn
Chương 89: Hôn Môi Gián Tiếp
Chương 90: Hai Lựa Chọn
Chương 91: Lôi Minh Nổ Tung

Chương 92: Cảm Ơn Anh
Chương 93: Muốn Thế Nào
Chương 94: Quang Minh Chính Đại
Chương 95: Có Nữ Quý
Chương 96: Cố Gắng Bình Tĩnh
Chương 97: Chính Là Yêu Cô
Chương 98: Ghen Tỵ Tức Giận
Chương 99: Tâm Hồn Đau Nhói
Chương 100: Đánh Mất Tim
Chương 101: Tôi Sẽ Chờ
Chương 102: Khó Chịu
Chương 103: Chăm Sóc Cả Đời
Chương 104: Bày Tỏ Áy Náy
Chương 105: Xin Hãy Nhớ Tôi
Chương 106: Ngả Bài
Chương 107: Nguy Rồi
Chương 108: Thật Khó Chịu
Chương 109: Buổi Sang Hạnh Phúc
Chương 110: Điện Thoại Khẩn Cấp
Chương 111: Quan Trọng Nhất
Chương 112: Có Phải Hay Không?
Chương 113: Giúp Tôi Đánh Thức
Chương 114: Vĩnh Viễn
Chương 115: Sao Chối
Chương 116: Muốn Chết
Chương 117: Mau Trở Lại
Chương 118: Về Nhà
Chương 119: Rất Nguy Hiểm
Chương 120: Tôi Yêu Em
Chương 121: Ép Tôi Điên Rồi
Chương 122: Nghi Ngờ
Chương 123: Nguyên Nhân Phá Sản

Chương 124: Nói Cho Tôi Biết
Chương 125: Người Quan Trọng Nhất
Chương 126: Vị Khách Bất Ngờ
Chương 127: Âm Thầm Thu Mua
Chương 128: Tâm Trạng Phiền Nã
Chương 129: Nghe Qua Ở Đâu
Chương 130: Vật Kia
Chương 131: Thật Là Nhớ Quá
Chương 132: Chưa Từng Thích Một Chút
Chương 133: Cứu Em
Chương 134: Không Cho Phép, Không Cho Phép
Chương 135: Kẻ Thù
Chương 136: Không Nên Quên
Chương 137: Thấy Rõ Tim Của Mình
Chương 138: Dẫn Tôi Đi
Chương 139: Rời Đi
Chương 140: Té Bất Tỉnh
Chương 141: Lá Thư
Chương 142: Vãn Nhìn
Chương 143: Trưởng Thành?
Chương 144: Tôi Muốn Gặp Em
Chương 145: Có Thể Kiên Trì Bao Lâu
Chương 146: Chính Là Cô Ấy
Chương 147: Cô Dâu Mới
Chương 148: Thì Ra Là Mình
Chương 149: Ngoan Ngoãn Đầu Hàng
Chương 150: Không Gặp Lại
Chương 151: Bóng Lưng Này
Chương 152: Đừng Giả Bộ
Chương 153: Áo Giác
Chương 154: Đút Anh Ăn CƠM
Chương 155: Đều Nhận Lấy

Chương 156: Anh Từ Chối
Chương 157: Nhận Ra Tôi?
Chương 158: Nói Một Hơi
Chương 159: Có Thể Lâu Một Chút
Chương 160: Biện Pháp Phòng Ngừa
Chương 161: Cầu Hôn
Chương 162: Tạm Biệt!
Chương 163: Mất Tích
Chương 164: Là Di Thư?
Chương 165: Trừ Khi Anh Chết
Chương 166: Mãi Mãi Bảo Vệ Em
Chương 167: Lo Lắng
Chương 168: Ghen
Chương 169: Tức Giận?
Chương 170: Không Được Phép Đụng Vào Người Tôi
Chương 171: Ý Tưởng
Chương 172: Oan Gia
Chương 173: Tuyệt Đỉnh Vô Lại
Chương 174: Bà Xã Đại Nhân
Chương 175: Mãi Mãi
Chương 176: Đây Cũng Gọi Là Làm Vợ Sao?
Chương 177: Muốn Gặp Mặt
Chương 178: Tin Đồn
Chương 179: Người Đồng Hành Mới
Chương 180: Người Đàn Ông Không Đơn Giản
Chương 181: Phải Xin Lỗi
Chương 182: Không Thể Chống Đỡ
Chương 183: Cù Lét
Chương 184: Hôn Sự
Chương 185: Thích Em Dã Man Bạo Ngược
Chương 186: Tội Trước Hôn Lễ
Chương 187: Lời Thề

Chương 188: Kẻ Thù
Chương 189: Cạm Bẫy, Phản Bội
Chương 190: Đồ Vật Thần Bí
Chương 191: Viên Đá Màu Đen
Chương 192: Thật Xin Lỗi
Chương 193: Không Thể Chết
Chương 194: Tranh Giành Tình Nhân
Chương 195: Nhớ Lại 1
Chương 196: Nhớ Lại 2
Chương 197: Nhớ Lại 3
Chương 198: Sụp Đổ
Chương 199: Kết Truyện

Mục lục

- Chương 1: Không Có Hứng Thú
- Chương 2: Dành Riêng Cục Cứng
- Chương 3: Vị Hôn Thê Bí Ẩn
- Chương 4: Sớm Đã Đi
- Chương 5: Vứt Bỏ Đi
- Chương 6: Hẳn Là Gay
- Chương 7: Tôi Đặt Trước Rồi!
- Chương 8: Mười Lăm Năm Trước
- Chương 9: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm
- Chương 10: Đánh Nhau? Làm Lành?
- Chương 11: Anh Trai
- Chương 12: Ba Viên Thuốc
- Chương 13: Ghen
- Chương 14: Nhìn Đẹp Không?
- Chương 15: Người Đàn Ông Đào Hoa (Play Boy)
- Chương 16: Lời Thì Thầm
- Chương 17: Hạ Được Trong Cà Phê
- Chương 18: Bệnh Nhân Phòng 403
- Chương 19: Âu Tiểu Thiển
- Chương 20: Ở Cùng Một Chỗ
- Chương 21: Muốn Khi Để Cô
- Chương 22: Sinh Bệnh
- Chương 23: Nụ Hôn Của Hẳn
- Chương 24: Nhục Nhã
- Chương 25: Toilet Nam
- Chương 26: Dạy Dỗ Hẳn
- Chương 27: Vật Thay Thế?
- Chương 28: Nghĩ Về Cô Suốt 5000 Ngàn Ngày
- Chương 29: Không Có Ra Tay
- Chương 30: Ban Thường Đưa Bé
- Chương 31: Nhanh Chóng Lựa Chọn
- Chương 32: Sự Thật Về Âu Tiểu Thiển
- Chương 33: Không Thấy Bóng Dáng
- Chương 34: Vạch Trần Thân Phận Của Cô
- Chương 35: Lừa Giận Ngập Trời
- Chương 36: Ta Sẽ Giết Người
- Chương 37: Thay Đổi Thân Phận
- Chương 38: Cà Phê, Nguyện Vọng

Chương 39: Vĩnh Viễn Trốn Không Thoát
Chương 40: Đại Ngốc
Chương 41: Nhất Định Không Được Chết
Chương 42: Giường Đơn
Chương 43: Một Mình Sinh Con
Chương 44: Ở Ngay Bên Cạnh
Chương 45: Tranh Cãi
Chương 46: Yêu Hẳn
Chương 47: Gặp Mặt
Chương 48: Cử Chi Thân Mật (1)
Chương 49: Cử Chi Thân Mật (2)
Chương 50: Cảm Giác Quen Thuộc (1)
Chương 51: Cảm Giác Quen Thuộc (2)
Chương 52: Kết Quả Kiểm Tra (1)
Chương 53: Kết Quả Kiểm Tra (2)
Chương 54: Tình Thế Nghịch Chuyển
Chương 55: Điều Kiện
Chương 56: Một Lần Bồi Dưỡng
Chương 57: Xuất Viện
Chương 58: Về Đến Nhà
Chương 59: Sẽ Không Chờ, Không Cần Chờ
Chương 60: Vật Thể Không Rõ
Chương 61: Cô Gái Xinh Đẹp
Chương 62: Có Yêu Cầu
Chương 63: Chi Có Thể Là Cô
Chương 64: Không Cần Đưa Bé
Chương 65: Đồ Của Tôi
Chương 66: Lập Tức Cho Em
Chương 67: Một Mình Sao?
Chương 68: Anh Em Nhà Họ Tư
Chương 69: Tại Sao Hẳn Biết
Chương 70: Cố Chủ
Chương 71: Kiểm Sống
Chương 72: Con Dâu Tương Lai
Chương 73: Gọi Một Lần Nữa
Chương 74: Hành Động Bí Mật
Chương 75: Dính Sắt
Chương 76: Bạn Lâu Năm
Chương 77: Vợ Trước Của Hẳn
Chương 78: Người Đàn Ông Ma Quý
Chương 79: Hẳn Là Sát Thủ
Chương 80: Xin Nhanh Một Chút

Chương 81: Tự Minh Hành Động
Chương 82: Nhất Định Phải Chết
Chương 83: Ân Nhân Cứu Mạng
Chương 84: Biết Trở Lại
Chương 85: Không Khí Mập Mờ
Chương 86: Tao Muốn Mà Chết
Chương 87: Tôi Sẽ Quay Trở Về
Chương 88: Nhào Vào Lòng Hồn
Chương 89: Hôn Môi Gián Tiếp
Chương 90: Hai Lựa Chọn
Chương 91: Lôi Minh Nổ Tung
Chương 92: Cảm Ơn Anh
Chương 93: Muốn Thế Nào
Chương 94: Quang Minh Chính Đại
Chương 95: Có Nữ Quý
Chương 96: Cố Gắng Bình Tĩnh
Chương 97: Chính Là Yêu Cô
Chương 98: Ghen Tỵ Tức Giận
Chương 99: Tâm Hồn Đau Nhói
Chương 100: Đánh Mất Tim
Chương 101: Tôi Sẽ Chờ
Chương 102: Khó Chịu
Chương 103: Chăm Sóc Cả Đời
Chương 104: Bày Tò Áy Náy
Chương 105: Xin Hãy Nhớ Tôi
Chương 106: Ngã Bài
Chương 107: Nguy Rồi
Chương 108: Thật Khó Chịu
Chương 109: Buổi Sang Hạnh Phúc
Chương 110: Điện Thoại Khẩn Cấp
Chương 111: Quan Trọng Nhất
Chương 112: Có Phải Hay Không?
Chương 113: Giúp Tôi Đánh Thức
Chương 114: Vĩnh Viễn
Chương 115: Sao Chối
Chương 116: Muốn Chết
Chương 117: Mau Trở Lại
Chương 118: Về Nhà
Chương 119: Rất Nguy Hiểm
Chương 120: Tôi Yêu Em
Chương 121: Ép Tôi Điên Rồi
Chương 122: Nghi Ngờ

Chương 123: Nguyên Nhân Phá Sản
Chương 124: Nói Cho Tôi Biết
Chương 125: Người Quan Trọng Nhất
Chương 126: Vị Khách Bất Ngờ
Chương 127: Âm Thầm Thu Mua
Chương 128: Tâm Trạng Phiền Não
Chương 129: Nghe Qua Ở Đâu
Chương 130: Vật Kia
Chương 131: Thật Là Nhớ Quá
Chương 132: Chưa Từng Thích Một Chút
Chương 133: Cứu Em
Chương 134: Không Cho Phép, Không Cho Phép
Chương 135: Kẻ Thù
Chương 136: Không Nên Quên
Chương 137: Thấy Rõ Tim Của Mình
Chương 138: Dẫn Tôi Đi
Chương 139: Rời Đi
Chương 140: Té Bất Tỉnh
Chương 141: Lá Thư
Chương 142: Vẫn Nhìn
Chương 143: Trưởng Thành?
Chương 144: Tôi Muốn Gặp Em
Chương 145: Có Thể Kiên Trì Bao lâu
Chương 146: Chính Là Cô Ấy
Chương 147: Cô Dâu Mới
Chương 148: Thì Ra Là Mình
Chương 149: Ngoan Ngoãn Đầu Hàng
Chương 150: Không Gặp Lại
Chương 151: Bóng Lưng Này
Chương 152: Đừng Giã Bộ
Chương 153: Áo Giác
Chương 154: Đút Anh Ăn CƠM
Chương 155: Đều Nhận Lấy
Chương 156: Anh Từ Chối
Chương 157: Nhận Ra Tôi?
Chương 158: Nói Một Hơi
Chương 159: Có Thể lâu Một Chút
Chương 160: Biện Pháp Phòng Ngừa
Chương 161: Cầu Hôn
Chương 162: Tạm Biệt!
Chương 163: Mất Tích
Chương 164: Là Di Thư?

Chương 165: Trừ Khi Anh Chết
Chương 166: Mãi Mãi Bảo Vệ Em
Chương 167: Lo Lắng
Chương 168: Ghen
Chương 169: Tức Giận?
Chương 170: Không Được Phép Đụng Vào Người Tôi
Chương 171: Ý Tưởng
Chương 172: Oan Gia
Chương 173: Tuyệt Định Vô Lại
Chương 174: Bà Xã Đại Nhân
Chương 175: Mãi Mãi
Chương 176: Đây Cũng Gọi Là Làm Vợ Sao?
Chương 177: Muốn Gặp Mặt
Chương 178: Tin Đồn
Chương 179: Người Đồng Hành Mới
Chương 180: Người Đàn Ông Không Đơn Giản
Chương 181: Phải Xin Lỗi
Chương 182: Không Thể Chống Đỡ
Chương 183: Cù Lét
Chương 184: Hôn Sự
Chương 185: Thích Em Dã Man Bạo Ngược
Chương 186: Tối Trước Hôn Lễ
Chương 187: Lời Thề
Chương 188: Kẻ Thù
Chương 189: Cạm Bẫy, Phán Bội
Chương 190: Đồ Vật Thần Bí
Chương 191: Viên Đá Màu Đen
Chương 192: Thật Xin Lỗi
Chương 193: Không Thể Chết
Chương 194: Tranh Giành Tình Nhân
Chương 195: Nhớ Lại 1
Chương 196: Nhớ Lại 2
Chương 197: Nhớ Lại 3
Chương 198: Sụp Đổ
Chương 199: Kết Truyện

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Không Có Hứng Thú

Cái gì? Gay?

Âu Thiển Thiển giật mình nhìn vào tài liệu “S” của nhiệm vụ lần này! Cô thực không thể tin được người đàn ông mê người chết không đền mạng kia lại là gay? Thiệt hay giả? Cô không phải hoa mắt chứ?

"G—A—Y!" Đúng vậy, xác thực là từ gay!

"Ha ha... Thú vị!" Âu Thiển Thiển nhẹ nhàng mỉm cười, xinh đẹp động lòng người! Mà viên đá quý màu đen đính trên khước mắt trái của cô, cũng bởi vì cô cười mà biến thành chợt tối chợt sáng, nhấp nháy lên ánh sáng bí ẩn.

Hai con người nhìn chăm chăm vào tài liệu trong tay, đôi mắt linh hoạt di chuyển xung quanh, nhìn vào thông tin được bôi đen:

Hàn Đông Liệt, tên tiếng anh là King, 27 tuổi, chín đời đơn truyền của nhà họ Hàn, tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên, rất giàu có, công ty con trải rộng toàn cầu, nghe nói hẳn có giao tình sau đấm với một vị quan lớn cấp cao, còn có thủ lĩnh hắc đạo, làm việc từ trước đến nay đều lô lệ phong hành (quyết định nhanh chóng), tuổi còn trẻ nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ ngành công nghiệp, là nhân vật làm cho người nghe tin đã sợ mất mật. Nhưng nghe đồn, năm nay 27 tuổi khỏe mạnh, nhưng chưa bao giờ chạm qua phụ nữ, lời đồn của hẳn lại càng thêm bay múa đầy trời, nói hẳn là ... gay!

Cô mỉm cười xem hết tờ thứ nhất, lật tư liệu đến tờ thứ hai, trên trang giấy đơn giản màu trắng có hai hàng chữ màu đen:

Nhiệm vụ: Sinh con trai cho Hàn Đông Liệt!

Tiền thưởng: 1 tỷ

Nhìn thấy hai hàng chữ, nụ cười trên mặt cô dần dần tiêu tan, hai con mắt của Thiển Thiển khép lại, trong đầu hồi tưởng lời nhắc nhở của người nào đó, không ngừng lướt qua, một lần lại một lần:

"Hứa với tôi... Nhất định phải sinh con cho Hàn Đông Liệt... Vô luận như thế nào nhất định phải sinh con cho hắn... Hứa với tôi... Cầu xin cô hứa với tôi..."

Vì cái gì? Vì cái gì rõ ràng là hai sự tình khác biệt, lại có thể ngoài ý muốn mà trùng hợp? Đây là vận mệnh sao? Là số mệnh sao? Cô nhất định dây dưa không rõ với người đàn ông này sao?

Mắt mở to quay đầu nhìn bầu trời xanh thẳm... Cô biết rõ mình đã không còn là chim có thể bay lượn tự do như trước...

...

Trong khi đó, tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên ở Đài Loan.

"King, cậu rõ ràng là thích phụ nữ, sao ở nước ngoài nghe tin đồn cậu là gay? Chẳng lẽ cậu thật sự muốn giữ cái kia để làm đồng tử? Cô độc sống quãng đời còn lại?" Giang Minh Húc đặt cà phê ở trên bàn, tò mò hỏi.

Hàn Đông Liệt ngồi ghế chủ tịch hội đồng quản trị, bưng cà phê, khuôn mặt lạnh lùng nói, "Cậu và cha tớ giống y nhau, luôn đặt phụ nữ ở ngoài miệng, phiền chết rồi!" Kết hôn gì, sinh con gì, hắn không hề có hứng thú.

Giang Minh Húc bất đắc dĩ nhún vai, lắc đầu nói, "Ai... Thật không rõ cậu vì cái gì không chạm phụ nữ, 27 tuổi còn là một xử nam, sức chịu đựng của cậu cũng thật quá mạnh! Chẳng lẽ cậu đã từng bị tổn thương? Hoặc là chưa tìm được tình yêu đích thực? Hay là lỡ "thề non hẹn biển" với người nào đó?"

Nghe hẳn lời nhai không yên, mắt lạnh lẽo của Hàn Đông Liệt đột nhiên quét về phía hẳn, ánh sáng lạnh như băng trực tiếp đâm vào tim của hẳn.

Giang Minh Húc bị hù rùng mình một cái.

"Cậu đừng dài dòng, chuyện của tớ còn chưa tới phiên cậu hỏi, hủy bỏ bữa tiệc ngày mai đi!" Bố già chết tiệt, lại sắp xếp bữa tiệc tuyển vợ, hẳn mới không đi!

Giang Minh Húc có chút buồn rầu, một bên là cấp trên của hẳn, một bên là cấp trên của cấp trên, hẳn nghe bên nào cũng không ổn? Hẳn rất nhanh vận chuyển đại não, vắt hết óc nghĩ biện pháp, rốt cục hẳn nghĩ ra kế sách hay vẹn toàn đôi bên.

Hẳn cười mờ ám nhìn Hàn Đông Liệt, nói, "King, cậu đối nghịch với lão gia như vậy thật sự quá không sáng suốt rồi! Tớ cảm thấy, cậu kỳ thật có thể theo ý của lão gia, có thể tùy tiện chọn một người phụ nữ ở bữa tiệc lấy về nhà, cùng lắm thì xem như mua về nhà một cái bình hoa, bày ở trước mắt của lão gia, lão gia nhìn xem thoải mái, cậu cũng được tự do vui vẻ, không tốt sao?"

Nghe hẳn nói, Hàn Đông Liệt trầm mặc, ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười tà!

Chỉ cần không sinh con, kết hôn cũng không có gì lớn!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Dành Riêng Cục Cục

Buổi tối ngày hôm sau.

Trong đại sảnh của buổi tiệc đứng đầy thiên kim tiểu thư, Hàn Đông Liệt một thân tây trang màu bạc đứng phía trước bên cạnh tháp champagne, chung quanh hẳn không có một bóng người, chính xác mà nói, không người nào dám đến gần. Hẳn giống như một ông vua cao quý, cao ngạo đứng tách biệt, giống như một tảng băng lạnh lẽo.

Đột nhiên, một người phụ nữ xinh đẹp mặc lễ phục màu đỏ can đảm đi về hướng hẳn, cô cầm lấy ly Champagne trên tháp Champagne, cử động hướng hẳn, ỏn ẻn vừa nói, "Xin chào, em là Anna, ngày hôm qua mới từ nước Anh trở về, thật vui khi nhìn thấy anh!"

Hàn Đông Liệt gương mặt lạnh lùng, hai con ngươi lạnh lùng buông xuống nhìn về phía cô, không ngừng dò xét.

Anna thấy hẳn nhìn mình, trái tim đột nhiên nhảy lên rất nhanh, hai gò má cũng lập tức ửng hồng.

Anh ấy thật là một người đàn ông cực phẩm, chẳng những có tiền có thế, hơn nữa ngoại hình thật tốt, nhất là cặp mắt kia, lạnh như băng mang theo cuồng ngạo, nhìn từ góc độ của cô từ dưới hướng lên, đôi mắt nửa nhắm nửa mở thần bí kia, giống như dụ hoặc người ta rơi vào vực sâu.

Anna thẹn thùng cúi đầu xuống, ngại ngùng mà nói, "Liệt, bởi vì em từ nhỏ đã sống ở Anh, đối với Đài Loan rất không quen thuộc, không biết anh có thể, đưa em đi tham quan một vòng quanh đây không?"

Liệt? Hàn Đông Liệt nhìn chăm chú vào cô, cũng không trả lời, chỉ là hai hàng lông mày không ngừng nhíu chặt.

Đợi không được câu trả lời của hắn, Anna hiếu kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt của hắn có chút tức giận, nghi hoặc mà nói, "Liệt, không được sao? Liệt? Liệt? Liệt..."

Hàn Đông Liệt ánh mắt treo trên người cô đột nhiên dời đi, lạnh lùng nói bốn chữ, "Minh Húc, tiễn khách!"

"Vâng, King!" Đứng cách đó hai mét Giang Minh Húc lắc đầu, người phụ nữ ngốc này đã out rồi!

Chậm rãi bước đến trước mặt Anna, đem tay phải ưu nhã hướng về cửa chính duỗi ra, chậm rãi tiễn khách, "Anna tiểu thư, xin vui lòng!"

"Tại... Tại sao?" Anna nhìn nhìn Hàn Đông Liệt, lại nhìn người đàn ông tên Minh Húc, hoàn toàn không rõ tình huống, bỗng nhiên, bốn phía truyền đến tiếng bàn tán xì xào, làm cho cô bưng tỉnh.

"Nhìn xem, lại có một phụ nữ ngốc đi đến gần King, thật sự là không biết lượng sức!"

"Đúng vậy, đúng vậy, cô ta dám gọi tên của King, thật sự là vô tri, đáng đời bị đuổi đi."

"Đúng vậy, khắp Đài Loan có người nào không biết tên của King là một điều cấm kị, đây là biệt danh độc quyền dành riêng cho cục cưng của hắn (ý nói chỉ có vợ hắn mới được gọi tên hắn)... ..., thiếu chút nữa đã quên rồi, cô mới từ Anh quốc trở về, ha ha a..."

"..."

Nghe tiếng cười nhạo xung quanh, gương mặt xinh đẹp của Anna trắng bệch, âm u. Cô gặt gao cắn môi dưới, để ly Champagne trong tay xuống bàn, hất đầu đi như chạy ra ngoài cửa.

Không biết, cô thật sự không biết! Ngoại trừ biết rõ hẳn là tổng giám đốc tập đoàn Hàn Thiên, cô căn bản cũng không biết hẳn còn có tên tiếng anh là King, cũng không biết hẳn ghét nhất người khác trực tiếp gọi tên "Liệt" của hẳn, càng thêm không biết hẳn đã từng công khai, "Liệt" cách xưng hô này... Là hẳn dành cho vợ yêu tương lai của hẳn.

...

Một hồi xôn xao qua đi, buổi tiệc chậm rãi khôi phục không khí ban đầu, những thiên kim tiểu thư tận mắt nhìn thấy sự lạnh lùng của Hàn Đông Liệt, ánh mắt đều trở nên cực nóng, bọn họ yêu tính cánh lạnh như băng này của hẳn! Hơn nữa mỗi người trong lòng tự phỏng đoán, buổi tiệc đêm nay ai sẽ là người may mắn được hẳn chọn trúng, và ai có thể chinh phục trái tim của tổng giám đốc lạnh như băng này?

Sóng nhỏ vừa mới dẹp yên, thì một cơn sóng lớn khác đánh ập tới...

"Rầm ——" cánh cửa chính hơn hai mét màu trắng bị người dùng sức đẩy ra, một người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng bắt mắt đứng tại cửa ra vào.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vị Hôn Thê Bí Ẩn

Người phụ nữ với khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt sáng như hai viên kim cương, vẻ đẹp thanh lịch. Lông mi cong dài nhỏ hiện lên "Ngược lại chữ bát (八)" phần nộ cau chặt, kiểu tóc chẻ giữa hai bên che khuất một phần gò má của cô, làm cho gương mặt tròn nhìn có vẻ như dài nhỏ, mà viên đá quý màu đen đính trên góc mắt trái của cô, chợt sáng chợt tối, lóe sáng bí ẩn.

Cô mở đôi chân thon dài, mạnh mẽ bước tới, đi nhanh đến chỗ Hàn Đông Liệt. Đứng ở trước mặt của hắn, cô không nói hai lời, gọn gàng, nâng cao tay tát cho hắn một cái.(vuốt râu hùm hắc hắc)

"Bốp ——" thanh âm vang dội quanh quẩn bên tai tất cả mọi người, không khí yên lặng cả kinh.

"Hàn Đông Liệt, anh xứng đáng với tôi sao? Rõ ràng đã hứa hôn với tôi, còn ở nơi này hiển nhiên tổ chức "Buổi tiệc Tuyển vợ", anh vội vã tìm một mối quan hệ mới như vậy sao?"

Cô phát ra giọng nói kinh người, làm cho yến hội náo nhiệt bỗng nhiên yên tĩnh!

Vị hôn thê? Hàn Đông Liệt rõ ràng đã có vị hôn thê? Hơn nữa ngay buổi tiệc do Hàn Gia an bài đột nhiên xuất hiện, hơn nữa trước mặt cả ngàn khách cho hắn một bạt tai?

Chuyện gì đang xảy ra? Vị hôn thê bí ẩn này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hàn Đông Liệt ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, các biểu hiện lạnh lùng ban đầu lập tức bị phá vỡ, "Cô là....."

Không đợi hẳn nói xong, cô mượn ly Champagne của Anna để lại, dùng sức hất vào khuôn mặt đẹp trai của hẳn, hét to "Hàn Đông Liệt, tôi cho anh biết, đừng tưởng anh có tiền có thế thì không đem phụ nữ để vào trong mắt! Hôm nay, tôi Âu Thiển Thiển ngay ở chỗ này trình trọng tuyên bố, tôi muốn giải trừ hôn ước với anh, từ nay về sau, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, cả đời không qua lại với nhau!"

Âu Thiển Thiển cầm trong tay ly để cao trống trơn dùng sức đập xuống mặt đất, như là cách chứng minh bọn họ đoạn tuyệt quan hệ, sau đó thừa dịp hẳn vẫn còn sững sờ, rất nhanh quay người, đi nhanh về cửa chính!

Gương mặt trắng nõn của cô bởi vì tức giận mà càng thêm trắng bệch, đôi mắt đau buồn nhấp nháy long lanh những giọt nước, vẻ mặt đau xót gần chết! Nhưng không ai nhìn thấy đôi môi run rẩy của cô khẽ cong lên nụ cười tà đắc ý.

...

Như bão tố vừa đi qua còn lại tàn dư của nó, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn Hàn Đông Liệt, tuy trong lòng bọn họ có ngàn vạn nghi vấn, nhưng ai cũng không dám mở miệng, lặng im một mảnh...

Giang Minh Húc thấy hẳn ngỡ ngác sửng sốt, cẩn thận kêu một tiếng, "King..."

Nghe được thanh âm, Hàn Đông Liệt lập tức hoàn hồn, vội chạy ra ngoài cửa, nhưng bên ngoài là đêm đen như mực sớm đã không có một bóng người, chỉ có ánh sao trên bầu trời đang không ngừng lóe sáng!

Là cô ấy! Cô ấy đã trở về, không hiểu sao cô biến mất mười lăm năm, vốn tưởng cô đã chết, lại có thể không báo trước đột nhiên xuất hiện!

Người phụ nữ chết tiệt, mười lăm năm hận cũ tăng thêm thù mới, thời điểm này nên tính toán rõ ràng rồi chứ!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sớm Đã Đi

Sáng sớm, cao ốc tập đoàn Hàn Thiên.

Hàn Đông Liệt ngồi trong văn phòng của tổng giám đốc, hẩn nhìn trên máy vi tính những tấm ảnh chụp, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm hình ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Âu Thiển Thiển. Trong đầu nhớ tới tối hôm qua cô dùng ánh mắt nhìn mình, chẳng biết tại sao, tâm lại có chút bối rối.

"Cốc cốc cốc..." Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, quấy nhiễu suy nghĩ của hẩn.

Hẩn nhẹ nhàn nhíu mày, lạnh lùng mở miệng, "Vào đi!"

Cánh cửa nhẹ nhàn mở ra, Giang Minh Húc mang một vẻ mặt bất cần đời đi tới.

"Điều tra được chưa?" Hẩn hỏi.

Giang Minh Húc đặt văn kiện trong lên bàn, cười nói, "Bởi vì thời gian có hạn, cho nên vẫn chưa tra được toàn bộ tư liệu Ân tiểu thư mất tích mười lăm năm trước, nhưng là đã tra được nơi ở hiện tại của cô ấy."

"Ở đâu?"

"Đài Bắc... Lam gia!"

Lam gia? Hàn Đông Liệt trong đầu tư liệu đang nhanh chóng tìm tòi: Lam Hạo Thành, chủ tịch tập đoàn Lam Thị, năm nay sáu mươi hai tuổi, vợ chết sớm, không có con cái, nghe nói hần gần đây bí mật nhận một cô con gái nuôi, chẳng lẽ...

Hàn Đông Liệt đột nhiên "Tang" từ trên ghế đứng lên, khí phách nói, "Đi, đi bắt người!"

Biệt thự Lam gia.

Bên ngoài hàng rào sắt màu trắng đục khoảng mười chiếc xe màu đen Limousine, Hàn Đông Liệt dẫn đầu từ chiếc xe màu bạc Bentley đi ra, coi thường tòa biệt thự theo phong cách Châu Âu hiện đại này, tiêu sái hiên ngang đi tới, hơn hai mươi vệ sĩ theo sát phía sau, trực tiếp xông vào...

"Tổng giám đốc Hàn? Nơi này thật ít khách đến, nhất là khách quý như cậu đây, Lam gia không biết cậu hôm nay lại đột nhiên đến thăm, thật sự đón tiếp không chu đáo....." Lam Hạo Thành từ thư phòng đi ra, mặt đầy dáng tươi cười nhìn vào phòng khách vệ sĩ đứng thành hai hàng, lại đảo mắt, nhìn xem khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Đông Liệt, trên trán lập tức thoát ra một loạt mồ hôi.

Không phải chưa từng thấy trường hợp như vậy, chỉ là nhân vật này lại là Hàn Đông Liệt, điều đó thực sự khác biệt.

Hàn Đông Liệt nghiêm mặt, quét mắt nhìn kiểu dáng đại sảnh theo phong cách Châu Âu, lạnh lùng nói, "Minh Húc!"

"Vâng!" Đi theo một bên Giang Minh Húc nhận được lệnh, vội vàng cười cùng tiến tới bên cạnh Lam Hạo Thành nói, "Lam tiên sinh, tôi nghĩ sáng nay ông đã đọc báo đã thấy báo chí đưa tin rồi, tổng giám đốc Hàn của chúng tôi cùng Âu tiểu thư có chút ít chuyện hiểu lầm, cho nên chúng tôi

hôm nay đột nhiên đến thăm là muốn cùng Âu tiểu thư giải trừ cái hiểu lầm nho nhỏ này, ông xem, có phải hay không nên kêu Âu tiểu thư ra gặp mặt?"

Lam Hạo Thành dùng khăn tay không ngừng lau trên trán đổ đầy mồ hôi, khó xử mà nói, "Thiên Thiên sáng sớm hôm nay đã đi rồi!"

"Đi rồi hả? Đi đâu vậy?"

Lam Hạo Thành do dự một chút, nói, "Sân bay, con bé nói sự tình đã xong xuôi rồi, cho nên phải về Canada!"

"Canada?" Hàn Đông Liệt rít lấy mấy chữ này, người phụ nữ chết tiệt, muốn chạy? Muốn đoạn tuyệt quan hệ? Không có cửa đâu cưng! Nếu hăn không bắt được cô, thì hăn không gọi Hàn Đông Liệt.

...

Sân bay Đài Bắc

Âu Thiên Thiên nhìn xuống cổ tay đeo đồng hồ 8:45, còn có 15 phút đồng hồ cô lên máy bay rồi. Cô quay lại nhìn hướng cổng vào sân bay, vẻ mặt lo lắng cùng bất an.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vứt Bỏ Đi

Đúng 9 giờ, một phút một giây đều không kém, Âu Thiên Thiên đứng dậy đi nhanh vào khu cách ly, bỗng nhiên, sau lưng truyền âm thanh kinh ngạc, cô quay đầu, chứng kiến Hàn Đông Liệt mang theo một đám vệ sĩ áo đen khí thế hùng hổ đi thẳng đến chỗ cô.

Cô sợ tới mức liên tiếp lui về sau, nhưng Hàn Đông Liệt không chùn bước khí thế tiến đến gần cô, hai mắt sắc bén chăm chú nhìn chăm chăm cô, giống như muốn ăn thịt người!

"Muốn cùng tôi giải trừ hôn ước? Không có khả năng! Muốn bỏ chạy đến Canada? Cũng không khả năng! Tôi cho em biết, đã xuất hiện, cũng đừng mong có thể chạy thoát khỏi tầm mắt của tôi, tôi mặc kệ mục đích em trở về là vì cái gì? Tóm lại em hôm nay không muốn theo tôi trở về cũng không thể!"

Âu Thiên Thiên thối lui đến không chỗ thối lui, cố lấy dũng khí từng chữ từng chữ hướng hẳn rống, "Không — Nhưng — có thể — "

"A..." Hàn Đông Liệt cười khinh miệt, "Cái này có thể không phải do em, Minh Húc..."

"Vâng!" Giang Minh Húc nghe được mệnh lệnh, bước hai bước đi đến trước mặt Âu Thiên Thiên, lấy ra một tờ giấy đem đến trước mắt của cô, nói, "Âu tiểu thư, mời ký tên!"

Âu Thiển Thiển tập trung nhìn vào, cái gì? Hợp đồng hôn nhân?

Cô dứt khoát đoạt lấy, đem giấy vò thành một cục, ném đi, "Năm mơ, tôi mới sẽ không ký đây này!"

"Em không có quyền cự tuyệt!" Hàn Đông Liệt ném ra một câu nói kia, lại đột nhiên bước nhanh đến phía trước, xoay người ôm lấy eo nhỏ của cô, sau đó dụng lực đem cả người cô quăng lên vai..... bước đi!

Âu Thiển Thiển hai chân bay lên không, kinh hoàng rống to, "Hàn Đông Liệt, anh muốn làm gì? Thả tôi ra, cái tên đàn ông vô lại này, thả tôi xuống... Cứu mạng, bắt cóc, nhanh lên giúp tôi báo cảnh sát, nhà hẳn chuyên buôn người....." Cô kiệt lực hô to, nhưng là người xung quanh cũng chỉ là vây xem, thậm chí bảo vệ cũng bịnhững vệ sĩ chặn lại bên ngoài mất rồi..

Hàn Đông Liệt không để ý đến ánh mắt của bất kỳ ai, khiêng Âu Thiển Thiển đi nhanh đi ra sân bay, sau đó đi vào tòa cao ốc bên cạnh.

Âu Thiển Thiển dùng sức đánh phía sau lưng của hắn, nhưng lại như là gãi ngứa cho hắn, hoàn toàn không có tác dụng, cô tức giận hai tay hai chân không ngừng giãy dụa, dốc sức liều mạng rống to, "Hàn Đông Liệt, anh muốn dẫn tôi đi đâu? Anh thả tôi xuống, tôi sẽ không theo anh trở về cũng sẽ không ký cái hợp đồng vô lý đó, anh bỏ cái ý nghĩ đó đi, tôi nhất định phải giải trừ hôn ước với anh, chết cũng không muốn cùng với anh có bất kỳ liên quan gì!"

Người đàn ông này đến cùng là muốn làm gì? Tại sao phải khiêng cô? Tại sao phải đi vào cao ốc ở bên trong?

Hàn Đông Liệt vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không quan tâm cô la hét cùng giãy dụa, chỉ là khiêng cô đi vào thang máy, đi tới tầng cao nhất, hơn nữa đi tới trên sân thượng!

Trên sân thượng gió có chút lớn, thổi tóc của hai người xộn hoàn toàn không có hình dạng!

Hàn Đông Liệt đứng tại lằn ranh sân thượng, lạnh lùng mà nói, "Nếu như em không ngoan ngoãn nghe lời của tôi, tôi lập tức đem em vứt bỏ đi!"

"Nói, ký, hay không ký?" Khâu khí của hắn mang theo nồng đậm uy hiếp, tựa hồ so với gió ở sân thượng còn lạnh lùng hơn.

Cái gì? Âu Thiển Thiển kinh ngạc ngay cả trái tim dường như ngừng đập! Hắn, hắn nói cái gì? Muốn, muốn đem cô vứt bỏ đây? Cho xin đi, tại đây ít nhất cũng hai mươi mấy tầng, chết người đó nha.

"Hàn Đông Liệt, anh điên rồi, anh đem tôi vứt bỏ đi là ý đồ sát nhân, anh sẽ ngòi tù, anh sẽ bị phán tử hình " Âu Thiển Thiển bối rối uy hiếp hắn, nhưng là khí thế lại bạc nhược yếu kém, như là lấy trứng chọi với đá.

Hàn Đông Liệt thấy nàng y nguyên kiên trì, xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tốt!

Hắn đột nhiên một tay bắt lấy sau lưng quần của cô, dùng sức kéo một cái, Âu Thiển Thiển thân thể tại trên vai của hắn đột nhiên thẳng băng, sau đó 360 độ hướng (về) sau ngã ra, vốn là cô đang ghé trên vai của hắn, thoáng cái tự biến thành đối chiều tại trên cánh tay của hắn, thế giới hoàn toàn điên đảo!

"Ký, hay không ký?"

"A a a a — tên điên, anh cái tên điên này, anh mau thả tôi xuống, a a a a — có ai không, cứu mạng —" Âu Thiển Thiển tuyệt vọng hô to, nhưng thân thể động cũng không dám động, sợ hắn một cái không cẩn thận buông tay ra, cô từ nơi này té xuống, đi đời nhà ma!

Hàn Đông Liệt biểu lộ như thường, nhưng thanh âm lại quyết tuyệt khiến người sợ hãi, "Tôi đếm tới ba, nếu như em còn không cho tôi một câu trả lời thỏa mãn, tôi sẽ buông tay!"

"Một "

"Hai "

Âu Thiên Thiên nhìn thế giới điên đảo, nhìn lại dưới đỉnh đầu cách xa mặt đất gần 100m, đột nhiên cảm giác được, tình cảnh này, rất quen thuộc, cảm giác này đã từng có một lần!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hẳn Là Gay

Mười lăm năm trước, một cậu bé ương ngạnh lôi kéo một cô bé lên cầu nhảy cao 5 mét...

"Nhóc con, nói mau cậu yêu thích tớ!"

"Không muốn, tôi không thích cậu, tại sao phải nói thích cậu?"

"Cậu không nói, tớ sẽ đem cậu vứt bỏ đi."

Cô bé nhìn xuống phía dưới bể bơi, bị hù nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, "Người xấu, cậu là người xấu, tôi chán ghét cậu, chán ghét cậu chán ghét cậu chán ghét cậu..."

"Nhóc con..."

"Phanh —" một tiếng cô bé từ độ cao 5 mét rớt xuống hồ, trong hồ bơi nước tung tóe vô cùng cao rất cao, có điều là cô bé vẫn chưa nổi lên.

...

Hồi tưởng lại chuyện cũ trước kia, Âu Thiển Thiển hoàn toàn sợ cháng váng, sớm biết như vậy cô có thể đừng nhận nhiệm vụ này, không phải về Đài Loan, lại càng không muốn dùng cái cách ngu xuẩn này để gặp lại hẳn! Cô chỉ là muốn một đứa bé, nhưng lại chưa từng nghĩ tới muốn cùng hẳn kết hôn.

Thế nhưng theo tình hình hiện tại, nếu như cô không đáp ứng, hẳn nhất định sẽ ném cô xuống dưới, giống như mười lăm năm trước. Hẳn là người như vậy, từ nhỏ đến lớn đều là một dạng, cho tới bây giờ đều mặc kệ cảm thụ cùng suy nghĩ của người khác, chỉ làm điều đó theo ý của mình. Uy hiếp, bức bách, đem người bức đến đường cùng, muốn làm liền làm, muốn làm gì liền làm cái đó, không sợ trời không sợ đất!

Tên điên! Hẳn hoàn toàn là một tên điên!

Hàn Đông Liệt thấy cô còn chậm chạp không chịu đáp ứng, không kiên nhẫn hạ lỏng mày, nói, "Ba..."

"Tôi ký, tôi ký tôi ký tôi ký tôi ký tôi ký..." Âu Thiển Thiển không ngừng tái diễn hai chữ này, trong lòng sợ hãi đã đạt đến cực hạn!

Đã nghe được câu trả lời thoả mãn thuyết phục, Hàn Đông Liệt vạt năm lạnh như băng trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý. Hẳn tự tay đem cô từ thiệp lên làm vợ, sau đó đem cô buông ra, vững vàng đặt xuống đất!

Âu Thiển Thiển hai chân vừa chạm đất, liền lập tức chân mềm ngã ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy trái tim đang đập loạn cuồng, cảm giác sợ hãi không ngừng vọt tới. Trong nháy mắt đó, cô dám xác định, hẳn nhất định sẽ buông tay! Giống như mười lăm năm trước, hẳn sẽ, hẳn tuyệt đối sẽ!

Hàn Đông Liệt ngồi xổm người xuống, nhìn mặt cô kinh hãi quá độ, hôn thoáng một phát vào trán của cô nói, "Ngu ngốc!"

Hẳn cho tới bây giờ đều không có nghĩ rằng khi đó thật sự ném cô xuống dưới, kỳ thật mười lăm năm trước, hẳn cũng không muốn đẩy cô xuống dưới, nhưng là khi đó cô bởi vì sợ hãi mà không ngừng lui về phía sau, hẳn lo lắng cô thật sự té xuống, cho nên muốn lên trước bắt lấy cô, nhưng cô lại cho là hẳn muốn tới đẩy cô xuống dưới cho nên không ngừng dùng tay phản kháng, cuối cùng chính mình không cẩn thận rớt xuống.

Người phụ nữ ngực này vẫn giống khi còn bé, đồ nhát gan!

Bất quá như vậy cũng tốt, ai kêu cô đánh cho hắn một cái tát, lại để cho hắn ở trước mặt mọi người mất hết mặt, nếu như không dạy dỗ cô một phát, vậy hắn cũng không phải là "anh Đông Liệt" mười lăm năm trước rồi!

"Đi thôi, cần phải trở về!" Thiên Thiên bị hắn ôm lấy, giống như mười lăm năm trước...

Âu Thiên Thiên bị ôm vào một chiếc xe xa hoa Bentley, Giang Minh Húc ngồi ở trên ghế lái lái xe, mà cô cùng Hàn Đông Liệt thì ngồi ở phía sau, hắn đem một cái hợp đồng khác đưa cho cô nói, "Ký tên đi!"

Cô không cầm hợp đồng, mà là quay đầu nhìn về phía hắn, hai con người kiên định mà nói, "Hợp đồng tôi nhất định sẽ ký, nhưng là anh phải đáp ứng tôi, bên ngoài chỉ có thể nói tôi là vợ hứa hôn của anh, tuyệt đối không thể công khai tôi là vợ của anh!"

"Vì cái gì?" Hắn hỏi.

"Tôi đương nhiên là có nguyên nhân của tôi, nếu như anh không đáp ứng, vậy thì đem tôi từ trên lầu vứt bỏ đi là được rồi, chết thì chết, không có gì lớn" tuyệt đối không để cho mọi người biết rõ bọn hắn đã trở thành vợ chồng hợp pháp, nếu như truyền đến tai người đó, vậy thì hư mất.

"Tốt, tôi đáp ứng cô, ký đi!" Không sao cả rồi, dù sao hắn hiện tại chỉ cần một cái bình hoa đến Hàn Gia diễn cho ông già xem, không công khai chuyện kết hôn này cũng không tệ! Huống chi, lấy cô, chỉ là vì đem cô giữ ở bên người, mà cô hiện tại, còn chưa có tư cách trở thành vợ của hắn.....

Âu Thiên Thiên rú mắt xuống nhìn chăm chăm vào hợp đồng trong tay, sau khi cân nhắc, suy nghĩ phải trái, trong nội tâm luôn có một cái phiền

phức khó chịu, không nói không được, "Hàn Đông Liệt, tôi còn có một việc muốn hỏi anh, anh nhất định phải trung thực trả lời tôi!"

"Nói!" Gọn gàng, đơn giản một chữ!

"Anh... Là gay sao?"

Lời này vừa nói ra, Giang Minh Húc ngồi tại ghế lái xem kịch vui đột nhiên hai tay không khống chế được, mà xe theo hẵn không khống chế được, hướng phải mãnh liệt rẽ ngang, Âu Thiển Thiển bởi vì bất ngờ theo quán tính, ngã vào lòng của Hàn Đông Liệt, ngăn ngủn hai giây, Giang Minh Húc rất nhanh điều chỉnh tốt phương hướng, lau mồ hôi tiếp tục vững vàng lái xe, nhưng là chỗ ngồi phía sau hai người cũng đã mập mờ dán tại cùng một chỗ, hơn nữa bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của Âu Thiển Thiển vậy mà chuẩn xác không sai bắt được chỗ hiểm của người nào đó!

Ông trời...ơ...i? Mềm rõ ràng... Không có phản ứng!

"shit, cú ngay!" Hàn Đông Liệt tức giận gào thét, Âu Thiển Thiển lập tức buông tay, hết sức xin lỗi mà nói, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý đều là bởi vì lái xe cho nên tôi mới có thể không cẩn thận như vậy trùng hợp vừa chuẩn xác thực đụng phải anh..." Nguy rồi, càng tô càng đen! (Giang Minh Húc đổ mồ hôi, tôi là lái xe hay sao?)

"Câm miệng!" Hàn Đông Liệt tức giận gào thét! Người phụ nữ chết tiệt, cô là ở đây kiểm tra hẵn sao? Hay là kiểm tra lực nhấn nạt của hẵn? shit, thiếu một chút nữa thì hẵn

Âu Thiển Thiển cúi đầu xuống thật sâu, khóc không ra nước mắt! Thì ra lời đồn đãi đều là thật sự, cô cứ như vậy trực tiếp chạm đến, hẵn rõ ràng một điểm phản ứng cũng không có? Cho dù không phải gay, chỉ sợ cũng là cái vô năng! Xử lý thế nào?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi Đặt Trước Rồi!

Bầu không khí trong xe vô cùng bối rối, Hàn Đông Liệt càng là nổi trận lôi đình, không nghĩ rằng cô lại tin những lời đồn đãi về mình! Người phụ nữ này là đồ đàn sao? Vậy mà cũng hoài nghi hẳn có vấn đề! Cái gì? gay?

Kìm nén tức giận, chuẩn bị giải thích, "Âu Thiển Thiển, tôi cho cô biết, tôi kỳ thật..."

"Hàn Đông Liệt, anh không cần trả lời tôi cũng không sao!" Âu Thiển Thiển cắt ngang lời hẳn nói, "Tôi biết rõ loại chuyện này không phải anh có thể khống chế tôi rất hiểu tâm tình bây giờ của anh. Nhưng anh cũng phải vì Hàn gia nghĩ lại, anh là con cháu duy nhất của Hàn gia, nếu như ngay cả anh ... Cái kia lời mà nói... cái kia Hàn gia về sau muốn làm sao bây giờ?" Còn có, nhiệm vụ của cô làm sao bây giờ? (khóc ~~~~)

"Cô ở đây đùa với tôi sao?" Hẳn nổi giận!

"Không có!" Cô chỗ nào dám!

"Cô....."

Hàn Đông Liệt giọng nói lạnh lùng giống như hai con người hung hăng nhìn chăm chăm vào gương mặt tràn đầy đối trá của cô! Thật là đáng chết, vì cái gì hẳn muốn giải thích? Tại sao phải bị cô xỏ mũi dẫn đi? Cô cứ như vậy hy vọng hẳn là gay sao? Không được, không thể để cho cô làm rối loạn đầu óc của mình. Nếu cô tin tưởng không nghi ngờ hẳn là gay, vậy hẳn cứ

tiếp tục giả bộ? vì còn chưa biết được mục đích cô trở về, hẳn sẽ diễn vai nhân vật gay, đợi đến lúc tất cả mọi chuyện rõ ràng, hẳn tự nhiên sẽ khiến cô triệt để thanh tỉnh, cũng đem cô ăn ăn ăn ăn... Ăn liền xương cốt đều không thừa! Ha ha, thật muốn nhìn xem biểu lộ của cô khi đó, nhất định sẽ rất thú vị?

Rất tốt! Âu Thiển Thiển, thân thể của cô cùng trái tim, tôi Hàn Đông Liệt đặt trước rồi!

"Ký tên!" Đem hợp đồng rơi dưới chân nhặt lên, lần nữa ném cho cô.

Âu Thiển Thiển nhìn nhìn mặt hẳn, sau đó đặt bút vung lên, ký xuống tên của mình!

Hợp đồng... Bắt đầu có hiệu lực! (hai người... Âm thầm cười trộm)

Biệt thự nghỉ đông.

"Thiển Thiển? Thật là Thiển Thiển sao? Mau tới đây để cho bác nhìn xem..." Lê Thư Nhã bưng lấy mặt Âu Thiển Thiển, mắt hiện nước mắt, "Thay đổi, thật sự thay đổi! Chớp mắt mười lăm năm đã qua, cháu cưng của bác trở thành đại mỹ nhân, làm bác không nhận ra rồi..."

Nhớ tới 23 năm trước, Hàn gia cùng Âu gia là trùm trong giới kinh doanh, hơn nữa Hàn Nguyên cùng Âu Chấn lại kết giao bạn bè nhiều năm, khi Mạc Vân Đình hạ sinh Âu Thiển Thiển, hai nhà cứ như vậy lập tức định ra hôn ước, nhưng là tám năm về sau, Âu gia đột nhiên tuyên bố phá sản, cả nhà trong một đêm biến mất không còn bóng dáng, Hàn Nguyên phái rất nhiều người đi tìm, nhưng là mỗi lần kết quả đều là, người của Âu gia đã toàn bộ chết hết rồi.....

"Bác Thư Nhã, Thiển Thiển rất nhớ người!" Âu Thiển Thiển kêu ngọt ngào, thân mật ôm cổ của bà.

"Nhớ bác vậy tại sao không liên lạc? Nhiều năm như vậy con đi đâu? Con có biết bác lo lắng lắm không? Đúng rồi, ba mẹ của con đâu? Vì sao không cùng con trở về?"

Nghe một loạt câu hỏi, Âu Thiển Thiển có chút buồn rầu, có một số việc cô không muốn nói cho bọn họ biết!

Đột nhiên, mắt cô chợt lóe lên, vuốt tóc chính mình bị gió làm rối, xấu hổ mà nói, "Bác Thư Nhã, bác xem tóc cùng quần áo của con rất lộn xộn, con muốn vào trong sửa sang lại một chút, bác có quần áo cho cháu mặc không?"

Lê Thư Nhã nhìn cô, một đoán cũng biết là cùng Đông Liệt làm chuyện tốt. Bà yêu thương nhìn xem bảo bối của bà, sờ lên mái tóc dài của cô nói, "Tốt, con đi thay quần áo trước đi, bác chờ con! Dì Lan, mang cô Âu đi thay quần áo!"

"Vâng!" Dì Lan đi tới, cung kính cúi đầu xuống nói, "Cô Âu, mời đi theo tôi!"

Âu Thiển Thiển bị đưa lên lầu hai, đại sảnh vốn náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh dị thường, không khí quý dị tràn ngập.

"Con thật sự muốn kết hôn cùng con bé?" Một mực ngồi ở một bên không nói gì sắc mặt Hàn Nguyên ngưng trọng nhìn Hàn Đông Liệt.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mười Lăm Năm Trước

Hàn Đông Liệt thần thái tự nhiên, thanh đạm mà nói, "Mới vừa rồi trên xe cô ấy đã ký, trên danh nghĩa cô ấy đã là vợ của con rồi!"

"Cái gì?" Hàn Nguyên khiếp sợ. Đứa con ngỗ nghịch này, rõ ràng tiền trăm hậu tấu!

"Đây không phải ý của ba sao? Tổ chức yến hội để cho con tìm một phụ nữ làm con dâu của Hàn gia, con đã làm được, ba còn không hài lòng sao?" Hàn Đông Liệt thái độ thư giãn, vẻ mặt đầy thích thú.

Hàn Nguyên cau chặt lông mày, muốn nổi giận nhưng kìm lại, "Đúng vậy, ba hy vọng con sớm kết hôn sinh con, nhưng là Thiển Thiển cô ấy mất tích mười lăm năm, mà mười lăm năm này cô ấy làm gì? Suy nghĩ cái gì? Đột nhiên tại sao lại xuất hiện? Mục đích là cái gì? Chúng ta đều hoàn toàn không biết gì cả... Một con dâu bí ẩn như vậy, ba thà rằng không muốn!"

Con của hắn lúc nào trở nên sung huyết não như vậy? Lại có thể chơi trò bí mật kết hôn?

Hàn Đông Liệt nghe xong lời nói của ba hắn, chỉ đơn giản nói với ông năm chữ, "Con không phải là không cưới cô ấy!"

"Anh....." Hàn Nguyên tức giận từ trên ghế salon đứng lên, nhìn hằm hằm lấy hắn.

Thấy không khí bất thường, Lê Thư Nhã vội vàng nắm lấy tay Hàn Nguyên, kéo ông ngồi lại ghế khuyen bảo, "Ông xã, ông đừng nóng giận, Thiển Thiển từ nhỏ giống như vợ hứa hôn của Đông Liệt, lần này trở về, sớm muộn gì cũng trở thành con dâu của Hàn gia chúng ta, cho dù cô ấy thật sự có mục đích gì, cũng chẳng qua là phụ nữ ở cái tuổi 23, sao có thể cùng hai người đàn ông các người đấu đá, ông cứ thả 100% mà yên tâm, một vạn cái tâm, Thiển Thiển cũng sẽ không đổi đầu không quậy phá Hàn gia chúng ta, cái đứa bé kia không phải loại người như vậy, tôi cam đoan với ông!"

"Bà Nhã, lòng người khó đoán..." Nghe xong Lê Thư Nhã khuyen bảo, Hàn Nguyên than thở.

Lòng người khó đoán? Bốn chữ này lại có thể xuất phát từ miệng của ông? Hàn Đông Liệt khinh miệt mà cười cười, "A... Đúng vậy, lòng người khó đoán! Mỗi người đều có mục đích cùng bí mật của mình, đây cũng là chuyện thường tình, chẳng lẽ ba thật không giấu diếm con cái gì sao? Ví dụ như... Chuyện người của Âu gia toàn bộ chết rồi?"

Mỗi một lần hấn phái người đi ra ngoài tìm, nhưng cuối cùng đều nói người Âu gia đã toàn bộ chết rồi, kỳ thật hấn cũng không tin lời ba ba nói, nhưng lại một mực không rõ, vì cái gì ông muốn nói dối gạt hấn?

Hàn Nguyên đột nhiên cả kinh! Chẳng lẽ hấn đã biết? Không, điều đó không có khả năng, hấn không có khả năng sẽ biết sự kiện kia...

"Đây là thật"

Một câu nói vang lên, phá vỡ không khí ngột ngạt lúc này. Âu Thiển Thiển mặc một thân váy màu trắng dài đứng tại đầu bậc thang, mái tóc dài xinh đẹp tán lác trước ngực, trên mặt Thiển Thiển mang dáng tươi cười, mắt trái góc trên lóe sáng màu đen bảo thạch, bị ánh mặt trời chiếu sáng càng lóe sáng hơn.

Cô bước đi vài bước, vừa đi vừa nói chuyện, "Bác Hàn không có nói dối, kỳ thật mười lăm năm trước trong nhà đột nhiên phá sản, ba ba liền mang theo cả nhà chúng tôi bỏ chạy tới nước Anh, nhưng tới nước Anh vẫn không thể nào né tránh được người đòi nợ, cho nên đành phải lại một lần nữa chạy trốn, nhưng không may trên đường đang lẩn trốn đã xảy ra tai nạn xe cộ, ba, mẹ, còn có em gái không qua khỏi, tôi khi đó cũng đang hấp hối, thật vất vả mới sống lại..."

Thanh âm của Thiển Thiển giống như là kể lại câu chuyện của người khác, làm cho người nghe không hiểu cô phải chăng đang đau lòng, nụ cười trên mặt cô nhàn nhạt nửa thật nửa giả như có như không, lại để cho người nghe đoán không ra lời cô nói, đến cùng là thật hay giả... Chỉ là tất cả mọi người bị lời nói của cô làm cho rung động, sau đó cùng nhau trầm mặc...

Chương 9: khinh thường không đếm xỉa

Màn đêm buông xuống, Âu Thiển Thiển nằm trong bồn tắm hình tròn suy nghĩ...

Vốn kế hoạch của cô là, đột nhiên xuất hiện đưa ra lời giải trừ hôn ước, sau đó giả bộ như chạy trốn, sau đó hẳn sẽ sốt ruột giữ cô lại, nhưng là không nghĩ tới lại có thể bị hãm đọa bõn trong lòng bàn tay. Bất quá như vậy cũng tạm được, mặc dù quá trình có chút ít chênh lệch, nhưng kết quả giống nhau. Chỉ là cô thật sự cho tới bây giờ đều không muốn kết hôn.

Nhưng bước kế tiếp cô phải làm sao đây? Cô phải làm sao mới có thể làm một tên gay chuyển "Giới tính"? Nghĩ thế nào mới có thể để cho cô... Âu Thiển Thiển sờ lên chính bụng dưới bằng phẳng của mình.

"Ai... Phiền chết thôi!" Mặc kệ, đi bước nào tính bước đó, tục ngữ có câu: thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường. An tâm an tâm!

"Rầm Ào Ào' ——" Cô từ trong bồn tắm đứng lên, bọt nước văng khắp nơi, bọt nước óng ánh theo da thịt trơn mềm của cô chảy xuống, trở lại trong bồn tắm, chỉ còn lại người không mảnh vải che thân đứng trong bồn tắm.

Cô bước một chân thon dài ra khỏi bồn tắm lớn, đứng vững vàng trên đất! Cùng lúc đó, cửa đang đóng chặt kêu "Răng rắc" một tiếng bị mở ra, Hàn Đông Liệt 1m86 thân hình cao lớn thoáng hiện tại cửa ra vào.

Bốn mắt nhìn nhau —

Âu Thiển Thiển kinh ngạc, thân thể lập tức cứng ngắc, mà Hàn Đông Liệt lại vẻ mặt khoan thai tự đắc, hai cánh tay tùy ý khoanh ở trước ngực, thân thể nghiêng nghiêng dựa vào khung cửa, con mắt lạnh như băng nhìn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, cả gan nhìn hết toàn thân của cô!

"Ah..." Hãn khinh miệt cười lạnh, sau đó quay người, hướng cửa đi ra.

Tôm lược?

Âu Thiển Thiển mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu nhìn mình thân thể trần truồng, cái tên gay chết tiệt này, lại dám nhìn thân thể của cô, còn là không có phản ứng nha? Hãn tuyệt đối là đang cười nhạo cô, tuyệt đối là đang châm chọc cô! Tức chết cô á..., không thể tha thứ, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể!

"Hàn, Đông, Liệt, anh, chết, đi, ——" giọng cô vút cao, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Bước một chân còn lại ra ngoài, hùng hổ muốn tìm hãn tính sổ, nhưng là không đợi cô đi tới cửa, cửa nhà tắm tự động bị mở ra, mà đứng tại cửa ra vào vẫn là cái tên gay chết tiệt kia!

Âu Thiển Thiển kinh ngạc đứng ở tư thế dạng hai chân, theo phản xạ ôm lấy trước ngực! Hẳn tại sao quay trở lại? Hẳn muốn làm gì? (chuyện "Tính" rồi hả?)

Hàn Đông Liệt đột nhiên thay đổi thành một người khác, hai con người đứng ở trên người cô, từng bước một tới gần, tà ác quỷ mị.

"Lấy tay ra!" Hẳn ngôn ngữ sắc bén, không cho cự tuyệt!

"Không đó? Tại sao tôi phải nghe lời anh? Còn nữa vừa rồi anh đột nhiên xông vào nhìn thấy hết thân thể người khác, một câu xin lỗi cũng không nói đã đi, anh không cảm thấy mình quá không lễ phép sao? Tuy nhiên anh là gay, tôi cũng cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng là tôi... Oa a... Anh muốn làm gì? Dê xồm —"

Lời trách cứ của Âu Thiển Thiển còn chưa nói hết, Hàn Đông Liệt tựa như ác lang nhào đầu về phía trước, dùng sức kéo đôi tay đang bảo vệ trước ngực của cô ra, sau đó nhắm vào cái cổ trắng nõn của cô, hung hăng hôn xuống, cô chỉ cảm thấy từng đợt đau đớn, mà một lần lại một lần dấu vết đỏ tươi như hoa hồng theo đau đớn mà in lên da thịt trắng nõn của cô.

"Xong!" Hàn Đông Liệt ở trên cổ của cô gặm đã đủ rồi, thoả mãn nhìn bảy tám cái dấu hôn gập đầu, nói, "Như vậy có thể xóa bỏ lời đồn rồi!" Nói xong, quay người, lần nữa tiêu sái rời đi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cuộc Gọi Lúc Nửa Đêm

Âu Thiển Thiển nhìn cánh cửa lần nữa bị đóng lại, tức giận lên thẳng chín tầng mây!

"A a a a a —————" cô mãnh liệt hô lên, âm thanh chói tai vút cao như bão tố.

Chết tiệt tên gay khốn kiếp này, hết thuốc chữa, hết thuốc chữa, cả đời này đều mệnh gay!

Rõ ràng vì xóa bỏ lời đồn mà ở trên người của cô làm chuyện này, quả nhiên là tác phong của gay! Cô hiện tại thật sự, thật sự, thật sự có một loại xúc động, muốn thông qua đài truyền hình toàn cầu, nói cho mỗi người trên trái đất biết, hẳn là gay, hoàn toàn mười phần là một tên "Gay biến thái"!

Tại phòng tắm cô phát tiết lung tung một trận, sau đó hít sâu, thở dài, ngouï giận, hạ hỏa...

Tự nói với mình tuyệt đối không thể bởi vì nhất thời xúc động, mà phá hủy toàn bộ kế hoạch! Có thể nhịn thì nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn, nhẫn nại vô địch...

Sau khi kiềm chế được cảm xúc, cô đem khăn tắm vẩy quanh ở trên người, mỉm cười, mỉm cười, lại mỉm cười! OK, đi ra phòng tắm!

Phòng ngủ xa hoa dùng màu trắng làm chủ đạo im ắng không một bóng người!

Kỳ lạ? Người đâu? Nói như thế nào đêm nay cũng là đêm tân hôn, chú rể sao có thể vứt bỏ cô dâu đi một mình? Được rồi, chẳng lẽ cô còn trông cậy cùng tên gay cùng giường chung gối sao? Ai... Nhiệm vụ bất khả thi a! Thật là bi kịch!

Cô thở dài một hơi thật sâu, sau đó nằm ở trên giường rộng lớn, nhìn lên trần nhà! Hai con mắt chậm chạp khép lại, đang muốn tiến vào mộng đẹp, nhưng đột nhiên điện thoại đặt trên đầu giường "Ông ông ông... Ông ông ông..." Rung lên mãnh liệt.

Âu Thiên Thiên thò tay cầm điện thoại lên, nhắm mắt lại miễn cưỡng đặt ở bên tai, "Này, ai đó, hơn nửa đêm .."

『 Thiên Thiên, là tôi! 』

Nghe được âm thanh nhẹ như gió phất vào mặt cực kỳ dịu dàng, Âu Thiên Thiên mãnh liệt giương đôi mắt, tinh thần vô cùng phấn chấn ngồi dậy, vui vẻ mà nói, "Three, là anh! Thế nào rồi, mọi chuyện xử lý tốt không?"

『 Cô yên tâm, đều làm tốt rồi! Tôi bây giờ đang ở sân bay, hai giờ sau cất cánh, đại khái buổi sáng ngày mai có thể đến Đài Loan rồi! 』

"Thật tốt quá, tôi biết ngay Three nhất định có thể dựa vào, đến rồi đến rồi!" Âu Thiên Thiên hướng vào điện thoại, MOA, MOA hai cái!

『 ha ha... Tốt rồi, đừng hỏi về tôi, cô thì sao? Tiến hành thế nào rồi? 』

Âu Thiên Thiên đột nhiên như bong bóng xì hơi, "Ai, đừng nói nữa, tên kia thật là gay, tôi căn bản là không có biện pháp ra tay, chớ nói chi là sanh con, nhiệm vụ xa vời a, ai ai ai..." Cô cau mày liên tục thở dài, thói quen dùng tay vuốt cổ, đụng phải những ... Dấu hôn kia, tựa hồ còn lưu lại hơi nóng, vừa nghĩ tới môi của hắn đụng vào thân thể của mình, mặt lại không tự giác đỏ lên.

『gay? Thì ra lời đồn đãi là sự thật à? Vậy cô phải không ngừng cố gắng rồi, đừng quên, cô xinh đẹp cùng trí tuệ sánh vai cùng Âu Thiên Thiên! 』 (động viên động viên)

Âu Thiên Thiên nghe thế câu nói trong miệng của mình ngừng lại, đột nhiên tin tưởng gấp trăm lần, "Đúng, tôi không nhận thua đâu, tôi nhất định sẽ đem cái tên gay kia bắt lại, cho nên... Hắc hắc, tôi còn một việc muốn anh giúp tôi một chút!" Cười mờ ám nịnh nọt hẳn.

『 không có vấn đề, nói đi! 』

"Cái đó, chính là ..."

※※※

Ở một phòng khác, Hàn Đông Liệt ngồi trên một cái ghế lớn, mắt nhìn về phía đặt màn hình to, ở trên màn hình hình ảnh nhất cử nhất động của Âu Thiên Thiên đều lọt vào đôi mắt của hắn. Hình ảnh cô nằm ở trên giường, vẻ mặt mệt mỏi, nghe điện thoại, nhíu mày, gương mặt ửng hồng, còn có nụ cười vô cùng vui vẻ...

Đột nhiên, hai tay của hắn chăm chú nắm thành nắm đấm, lông mày cũng chăm chú nhàu lên, "Chết tiệt, nửa đêm cô còn nói chuyện điện thoại với ai? Sao lại trò chuyện lâu như vậy?" Còn có nụ cười kia, tại sao lại vui vẻ như vậy?

Chương 11: Nói dối

Âu Thiên Thiên cùng Three nói chuyện thật lâu, cuối cùng chịu không nổi ôm điện thoại ngủ luôn. Three nghe tiếng ngáy rất nhỏ của cô, biết rõ cô đã ngủ say, lúc này hắn mới dám dùng giọng nói đầy tình ý liên tục nói, 『 ngủ ngon, bảo bối của anh! 』

Điện thoại vừa cắt đứt, cửa phòng ngay lập tức bị mở ra theo, Hàn Đông Liệt bước nhẹ đi đến bên giường, mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn chăm chăm điện thoại trong tay cô, lòng hiếu kỳ mãnh liệt thúc giục tinh thần của hắn, cuối cùng lại giống như ma xui quỷ khiến cầm điện thoại lên, ấn mở điện thoại kiểm tra cuộc gọi đến...

Three?

Là người nào? Đàn ông sao? Rõ ràng nói chuyện nửa giờ, xem ra là bạn bè rất tốt! (bạn bè sao?)

Buông điện thoại xuống con người di động chuyển dời đến trên mặt Âu Thiển Thiển, mười lăm năm không gặp, không ngờ cô lại trở nên xinh đẹp như vậy, vẻ đẹp làm cho người ta phải ngược nhìn, muốn được sở hữu! Không tự chủ, muốn hôn lên đôi môi đỏ đầy cám dỗ, nhưng giữa lúc đó, hắn dừng động tác lại, chỉ vì Thiển Thiển trong mơ kêu một tiếng:

"Tiểu Thiển..."

※※※

Buổi sáng

"Cô Âu, nên rời giường..."

"Ba phút... Để cho tôi ngủ thêm ba phút..."

"Cô Âu, ba phút đã đến, cô nên rời giường..."

"Một phút đồng hồ... Ngủ tiếp một phút đồng hồ..."

"Tiểu thư, xin cô nhanh lên rời giường, nếu cô không rời giường, tôi sẽ bị đuổi việc"

"Ừh... Không tiễn... Bye bye..." Âu Thiển Thiển mơ mơ màng màng khoát tay áo, tiếp tục nằm ngáy o..o..., kiên trì!

"..." Cô giúp việc vể mặt tối tăm phiền muộn.

...

Tối gần giữa trưa, Âu Thiển Thiển miễn cưỡng đuổi cái lưng mệt mỏi, sau đó mới đem cặp mắt dễ thương chằm chằm mở ra. Lập tức, một gương mặt nhiều nếp nhăn, cứng nhắc như một oán phụ lọt vào trong tầm mắt của cô.

"Oa a a a —— quý a a a..." Âu Thiển Thiển nhanh nhẹn bật dậy từ trên giường, thấy rõ người kia chính là dì Lan giúp việc, mới nhè nhẹ nói, "Dì Lan, sáng sớm đừng dọa người nha, tôi lá gan rất nhỏ! Còn nữa, dì có thể đứng tránh bên một chút cho có ánh sáng được không?" (quái dọa người)

Dì Lan trước mặt giống như oán phụ, đứng thẳng lưng nói, "Cô Âu, bây giờ không phải là buổi sáng, đã là giữa trưa, xin cô rửa mặt nhanh lên, ông chủ, bà chủ còn có cậu chủ đã đợi cô một buổi sáng rồi!"

"À?" Âu Thiển Thiển vể mặt bối rối. Nguy rồi, rõ ràng ngủ quên mất rồi, đúng là hư quá!

Cô làm vệ sinh rất nhanh, mặc vào âu phục duyên dáng trong lòng thấp thỏm lo âu đi đến đại sảnh lầu một.

Nhìn thấy Hàn Đông Liệt nhàn nhã ngồi ở một bên dùng cà phê, Lê Thư Nhã mặt mũi hiền lành nhìn mình, cuối cùng Hàn Nguyên vể mặt tức giận vì đợi lâu, cô vội vàng phủ lên vể mặt tươi cười, nói, "Bác Hàn..."

"Khục, khục!" Hàn Nguyên ho nhẹ hai tiếng cắt đứt lời cô..., hai mắt sắc bén nhìn về phía cô, "Đã là con dâu của Hàn gia chúng ta, nên đổi cách xưng hô đi!"

Âu Thiển Thiển bưng tỉnh, then thùng đổi giọng, "Ba, mẹ, chào buổi sáng!"

Một tiếng gọi "Mẹ" này Lê Thư Nhã trong nội tâm ngọt ngào, bà mong ngày mong đêm rốt cục cũng chờ đến ngày con dâu gọi một tiếng "Mẹ" này, thật vui vẻ vừa định mở lời, Hàn Nguyên lại đột nhiên lạnh nhạt nói, "Đã không còn sớm, giữa trưa rồi, Thiển Thiển mười lăm năm mới trở về, chẳng lẽ đem nội quy của Hàn gia quên hết rồi sao?"

"Chưa, không có, con làm sao có thể quên nội quy của Hàn gia, con bởi vì..." Âu Thiển Thiển ngậm miệng, con mắt linh động liếc qua một vòng, có cách!

"Chỉ là tối hôm qua Đông Liệt hăn..." Cô có chút dừng lại, hai gò má vừa đúng đỏ hồng, sau đó e lệ cúi đầu nói, "Hăn... Cái kia... Cho nên mới dậy muộn một chút"

Vụng về đem nói cho hết lời, nhưng là ý tứ lại biểu đạt hết sức rõ ràng.

Hàn Nguyên nhíu mày nhìn nhìn cô, ánh mắt liếc nhìn những dấu hôn trên cổ của cô, đột nhiên đem ánh mắt chuyển hướng Hàn Đông Liệt đứng ở một bên thành thơi, nghiêm túc mà nói, "Đông liệt, tuy các con là tân hôn, nhưng cũng nên kiềm chế một chút, biết không?"

Đôi mắt Hàn Đông Liệt lạnh như băng nhìn về phía Âu Thiển Thiển, Âu Thiển Thiển thừa dịp thời điểm ai cũng không chú ý, nghịch ngợm le lưỡi.

"Dạ biết!" Hăn nhẹ giọng đáp trả, đối với Âu Thiển Thiển, lộ ra một nụ cười thần bí.

Chứng kiến không khí có chút xấu hổ giữa ba người, Lê Thư Nhã vội vàng mở miệng nói, "Tốt rồi tốt rồi, bất kể như thế nào, Thiển Thiển cũng đã là con dâu Hàn gia của chúng ta, sáng sớm dậy muộn là chuyện bình

thường của những cô dâu mới, ông xã cũng đừng quá quan tâm, nhanh nói việc chính đi!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đánh Nhau? Làm Lành?

Việc chính? Âu Thiển Thiển hiểu kỳ, việc chính là việc gì?

Hàn Nguyên đột nhiên bày ra dáng vẻ của một người chủ gia đình, nhìn Âu Thiển Thiển nghiêm trang mà nói, "Sự việc của hai người, Đông Liệt đã nói cho ba biết toàn bộ, ba cũng đã đồng ý Đông Liệt không can dự vào, nhưng mà, kể từ hôm nay trở đi con phải vào tập đoàn Hàn Thiên làm việc, làm thư ký của Đông Liệt!"

Thay vì để mặc cái bom hẹn giờ này trong nhà tự do đi lại, không bằng đem cô đặt ở bên cạnh Hàn Đông Liệt, phải biết rằng, con của hãn thế nhưng là một "Chuyên gia gỡ bom"!

"Làm thư ký?" Âu Thiển Thiển kinh ngạc, buộc chặt hốc mắt nhìn về phía Hàn Đông Liệt. Mục đích của cô chỉ là cùng hãn sinh con, chỉ cần qua một hai đêm hoặc là ăn cắp tinh trùng của hãn là được rồi, nhưng muốn cô từ đây về sau mỗi ngày đều đi theo cái mông của hãn, bồi dưỡng cảm tình? Cô mới không cần!

"Ba, con..."

Cô vừa mở miệng Hàn Nguyên lập tức cắt ngang lời cô, tự mình nói, "Quyết định như vậy đi, thời gian cũng không còn sớm, ba cùng mẹ còn phải bay đi Mỹ, chuyện nơi đây sẽ để lại cho các con xử lý!"

Nói xong, ông liền đứng dậy, không để cho cô bất kỳ cơ hội cự tuyệt, Lê Thư Nhã theo sát phía sau, lúc đi tới cửa vẫn không quên yêu thương cùng Âu Thiển Thiển nói, "Thiển Thiển ngoan, về sau Đông Liệt phiền con chăm sóc cho nó, nếu như nó dám khi dễ con, thì nói cho mẹ, mẹ giúp con trị nó!"

"Dạ, mẹ sớm trở về ah, Thiển Thiển sẽ nhớ mẹ " Âu Thiển Thiển ngọt ngào nói xong, liền ôm chầm lấy bà.

"Con dâu ngoan!" Lê Thư Nhã cuối cùng không nỡ nhìn cô một cái, sau đó cùng Hàn Nguyên ngồi trên xe, rời đi.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Âu Thiển Thiển trên mặt có chút có chút hậm hực! (làm thư ký, không muốn làm!)

"Thư ký Âu, chúng ta cũng nên đi làm rồi, đi thôi!" Hàn Đông Liệt thanh âm đột nhiên vang lên, bàn tay lớn bá đạo ôm ngang eo nhỏ của cô, hướng về chỗ đậu xe.

Âu Thiển Thiển tùy ý hấn nắm cả người mình, có chút quay đầu nhìn bên mặt hấn, hai mắt hấn như trước lạnh như băng, nhưng lại lóe sáng khác thường, khóe miệng của hấn có chút quyến rũ, cười có chút đắc ý.

Đột nhiên, trong lòng của cô hiện lên ý nghĩ, có chút bất an mở miệng, "Hàn Đông Liệt, muốn tôi làm thư ký... Sẽ không phải là chủ ý của anh?"

Hàn Đông Liệt khóe miệng tươi cười không ngừng giơ lên, đáp án rõ ràng!

Tập đoàn Hàn Thiên

Hàn Đông Liệt tay vẫn ôm cả người Âu Thiển Thiển, khí thế giống như một quốc gia chi Vương (vua một nước), ngạo nghễ đi tới cửa lớn bằng

thủy tinh.

Vừa đi vào cửa, liền chứng kiến tất cả mọi người như là chuột thấy mèo, vội vàng đứng thành hai hàng phải trái, đồng loạt cúi đầu, kêu lên, "Hàn tổng!"

Hàn Đông Liệt không thèm nhìn đến bất kỳ kẻ nào, kêu cũng không trả lời, ngang ngược ôm cả người Âu Thiển Thiển trực tiếp đi vào thang máy, thẳng đến tầng cao nhất!

Âu Thiển Thiển có chút có chút giật mình, thế trận này có chút khoa trương! Thẳng đến cửa thang máy một phút trước khi cửa đóng lại, cô mới loáng thoáng nghe được có người bàn tán về mình.

"Nhìn kia, Hàn tổng rõ ràng ôm một phụ nữ đi làm, cô ta là ai vậy?"

"Đồ đần, cô ấy chính là vợ hứa hôn bí ẩn của Hàn tổng."

"Chính là cô ấy à? Phá hư Yến Hội, làm cho Hàn tổng mất mặt, Hàn tổng vì cái gì còn đem cô ấy giữ ở bên người?" (hay Hàn tổng thích ngược đãi chính mình?)

"Nói cậu đần, thì cậu đần àh, cậu không thấy trên cổ cô ấy có vài dấu hôn sao, có thể nghĩ, người ta là cô dâu mới đầu giường đánh nhau, cuối giường làm lạnh!"

"Nha... Là như thế àh! Ai nha..." Đám phụ nữ kinh ngạc, "Nói như vậy Hàn tổng không phải gay à nha? Thật tốt quá "

"..." Một đám phụ nữ mắt hiện hoa đào!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Anh Trai

Trong thang máy

Âu Thiển Thiển ngửa đầu, hai tròng mắt trực tiếp nhìn vào mặt hăn, nhú mày, suy nghĩ!

"Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi như vậy, yêu thích khuôn mặt này rồi sao?" Hàn Đông Liệt đột nhiên lên tiếng, không có bất kỳ động tác nào, cũng không có nhìn cô.

Thôi đi, Âu Thiển Thiển khinh thường, "Tôi chỉ là hiếu kỳ, vì cái gì ông trời cho anh một gương mặt chết người không đèn mạng, nhưng là anh lại thích đàn ông, đàn ông có gì tốt, hấp dẫn anh ở chỗ nào?" Thật sự rất không hiểu nổi suy nghĩ của gay.

"A..." Hàn Đông Liệt phát ra một tiếng cười khinh miệt, sau đó quay đầu nhìn về phía cô, hai mắt mang theo đùa giỡn, "Nếu cô đối với tôi hứng thú như vậy, không bằng thử làm tôi thay đổi xem, tôi cũng rất muốn biết..." Hăn đột nhiên dừng lại, đem cô ép vào bức tường trong thang máy, bàn tay lớn ôm eo của cô làm cho cô phải bám chặt lấy chính mình, tà mị mở miệng, "Thích phụ nữ cảm giác sẽ như thế nào?"

"Đinh —" Ngay khi hăn dứt lời thang máy đồng thời mở ra, một vài nữ nhân viên chứng kiến hai người tư thế mập mờ trong thang máy, đều thẹn thùng cúi đầu, do dự kêu lên, "Hàn, Hàn tổng!"

Hàn Đông Liệt khẽ hôn một cái vào trán của cô, sau đó dắt tay cô, tiêu sái đi ra thang máy.

Âu Thiển Thiển quay đầu lại nhìn mấy nhân viên nữ, trên mặt xinh đẹp có kinh ngạc, có hâm mộ, có ghen ghét. Cô khẽ thở dài một hơi, không thể không bội phục, năng lực diễn kịch của tên gay này quá mạnh mẽ, tuyệt đối có thể sánh ngang với nam chính xuất sắc nhất của giải Kim Chung*. Bỗng nhiên, nghĩ đến lời hăn vừa mới nói "Không bằng thử làm hăn thay đổi..."

*Giải thưởng liên hoan phim truyền hình Đài Loan.

Thay đổi a... Ha ha, cô đang có ý này!

Đi theo Hàn Đông Liệt vừa ra thang máy, liền thấy Giang Minh Húc vẻ mặt bất cần đời đâm đầu đi tới, như là nhìn thấy bạn cũ cười hì hì mà nói, "Này, King, chào buổi trưa! Thư ký Âu, hoan nghênh cô vào Hàn Thiên làm việc!" Nhớ tới hiểu lầm ở trên xe ngày hôm qua, hăn không khỏi che miệng cười trộm.

Hàn Đông Liệt không quan tâm đến hăn, tiếp tục đi, Âu Thiển Thiển nhìn hăn mỉm cười.

Giang Minh Húc vẻ mặt giống như bị vua thất sủng đi theo bên cạnh của hăn, nói, "King, không cần lạnh lùng như vậy, tớ tớ có chuyện khẩn cấp báo cáo!"

"Nói!" Ngữ khí lạnh lùng, cùng vừa rồi trong thang máy hoàn toàn khác nhau.

Giang Minh Húc thở dài, đứng đắn mà nói, "Một giờ trước tập đoàn Lam thị Lam tổng đã đến, nói là muốn gặp cậu cùng Âu thư ký, hiện tại họ đang ở phòng làm việc của cậu!"

"Lam tổng?"

"Lam tổng?"

Hàn Đông Liệt cùng Âu Thiển Thiển hai miệng một lời, nhưng là một người biểu lộ hưng phấn, một người lại nhú mày.

"Thật tốt quá, anh ấy đến rồi!" Âu Thiển Thiển vui vẻ nói xong, liền nhanh chóng chạy về hướng văn phòng tổng giám đốc. Hàn Đông Liệt nhìn bóng lưng vội vàng của cô, mắt lộ sát khí.

Trong văn phòng, một người đàn ông mặc âu phục màu trắng tao nhã ngồi ở trên ghế sa lon, tóc của hắn hơi dài, vừa chạm vào bả vai, ngón tay thon dài vuốt cảm, dường như đang đợi người nào đó, đen trắng rõ ràng hai con mắt sáng bóng nhu hòa, giống như là một khối ngọc ấm áp xinh đẹp... Bỗng nhiên, đôi môi dày cân xứng mở ra một nụ cười dịu dàng!

Đến rồi!

Quả nhiên, cửa đóng chặt bị "Phanh" một tiếng đẩy ra, Âu Thiển Thiển vui vẻ bổ nhào vào trên người của hắn, nhiệt tình ôm cổ hắn, thân mật gọi, "Anh trai ~~~" âm cuối kéo dài nũng nịu ~

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ba Viên Thuốc

Three dịu dàng đẩy cô ra, cầm lấy bó hoa bách hợp màu trắng luôn đặt ở bên người, dịu dàng cười cười nói, "Tặng cho em, chúc mừng em được thăng chức làm thư ký của Hàn tổng!"

"Ồ? Làm sao anh biết em lên làm thư ký?" Âu Thiển Thiển hiếu kỳ, chuyện này rõ ràng là buổi sáng hôm nay mới quyết định.

Bàn tay lớn của Three ấm áp vuốt vuốt đỉnh đầu của cô, đúng lý hợp tình nói, "Bởi vì anh là anh họ của em!"

Âu Thiển Thiển cong miệng lên, lầm bầm nói, "Là anh họ thì hay lắm sao, là anh họ thì cái gì cũng biết sao?" Hả giống như thần thánh, nhất định như thế, làm như không có hấn thì mình không được tích sự gì.

"Ha ha..." Three yêu thương nhìn cô cười, dịu dàng như cơn gió mát.

Lúc này, cửa lớn lại bị mở ra một lần nữa, Hàn Đông Liệt đứng tại cửa ra vào, nhìn hai người bọn họ ở đằng kia anh anh em em, khó chịu đi nhanh đi tới xử lý công việc, ngồi vào ghế khinh khinh nhìn bọn họ, lạnh lùng nói, "Thư ký Âu, đi pha hai ly cà phê mang đến đây!"

"À? À..." Cô thiếu chút nữa thì quên, mình bây giờ đã là thư ký của hấn rồi!

Nhanh nhẹn đứng lên tươi cười nhìn hấn, một tay ôm bó hoa, tay kia cầm bình hoa trên bàn, nói, "Tôi đi pha cà phê đây, thuận tiện cắm hoa vào bình,

hai người từ từ trò chuyện!"

"Ừ đi đi!" Three dịu dàng nhìn cô rời đi, ánh mắt lưu luyến không muốn rời.

Nhìn ánh mắt lưu luyến của hắn nhìn cô, Hàn Đông Liệt cảm thấy cực kỳ khó chịu, người phụ nữ kia, hiện tại đã là vợ của hắn! (không cho phép nhìn)

"Lam tổng, tìm tôi có việc gì?" Thanh âm của hắn cực lạnh, rõ ràng có chứa địch ý.

Trên mặt Three vẫn mỉm cười như trước, đi đến cái ghế phía trước bàn làm việc của Hàn Đông Liệt ngồi xuống, nói, "Xin chào, Hàn tổng! Tôi là anh trai Thiển Thiển, mới nhậm chức tổng giám đốc của tập đoàn Lam thị, cậu có thể gọi tôi là Three!" Hắn vươn tay, lịch sự lễ độ!

Three?

Vừa nghe đến cái tên tiếng Anh này, hai chân mày của Hàn Đông Liệt có chút u ám. Thì ra người gọi điện thoại cho cô ấy tối hôm qua là người này, bộ dáng cũng chả có gì đặc biệt! Còn nói là anh họ của cô ấy? Thực sự là đơn giản như vậy sao?

"Ừh, tốt!" Hai chữ đơn giản thể hiện sự liêu lĩnh của hắn, tay vẫn không duỗi ra để bắt tay hắn, một thái độ cao ngạo.

...

Trong phòng vệ sinh.

Đôi mắt linh hoạt không ngừng chuyển động của Âu Thiển Thiển, nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có người, mới đặt bó hoa trên bồn rửa tay, sau đó mở từng bông hoa bách hợp tìm kiếm thứ gì đó.

"Đâu rồi, đâu rồi.... ... Sao không thấy nhỉ... ?" Cô có chút vội vàng, "YEAH.....! Tìm thấy rồi!"

Vẻ mặt cô vui vẻ nhìn vào chính giữa nhụy hoa, một cái túi nhựa nhỏ xíu trong suốt nằm yên ở bên trong, cô cẩn thận dùng ngón tay nhẹ nhàng lấy cái túi nhựa ra, ánh mắt giang tà nhìn chăm chăm vào ba viên thuốc "Đỏ, trắng, lam" ở bên trong! ... Hàn Đông Liệt, để xem lần này tôi xử lý anh thế nào!

Cẩn thận đem thuốc bỏ vào túi, sau đó cắm hoa vào bình, bắt đầu triển khai hành động!

"Bệnh viện XX ở Đài Loan, phòng bệnh số 403!"

Hai mắt cô nhắm lại tập trung tư tưởng suy nghĩ, liếc sơ hàng chữ trên bì thuốc, đặt thuốc vào trong miệng nhai kỹ, sau đó nuốt xuống!

Cô nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương! Lần đầu tiên, cô đối diện với bản chất thật của gương mặt xinh đẹp này, một bản chất mà cô luôn ẩn nó đi, cô lúc này giống như một đóa hoa hồng nở trong đêm, xinh đẹp, thần bí, kiên nghị, nhưng lại tà ác và đầy gai nhọn!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ghen

Trong văn phòng của tổng giám đốc, lúc này không khí cực kỳ nguy hiểm, Three lịch sự, lôi ra một phần tài liệu đặt lên bàn, "Hàn tổng, đây là bảng kế hoạch hợp tác của công ty chúng tôi cùng quý công ty, cậu không ngại xem qua chứ!"

Hàn Đông Liệt dựa lưng vào ghế, chân phải ưu nhã gác lên chân trái, lạnh lùng nói, "Tôi căn bản cũng không nghĩ tới sẽ cùng tập đoàn Lam thị hợp tác, tài liệu này cậu có thể đem về!"

Three mỉm cười, lần này hẳn tới đây mục đích cũng không phải muốn cùng hẳn hợp tác, nhưng nếu hẳn cứ như vậy trở về, thì sẽ làm cho Hàn Đông Liệt nghi ngờ? Diễn trò đương nhiên là phải diễn cho hết tuồng hẳn giả bộ như khó xử mở miệng nói, "Hàn tổng, cậu vẫn còn chưa xem qua tài liệu đã vội từ chối, như vậy cậu có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt, không bằng..."

"Không cần nói nữa, tôi sẽ không hợp tác với cậu, cho dù phần tài liệu này có là một cái mỏ vàng, tôi cũng không muốn đi đào!"

"Hàn tổng, cậu qua loa như vậy, coi chừng sẽ phải hối hận!"

Hối hận? Hàn Đông Liệt cười khế, trong thế giới của hẳn, cho tới bây giờ cũng chưa có hai chữ này!" Nếu như Lam tổng không có chuyện gì khác, xin mời trở về, giúp tôi chuyển lời đến cha vợ, nói tôi vài ngày nữa nhất định sẽ đến thăm ông ấy, đương nhiên cũng không thể thiếu..... Vị anh họ này!"

Đôi mắt đen trắng của Three trong nháy mắt hiện lên sát khí, hấn cầm lấy tài liệu trên bàn, lễ phép mà nói, "Được, tôi đi trước đây, nhân tiện cũng muốn Hàn tổng giúp tôi chuyển lời đến Thiển Thiển, hy vọng cô ấy sớm trở về thăm nhà, cậu và tôi đều rất nhớ cô ấy!"

"Không tiễn!" Hàn Đông Liệt chứa đầy sát khí, mắt nhìn hấn rời khỏi! Sắc mặt âm trầm cầm lấy điện thoại, bấm phím tắt, lạnh lùng nói, "Minh Húc, điều tra lai lịch người tên Three này!" Hấn cảm giác, người đàn ông này không đơn giản chỉ là anh họ Âu Thiển Thiển, tổng giám đốc tập đoàn Lam thị!

...

"Tôi trở lại đây!" Âu Thiển Thiển tay phải cầm bình hoa, tay trái cầm khay, dùng chân trái đá cánh cửa mở ra, giống như gà đứng một chân tại cửa ra vào.

"Ơ? Anh họ đâu rồi?" Cô hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Đi rồi!" Hàn Đông Liệt đơn giản trả lời.

"Đi rồi hả? Sao nhanh vậy? Thật khó mới được tôi rót cà phê cho hấn, còn muốn cùng hấn tâm sự một chút!" Âu Thiển Thiển đem đồ vật trên tay đặt lên bàn, không ngừng phàn nàn.

Hàn Đông Liệt giương mắt, thuận miệng hỏi, "Cô thích hấn sao?"

"Đương nhiên, anh họ đối với tôi rất tốt, luôn dịu dàng săn sóc tôi, luôn quan tâm tôi, khi tôi không vui thì chọc cho tôi vui, tôi muốn cái gì, không cần nói cũng sẽ mua cho tôi, tôi muốn hấn làm chuyện gì hấn đều xử lý đến nơi đến chốn, hơn nữa trong tình cảm hấn rất chung thủy, dốc lòng cho sự nghiệp, anh tuấn, tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn, quả thực là người đàn ông hoàn hảo, là bạch mã hoàng tử trong lòng của phụ nữ..."

Nhìn cô ở đằng kia vui vẻ nói về anh họ, lửa giận trong lòng Hàn Đông Liệt không hiểu từ đâu bay lên! Người phụ nữ này ăn gan hùm mật gấu sao? Dám ở trước mặt chồng của mình nói thao thao bất tuyệt về người đàn ông khác, còn thể hiện bộ mặt ngưỡng mộ, phiền nhất chính là hẳn nghe rõ ràng, câu hỏi của hẳn là "Cô thích hẳn ư" ? Cô cũng dám trả lời "Đương nhiên!"

Chết tiệt —

"Đủ rồi!" Hẳn đột nhiên giận dữ, Âu Thiển Thiển bất ngờ lập tức im lặng!

"Ly cà phê này đã nguội, lập tức đi pha lại ly cà phê khác, nhất định phải nhớ rõ, không sửa, cho đường, hơn nữa phải là bầy muông, còn nữa, đem bó hoa này ném đi, tôi dị ứng phấn hoa, từ đây về sau không được đem hoa vào đây! Một điều quan trọng nhất tôi muốn cô nhớ kỹ, cô bây giờ là vợ kiêm vị hôn thê của tôi, về sau tôi không muốn nghe cô nói thích người đàn ông khác, hơn nữa không muốn cô ở trước mặt tôi nói không ngừng, tôi ghét nhất là phụ nữ chỉ biết nói không biết làm việc!"

"Nghe rõ chưa?" Hai con người lạnh lùng thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Âu Thiển Thiển sững sờ ngơ ngác vừa nghe vừa gật đầu, "Ah!"

"Nghe rõ, thì nhanh đi ra ngoài cho tôi!" Hẳn giận giữ hét.

"Ah!" Cô rất nhanh cầm lấy đồ trên bàn, đi ra ngoài giống như chạy trốn!

Người đàn ông này ăn thuốc súng sao? Tự nhiên vô cớ nổi giận? Uống cà phê mà cần đến bầy muông đường? Hẳn muốn uống chè sao? Dị ứng phấn hoa? Hẳn nghĩ cô là con nít sao, gạt người, để hoa trong phòng đã nửa ngày, hẳn cũng không có việc gì! Còn nữa, cô có nói cô thích ai sao?

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhìn Đẹp Không?

Âu Thiển Thiển vốn là đem bình hoa đặt ở phòng vệ sinh, điểm tô cho đẹp hoàn cảnh, sau đó đem rửa ly cà phê, pha lại một ly cà phê khác bỏ thêm đến bảy thìa đường! Cô đem nó trở lại văn phòng một lần nữa, Hàn Đông Liệt đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày, cúi đầu rất nghiêm túc làm việc.

"Hàn tổng, cà phê!" Cô đem cà phê đặt trên bàn!

"Ừh!" Hàn Đông Liệt cầm cà phê lên, nhẹ nhấp một ngụm, sau đó tiếp tục cuối đầu làm Việc, chỉ tay vào bàn làm việc khác nói, "Đó là vị trí của cô, có việc tôi sẽ giao, không có việc gì thì đừng quấy rầy tôi!"

Âu Thiển Thiển nhìn theo ngón tay của hấn hướng đến cái bàn chuyên dành cho thư ký, không thể nào, sao lại để bàn làm việc của cô cùng một phòng với hấn? Cuối cùng là hấn có dụng ý gì?

"Ah!" Cô nhẹ giọng trả lời, đi về vị trí của mình.

...

Cô ngồi không một giờ rồi lại thêm một giờ nữa, Âu Thiển Thiển không tự chủ gục mặt trên bàn ngủ. Không biết qua bao lâu, cô bỗng nhúc nhích thân thể, sau đó ngẩng đầu. Vuốt vuốt ánh mắt của mình nhìn về phía Hàn Đông Liệt!

Không thể nào, hẳn vẫn còn đang làm việc, công việc nhiều như vậy sao? Cô dùng sức rướn cổ lên, nhìn về phía ly cà phê đặt trên bàn, Hẳn vậy mà uống đến một giọt cũng không còn.

"Hàn tổng... Muốn uống thêm cà phê không?" Cô cẩn thận hỏi, hẳn lại không có một chút phản ứng, chỉ là hết sức chăm chú làm việc.

Người ta nói, đàn ông hấp dẫn nhất là khi họ đang chăm chú làm việc, những lời này thật sự không sai, bởi vì hiện tại Hàn Đông Liệt cực kỳ hấp dẫn! Ánh mắt chăm chú càng tăng thêm phần hấp dẫn, lại kết hợp với gương mặt anh tuấn đó, cả người tựa hồ như được bao quanh bởi ánh sáng vàng, làm cho người nhìn có chút mê muội!

Âu Thiển Thiển khẽ nhú mày, đàn ông đẹp trai như vậy lại là gay, thật sự rất đáng tiếc... Bỗng nhiên, trong đầu của cô hiện lên một nghi vấn, đàn ông với đàn ông có thể nói yêu thương, nhưng làm thế nào phát tiết nhu cầu sinh lý đâu? Nói như vậy, cô thật sự rất không hiểu rõ thế giới của gay!

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng! Cô bật máy tính lên, thuận thực gõ bàn phím...

"Àh... ra là thế này a..."

"Ồ... Ai... Ông trời...ơ...i..."

"Ha... Ha... Không thể nào..."

Hàn Đông Liệt nghe được âm thanh đứt quãng của Âu Thiển Thiển, căn bản là không thể tập trung tinh thần. Chết tiệt người phụ nữ đó tới cuối cùng là đang làm gì? Làm gì phát ra âm thanh kỳ quái đến như vậy!

"Âu Thiển Thiển, cô câm miệng cho tôi!" Hẳn đột nhiên gầm nhẹ.

"Ơ kìa, dừng nha, Tiểu Dã chạy mau... Dừng nha dừng nha, đừng để bị Tiểu Hoảng ăn hết hết nha..." Âu Thiển Thiển đột nhiên kích động hô to.

Hàn Đông Liệt dùng sức vỗ bàn ngừng đầu, nhưng lại bắt gặp cô đang đeo tai nghe, mắt nhìn chăm chú vào màn hình vi tính!

Shit! Hắn không kiên nhẫn đứng lên, hướng cô đi đến, ngay lập tức hắn rất ngạc nhiên, lập tức tỉnh táo hẳn, vì sao người phụ nữ này lại liên tục chọc giận hắn, không lẽ trên người của người phụ nữ này có ngòi nổ sao?

"Thư ký Âu, trong thời gian làm việc phiền cô nghiêm túc một chút!" Lấy tai nghe của cô đặt xuống, hai mắt lơ đãng đã nhìn vào máy tính của cô... Hai người đàn ông, đang lơ đãng trần truồng dây dưa với nhau, trong lúc..... Người phụ nữ chết tiệt, rõ ràng đang xem phim GV?

"Hàn tổng?" Âu Thiển Thiển thấy hắn, vội vàng từ trên ghế đứng lên, tắt đi màn hình! Không xong, bị hắn bắt gặp rồi!

Hàn Đông Liệt cố gắng bình tĩnh, đột nhiên thò tay ôm cô vào trong ngực, khẽ cắn vành tai của cô, tà mị nói, "Thư ký Âu, nhìn đẹp không? Có muốn tôi giải thích cho cô biết cái gì là công... Cái gì là thụ?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Đàn Ông Đào Hoa (Play Boy)

"Không... Không cần, anh xem tôi là một phụ nữ yếu đuối, công cũng công không được, thụ cũng thụ không nổi, hay là thôi đi!" Âu Thiển Thiển vừa mỉm cười vừa nói, một bên đẩy tay của hắn ra. Đàn ông chính là có cái kia không thích hợp với cô, quá đau đớn, nhưng lại không thể sinh con, cô không chấp nhận được!

Hàn Đông Liệt đột nhiên bắt lấy cánh tay của cô, sau đó vừa dùng lực, xoay người cô một cái đối diện với hắn.

"Anh, anh muốn gì?"

Hắn cười tà nghiêng đầu về phía trước, gần sát cô, cô sợ hãi ngã người ra phía sau, cách xa hắn. Bỗng nhiên, vẻ mặt của Âu Thiển Thiển kinh ngạc chỉ về phía sau của hắn nói, "Ồ kìa, anh xem, đó là cái gì?"

Hàn Đông Liệt khẽ nhíu mày, tà tà mà nói, "Ở trước mặt tôi còn muốn đùa nghịch loại mánh lối này, cô cho rằng tôi sẽ tin sao?"

"Không phải, là sự thật, anh mau nhìn, nhìn một chút là được rồi!" Âu Thiển Thiển căng tròn con mắt tràn đầy kiên định, "Nhìn một chút thôi, anh mau nhìn đi, mau nhìn đi! Tới rồi, tới rồi, thật sự đã tới rồi!"

Hắn nghi hoặc, không khỏi từ từ quay đầu lại nhìn, theo ngón tay của cô nhìn về phía đồng hồ treo trên tường, 6 giờ đúng!

Âu Thiển Thiển thừa cơ, nhanh nhẹn từ trong ngực của hắn chạy ra, vui vẻ mà nói, "Hắc hắc, đã đến giờ tan việc, anh yêu, chúng ta nên trở về nhà ăn cơm thôi!" Đàn ông ngốc, chiến đấu trên thương trường nhiều năm như vậy, rõ ràng câu "Bình bất yếm trá" cũng không biết! (Đại loại là phải biết lừa dối phương)

Heo —

Hai mắt Hàn Đông Liệt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào cô, bỗng nhiên khoe miệng của hắn hơi hơi nhếch lên, cười cực kỳ dịu dàng, "Mười lăm năm rồi, cô một chút cũng không thay đổi!"

Trong xe Bentley, Hàn Đông Liệt lái xe, Âu Thiển Thiển ngồi ở bên cạnh của hắn, trong đầu không ngừng tiếng vọng lại câu hắn vừa mới nói..., càng nghĩ càng kỳ quái, hắn lại có thể biết nói ra như vậy, một chút cũng không giống tác phong của hắn.

"Mười lăm năm rồi, cô một chút cũng không thay đổi!"

"Này, anh muốn dẫn tôi đi đâu? Không phải phải về nhà ăn cơm sao?" Con đường này rất lạ, cô tò mò hỏi.

"Đi ăn cơm, nhưng không phải về nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, để ăn mừng đương nhiên phải đi ra ngoài ăn, cô muốn ăn gì?" Hắn quay đầu, nhìn cô một cái.

"Àh..." Âu Thiển Thiển nhíu mày cố gắng nghĩ đến, sau đó mở miệng nói, "Đi ăn hải sản, tôi muốn ăn tôm hùm!"

"Vậy được rồi, chúng ta đi ăn cơm Tây!" Hàn Đông Liệt đột nhiên quay xe lại, hướng nhà hàng Tây nổi tiếng nhất Đài Loan đi tới.

Hai mắt Âu Thiển Thiển hung hăng trừng hăn, người đàn ông này... Rất tệ!

...

Mấy phút đồng hồ sau, hai người sóng vai đi vào nhà hàng Tây, mới vừa tới, điện thoại Hàn Đông Liệt điên cuồng vang lên, hăn lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn màn hình, lông mày cau lại nói, "Tôi nói chuyện điện thoại, cô vào gọi món ăn trước đi!"

"Ừ!" Âu Thiển Thiển dùng sức rướn cổ lên xem điện thoại di động của hăn, thần thần bí bí là ai vậy?

Cô tao nhã ngồi vào bàn, cầm menu từng tờ từng tờ lật xem, không có món nào cô muốn ăn, cô vẫn là thích ăn hải sản hơn!

"Này, người đẹp, đi một mình sao?"

Một giọng nam tràn ngập từ tính vang trên đỉnh đầu của cô, Âu Thiển Thiển ngẩng đầu, nhìn thấy người này không tệ, nhưng toàn thân lại tản ra khí chất của một Play Boy, không ngừng hướng về phía cô mà "Phóng điện".

Mỉm cười, "Thật ngại quá, tôi đi hai người!"

Khuôn mặt người đàn ông có chút thất vọng, nhưng vẫn mỉm cười, đột nhiên hăn vươn tay, thần kỳ biến ra một đóa hoa hồng đỏ, "Tặng cho người đẹp, hy vọng người tiếp theo ăn cơm với cô... Sẽ là tôi!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lời Thì Thầm

Âu Thiển Thiển lễ phép nhìn hẩn mỉm cười, vừa nói "Cảm ơn", một bên thò tay tiếp nhận đóa hoa hồng, nhưng đột nhiên có người bắt được tay của cô, ngăn động tác của cô lại.

"Sao cậu lại ở đây?" Hàn Đông Liệt lạnh nhạt nhìn Hoa Hoa Nam.

"Ai chà, đây không phải King ư! Thì ra người cùng ăn cơm với vị tiểu thư xinh đẹp là cậu à, cái này thật sự là làm người ta bất ngờ, tôi nghĩ cậu chỉ biết cùng với trợ lý Minh Húc triền miên cùng một chỗ thôi chứ, không nghĩ tới cậu cũng bắt đầu đổi khẩu vị rồi!" Hoa Hoa Nam nói những câu có gai, nhưng biểu lộ lại tao nhã ôn nhu.

Âu Thiển Thiển nháy nháy con mắt, kinh ngạc nhìn hai người, "Các người... biết nhau?"

Minh Húc? Trợ lý? Triền miên? Chẳng lẽ hai người bọn họ là cái loại quan hệ này? Trách không được hẩn suốt ngày gọi "Minh Húc Minh Húc" không ngừng, thì ra là như vậy!

Hàn Đông Liệt mặt không biểu tình, buông tay cô ra, lạnh lùng ném ra một câu, "Không biết!"

Hoa Hoa Nam cười không ngớt, cũng không nhìn hẩn, mà là nhìn Âu Thiển Thiển nói, "Thật có lỗi, tôi vẫn chưa giới thiệu đã mạo muội đến gần, tên của tôi gọi là Hàn Thừa Vũ, là anh trai của King!" Hẩn rất nhanh từ tay

phải chuyển qua tay trái, thay đôi như chong chóng, rất biết thân phận có chút cúi đầu.

"Anh... Anh trai?" Hàn Đông Liệt có anh trai? Hẳn không phải con trai độc nhất sao?

Hoa Hoa Nam người tư xưng là Hàn Thừa Vũ bắt gặp biểu hiện kinh ngạc trên mặt cô, vội vàng dùng tay bưng kín cặp môi đỏ mọng của cô, nhỏ giọng mà nói, "Suyt, nhỏ giọng một chút, đây chính là bí mật không thể để cho người ngoài biết, kỳ thật ... Tôi là con riêng của Hàn Nguyên!"

À? Âu Thiển Thiển kinh ngạc đạt tới hai trăm phần trăm, anh trai? Con riêng? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Thừa Vũ, cậu rất muốn mang họ Hàn sao?" Hàn Đông Liệt thanh âm âm trầm, chết tiệt, người khác nói cái gì cô cũng tin, cô là người gốc sao!

"Ha ha ... Chỉ đùa một chút thôi, đừng nghiêm túc như vậy, dù sao tôi cũng làm tình nhân cho cậu một tháng, coi như là người yêu củ gặp người yêu mới đi, ghen thôi mà!" Hoa Hoa Nam nhú mày vênh miệng lên, bày ra bộ dáng "Tiểu nữ nhân"!

Âu Thiển Thiển nghi hoặc nhìn hắn, tình nhân? Người yêu củ? Chẳng lẽ hắn cũng là gay? Không phải anh trai? Loạn hết rồi loạn hết rồi, cô đã hoàn toàn không hiểu người đàn ông này nói câu nào là thật câu nào là giả.

"Nếu như không có việc gì cút ngay cho tôi, đừng quấy rầy tôi ăn tối!" Hàn Đông Liệt vẻ mặt bức bối. Không nghĩ tới rõ ràng lại ở chỗ này đụng phải hắn, tin tức lan truyền thật đúng là nhanh, xem ra những người khác cũng sẽ tới nhanh thôi, thật sự là đáng ghét!

"OK! OK! Dù sao người đã gặp được, tôi lập tức sẽ biến mất, bất quá trước khi đi, tôi có một bí mật muốn nói cho vị tiểu thư xinh đẹp này biết..."

Hoa Hoa Nam cười âm thầm, tới gần lỗ tai của Âu Thiển Thiển, thì thầm to nhỏ "..."

"Ha ha... Nhất định phải xem ah, rất thú vị " Hoa Hoa Nam thì thầm to nhỏ xong, liền xoay người rời đi.

Hàn Đông Liệt nhìn biểu cảm trên gương mặt của cô, không khỏi nhíu mày hỏi, "Hắn nói cái gì với cô?"

"Không có gì!"

"Đừng làm cho tôi hỏi lần thứ ba, nói mau, hắn nói cái gì?"

"Thật sự không có gì, anh khẩn trương như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ anh làm việc gì trái với lương tâm?"

"Âu, Thiển, Thiển!" Chết tiệt, đến cùng hắn nói với cô cái gì chứ?

"Ha ha ha, nếu như anh muốn biết, vậy thì dẫn tôi đi ăn hải sản, tôi ăn uống vui vẻ rồi, có lẽ sẽ cân nhắc nói cho anh biết!"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hạ Dược Trong Cà Phê

Sau khi ăn uống no nê hải sản tràn đầy bụng! Ngồi ở trong xe Hàn Đông Liệt Âu Thiển Thiển thỏa mãn vuốt vuốt cái bụng đang no căng của mình, cuối cùng cô đối với sự kiện kia không hề đề cập tới, tựa như là không chịu nói cho hẳn biết, tên Hoa Hoa Nam kia đến cuối cùng nói gì với cô.

Thời điểm trở lại Hàn gia, trời đã tối, Âu Thiển Thiển ngồi ở cửa sổ bên cạnh gian phòng, thưởng thức ánh trăng trong đêm tối, giống như là cô đang đợi cái gì đó!

"Đạp... Đạp... Đạp..." Tiếng bước chân rất nhỏ, người bình thường căn bản nghe không được nhưng lại lọt vào trong tai cô.

Khóe miệng của cô mỉm cười, sau đó rời cửa sổ, đi tới cửa, mở cửa ra.

"YAA.A.A., dì Lan, thật là đúng dịp nha, tôi vừa vặn có việc tìm dì!" Âu Thiển Thiển đứng tại cửa ra vào, giả bộ như trùng hợp đụng phải dì Lan.

"Tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?" Dì Lan bưng một ly cà phê, khuôn mặt kia vẫn gắt gao như cũ.

"Ah, tôi muốn dì pha cho tôi ly cà phê, ồ? Ly cà phê này của ai nhường cho tôi được không?" Cô thò tay lấy đi, một viên thuốc màu xanh da trời từ trong tay của cô rơi vào trong ly, gặp nước lập tức hòa tan!

Dì Lan cúi đầu, cứng nhắc mà nói, "Thực xin lỗi tiểu thư, ly cà phê này dành cho thiếu gia, khẩu vị không hợp với tiểu thư đâu!"

"Ai? Hàn Đông Liệt sao? Sẽ không phải là là bảy muốn đường chứ? Kỳ quái, vì sao anh ấy lại thích uống cà phê ngọt như vậy? Được rồi được rồi, dì mang cho anh ấy đi, phiền dì pha thêm một ly khác cho tôi? Cà phê bình thường là được rồi!" Âu Thiển Thiển giả dạng vẻ mặt chán ghét nhìn ly cà phê kia, nhưng cô đã sớm đã tính toán, buổi tối mỗi ngày Hàn Đông Liệt đều kêu dì Lan pha cho hẳn một ly cà phê, mà gian phòng của hẳn vừa vặn đi ngang qua phòng của cô, cho nên cô mới một mực chờ đợi, chờ đợi thời cơ thiên thời, địa lợi, nhân hòa này!

"Vâng tiểu thư, một lát tôi sẽ đem đến phòng cho cô!"

"Cảm ơn dì ..., dì Lan!" Âu Thiển Thiển cười nhẹ nói xong, nhanh chóng trở về phòng.

Dược đã hạ xong rồi, nếu như hẳn uống, không đến một giờ sẽ ngủ, mà hẳn cũng sẽ không phát hiện điều gì bất thường, cho nên thuốc mê này chỉ có tác dụng khoảng hai giờ, cô chỉ có thể đến thăm bệnh nhân ở phòng bệnh 403 và trở về chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi là hai giờ.

Phòng 403...phòng 403... Đợi một chút, chút nữa là có thể gặp mặt rồi!

...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Âu Thiển Thiển sau khi tính toán thời gian, cảm giác có lẽ đến lúc rồi, cho nên liền đi tới phòng của Hàn Đông Liệt, Thiển Thiển gõ vài cái lên cửa, "Hàn Đông Liệt, là tôi, tôi có việc tìm anh!"

"..." Trong phòng không người đáp lại.

Cô gõ cửa thêm lần nữa nói, "Hàn Đông Liệt, mở cửa nhanh lên, anh không phải rất muốn biết người đàn ông kia nói những gì với tôi sao, mở cửa tôi sẽ nói cho anh biết!"

"..." Trong phòng vẫn như cũ không có phản ứng.

Xem ra thuốc đã phát huy tác dụng, vì muốn xác nhận, cô can đảm mở cửa, nhìn thấy Hàn Đông Liệt mặc áo tắm mở tung nửa ngực, đôi chân rần chắc hoàn toàn lộ ra bên ngoài, dáng vẻ lười biếng nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. Mặt cô hồng hồng chạy nhanh ra ngoài đóng cửa lại! Tê gay chết tiệt, ngay cả lúc đi ngủ cũng rất đê tiện.

Trở lại gian phòng của mình, cô khóa cửa phòng lại, sau đó từ cửa sổ nhảy xuống, gian phòng của cô là lầu hai, độ cao tầm bốn mét, nhưng cô lại nhẹ nhàn nhảy xuống đất, rất rõ ràng là đã từng được huấn luyện một cách đặc biệt.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa sổ phòng của Hàn Đông Liệt!

Hai giờ, quá đủ!

Cô xoay người, rất nhanh rời đi, lại không phát hiện, phía sau tấm màn cửa sổ hiện ra một bóng người, đôi mắt của hắn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bệnh Nhân Phòng 403

Một chiếc BMW màu đen dừng lại bên đường cách xa biệt thự Hàn gia 100m, phía bên phải trước đèn xe phát ra một tia sáng trong đêm tối, ánh sáng ấy chớp tắt chớp tắt liên tục, nhưng là một ám hiệu chỉ dẫn người nào đó.

Âu Thiển Thiển nhìn ánh sáng lập lòe đó, cô đi tới bên cạnh xe, cửa xe nhanh chóng được mở ra, cô liền ngồi vào ghế lái phụ.

"Em đã nói bản thân có thể ứng phó, anh tới làm gì?" Thanh âm của cô đặc biệt lạnh như băng, cùng với trước kia hoàn toàn trái ngược nhau.

Three mỉm cười, vẫn ôn nhu như cũ, hẩn khởi động xe, vừa lái xe vừa nói, "Bởi vì anh là phụ tá của em, hỗ trợ em là công việc của anh, hơn nữa... Nếu như một mình em ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, anh không thể báo cáo cho boss được!"

"Thì ra là vậy? Em còn tưởng rằng anh vì lo lắng em nên mới đến đây." Cô có chút mất mát.

Three không trả lời, lại mỉm cười. Đúng vậy, thật sự là hẩn lo lắng cho cô, nhưng sự quan tâm và lo lắng của hẩn lại không thể biểu lộ trước mặt của cô được, chỉ có thể cất dấu ở trong lòng.

Xe BMW chạy trên đường phố, hai người im lặng không nói chuyện, Âu Thiển Thiển nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cảnh đêm của Đài Loan

hiện lên trong đôi mắt của cô, tất cả điều đã thay đổi so với mười lăm năm trước, bất luận là người, hay là vật, hay là tâm...

Khoảng thời gian mười lăm năm, thật sự quá dài!

Đôi mắt của Thiên Thiên nhìn kính chiếu hậu, cô không khỏi nhẹ cau mày nói, "Three, chúng ta bị theo dõi rồi!"

Hôm nay ngồi làm việc trên máy tính, trước khi xem phim BL (phim đồng tính ấy >.<), cô đã xâm nhập tư liệu nhân viên của tập đoàn Hàn Thiên, tư liệu về chiếc xe kia đúng là cô đã gặp qua, đó là bảng số xe mà cô nhớ rõ nhất, đúng vậy..... Chủ nhân chiếc xe đó là Giang Minh Húc

"Có thể cắt đuôi không?" Cô hỏi.

Three nhìn lên kính chiếu hậu, khẽ nhíu mày nói, "Có thể, nhưng cần một chút thời gian!"

"Em không có thời gian cùng hân 'Đi dạo hoa viên' đến giao lộ phía trước anh cho em xuống xe!" Cô chỉ có hai giờ, nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, sẽ rất khó có lại lần nữa, hơn nữa bất kể như thế nào, đêm nay cô nhất định phải đi gặp người đó, nhất định phải gặp.

Three tăng nhanh tốc độ, mắt thấy góc rẽ phía trước ngày càng gần, hân ôn nhu cười, quay đầu nhìn Thiên Thiên nói, "Đi cẩn thận, lát nữa gặp lại!"

"Ừhm!" sau khi Âu Thiên Thiên đáp lời Three cấp tốc quẹo vào ngã rẽ, một khắc kia, cô mở cửa xe, phi thân nhảy xuống, rất nhanh tiến vào trong đám người.

Trong nháy mắt đó, hai người phối hợp ăn ý hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Âu Thiển Thiển đứng trong đám người nhìn xe của Giang Minh Húc lướt qua, cô không khỏi đắc ý cười, ngửa đầu nhìn trăng sáng trên cao bị mây đen che khuất một nửa, nhẹ giọng thở dài, "Đông Liệt, anh còn tưởng rằng tôi là cô bé mười lăm năm trước kia sao?"

Bệnh viện XX, phòng 403

Âu Thiển Thiển mở cửa ra, trong phòng tối đen, chỉ có một chút ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ rơi trên giường bệnh, soi vào gương mặt của một người đang bình yên ngủ say, khuôn mặt của cô ấy đặc biệt xinh đẹp!

Cô nhẹ giọng chậm rãi bước đến bên giường, ngồi xuống, trên mặt lộ ra nét dịu dàng.

Nhìn thấy cô ấy mở mắt, Thiển Thiển hô một tiếng, "Tiểu Thiển... Chị tới thăm em đây!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Âu Tiểu Thiển

Hai cô xa nhau cũng tầm một tháng lẻ bảy ngày sáu giờ rồi, cô thật sự rất nhớ, rất là nhớ, quả nhiên cô đồng ý theo Three từ Canada về đây là đúng, nhìn xem, lúc cô ấy ngủ có bao nhiêu là đáng yêu, đã bao lâu rồi cô không thấy cô ấy ngủ say như vậy? Là bởi vì nơi này là Đài Loan sao? Hay là vì... Hẳn ở tại thành phố này?

Với thành phố này cô thật sự có rất nhiều hồi ức về nó, cô vĩnh viễn cũng không quên được ngày đó, ngày các cô lần đầu gặp mặt...

"Từ hôm nay trở đi, em gọi Âu Tiểu Thiển, chị là Âu Thiển Thiển, em là em gái, chị là chị, chúng ta sau này sẽ là người một nhà!"

"Tiểu Thiển? Em gái? Người một nhà?"

"Đúng vậy, bởi vì em không nhớ rõ tên của mình, cho nên chị giúp em lấy cái tên này, Tiểu Thiển, Tiểu Thiển, giống với tên của chị, thích không?"

"Ah, rất thích, Tiểu Thiển rất thích, Tiểu Thiển rất là thích! Cảm ơn chị, cảm ơn chị, cảm ơn chị..."

Chị... Chị.... Chị

Cô dùng âm thanh đáng yêu của mình gọi, gọi liên tục, đáng vẻ tươi cười thuần khiết của cô sáng lên, như sưởi ấm trái tim của tất cả mọi người ..

Chị gái... Em gái... Cách xưng hô thật hay, nhưng là cô cảm giác mình không thể chấp nhận được...

Âm thanh đáng yêu đó...

...

Âu Tiểu Thiên đang nằm ở trên giường lông mi thoáng run rẩy, đôi mắt trong sáng dần dần mở ra, nhìn thấy Âu Thiên Thiên đang ngồi bên cạnh, không hề kinh ngạc, chỉ là mỉm cười, liên tục mỉm cười!

"Thực xin lỗi, muộn như vậy mới đến thăm em, có quấy rầy giấc ngủ của em không?" Âu Thiên Thiên thật có lỗi nhú mày nói.

Âu Tiểu Thiên lắc đầu, sau đó chuyển động cơ thể, cố gắng muốn ngồi dậy. Âu Thiên Thiên thấy cô cố hết sức như vậy, vội vàng mở đèn lên, nhấn cái nút bên giường, nâng dần đầu giường lên, sau đó đem gối lót sau lưng của cô, đem bảng chữ cái đặt ở trước mặt cô.

Khuôn mặt Âu Tiểu Thiên mỉm cười thản nhiên, cô duỗi ngón tay trắng nõn của mình ra, ngón tay thon dài cứng ngắc chỉ vào từng chữ cái trên bảng, thật lâu thật lâu, mới rõ bốn chữ.

Nhớ chị..... Nhớ anh ấy.

Âu Thiên Thiên nhìn cô lộ ra dáng vẻ tươi cười, bướng bỉnh mà nói, "Chị số một, còn anh ấy số hai, điều này chứng tỏ em nghĩ đến chị nhiều nhất phải không?"

Âu Tiểu Thiên đột nhiên nhếch môi, cười như một đứa bé, cô khẽ gật đầu, trả lời vấn đề của Thiên Thiên!

Gạt người!

Âu Thiển Thiển biết rõ cô đang nói dối, trong lòng của cô, hãn vĩnh viễn đều là số một, không có bất kỳ người nào có thể thay thế! Nhưng điều đó cũng không sao, bởi vì trong lòng của Âu Thiển Thiển, cô vĩnh viễn xếp hạng nhất, như vậy là đủ rồi.

"Em yên tâm đi, chị nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của em, chị nhất định sẽ sinh con cho Hàn Đông Liệt, cho nên trước khi đưa bé sinh ra, em nhất định phải sống sót, biết không?"

Thanh âm của cô đang run rẩy, cô thật sự sợ hãi, sợ có một ngày cô ấy sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, mãi mãi cũng không tỉnh lại.

Nếu quả thật ngày đó đến, thì thế giới này chỉ còn lại một mình cô, thế giới rộng lớn như vậy nhưng cô chỉ có một mình, lúc đó.... Cô phải làm thế nào?

Âu Tiểu Thiển nhìn thấu tâm sự của cô, liền duỗi ngón tay cứng ngắc của mình vuốt ve gò má của Thiển Thiển, cố gắng mở to miệng, âm thanh khàn khàn như là xé nứt cổ họng của cô truyền ra, "Chiếu... Cố..."

Đem hết toàn lực, nhưng lại chỉ có thể nói ra hai từ không rõ ràng, cô cố gắng hít từng ngụm từng ngụm không khí, muốn dùng tay vuốt mặt nhưng bàn tay lại không có sức rơi trên giường, cô mở to miệng, còn muốn nói cái gì đó, nhưng Âu Thiển Thiển ngăn lại.

"Không cần nói, van em đừng cố gắng nói chuyện, chị hiểu rồi, ... Chị sẽ chăm sóc tốt cho hãn, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hãn, những tâm nguyện của em chị sẽ giúp em hoàn thành nó, chuyện em không làm được chị sẽ thay em làm, chị sẽ sinh con cho hãn, sẽ quan tâm đến hãn, cho nên van em... Đừng nói chuyện nhiều..."

Âu Thiển Thiển ôm lấy cô, cố gắng kìm nén giọt nước mắt. Rõ ràng cô ấy rất yếu đuối, nói chuyện cũng không lưu loát, nhưng là vì người đàn ông kia, cô ấy lại có thể thốt lên những từ đó, cô thật sự yêu hãn đến vậy sao?

Cô đã hiểu, hiểu rõ tầm quan trọng của hân trong lòng của cô, chính vì cô hiểu rõ vấn đề này, cho nên không muốn Tiểu Thiển nói chuyện nhiều, để giữ sức khỏe cho cô, muốn cô được nghỉ ngơi nhiều một chút, và càng muốn ở lại bên cạnh cô lâu thêm một chút nữa!

"Tiểu Thiển, em cố gắng nghỉ ngơi nhiều một chút, em yên tâm, chị nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của em, thời gian cũng trễ rồi, chị phải về rồi, chị sẽ sớm trở lại thăm em." Âu Thiển Thiển nhìn cô ấy mỉm cười, sau đó vội vàng đi khỏi phòng bệnh, ngay khoảnh khắc cô quay lưng, thì giọt nước mắt kìm nén cũng đồng thời rơi xuống!

Cũng may, cô ấy không nhìn thấy...

Âu Thiển Thiển nhìn bóng lưng của cô, sau khi thấy cô rời khỏi, đôi mắt sáng hiện ra hai dòng nước mắt, cô vô lực nhắm hai mắt lại.

Đồ ngốc, sao lại không chịu nhẫn nại nghe mình nói xong, thật ra cô muốn nói là mong cô ấy tự chăm sóc chính bản thân mình!

Tiểu Thiển mắc bệnh “Thoái hóa não”, những người mắc bệnh này tinh thần minh mẫn nhưng không điều khiển được hành động của mình. Tham khảo thêm trên bác Google nhé

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ở Cùng Một Chỗ

Đêm khuya gió đặc biệt lạnh, lạnh đến nỗi làm cho người ta phát run, nhớ tới mười mấy năm trước, ba cùng mẹ từng người chết ở trước mặt cô, cuối cùng chỉ còn lại hai chị em, hiện tại người có thể ủng hộ cô cũng chỉ có một mình cô ấy mà thôi, nhưng mà cô ấy lại mắc cái chứng bệnh này.

Tại sao?

Âu Thiên Thiên đi trên đường phố, giống như một người không nơi nương tựa, đột nhiên một chiếc xe BMW màu đen đỗ lại bên cạnh cô, mà cô lại hoàn toàn không ý thức được, vẫn không ngừng đi về phía trước, mặt Three lộ vẻ lo lắng, hãm dừng tốc độ chậm nhất, theo sát bên cạnh của cô...

Theo một lát, hãm nhìn xuống đồng hồ trên xe, nhin không được kêu một tiếng, "Thiên Thiên, thời gian không còn nhiều, cần phải trở về rồi!"

Âu Thiên Thiên nghe được thanh âm đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu nhìn về phía Three. Trong đôi mắt cô tràn đầy vẻ đau xót, mà phía dưới mắt là hai vệt nước mắt thật dài, nước mắt như vòi nước được mở khóa, liên tục không ngừng.

"Ah, vâng!" Âm thanh của cô lại không có chút ghen ngào, có thể nhìn ra cô giữ lại trong lòng không phải là những giọt nước mắt, mà là vô vàng đau xót.

Nhìn vẻ đau xót của cô, hắn thật muốn ôm cô vào ngực an ủi cô, nhưng hắn không thể, hắn không có tư cách...

Hắn đưa một tay ra, trong túi áo xuất hiện một viên kẹo, đưa cho cô cười nói, "...Àh, cái này.....Cho em."

Theo thói quen Âu Thiển Thiển đưa tay nhận viên kẹo, bóc vỏ bỏ vào trong miệng, sau đó mỉm cười, Thiển Thiển nói, "Three..."

"Ừh?"

"Có phải anh sẽ mãi mãi chăm sóc cho em không? Anh sẽ không chết cũng không bỏ em phải không? Anh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh em .. Đúng không?"

"Ừh!" Hắn trả lời không chút do dự.

Viên kẹo trong miệng dần tan, rất ngọt ngào ..

Sáng sớm ngày hôm sau

"Ông xã, chào buổi sáng!" Âu Thiển Thiển nhún nhảy đi xuống lầu, vui vẻ ngồi ở đối diện Hàn Đông Liệt.

"Cô gọi tôi là gì?" Hàn Đông Liệt buông cái nĩa đang cầm trong tay xuống, nhíu mày nhìn cô.

"Tôi gọi anh là ông xã, sao vậy ông xã? Tôi không thể gọi anh là ông xã sao? Có điều chúng ta đã kết hôn rồi, gọi ông xã cũng không có vấn đề gì chứ? Phải hay là không, ông xã?" Âu Thiển Thiển mở miệng một tiếng ông xã, hai tiếng ông xã, giống như là rất thuận miệng.

Hàn Đông Liệt thoáng nhếch nhẹ lông mày, âm trầm mà nói, "Cô biết kêu ông xã như thế này, đại biểu cho cái gì không?"

"Đại biểu cái gì?"

Hàn Đông Liệt đột nhiên đứng dậy, đưa tay kéo chiếc cà của cô lại, sau đó cúi người gần sát lỗ tai của cô, dùng thứ âm thanh quý mị hà hơi vào bên tai của cô, "Đại biểu cho... Cô muốn hiến thân thể cùng trái tim cho tôi."

Thân thể... Trái tim?

Âu Thiển Thiển đột nhiên sửng sốt, hắn vừa ngồi xuống vị trí cũ vừa nói.

Hàn Đông Liệt nhẹ tay vuốt ve cặp môi đỏ mọng của cô, nhìn đôi mắt sưng tấy của cô, bỗng nhiên mặt lộ vẻ không vui mà nói, "Tối hôm cô qua đã khóc?"

"À?" Âu Thiển Thiển đột nhiên bối rối, "Không, đâu có."

"Vậy sao đôi mắt lại sưng như vậy?"

"Àh... Đó là bởi vì trước khi ngủ uống rất nhiều nước, cho nên mới mắt mới sưng ha ha, tôi quá khát rồi!"

"Ah?" Hàn Đông Liệt càng tiến gần sát mặt của cô, thẳng thẳng nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng đỏ của cô, hồi lâu, hắn mới bá đạo mở miệng, "Về sau buổi tối không được uống nước!"

Âu Thiển Thiển kinh ngạc nhìn hắn, hắn biết rất rõ tối hôm qua cô đi ra ngoài? Vì cái gì còn nói như vậy? Là một câu hai ý nghĩa, không cho cô đi lần nữa sao? Hay là... Hắn quan tâm cô?

Hàn Đông Liệt buông tay ra, biểu hiện trở về trạng thái lạnh lùng cố hữu, "Đúng rồi, tối hôm qua hình như có trộm vào nhà, tôi đã tăng cường gấp đôi

bảo vệ cho biệt thự này, bất quá vì bảo vệ sự an toàn cho cô, về sau tôi sẽ ở cùng phòng với cô, cô có ý kiến gì không?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Muốn Khi Để Cô

"Không có ý kiến, đương nhiên là không có ý kiến gì rồi!" Âu Thiển Thiển trả lời một cách sáng khoái, cô ước gì anh ta nhào đầu về phía trước như sói đói.

Thấy cô vui vẻ, Hàn Đông Liệt càng cảm thấy nghi hoặc trong lòng. Càng ngày càng muốn biết mục đích của cô rốt cuộc là cái gì? Còn có đêm qua cô đã đi đâu? Tại sao phải khóc?

Hắn lau miệng, nói, "Đi thôi, nên đi làm rồi." Nói xong, hắn kéo tay của cô, bá đạo đi về phía cửa ra vào.

"Tôi còn chưa có ăn xong, chờ một chút nữa rồi đi không được sao?"

"Thời gian của tôi là tiền, nếu như cô cho tôi 1000 vạn, vậy tôi còn có thể cân nhắc!" Vẻ mặt của hắn hiện lên một nụ cười tà ác, cố ý chọc tức cô.

1000 vạn? Ăn cướp à!

"Có gì đặc biệt hơn người. Tôi không ngồi xe của anh là được chứ gì? Có cả khối xe chạy ở ngoài đường, tôi tùy tiện vẫy tay thì sẽ có một khối xe dừng lại trước mặt của tôi. Có tiền tôi cho lái xe làm tiền boa, cũng không lãng phí ở trên người của anh." Âu Thiển Thiển gỡ bỏ tay của hắn, sau đó khoát khoát tay với hắn nói, "Hàn tổng, ngài đi thong thả, đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, gần đây tai nạn xe cộ xảy ra rất nhiều nha!"

Vốn còn muốn đối xử tốt với hắn, chăm sóc hắn đằng hoàng, nhưng là hắn sáng ra đã gây sự, trên thế giới này tuyệt đối không ai có thể chịu được sự bá đạo của hắn, ngoại trừ Âu Tiểu Thiên.

Cô quay người đi, đang muốn trở lại bàn ăn thì Hàn Đông Liệt đã nhanh chóng bắt lấy tay của cô, bá đạo mà nói, "Cô là thư ký riêng của tôi, tất cả đều phải nghe theo tôi, tôi nói không được ăn, mau theo tôi đến công ty."

Nói xong, hắn xoay người ôm cô vào lòng, bước nhanh ra khỏi cửa.

Âu Thiên Thiên ra sức vùng vẫy, hô to, "Hàn Đông Liệt, anh thả tôi ra, tôi muốn ăn cơm, tôi không muốn đi làm, tôi —— muốn —— từ —— chức —— "

"Không được!"

Hắn tựa hồ là thích khi dễ cô, hắn thích xem bộ dạng giương nanh múa vuốt của cô. Hắn đặc biệt ưa thích khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khi tức giận.

Bị "bắt cóc" đến công ty, lại bận việc cả buổi sáng, bụng của Âu Thiên Thiên đã sớm đói cồn cào rồi. Nhưng ác ma tổng giám đốc tựa hồ không chịu buông tha cho cô.

"Thư ký Âu, đem phần văn bản này copy thành ba phần, sau đó pha cho tôi một ly cà phê. Tôi chỉ cho cô thời gian là năm phút thôi, hiểu chưa?"

"Vâng." Cô trả lời với giọng điệu oán trách. Cô phát hiện hắn tựa như có chủ tâm muốn cho cô chết đói.

Vì cái gì? Cô đã chọc tới hắn sao?

Năm phút sau ——

Âu Thiển Thiển cầm văn bản và cà phê đi vào văn phòng, tức giận đặt văn bản và cà phê lên bàn, "Đây là văn bản và cà phê của ngài, Hàn tổng còn có cái gì phân phó không?"

Hàn Đông Liệt cúi đầu làm việc, cầm ly cà phê nói, "Cô về vị trí làm việc chờ lệnh của tôi, không được rời đi."

Stop! Âu Thiển Thiển trừng mắt liếc hằm hằm một cái, sau đó quay người đi về phía bàn làm việc của mình. Không ăn thì không ăn, chỉ là giảm cân thôi.

Hàn Đông Liệt cười trộm, sau đó đặt ly cà phê lên miệng, nhấp nhẹ một ngụm, chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng của hắn, có chút khác lạ, hắn đột nhiên nhíu mày, gầm nhẹ, "Thư ký Âu, đây là cái gì?"

Âu Thiển Thiển nhìn xem cái tách cà phê trên tay Hàn Đông Liệt, cười nói, "Trà đó."

"Tôi nhớ là tôi đã kêu cô cà phê mà, nhưng cái này lại là trà. Chuyện gì xảy ra?"

"Anh mỗi sáng sớm vừa vào công ty thì đã uống một tách cà phê, trong lúc làm việc cũng uống ít nhất ba ly cà phê, khuya về nhà còn uống thêm một ly cà phê nữa. Một ngày muốn uống năm ly cà phê, hơn nữa mỗi ly đều cho thêm bảy muỗng đường, như vậy sớm muộn gì anh cũng sinh bệnh cho nên tôi quyết định từ hôm nay trở đi, chỉ pha trà cho anh." Âu Thiển Thiển bày ra bộ dạng của một bà quản gia, dung đạo lý để nói rõ ràng.

Tiểu Thiển muốn cô chăm sóc hắn, cho nên mặc kệ cô nhìn hắn không thuận mắt, dù chán ghét hắn, cô cũng phải chăm sóc hắn thật tốt.

Hàn Đông Liệt đặt mạnh ly trà lên bàn, nước trà bắn ra cao tóe đổ lên bàn.

"Đi đổi cà phê cho tôi." Hắn ra lệnh.

Âu Thiên Thiên nhún vai, đắc ý nói, "Thực xin lỗi Hàn tổng, tất cả cà phê trong công ty của chúng ta, tôi đã ném đi hết rồi, chỉ có trà thôi. Bằng không... Tôi đổi ly nước cho ngài nha?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sinh Bệnh

Hàn Đông Liệt mặt lạnh như băng, hai mắt dần dần cháy lên lửa giận. Hấn không nháy mắt nhìn chăm chăm vào Âu Thiển Thiển, nhưng là Âu Thiển Thiển lại không hề tỏ vẻ sợ hãi, mỉm cười với hấn.

Vài giây sau, Hàn Đông Liệt thu hồi ánh mắt, cầm lấy điện thoại nhấn vài phím, sau đó kê tai vào điện thoại nói, "Minh Húc, đi mua cho tôi một ly cà phê"

Âu Thiển Thiển nhìn vào điện thoại rồi chạy vội tới, dùng sức đè xuống nút loa, sau đó hô to vào điện thoại "Giang Minh Húc, nếu như anh dám đi mua cà phê, tôi Âu Thiển Thiển tuyệt đối sẽ không để cho anh ngắm trăng đêm nay."

Ngồi ở văn phòng trợ lý, Giang Minh Húc cầm ống nghe, trán đổ mồ hôi. Hấn chẳng qua chỉ là chức trợ lý nho nhỏ, như vậy không phải là gây khó xử cho hấn sao? Hơn nữa, bọn họ là vợ chồng son cãi nhau âm ỉ, đã vậy còn giận lây sang hấn?

Hấn thở dài, vì xem ánh trăng đêm nay nên hấn vẫn trầm mặc.

"Âu Thiển Thiển, chuyện của tôi không tới phiên cô quản, Minh Húc, đi mua cà phê. "

" Không được mua, chỉ cần tôi, Âu Thiển Thiển còn ở đây ngày nào, thì ngày đó anh không được uống cà phê. "

“Người phụ nữ chết tiệt, cút_____”

“Hàn tổng, xin nói chuyện văn minh một chút, muốn người khác đi thì anh phải thêm chữ ‘xin’ ở phía trước”

“s/hit, lẩn ——“

Giang Minh Húc nhàn nhã nghe bọn họ "Liếc mắt đưa tình" trong điện thoại, nhưng là trong điện thoại đột nhiên xuất hiện tiếng "Bíp~ ——", giống như là vật gì bị đánh nát rồi, hình như là điện thoại bàn.

"Ai nha nha, không phải đã động thủ chứ?" Giang Minh Húc có chút bận tâm, mau mau đến xem sao? Hai mắt nhìn chăm chăm vào máy tính, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục công việc của mình.

Ngón tay đang gõ ở trên bàn phím cuối cùng đè xuống phím 'Enter', máy tính đột nhiên rất nhanh chớp động lên một loạt chữ số, sau đó cho thấy mục chương có hình ảnh của Âu Thiển Thiển và một hàng chữ tiếng anh màu đỏ .

She's dead(tử vong)

Văn phòng tổng giám đốc

"Bíp~ —— "

Bởi vì hai người cãi nhau âm ỉ, cho nên Âu Thiển Thiển không cẩn thận đụng phải ly trà ở trên bàn, ly rơi xuống mặt đất vỡ ra thành nhiều mảnh vụn, nước trà ở bên trong cũng lan đầy trên mặt đất.

Hai người đồng thời im lặng nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, trong văn phòng đột nhiên yên tĩnh, yên tĩnh có chút quỷ dị.

"Ai..." Âu Thiển Thiển thở dài rồi nói, "Tôi sẽ đi thu thập đồng hồ lẫn loạn này sau đó sẽ pha một ly khác cho anh."

"Không cần, tôi chỉ uống cà phê." Hàn Đông Liệt chưa hết giận, ngồi trở trên ghế to

Âu Thiên Thiên không nói gì, chỉ ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt mảnh vỡ. Cô không hiểu rõ, hẳn vì cái gì mà uống cà phê lại còn cho thêm bảy muống đường, tựa hồ chưa từng thấy hẳn uống trà, nhưng lại muốn thả bảy muôi đường ngọt.

Ồ? Bảy muống đường? Bảy muống? Sao cảm giác lại có chút là lạ...

Điện thoại đột nhiên vang lên cắt đứt những suy nghĩ của cô.

Lấy điện thoại di động ra đặt ở bên tai, cô mỉm cười nói, "Này, anh họ a... Cái gì? Sinh bệnh rồi hả? ... Em lập tức đi qua đó... Không được, em nhất định phải đi... Không cần phải nói, em không đi không được!"

Cúp điện thoại, Âu Thiên Thiên bỏ mặt những mảnh vỡ trên mặt đất, vể mặt bối rối đứng dậy đi về phía cửa. Tay cô nắm lấy tay cầm vừa mới muốn mở ra, đột nhiên, một bóng người xuất hiện sau lưng cô, nắm tay cầm, đóng lại cái cửa vừa mới mở ra.

"Không được đi!" âm thanh giận dữ của Hàn Đông Liệt vang lên phía sau cô.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nụ Hôn Của Hãn

Âu Thiển Thiển quay người nhìn hãn, sự tức giận trên mặt tuyệt đối không thua hãn.

"Tránh ra, cô ấy bị bệnh, tôi muốn đi thăm cô ấy!"

Three vừa mới gọi điện thoại nói Tiểu Thiển bị bệnh, nhất định là bởi vì hôm qua nhìn thấy cô, nhớ lại nhiều chuyện thương tâm, cho nên mới sinh bệnh tuy nhiên Three nói chỉ là chỉ phát sốt một chút thôi, nhưng cô vẫn không yên lòng, nếu như không tận mắt nhìn thấy Tiểu Thiển bình an, cô sẽ điên lên mất.

Hàn Đông Liệt dùng sức đóng cửa lại, hung hăng cúi đầu trừng mắt nhìn cô, "Tôi nói cô không được đi, tôi không cho phép cô đi gặp người đàn ông kia."

Đàn ông?

Âu Thiển Thiển đột nhiên cả kinh, thì ra hãn cho rằng người bị bệnh chính là Three, xem chút nữa thì cô quên, chuyện của Tiểu Thiển không thể để cho hãn biết. Thật may hãn đã hiểu nhầm, bằng không thì cô thật sự sẽ trở thành tội nhân.

"Hàn Đông Liệt, anh mở cửa ra, anh trai tôi bị bệnh vô cùng nghiêm trọng, tôi nhất định phải đi thăm anh ấy, anh mở cửa ra —— "

"Không cho! Tôi mặc kệ anh trai cô bệnh như thế nào, cho dù một giây sau hấn chết, tôi cũng sẽ không cho phép cô nhìn hấn, đừng quên, cô là người phụ nữ của Hàn Đông Liệt, tất cả mọi chuyện cô phải nghe lời của tôi."

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, hấn giống như phát hỏa. Nhớ lại buổi tối hôm đó cô tươi cười nói chuyện điện thoại với hấn, lại nghĩ đến lúc hai người bọn họ gặp nhau, dáng vẻ thân mật khăng khít, còn nữa mới vừa rồi cô lo lắng bất an khi nghe tin hấn bệnh, hấn thật sự không kiềm chế nổi mà phát hỏa. Người phụ nữ này không lẽ cô quên rồi sao? Hấn mới chính là chồng của cô, nụ cười của cô, sự quan tâm của cô, tất cả điều là thuộc về Hàn Đông Liệt hấn.

Tất cả phải thuộc về hấn ——

Âu Thiển Thiển dùng sức mở cửa, lo lắng hét to, "Hàn Đông Liệt, cái tên hỗn đản này, để cho tôi đi ra ngoài để cho tôi đi ra ngoài để cho tôi đi ra ngoài..." Cô vừa cố gắng mở cửa, vừa hét thật to, nhưng hấn lại không chút sức mẻ đứng ở nơi đó, mà đôi bàn tay lớn của hấn đặt ngay cửa, giống như cửa bị đóng đinh vậy.

Sức lực của cô đã không còn ngày càng yếu, đột nhiên cô dừng hết tất cả động tác, ngửa đầu nhìn hấn, gằn từng chữ nói: "Hàn Đông Liệt, tôi muốn ly hôn với anh!"

Người đàn ông như thế này, cô thật sự không hiểu tại sao Tiểu Thiển lại yêu hấn như vậy. Cô chịu đủ rồi, nhẫn nhịn cũng đã đủ rồi, cô không muốn gặp lại hấn, không bao giờ ... Muốn cùng hấn dây dưa nữa! Cái gì sinh con, lời hứa gì đó, nhiệm vụ gì, tất cả điều mặc kệ hết, hiện tại cô chỉ muốn đi ra ngoài, chỉ muốn nhìn Tiểu Thiển.

"Ly hôn?" Khóe miệng Hàn Đông Liệt có chút nhếch lên, cười tà cúi gần sát mặt của cô nói, "Mơ tưởng."

Nói xong, hắn lại đột nhiên hôn môi của cô, hung hăng hút lấy ngọt ngào trong miệng cô cũng gặm cắn đôi môi của cô, đem đầu lưỡi đi vào trong miệng, đi đến nơi sâu nhất trong cổ họng của cô, găt gao che miệng của cô lại, làm cho cô ngay cả hô hấp cũng không thể.

Âu Thiển Thiển giãy dụa, hai tay đánh vào thân thể của hắn, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến hắn, dùng hàm răng hung hăng cắn lưỡi và môi của hắn, nhưng lại làm cho hắn càng thêm điên cuồng, hoàn toàn không quan tâm đau đớn cùng mùi tanh của máu tràn lan trong miệng của hai người, chỉ là nụ hôn này càng hôn lại càng sâu, cướp đi hết tất cả tinh lực của cô.

"Đừng... Tôi... Muốn... Đi..." Cô trong lúc mơ hồ nói ra bốn chữ đơn giản này.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nhục Nhã

Nghe cô nói..., sự tức giận của Hàn Đông Liệt lại lần nữa tăng lên. Rõ ràng người hôn cô là hã, nhưng cô lại nghĩ đến người đàn ông kia, người phụ nữ chết tiết này, lúc này là lúc nào rồi mà cô vẫn không chịu hiểu, ai mới là chủ nhân của cô.

Hã thô lỗ đem cô đè xuống mặt đất, chỉ cần một tay liền thuận lợi đem hai tay của cô khóa trên đỉnh đầu, còn tay kia hã đột nhiên dùng sức giật áo của cô ra, lập tức, xuân quang hiện ra, chỉ còn lại bộ đồ lót mỏng manh ở trên người.

"Hàn Đông Liệt, anh buông tôi ra, không được đụng đến tôi... Cút ngay... Không được đụng đến tôi..." Âu Thiên Thiên dùng sức giãy dụa, nhưng sức lực so với hã là một trời một vực, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Hàn Đông Liệt đè ở phía trên của cô, cúi người ngậm lấy môi dưới, sau đó dùng lực khê cắn, đôi môi vốn bị sưng đỏ bị hã cắn chảy ra máu tươi, vẫn còn lưu lại hai dấu răng.

Đầu lưỡi Thiên Thiên liếm láp máu tươi trên đôi môi, hã lại tà ác dán vào môi cô lần nữa, sau đó nói, "Âu Thiên Thiên, thời điểm cô hạ bút ký vào cái hợp đồng kia, thì tất cả những gì của cô đều thuộc về tôi, cô không có quyền phản kháng, nghe lời, nghe lời, tuyệt đối nghe lời... Đây chính là quyền lợi duy nhất của cô!"

Âu Thiển Thiển hung hăng trừng mắt hăn, hăn nhất định là người đàn ông tệ nhất trong số những người tệ, kém cỏi, xấu xa, còn làm cho người buồn nôn, ngoại trừ cái khuôn mặt kia, hăn không có điểm nào coi được... Người đàn ông thối nát. Nếu như Tiểu Thiển nhìn thấy hăn là một người như vậy, nhất định sẽ hối hận vì yêu hăn nhất định sẽ...

Nghiến răng nghiến lợi, cô hung hăng nói, "Hàn Đông Liệt, anh thật sự một tên đàn ông thối!"

Hàn Đông Liệt nhìn cô nở nụ cười tà, "Vậy tôi cũng không ngại hư hỏng thêm một chút nữa!"

Dứt lời, hăn liền cúi đầu dùng sức cắn vào cổ cô, để lại rất nhiều dấu hôn chằng chịt trên cổ, trên xương quai xanh, bàn tay lớn của hăn đập vào từng tấc da thịt trên thân thể cô, hăn muốn làm nhục sự tôn nghiêm của cô. Hăn chính là muốn làm như vậy, hăn muốn cô nhớ kỹ cảm giác khi hăn chạm vào cô, khi môi cùng môi hôn nhau cuồng nhiệt, sau đó đem những người đàn ông trong đầu của cô đánh bật ra ngoài, chỉ còn lại một mình hăn.

"Hàn Đông Liệt, tôi xin anh..." Giọng nói của Âu Thiển Thiển đột nhiên có chút nghẹn ngào.

Cô thật sự rất lo lắng cho Tiểu Thiển, từ khi cô ấy bắt đầu phát bệnh đến nay cô bắt đầu sợ hãi, bởi vì không biết cô ấy còn có thể sống bao lâu, ngày mai, ngày kia... Hoặc là sẽ chết ngay tức khắc.

"Cầu xin tôi cái gì?" Hàn Đông Liệt vẫn không dừng động tác, chỉ là lợi dụng thời gian rảnh nói ra những lời này.

"Xin anh để tôi đi, tôi thật sự rất lo lắng cho cô ấy, để tôi đi thăm cô ấy một chút đi, chỉ cần nhìn thấy một chút là được rồi....." Chỉ cần thấy cô ấy không có việc gì, chỉ cần cô ấy không có việc gì!

Hàn Đông Liệt nghe xong đột nhiên dừng động tác lại, "Cô xác định cô muốn đi gặp hắn?"

"Vâng!" Cô vẫn kiên định.

"Được." Hàn Đông Liệt thô lỗ dựng cô đứng dậy, sau đó cứng rắn lôi cô đi nhanh ra khỏi văn phòng, đi vào toilet.

Đem người của cô đứng ở trước gương, hãnh lạnh lùng nói, "Cô tự mình nhìn kỹ đi, thân thể cùng bộ dạng của cô lúc này, cô xác định cô vẫn còn muốn đi gặp hắn?"

Âu Thiển Thiển ngẩng đầu, cô ở trong gương quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bời, hơn nữa cổ, xương quai xanh, trước ngực, toàn bộ đều là màu đỏ tươi của dấu hôn, rậm rạp chằng chịt rất khó tìm thấy chỗ nào lành lặn, còn có môi của cô sưng đỏ, hơn nữa còn lưu lại hai dấu răng nhìn vô cùng chướng mắt....

"Không ——" Cô kinh hô, dùng hai tay ôm chính mình, cúi đầu thật sâu! Cô như thế này, làm sao có thể đi gặp Tiểu Thiển? Nếu như cô ấy thấy được, cô sẽ giải thích thế nào?

Hàn Đông Liệt cười mỉa từ phía sau ôm chặt lấy cô, một tay dùng sức nâng cằm của cô lên, bắt buộc cô nhìn chính mình trong gương, tà mị ở bên tai của cô nói, "Cô như vậy... Còn muốn đi gặp hắn sao?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Toilet Nam

Âu Thiển Thiển nhìn chính mình trong gương, cô nhìn bộ dáng chật vật của mình, bỗng nhiên thân thể không khỏi có chút run rẩy, mồ hôi lạnh cũng toát ra từ lỗ chân lông, cô hung hăng cắn môi dưới, nhưng vẫn không tìm được giọt nước chảy xuống... Nhỏ trên mu bàn tay...

Hàn Đông Liệt tay đột nhiên buông ra, thoáng kinh ngạc mà nói, "Làm sao vậy?"

Âu Thiển Thiển buông môi ra, thanh âm run rẩy nói, "Tôi... Tôi hiểu rồi... Đã hiểu..."

Hàn Đông Liệt mỉm cười, khẽ hôn vào gương mặt của cô một cái, dịu dàng nói, "Ngoan, như vậy là được rồi, trở về làm việc thôi!" Hãn nói xong, quay người đi ra khỏi toilet, cúi đầu nhìn giọt nước mắt trên mu bàn tay, lông mày cô không khỏi nhăn lại.

Cô khóc, vì sợ hãi? Hay do hãn phát hỏa quá mức? Hù dọa cô?

Thật là đáng chết! Hãn phiền não vượt vượt huyết thái dương của chính mình, ngay cả hãn cũng không biết, chính mình sẽ làm ra chuyện biến thái như vậy, rốt cuộc chỗ nào không đúng? Lại có thể đối xử như thế với một cô gái. (trúng tà sao?)

...

Âu Thiên Thiên vẫn còn ngơ ngác đứng trong toilet, cô nhìn thấy chính mình trong gương, không khỏi nhớ tới một ngày của năm năm trước, đó là thời điểm cô tiếp nhận nhiệm vụ thứ nhất, người đàn ông kia rõ ràng tự tay đem cô đẩy vào hố lửa, nếu như không phải có người đến cứu cô, cô cũng sớm đã...

Cô mở vòi nước, dùng nước lạnh buốt không ngừng đánh về phía mặt của mình, không ngừng tự nói với mình, chuyện kia đã qua, đây chẳng qua là một ác mộng mà thôi, cô cũng không có mất đi bất kỳ vật gì, cũng không có phát sinh bất cứ chuyện gì, chỉ là... Vứt bỏ một thứ tên là tình yêu mà thôi.

Đàn ông không có người nào tốt, người đàn ông kia cũng vậy, Hàn Đông Liệt cũng vậy... Toàn bộ đều thối nát làm cho cô buồn nôn.

"Ồ? Thư ký Âu? Sao cô lại ở trong toilet nam?" Giang Minh Húc đứng tại cửa ra vào kinh ngạc nhìn cô.

Toilet nam?

Âu Thiên Thiên quay đầu nhìn lại, quả nhiên bên kia đặt một loạt bồn tiểu tiện dành cho nam. Hàn Đông Liệt chết tiệt, lại có thể mang cô tới chỗ như thế này.

"Àh... Không có ý tứ, tôi đi lộn chỗ, ha ha ha... Thì ra đây là toilet nam, thật giống toilet nữ ha ha, nhà thiết kế nhất định là cùng là một người..." Cô xấu hổ mà cười cười, vội vàng chạy ra ngoài. Mất mặt, thật là mất mặt!

Giang Minh Húc vẻ mặt kỳ quái nhìn cô, thấy quần áo cô không chỉnh tề, dấu hôn đầy người, khuôn mặt rõ ràng vết thương chồng chất. Cái này nhất định là tác phẩm của tổng giám đốc Ác Ma. Thật là kỳ quái, vì sao King lại đối xử "Đặc biệt" với con gái như vậy?

Vừa nghĩ, hần vừa kéo khóa quần, phóng thích lượng nước dư thừa trong thân thể. Nhưng là đột nhiên, cửa lại bị mở ra một lần nữa, bóng dáng Âu

Thiên Thiên thoáng hiện tại cửa ra vào.

Giang Minh Húc đang tiêu được một nửa, vội vàng đình chỉ, dùng tay bịt lấy bộ phận quan trọng, bối rối mà nói, "Âu, thư ký Âu, cô lại đi nhầm sao? Nơi này chính là toilet nam, toilet nữ ở phía đối diện!"

Âu Thiên Thiên hai tay chăm chú níu lấy quần áo bị xé rách của mình, bảo vệ trước ngực, xấu hổ mà nói, "Trợ lý Giang, anh có thể giúp tôi một việc không?"

"Giúp — tôi nhất định giúp cô! Nhưng cô có thể đi ra ngoài trước không? Để tôi giải quyết chuyện riêng tư một chút, sau đó sẽ giúp cô?" Không được, hắn cũng sắp nhịn không nổi.

"Nha." Âu Thiên Thiên đáp ứng xoay người lại, quay mặt về phía cửa đang đóng nói, "Anh tiếp tục đi, tôi không nhìn."

Cô là dạng con gái như thế nào, làm sao để cô ta đi ra ngoài?

Giang Minh Húc đổ mồ hôi đầy người! Cô đứng đây, làm sao hắn có thể tiếp tục?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Dạy Đỗ Hấn

Không thể không tiếp tục, lần này Giang Minh Húc xem như mất hết mặt mũi trước người phụ nữ này, hấn bất đắc dĩ đem khóa quần kéo lên, sau đó xấu hổ đi đến phía sau cô, do dự nói, "Thư ký Âu, cô vội vã như vậy, là muốn tôi giúp việc gì?"

Âu Thiên Thiên vẫn không quay người lại, chỉ là cúi đầu thật sâu, nhẹ giọng mà nói, "Anh có thể mua giúp tôi một bộ đồ mới không?"

Cô vừa nói chuyện đồng thời tay cũng hướng lên trên cổ gắng che những dấu hôn tràn đầy trên cổ, trên cổ vẫn còn cảm giác nóng, đau rát, tựa hồ còn có thể cảm giác được miệng Hàn Đông Liệt vẫn tàn sát bừa bãi trên thân thể cô.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn của cô có chút run rẩy, Giang Minh Húc không khỏi nói, "Cái này đương nhiên có thể, nhưng.. Cô có ỡ không?"

King cũng hơi quá đáng, lại có thể đối xử với con gái như vậy, thân là đàn ông cũng không đồng ý với cách làm của hấn.

Âu Thiên Thiên nghe câu nói của hấn, thân thể đột nhiên cứng đờ, sau đó từ từ quay đầu lại, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, "Tôi không sao, cảm ơn anh."

Giang Minh Húc bị nụ cười của cô làm rung động, người phụ nữ này quá thật rất kiên cường? Vào lúc này mà cô vẫn có thể vui vẻ như vậy, thật

là hiếm thấy.

Người phụ nữ bí ẩn này, rốt cuộc cô là ai?

...

20 phút sau, Âu Thiên Thiên mặc một bộ quần áo mới tinh đi vào văn phòng tổng giám đốc, trên cổ buộc một khăn lụa màu hồng nhạt, đem những dấu hôn lớn bé che khuất lại, trên mặt của cô có chút tươi cười, vẫn bình thường nhưng chưa xảy ra chuyện gì cầm ly trà đi đến trước mặt hắn.

"Hàn tổng, trà của anh." Thanh âm của cô vẫn giống thường ngày, thanh thanh ngọt ngào, xem như không có phát sinh bất cứ chuyện gì.

Hàn Đông Liệt ngồi làm việc sau một cái bàn to giương mắt nhìn cô, 20 phút không thấy cô trở về, còn tưởng rằng cô đổi ý đi thăm người đàn ông kia rồi, thì ra là đi mua quần áo, chẳng biết tại sao, sau khi nhìn thấy cô hắn có cảm giác đặc biệt an tâm.

"Tôi nói, tôi không uống trà." Hắn giọng nói lạnh lùng, tiếp tục cúi đầu làm việc.

"Tôi đặt xuống đây trước, khi nào anh muốn uống thì uống" Âu Thiên Thiên đặt ly trà xuống, trở về vị trí của mình.

Tại nơi này trong không gian chỉ có hai người, trong óc của cô không tự chủ nhớ đến những chuyện vừa mới xảy ra, hắn thô bạo, hắn chạm vào cơ thể cô, nụ hôn của hắn... Tràn đầy trong đầu đều là loại cảm giác bản thủ, ngay cả chuyện Tiểu Thiên bị bệnh cũng quên không còn một mảnh.

Mình làm sao thế này? Âu Thiên Thiên nhú mày, cầm lấy mái tóc dài của mình.

"Đông, đông, đông!" Ba tiếng đập cửa có tiết tấu vang lên.

"Mời vào!"

Cửa bị mở ra, Giang Minh Húc cười mờ ám đi tới, "King, hết giờ rồi, chúng ta đi uống vài chén đi, thuận tiện bàn một chút việc?" Mắt hoa đào của hắn hướng về phía Thiển Thiển, ra vẻ si mê.

Hàn Đông Liệt khẽ nhíu mày, cầm lấy ly trà đã nguội trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

"Đi thôi."

Hai người một trước một sau đi ra khỏi văn phòng, vứt bỏ Âu Thiển Thiển.

Sau khi cửa vừa đóng lại, Âu Thiển Thiển vô lực gục xuống bàn, cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Thời gian dần qua cô ngẩng đầu nhìn ly trà bị hắn uống hết đặt trên bàn, không khỏi mim cười, thì ra hắn vẫn có một vài chỗ đáng yêu.

"Tiểu Thiển, tuy người đàn ông này rất kém cỏi, nhưng chị sẽ chậm rãi dạy dỗ hắn .. Nếu quả thật có một ngày, bệnh của em có kỳ tích xuất hiện, như vậy chị sẽ đem tất cả trả lại cho em, cũng trả cho em một Hàn Đông Liệt hoàn mỹ nhất."

Nguyện vọng của chị, chính là hy vọng em được hạnh phúc... Vì điều này, chị thế nào cũng không sao cả!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Vật Thay Thế?

Quán bar

Hàn Đông Liệt cùng Giang Minh Húc ngồi ở một bàn tròn thủy tinh bên cạnh mỗi người một ly rượu, bởi vì hai người ngoại hình rất bắt mắt, cho nên thu hút không ít ánh mắt của phụ nữ, thậm chí còn có người không biết sống chết đến gần.

"Này, anh đẹp trai, có thể mời em một ly không?" Bàn tay phụ nữ sơn móng màu đỏ khoát lên bả vai Hàn Đông liệt, xoay người thật sâu, lộ ra một nửa bờ ngực chính mình.

Hàn Đông Liệt quay đầu nhìn bàn tay trên bả vai của mình, sau đó giương mắt nhìn người phụ nữ, đôi mắt trang điểm trông như mắt gấu trúc, lạnh lùng mà nói, "Nếu như sau khi cô phẫu thuật thẩm mỹ mà xinh hơn vợ tôi, thì hãy đến đây... Người quái dị!"

Ba chữ cuối cùng của hắn làm cho gương mặt trang điểm đậm của cô gái trở nên vụn vụn, khó coi cực điểm.

"Thôi đi..., thực kém cỏi!" Cô hừ lạnh một tiếng, hất đầu bước đi.

Giang Minh Húc theo dõi hắn, cười gian tà, đặt ly rượu xuống nói, "King, đối xử với phụ nữ phải dịu dàng, như vậy mới là đàn ông tốt."

"Đừng dài dòng, tôi kêu cậu điều tra, thế nào rồi?" Hàn Đông Liệt cau chặt lông mày, vẻ mặt khó chịu.

"Ách... Vẫn chưa điều tra ra được được." Giọng nói Giang Minh Húc bỗng nhiên biến thành đặc biệt nhỏ bé. Lúc này đây hẳn có thể thật sự bị nạn, một Âu Thiên Thiên, một Three, thân phận còn bí ẩn hơn, hẳn điều tra đầu cả đầu.

Hàn Đông Liệt cầm lấy ly rượu đặt ở bên miệng, thích ý mà nói, "Vậy không bằng đi điều tra người khác, có lẽ tất cả đáp án đều mở ra."

"Ai?"

"Âu Tiểu Thiên!"

Giang Minh Húc kinh ngạc, "Âu Tiểu Thiên? Em gái Âu Thiên Thiên? Cô ấy không phải đã chết sao?"

"Chết hoặc không chết, điều tra mới biết được."

Giang Minh Húc nhìn mặt hẳn, ở bên cạnh hẳn mười năm, nhưng vẫn không thể nhìn thấu người này, "King, trong lòng của cậu đang tính toán cái gì?"

Hai con mắt Hàn Đông Liệt hẹp dài nhìn về phía hẳn, "Tôi chỉ là muốn biết rõ mười lăm năm nay cô ấy đã làm gì mà thôi?"

"Cô ấy?" Giang Minh Húc bắt lấy chìa khóa, nghi hoặc hỏi, "Cô ấy chỉ chính là Âu Thiên Thiên sao? Hay là... Âu Tiểu Thiên?"

Nghe hẳn nói, tay cầm ly rượu của Hàn Đông Liệt đột nhiên chấn động, đôi môi đóng chặt giữ im lặng, hơn nữa đôi mắt lạnh như băng dễ thương kia cũng lộ vẻ lo lắng.

Bị hẳn nói trúng rồi sao? Giang Minh Húc lần nữa cẩn thận mở miệng, "King, cậu nhiều năm không chạm qua phụ nữ, không phải là bởi vì thích

Âu Tiểu Thiên? Hơn nữa bởi vì Âu Thiên Thiên là chị của cô ấy, cho nên cậu đem Âu Thiên Thiên trở thành vật thay thế của Âu Tiểu Thiên?"

Chỉ có như vậy mới có thể liên kết lại mọi chuyện, bằng không hẳn vì cái gì hẳn không thích Âu Thiên Thiên, nhưng lại sống chết chiếm lấy cô ấy không buông tay?

Hàn Đông Liệt đem rượu màu hổ phách uống một hơi cạn sạch, lạnh nhạt nói, "Cậu nói đùa gì vậy, Âu Thiên Thiên là Âu Thiên Thiên, Âu Tiểu Thiên là Âu Tiểu Thiên, hai người cũng không phải chị em, tôi như thế nào lại không phân biệt rõ."

"Ah? Vậy rốt cuộc là cậu thích cô chị, hay là thích cô em? Hoặc là thích cả hai?" Giang Minh Húc bát quái hỏi.

Hàn Đông Liệt dùng sức đem ly rượu đặt trên bàn, mặt mũi tràn đầy nộ khí mà nói, "Cậu có thời gian ở đây hỏi lung tung này nọ, còn không bằng nhanh đi điều tra, mà lại dẫn tôi tới nơi quý quái này uống rượu, có phải cậu muốn bị trừ lương?" Nhớ tới người phụ nữ mới vừa rồi, hẳn lại phát hỏa.

"Ha ha ha, đừng tức giận, cậu cũng biết tớ rất hiếu kỳ, cậu coi như tôi chưa nói gì là được rồi, bất quá King à..." Vẻ mặt của Giang Minh Húc đột nhiên đầy sắc khí tới gần hẳn, nhỏ giọng nói, "Mặc kệ người cậu thích là ai, dù sao người cũng đã lấy về nhà rồi, vì cái gì không thử thương vị như thế nào? Cậu đã 27 tuổi, cũng nên khám phá thân thể thuần khiết đi, tớ nói cho cậu biết, phụ nữ vừa mềm mại, vừa đáng yêu, ăn thì..."

Hắn muốn nói lại thôi, châm ngòi như thế cũng đủ rồi, hẳn nhịn nhiều năm như vậy, không biết lúc phát hỏa sẽ như thế nào.....

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nghĩ Về Cô Suốt 5000 Ngày

Biệt thự nhà họ Hàn

Âu Thiển Thiển nằm trên giường, hai tay giữ chặt điện thoại. Cô đã gọi điện thoại cho Three. Hấn nói cô không thể đi thăm Tiểu Thiển được nhưng hấn bảo cô yên tâm khi Tiểu Thiển khỏe lại hấn sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô. Nhưng vì sao đã lâu như vậy mà hấn vẫn chưa gọi cho cô?

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Cô thật sự rất lo lắng!

"Râm ——" "Ăm ——"

Âu Thiển Thiển trên giường giật mình ngồi dậy nhìn ra cửa ra vào, bộ dạng Hàn Đông Liệt giống như một xác chết ngã vào cửa ra vào.

"Anh không sao chứ?" Cô đi đến ngồi xuống bên cạnh hấn, mùi rượu nức nồng.

Cô thở dài một hơi, sau đó cầm lấy cánh tay của hấn, đỡ hấn đứng dậy, dùng hết sức lực để đưa hấn tới giường. Thật kỳ lạ, hấn rõ ràng nhìn có hơi gầy, tại sao lại nặng như vậy?

Đứng bên giường, cô lần lượt nắm lấy hai cánh tay của Hàn Đông Liệt, sử dụng hết sức rớt cục cũng đưa được hấn nằm lên giường.

"A....." Hàn Đông Liệt trên giường bỗng nhúc nhích, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn xem Âu Thiển Thiển mặt rồi lại cười nói, "Thật tốt quá, em rất

cục trở về rồi... Anh biết em nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh."

"Hàn Đông Liệt, anh say rồi, ngoan ngoãn cho tôi ngủ, đừng ăn nói xàm bậy nữa" Cô vừa giúp hắn thay quần áo, vừa phàn nàn. Ban ngày ở công ty hành hạ cô, buổi tối lại uống say bắt cô phải hầu hạ. Nếu như không phải vì Tiểu Thiên, cô sẽ bỏ mặc hắn.

"Không, anh không có uống say... Anh rất tỉnh, anh hoàn toàn nhớ rõ em đã rời bỏ anh tổng cộng 5575 ngày... Đúng vậy, là 5575..."

Âu Thiên Thiên nhíu mày nhìn hắn, hắn rốt cuộc làm sao vậy? Sau khi uống say hắn thay đổi hoàn toàn thành một người khác. Hơn nữa còn nhớ rõ những chuyện nhảm chán như vậy, cũng không phải là phụ nữ, lại có thể tính thời gian chính xác như vậy.

Thay xong quần áo cho hắn, sau đó quay người muốn muốn rời khỏi, nhưng Hàn Đông Liệt lại bắt lấy tay cô, đem cô kéo vào trong ngực của mình, ôm thật chặt.

"Không được đi... Không được rời xa anh... Thời gian dài như vậy anh đã chịu đựng đủ rồi..."

Khi ngủ đều mơ thấy em bỏ anh mà đi, khi tỉnh thì dùng công việc để che lấp sự thương nhớ kia... Mỗi ngày của năm ngàn ngày, mỗi thời khắc đều muốn ôm em... Anh thật sự đã... chịu đựng không nổi nữa..."

Hắn đang nói cái gì vậy? Âu Thiên Thiên kinh ngạc nhìn mặt hắn. Khuôn mặt anh tuấn của hắn tràn đầy ưu thương. Hắn rốt cuộc làm sao vậy? Sao lại nói ra những lời này, hoàn toàn không giống bình thường, hơn năm ngàn ngày? Hắn suốt mười lăm năm đều đợi cô sao?

Hắn là người si tình như vậy sao?

Hàn Đông Liệt siết chặt tay của mình, đem đầu của hắn đặt ở cổ của cô, ngửi thấy mùi thơm quen thuộc trên cơ thể của cô, hắn mỉm cười nói, "Tiểu Thiên... Anh thật sự rất nhớ em... Tiểu Thiên... Tiểu Thiên của anh... Tiểu Thiên..."

Tiểu... Thiên?

Âu Thiên Thiên đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra trong nháy mắt, lòng của cô không hiểu sao lại đau như vậy!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không Có Ra Tay

Trời bừng sáng, Hàn Đông Liệt đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, trên trán hiện ra mồ hôi lạnh. Hắn lại mơ thấy Âu Tiểu Thiển đối với hắn vẫy tay nói gặp lại, hắn dốc hết sức, liều mạng để giữ cô lại, cố gắng bắt lấy tay của cô, nhưng lại bắt không được!

Thở dài một hơi, hắn xoa đầu, sau đó quay đầu lại thì nhìn thấy Âu Tiểu Thiển nằm kế bên giường ngủ.

Cô ở đây suốt một đêm sao? Hàn Đông Liệt cúi đầu nhìn xem thân thể của mình, hắn đã thay áo ngủ, hơn nữa trên người đã không còn mùi rượu mà thay vào đó là một mùi hương thơm ngát. Những chuyện này chẳng lẽ đều do cô làm? Người phụ nữ trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ những gì? Hôm qua hắn hành hạ cô ở công ty, nhưng cô lại cẩn thận chăm sóc hắn. Suy nghĩ kỹ lại, cô không cho hắn uống cà phê, chẳng phải là quan tâm đến sức khỏe của hắn sao?

Hàn Đông Liệt đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Âu Tiểu Thiển.

Âu Tiểu Thiển tựa như cảm nhận được hắn đụng vào khuôn mặt của mình, lông mày có chút nhíu lên, sau đó mở hai mắt ra, "Anh đã tỉnh rồi à? Đầu nhất định rất đau có phải không, tôi đi pha cho anh thuốc giải rượu, anh chờ một chút."

Cô đứng dậy, nhưng hắn lại bắt lấy tay cô!

"Âu Thiển Thiển, đêm qua..." Giọng nói của hắn đột nhiên dừng lại, do dự hơn nửa ngày, vừa muốn nói tiếp, nhưng điện thoại trong tay Âu Thiển Thiển đột nhiên vang lên.

Cô gạt bỏ tay của hắn, vui vẻ nghe điện thoại, "Này, anh họ... Vậy sao, đã không có việc gì sao? Thật tốt quá... Như vậy ta sẽ..."

Lời nói còn chưa nói xong, Hàn Đông Liệt đã đoạt lấy điện thoại di động của cô, dùng sức ném ra khỏi cửa sổ.

"Anh làm gì vậy?"

"Không được nói chuyện với hắn, về sau cô không được nhận điện thoại của hắn."

"Hàn Đông Liệt, sao anh lại bá đạo như vậy? Anh là con nít sao? Anh đang ghen có phải không?" Âu Thiển Thiển tức giận nói ra, nhưng cô cũng không nghĩ tới sẽ nói ra những lời như vậy. Ghen?

"Ghen?" Hàn Đông Liệt đột nhiên hiện ra khuôn mặt buồn cười, "Cô hình như đã quên, tôi đã nói qua với cô, cô bây giờ là người phụ nữ của tôi, cô phải toàn tâm toàn ý phục vụ tôi, hơn nữa tôi ghét nhất người khác đụng vào đồ đạc của tôi, cho dù là nhìn trộm... Cũng không cho phép!"

Hắn nhẹ nhàng chớp lông mi của mình, hiện ra khuôn mặt tà ác mà nói, "Cô hiểu chưa?"

Âu Thiển Thiển cắn răng, hung hăng nói, "Anh thật sự là một tên biến thái!"

Hàn Đông Liệt cười, nụ cười lỗ mãng mà tà mị.

Càng nhìn hắn càng cảm thấy buồn nôn, Âu Thiển Thiển tức giận quay người đi ra khỏi phòng. Cô tựa vào vách tường, nhớ lại những chuyện xảy

ra gần đây, cô cảm thấy lo lắng. Không thể đợi thêm nữa, phải nhanh hoàn thành nhiệm vụ, sau đó...

Liên tiếp mấy ngày, giữa hai người vẫn giữ hòa khí với nhau, nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm trong không khí, giống như là yên lặng trước giông bão, khiến cho những người xung quanh cảm thấy bất an.

Mà thường những loại chuyện như vậy, Hàn Đông Liệt đã không lưu lại bên hẳn.

Giang Minh Húc nhìn thấy bộ dạng nho nhã lễ độ của hai người nhện không được bát quái tiến sát lỗ tai của Hàn Đông Liệt nói, "King, người còn chưa ra tay sao?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ban Thường Đứa Bé

Mắt Hàn Đông Liệt liếc Giang Minh Húc, lạnh lùng nói, "Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm, cách tôi xa một chút."

"Được, tôi không nói!" Giang Minh Húc lui về phía sau hai bước, sau đó cố ý nói lớn tiếng,

"Đầu năm nay, lão xử nam tựa là khó hầu hạ, không có việc gì tự nhiên lại phát giận, lại còn không nói đạo lý, thật Bá Đạo! Khổ cho bọn này làm cấp dưới phải chịu sự tra tấn của hắn. Âu thư ký, cô nói có đúng hay không?" Hắn quay người, nhìn về phía Âu Thiên Thiên.

"À?" Âu Thiên Thiên kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt không thể tin được, Hàn Đông Liệt... Hắn... Hắn lại là xử nam? Hắn không phải gay sao?

Hàn Đông Liệt hai mắt bốc hỏa nhìn hắn, giống như là muốn giết người.

"Xem ra tôi hơi lăm mồm, OK! Tôi đi trước!" Giang Minh Húc tranh thủ thời gian nhanh chóng chạy trốn, dù sao chuyện hắn muốn nói cũng đã nói xong rồi, còn lại thì phải xem hai người bọn họ rồi.

Sắp có trò hay để nhìn!

Trong văn phòng, không khí trở nên ngưng ngệ, Hàn Đông Liệt không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, "Khục! Âu thư ký cô không nên tin những lời Minh Húc vừa nói..., tôi tại sao lại có thể là..." Thật đáng chết, hắn tại sao phải giải thích?

"À? Nha... Tôi minh bạch, tôi tại sao lại phải tin vào những lời của hã nói chứ... ha ha..." Nàng cười ra hai tiếng, sau đó lại ngậm miệng lại.

Không khí trong văn phòng lại trở l ại thành ngưng nghịu.

Âu Thiển Thiển vụng trộm giương mắt nhìn về phía hã, phát hiện trên mặt hã có chút hồng, hơn nữa biểu lộ cũng ngoài ý muốn có chút đáng yêu.

Cho tới bây giờ đều không có thấy qua, hã cũng sẽ có một bộ mặt như vậy, thật sự rất thú vị!

Che miệng lại, cô không khỏi cười trộm.

"Cô cười cái gì? Không cho phép cô cười!" Bắt gặp cô cười trộm, Hàn Đông Liệt tức giận gầm nhẹ.

"Ah, tôi không cười rồi!" Âu Thiển Thiển im lặng, dùng sức cắn chặt môi dưới, nhưng vẫn không nhịn được, bật ra tiếng cười .

"Âu Thiển Thiển, nếu như cô còn cười thì cút ra ngoài cho tôi!" Hã nổi giận, Giang Minh Húc chết tiệt, lần này nhất định phải khai trừ hã.

"Ah!" Âu Thiển Thiển nghe lời đứng lên, sau đó đi tới cửa, giả vờ đưa ra bộ dạng nhăn nhó sau đó chậm rãi xoay người lại, nói, "Hàn tổng, buổi tối hôm nay ngài có cuộc hẹn nào sao?"

Hàn Đông Liệt nhìn cô, nghi hoặc nhíu mày, "Có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, chỉ là..." Cô đột nhiên tinh nghịch trừng mắt nhìn hã, rồi nói tiếp, "Chỉ là hỏi một chút thôi!"

Nói xong, cô lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Hàn Đông Liệt từ từ nổi lên lửa giận, cô mới vừa ở đây đùa giỡn với hắn sao? Lá gan cô đúng là không nhỏ a!

Nửa đêm

Âu Thiển Thiển rót một ly cà phê tỏa hương thơm nồng, cô đem một viên dược màu đỏ bỏ vào, sau đó dùng muỗng khuấy đều. Nhìn xem cơn xoáy nhỏ ở trong ly cà phê, cô chột nhú mày.

Không thể ở bên cạnh của hắn giả ngốc trong thời gian dài hơn nữa, bằng không hắn nhất định sẽ phát hiện bí mật của cô, hôm nay nhất định phải thành công!

Cô sờ lên bụng của mình, nhẹ giọng mà nói, "Thượng đế a, van cầu ngài ban cho ta một đứa bé a, ta van cầu ngài!"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhanh Chóng Lựa Chọn

Âu Thiên Thiên cầm cà phê đi tới phòng tân hôn của hai người, cô không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa ra, sau đó bưng cà phê đi đến trước mặt Hàn Đông Liệt, mỉm cười nói, "Muốn uống cà phê không?"

Hàn Đông Liệt nhìn cô, bộ dạng của cô đêm nay không giống như cô thường ngày, chẳng những cách ăn mặc vô cùng khiêu gợi, còn đặc biệt ôn nhu, lại còn pha cà phê cho hắn? Tất cả rất ân cần, một sự gian xảo đáng để người ta chú ý.

"Cô không phải không muốn tôi uống cà phê sao? Vì sao còn pha cho tôi một ly cà phê? Trong đó... Sẽ không phải lại bỏ thêm thứ gì chứ?" Giống như lần trước trong cái ly cà phê giống vậy, cô lại giở trò bịp bợm?

Âu Thiên Thiên mỉm cười, khước miệng lại một lần nữa giơ lên, "Nếu như tôi nói không có thêm gì hết, anh sẽ uống sao?"

"Được!" Hai mắt lạnh như băng của Hàn Đông Liệt bỗng nhiên lóe sáng, kiên định nhìn cô, "Chỉ cần cô nói không có, tôi sẽ tin tưởng cô!"

Hắn nói xong, cầm lên ly cà phê còn bốc hơi nóng, đưa tới gần môi.

Tâm của Âu Thiên Thiên bỗng nhiên chấn động, cô vội vươn tay ra cướp ly cà phê trên tay của hắn rồi nói, "Thật xin lỗi, để cho anh thất vọng rồi, trong ly cà phê tôi xác thực đã bỏ

thêm một chút ‘gia vị’."

"Tại sao lại nói cho tôi biết?" Hân hỏi.

Cô cười nhạt, trả lời, "Bởi vì ly cà phê này không phải pha cho anh"

"Cái gì?" Hân có chút kinh ngạc!

Âu Thiển Thiển dùng lực, đoạt lấy ly cà phê, đặt ở bên miệng của mình, rồi cười nói, "Đây là tôi pha cho tôi uống!" Nói xong, cô đem ly cà phê còn nóng ở trong tay của mình một ngụm uống hết.

Hàn Đông Liệt giật mình nhìn cô, hoàn toàn không nghĩ tới cô lại nhanh như vậy uống xong ly cà phê kia, tại sao cô lại làm như vậy? Trong ly cà phê kia cô thật sự đã bỏ vào thứ gì sao?

"Âu Thiển Thiển, cô đến cùng đã cho chính mình uống cái gì?" Hân giận dữ hỏi.

"Ha ha..." Âu Thiển Thiển cười nhẹ, đem ly cà phê không còn một giọt nước nào ném xuống đất, sau đó xoay người ngồi bên giường, ma mị nhìn hân, mỉm cười nói, "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là một chút mì dợc mà thôi."

Hàn Đông Liệt hoàn toàn sửng sốt, người phụ nữ này rốt cuộc đã cho chính mình uống thứ gì, "Cô điên rồi sao? Cô có biết ăn thứ này sẽ có hậu quả gì không?"

Âu Thiển Thiển nằm khiêu khích ở trên giường lớn tiếng nói, "Tôi đương nhiên là biết, tôi cũng là bởi vì biết rõ nên mới làm như vậy..... Hàn Đông Liệt, anh bây giờ nên làm gì đây? Đem tôi giao cho nam nhân khác, hay là muốn tự mình giải quyết? Nhanh một chút lựa chọn a, tôi đã..."

Đầu của cô có chút choáng váng, dợc hiệu phát tác rất nhanh, hiện tại toàn thân của cô nóng rợc không thôi, rất khó chịu, hô hấp từng chút trở nên

gấp gáp. Cô cười, thật tốt là cô ăn hết dượng, như vậy cô tựa như không đường thối lui rồi, liền đổi ý cơ hội đều không lưu cho chính mình.

Hàn Đông Liệt nhìn cô, hai má trở nên đỏ bừng, sương mù che chắn hai con ngươi, nghe hơi thở gấp gáp của cô, hần bối rối tiến lên phía trước, hỏi, "Cô không sao chứ? Nhịn thêm một chút, tôi đi gọi bác sĩ."

Hần vừa muốn rời khỏi, Âu Thiển Thiển đã ôm chặt lấy eo của hắn, chủ động hôn lên môi của hắn, lại để cho thân thể của mình dính chặt lấy hắn, cô nói, "Chớ đi... Em thật là khó chịu... Van cầu anh... Ôm em..."

Hiệu lực của dượng đã hoàn toàn chiếm cứ đầu óc của cô, ngay cả mình vừa mới nói qua cái gì cô cũng không biết, chỉ biết là... Nóng quá... Thật là khó chịu...

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Sự Thật Về Âu Tiểu Thiên

Hàn Đông Liệt nhìn cô gái dưới thân mình mặt ửng hồng hiển ra vẻ vũ mị cùng xinh đẹp, hơi thở hỗn loạn củ cô không ngừng đập vào mặt của hắn, mà cô vừa hôn nhiệt độ trên người cô vừa nóng rực lên, sức nóng khiến cho lòng hắn hốt hoảng.

Hắn bảo chính mình không thể xúc động, không muốn " ăn " cô ở loại tình huống này, nhưng lời nói của Giang Minh Húc cứ không ngừng ve vãng ở bên tai..."Nữ nhân a, ôm lấy đến mềm bắt đầu ăn..."

Bắt đầu ăn sẽ như thế nào? Sẽ như thế nào? Sẽ như thế nào? (thông cảm anh là virgin)

Đầu óc của hắn một mảnh hỗn loạn, mà trong thân thể của hắn dây thần kinh hiện tại không ngừng căng ra.

Âu Thiên Thiên thấy hắn chặm chạp không chịu ra tay, mà chính mình lại nhịn không được kích thích của thuốc, bỗng nhiên, cô đem hai cánh tay hoàn vào cổ của hắn, khuynh thành cười, kêu một tiếng, "Đông Liệt ca ca..."

Thân thể Hàn Đông Liệt chợt chấn động, âm thanh 'Đông Liệt ca ca' lại để cho dục hỏa mà hắn đã kiềm chế trong nhiều năm bùng phát như núi lửa. Hắn đã hoàn toàn không quan tâm tới lý trí của mình, vội vàng hôn lên môi của cô, hai tay bối rối lại thô bạo đem quần áo của cô xé rách.

Môi của hắn một đường hướng về phía dưới của cô, mỗi một nụ hôn ấn xuống đều phát ra một tiếng, "Tiểu Thiển... Tiểu Thiển..."

Tiểu Thiển? Âu Thiển Thiển suy nghĩ hỗn loạn của cô chợt nghe được hai chữ này, hai tay cô đang vô lực sờ ngực của hắn, thở hỗn hển nói, "Không... Tôi không phải Tiểu Thiển... Tôi là Âu Thiển Thiển... Âu... Thiển..."

Hàn Đông Liệt nghe được thanh âm của cô, đột nhiên đứng thẳng người, mà lúc này trên người của hắn đã không đến mảnh vải, xuất hiện trên thân thể của hắn là đường cong và cơ bắp hoàn mỹ, cùng làn da ngăm mê người. Hai tay của hắn dùng sức chế trụ hai cánh tay của cô hai, hai mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào cô.

"Không nên lừa gạt anh, lần đầu tiên thấy em ở thời điểm đó anh cũng đã nhận ra em rồi, em là Âu Tiểu Thiển, là Tiểu Thiển, là Tiểu Thiển..."

"Không ——" Âu Thiển Thiển la lên.

Hàn Đông Liệt dò xét phần dưới thân thể của cô, hai con người nhìn chăm chăm vào cô, kiên định mà nói, "Tuy nhiên mười lăm năm về sau, em đã hoàn toàn biến thành một người khác, nhưng cho dù em hóa thành tro, biến thành bột biển anh cũng có thể nhận ra em, Âu Tiểu Thiển, em là xú nha đầu, anh chết cũng sẽ không nhận lầm!"

Tâm Âu Thiển Thiển đột nhiên tê liệt đau đớn, cô muốn giãy dựa muốn phản kháng, nhưng lại bởi vì tác dụng mị dược, làm cho toàn thân cô đều vô lực, chỉ có thể dứt quãng nói, "Tôi là Âu Thiển Thiển... Tôi là Âu Thiển Thiển... Tôi phải.."

"Tiểu Thiển..." Thanh âm của Hàn Đông Liệt đột nhiên biến thành ôn nhu, hắn ngậm nhẹ ở vành tai của cô, tà mị mà nói, "Hiện tại còn không phải thời điểm để thảo luận chuyện này, chờ anh giúp em đem dược ở bên

trong cơ thể giả trừ, sau đó sẽ nói chuyện với nhau! Bất quá có một điểm em phải nhớ kỹ, anh rất rõ ràng anh muốn ai, nếu như không phải em..."

"Anh đừng cũng sẽ không đừng thoáng một phát!" nói xong hần đột nhiên động thân, xuyên vào trong thân thể của cô.

Đầu của Âu Thiên Thiên trống không trong sự kích thích kịch liệt cùng đau đớn.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Không Thấy Bóng Dáng

Sau một đêm sóng to gió lớn,

Hàn Đông Liệt ôm Âu Thiển Thiển, nặng nề tiến nhập trong lúc ngủ mơ. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười lăm năm cũng là một lần duy nhất mộng đẹp, đơn giản là có cô ở bên cạnh, cho nên hết thấy đều là tốt đẹp.

Tới giữa trưa, hần lười biếng quay người lại, nhắm hai mắt dùng tay sờ vào vị trí kế bên người, bàn tay lớn sờ soạng thật lâu, nhưng lại hoàn toàn sờ không thấy người nào, hơn nữa bên cạnh hần chính là cảm giác lạnh lùng đã đã mất đi hơi ấm từ cơ thể của cô.

Hai mắt hần mãnh liệt mở to ra, nhìn toàn bộ gian phòng, trống trơn im lặng không còn một âm thanh.

"Người đâu?" Hần cau mày, hai con ngươi lơ đãng nhìn một vòng đỏ tươi ở trên giường, hai hàng lông mày của hần tự nhiên giãn ra, khóe miệng cũng giơ lên.

Cô là lần đầu tiên của hần, mà hần cũng là lần thứ nhất của cô. Chuyện xảy ra tối hôm qua hần đã từng không chỉ một lần tưởng tượng qua, nhưng hần lại không nghĩ rằng thực tế thì hoàn toàn khác xa, sự kết hợp giữa hai cơ thể là cảm giác hông gì sánh kịp, một loại cảm giác kỳ diệu.

Hần cười đi xuống giường, cầm lấy áo ngủ rơi ở dưới đất mặc lên người, sau đó đi ra khỏi phòng.

Đi đến đại sảnh dưới lầu, tâm tình của hắn thật tốt mà nói, "Dì Lan, tiểu thư... A, không đúng, là Thiếu phu nhân đâu?"

Cô đã trở thành người của hắn, cho nên 'Thiếu phu nhân' xưng hô thế này là hợp với cô.

Thiếu phu nhân? Dì Lan có chút cả kinh, sau đó mở miệng, "Thiếu phu nhân hai giờ trước đã đi ra ngoài rồi, nói là đi làm."

Đi làm? Cô còn có tâm tình cùng thể lực để đi làm? Sớm biết như vậy tối hôm qua sẽ không hạ thủ lưu tình, quả nhiên là hắn kinh nghiệm không đủ phong phú sao? Xem ra loại chuyện này phải thường xuyên luyện tập mới có thể làm đúng chỗ.

Hàn Đông Liệt bỗng nhiên nhíu mày, quay người, đi về hướng cầu thang.

"Thiếu gia, cơm trưa của ngài..."

"Không ăn!"

Không thấy bóng dáng của cô, hắn không có tâm tình ăn cơm. Xú nha đầu chết tiệt, cô muốn trốn tránh hắn sao? Vì thẹn thùng sao? Ngày hôm qua còn chưa nói chuyện rõ ràng còn dám chạy trước?

Bất kể như thế nào, lần này nhất định phải tra hỏi cho rõ, tại sao phải giả vờ làm Âu Thiên Thiên? Mười lăm năm trước đã xảy ra chuyện gì? Cô trở về với mục đích gì? Nếu như cô dám không nói, vậy hắn sẽ... Hắc hắc...

Khuôn mặt Giang Minh Húc nhìn có chút hả hê, vừa đúng lúc xuất hiện ở trước mặt của hắn, "Này, King, chào buổi trưa, hôm nay lại đi làm trễ nữa nha? Vẻ mặt lại tươi rồi? Tối hôm qua đã làm chuyện xấu gì phải không? "Hắn làm ra vẻ mặt nghi hoặc quan sát phía sau của Hàn Đông Liệt, hắn cười xấu xa nói, "Âu thư ký hôm nay tại sao lại không cùng người đi làm?"

Không phải là tối hôm qua các người cái kia cái kia... Làm cho tới khi cô mệt nhọc a?"

"Không có đi làm?" Hàn Đông Liệt đột nhiên cau mày, "Cô không có đi làm sao?"

Nhìn thấy biểu lộ khó coi của hắn, Giang Minh Húc ý thức được có chuyện không hay xảy ra, vội vàng dung bộ dạng nghiêm túc nói, "Đúng vậy , Âu thư ký hôm nay không có đi làm, người không biết sao?"

"Đáng chết ——" Hàn Đông Liệt mắng một câu.

Hắn rõ ràng không có ý thức được cô đã rời đi khi nào, hắn là bị chuyện tối ngày hôm qua làm cho choáng váng cả đầu óc sao? Chuyện như vậy lại không có phát hiện được. Thật là đáng chết, đáng chết, đáng chết ——

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Vạch Trần Thân Phận Của Cô

Hàn Đông Liệt nắm chặt nắm đấm, hung hăng nói, "Lập tức báo cho tất cả cấp dưới, điều tra hành tung của cô ấy, gọi cho tất cả những người chúng ta sở hữu bên trên phái đi ra ngoài tìm người, coi như là đem toàn bộ Đài Loan lật tung mấy lần, cũng phải đem cô bắt được về..."

"Vâng!" Giang Minh Húc nhận được chỉ thị, lập tức chạy đi để hoàn thành.

Khuôn mặt của Hàn Đông Liệt lộ ra vẻ bất an , Xú nha kia, cô còn muốn rời khỏi hãn sao?

Trước đó lần thứ nhất là mười lăm năm trước, lần này sẽ là bao lâu?

Không cho phép, tuyệt đối không cho phép cô lại một lần nữa biến mất!

...

Biệt thự Lam gia

"Thiến Thiến? Em tại sao trở về rồi hả?" Three kinh ngạc nhìn cô, nhìn thấy cô sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô hồn, hãn không khỏi lo lắng.

"Three, em mệt quá , nhưng... Ôm em đi nghỉ ngơi một chút được không?" Âu Thiến Thiến hai chân run rẩy như không đứng vững, không còn sức lực.

Three thấy cô như sắp ngất, vội vàng đỡ thân thể của cô, sau đó đem cô ôm lấy, khi hấn cúi đầu xuống chợt thấy trên cổ cô có dấu hôn, cảm giác đau đớn dâng trào trong tim hấn.

Rốt cục, chuyện gì đã xảy ra?

Đem cô đặt lên trên giường, khuôn mặt biểu lộ nét ôn nhu nói, "Là Hàn Đông Liệt phải không? Là hấn đem em tra tấn thành như vậy!"

"Không, không phải lỗi của hấn, là em tự nguyện, là em ăn hết mị dược, cho nên hấn mới..." Nhớ tới từng màn tối hôm qua, lòng của cô trở đau đớn, cái cảm giác đau đớn này so sự đau đớn của cơ thể cô bây giờ thì đau gấp mấy trăm lần.

Three nhìn cô, dùng khí lực để tạo ra vẻ mặt tươi cười, nói, "Nhiệm vụ của chúng ta xem như đã hoàn thành, em không cần trở lại bên cạnh của hấn rồi, ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ xử lý chuyện kế tiếp."

"Không, còn không có..." Âu Thiển Thiển ôm lấy bụng của mình, hai con ngươi thâm trầm mà nói, "Nhiệm vụ mới chỉ hoàn thành một nửa, còn một nửa... Phải xem ý trời."

"Nếu như không thể thuận lợi mang thai thì làm sao bây giờ? Em còn phải về đến bên cạnh của hấn sao? Thiển Thiển... Không bằng chúng ta từ bỏ nhiệm vụ lần này đi?" Three cau mày, thời điểm nhận được nhiệm vụ hấn cũng đã có chỗ bất an, nhìn thấy người con gái mình yêu thương trong vòng tay người khác... Hấn thật sự đã nhịn không nổi nữa.

Âu Thiển Thiển giương mắt nhìn hấn, kiên định mà nói, "Đều đã đến loại tình này, người lại nói bỏ? Không, tôi sẽ không bỏ, chết cũng sẽ không!" Nếu quả thật có thể bỏ qua, từ khi mới bắt đầu cô cũng sẽ không nhận nhiệm vụ này.

Chuyện này không đơn giản là một nhiệm vụ, vẫn là cô muốn giữ lời hứa với cô gái kia!

"Thiên Thiên..."

Three còn muốn khuyên bảo , nhưng Âu Thiên Thiên lại cắt lời hắt, lạnh lùng đối với hắt mà nói, "Nếu như anh muốn ngăn cản tôi, tôi đây yêu cầu boss xin đổi trợ lý, nếu như anh còn muốn cùng tôi hợp tác..., thì không nên ngăn cản tôi, hơn nữa giúp tôi giám thị hành tung của bọn hắt bây giờ, Hàn Đông Liệt hắt nhất định sẽ tìm tới nơi này, cho nên tôi phải tìm được chỗ bí mật hơn để ẩn trốn trước khi hắt tìm tới chỗ này."

Three ôn nhu, hai mắt trở nên cực kỳ âm đạm, nắm chặt hai tay cũng chậm chậm buông lỏng người, hắt thủy chung vẫn là lo lắng cho cô.

Hắt gượng cười, nói với Thiên Thiên, "Anh đã biết, anh sẽ chiếu đi làm chuyện mà em giao, em nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Tập đoàn Hàn Thiên, văn phòng của tổng giám đốc

"Rầm ——" một tiếng vang thật lớn, Giang Minh Húc phá cửa mà vào, hắt bối rối chạy đến trước bàn làm việc của Hàn Đông Liệt, thờ phì phò nói, "King, không tốt rồi, tôi tra được than phận thật sự của Âu thư ký rồi."

"Đã tra được rồi, tại sao phải nói không tốt?" Hàn Đông Liệt nhíu mày, kiểm chế lửa giận đang muốn bộc phát.

Giang Minh Húc vẻ mặt lo lắng như sắp có đại họa, đem tư liệu đặt lên bàn rồi nói, "Đây là tư liệu của cô ấy, chính người xem đi!"

Hàn Đông Liệt cầm tài liệu lên, nhíu chặt lông mày mở ra xem xét. Một xấp ảnh chụp bên cạnh viết mấy hàng chữ đơn giản.

"Tính danh: Âu Tiểu Thiên "

"Giả danh: Âu Thiên Thiên "

"Nghề nghiệp: thiên quốc gia thiên sứ thợ săn "

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lửa Giận Ngập Trời

"Thiên quốc.." Hàn Đông Liệt lặp lại ba chữ kia, hai mắt híp lại, để cho người đối diện không đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Giang Minh Húc nhìn bộ dạng sững sờ của hắn, sốt ruột giải thích, "Tại quần đảo Bắc Băng Dương bên trong có một tòa đảo nhỏ của tư nhân, tên gọi thiên quốc, bởi vì người trên đảo không tiếp xúc cùng người ở bên ngoài, cho nên là một hòn đảo thần bí. Trên thế giới cũng chỉ có một số hòn đảo nhỏ có tiền có thế và biết dùng nhân tài, toà đảo này thật ra là một tòa đảo chuyên môn 'Treo giải thưởng' hắc đảo..."

"Người trên đảo đều dùng các loại 'Treo giải thưởng đơn' để sinh tồn, mà mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ, đảo chủ sẽ chia 20% tiền thưởng. Dương nhiên, người trên đảo cũng chia làm ba bộ phận: một phần là 'Thiên sứ thợ săn' các cô là tay dùng mảnh khoé lửa người để hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không đả thương sinh mạng của người khác; còn một phần là 'Ma quỷ sát thủ' bọn họ là sát thủ, giết người để hoàn thành nhiệm vụ, thường là tội phạm truy nã của quốc tế; còn lại là 'Trợ lý hợp tác' tuy nhiên bọn hắn chỉ trợ giúp thợ săn cùng sát thủ hoàn thành nhiệm vụ của họ, nhưng là bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh, có thể nói là không gì làm không được..."

"Âu thư ký cùng Three là một đôi hợp tác, kỳ thật bọn họ cũng không phải người thân của Lam Hạo Thành, bọn họ chính là Ông Trùm giấu mặt của tập đoàn Lam thị, Lam Hạo Thành chẳng qua là thân phận bí mật bọn

họ dùng như một con cờ, mà nhiệm vụ lần này của bọn họ là..." Giang Minh Húc đang nói, đột nhiên muốn nói lại thôi.

Hàn Đông Liệt hai mắt nhìn về phía hắn, lạnh lùng mà nói, "Là cái gì? Nói —— "

Giang Minh Húc do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là không mở miệng không được, "Nhiệm vụ của bọn hắn phải.. Sinh con của ngươi."

Cái gì? Hàn Đông Liệt hai tay lập tức nắm chặt, lửa giận ngập trời như muốn thiêu đốt tất cả.

Nguyên nhân cô trở về vì mục đích này sao, nguyên nhân chẳng qua là muốn sinh con của hắn để hoàn thành nhiệm vụ của mình, trách không được cô lại giả danh thành Âu Thiên Thiên, là vì Âu Thiên Thiên là vị hôn thê chính thức của hắn cho nên như vậy cô sẽ có cơ hội tốt hơn để ra tay? Còn đêm qua chủ động hiến mình, là vì đã đợi không kịp sao? Mà đợi đến lúc hết thủy đều hoàn thành, cô sẽ lập tức rời đi, là vì đã không có lý do gì để ở lại bên cạnh của hắn sao?

Cô đem hắn trở thành cái gì? Mục tiêu? Công cụ sinh con? Cô thật sự chán ghét hắn như vậy sao? Ở bên cạnh hắn giả ngốc một phút đồng hồ đều cảm thấy chán ghét sao?

"Âu Tiểu Thiên ——" hắn phẫn nộ gào thét lớn, đem đồ trên bàn toàn bộ đẩy xuống đất.

Giang Minh Húc bị hắn hù dọa, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến Hàn Đông Liệt giận dữ như vậy, trước kia hắn cho dù trong nội tâm có tức giận, cũng sẽ giữ vẻ mặt lạnh như băng, hơn nữa càng lạnh như băng thì cơn giận của hắn càng lớn, nhưng nét mặt của hắn bây giờ giống như một con sư tử, dữ tợn như muốn xé xác ai đó, giống như hận không thể đem tất cả mọi thứ bên cạnh phá hủy.

Người phụ nữ kia trong lòng hẳn quan trọng đến vậy sao?

"King..." Giang Minh Húc cẩn thận mở miệng, "Người sẽ không phải đã cùng Âu thư ký... Đã làm rồi hả?"

Hàn Đông Liệt phần nộ, hai mắt hung hăng nhìn hẳn, Giang Minh Húc lập tức câm miệng. Câu trả lời đều toàn bộ ghi lại trên mặt của hẳn. Cái này đều tại hẳn, nếu như hẳn không ở bên cạnh của Hàn Đông Liệt châm ngòi thổi gió, có lẽ mọi chuyện cũn không biến thành như vậy. Nhưng nếu chuyện này không có phát sinh thì sẽ có người cho hẳn phần tư liệu này sao? Lại không biết được ai chủ động đem tư liệu gửi đến máy vi tính của hẳn, đây thật sự là không quá mức trùng hợp?

"Rầm —— "

Đột nhiên lại có một tiếng vang thật lớn, có người mở cửa đi vào, người nọ đứng bên cạnh Giang Minh Húc, thở hỗn hển mấy hơi thở, sau đó nhìn về phía Hàn Đông Liệt nói, "Hàn tổng, đã tra được hành tung của Âu thư ký rồi."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ta Sẽ Giết Người

Hàn Đông Liệt ánh mắt thâm thúy tràn ngập màu máu, môi mỏng có chút khê động, hung hãn nói, "Cô ấy đâu?"

Hôm nay nhân viên kia bị hấn bị hù đến phát run, run rẩy mà nói, "Vừa...vừa mới có một...có một người lái xe nói...nói Âu thư ký buổi sáng đã ngồi xe của hấn... Đi, đi tới biệt thự của Lam gia."

Tên nhân viên kia vượt ngực của mình, thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng nói xong rồi, thật không dễ dàng!

Biệt thự Lam gia? Cô lại nhớ tới người đàn ông kia rồi hả? Xú nha đầu chết tiệt, mười lăm năm nay người đều cùng người đàn ông đó ở một chỗ sao? Trong lòng của người hấn so với tôi còn tốt hơn sao?

"Minh Húc." Nét mặt của hấn đột nhiên trở lại bình thường như băng lạnh vạn năm, khí phách nói, "Chuyện này tôi không muốn cùng bất luận kẻ nào nói ra nữa, tôi muốn cho chính miệng của cô nói với tôi. Ra ngoài đi."

"Vâng!"

Biệt thự Lam gia

Hàn Đông Liệt cùng Three đối lập mà đấu với nhau, biểu lộ của hai người một bên thì cương quyết một bên là ôn nhu, nhưng bên trong ẩn chứa sát khí mười phần, đều không ai nhường ai.

Hai mắt của Hàn Đông Liệt có chút nhú lại, hung hăng nói, "Tôi biết rõ cô ấy đã trở về rồi, mau giao cô ấy ra!"

Three cười, tạo ra bộ dáng nghi ngờ nói, "Hàn tổng, người nói ai trở về rồi hả? Thiển Thiển sao? Các người cãi nhau? Cô ấy bỏ đi? Vì cái gì người sẽ cho rằng cô ấy sẽ đến đây? Cô ấy cũng không phải tức giận sẽ về nhà mẹ đẻ, xem ra người làm vị hôn phu giống mà không biết gì về cô ấy a!" Hãn nói quanh co nói đông nói tây là cố ý châm chọc hãn.

"Thiếu cùng tôi nói nhảm đi, gọi cô ấy ra đây mau!" Hàn Đông Liệt gầm nhẹ, trong mắt phát bộ dạng khát máu.

"Tôi đã nói rồi, cô ấy chưa có trở về, nếu như người không tin, thì tự mình tìm đi." Three nở một cười trên mặt hiện ra bộ dạng đắc ý, nhưng mặt khác hận không thể một quyền đánh vào mặt của hãn, sau đó hảo hảo dạy dỗ hãn, hãn dám cướp Âu Thiển Thiển từ tay của hãn, lại để cho hãn vĩnh viễn cũng không thể thấy cô nữa.

"Minh Húc, đi tìm." Hàn Đông Liệt ra lệnh. Mặc kệ cô bây giờ vẫn không phải còn ở trong căn biệt thự này, hãn cũng muốn cẩn thận tìm một chút, mặc kệ là phép khích tướng hay là mưu kế của hãn, nếu như hãn không tự mình xác nhận, hãn cũng sẽ không hết hy vọng.

Âu Thiển Thiển, nếu như cô thật sự ở chỗ này, thì nên tự động xuất hiện, đây là cơ hội duy nhất tôi cho em! Hàn Đông Liệt trong lòng yên lặng nói.

...

Hai giờ sau

"King, không có!" Giang Minh Húc hồi báo .

Hàn Đông Liệt lông mày thâm tỏa, đột nhiên bước đến trước mặt Three, dùng sức bắt lấy cổ áo của hãn, hung hăng trừng mắt nhìn hãn mà nói, "Ta

cho người biết, nếu để cho ta biết là người đem cô ấy giấu đi ta nhất định sẽ giết người!"

Three vẫn như cũ ôn nhu mỉm cười, vẻ mặt mang vẻ khinh thường cùng cười nhạt, "Nếu như người giết ta, Thiên Thiên nhất định sẽ hận người cả đời."

"Hận?" Hàn Đông Liệt cười nhạt nắm chặt cổ áo của hắn, ghì cổ của hắn nói, "Nếu như là hận, ta cũng muốn cô ấy cả đời đều ở lại bên cạnh của ta, mà đời này người... chỉ có thể mơ tưởng đến chuyện cô ấy yêu người!"

Nói xong, hắn buông cổ áo của Three ra, Three lui hai bước về phía sau hai bước, sau đó đứng vững lại, hắn mỉm cười sửa lại cổ áo của mình, nói, "Hàn tổng đi thông thả, không tiễn!"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thay Đổi Thân Phận

Bên ngoài biệt thự Lam gia cách khoảng 10m có một chiếc xe BMW màu đen, ngồi ở trong xe Âu Thiển Thiển mang kính râm màu đen nhìn theo Hàn Đông Liệt đi vào biệt thự. Từ lúc bắt đầu cô vẫn nhìn chăm chăm vào cổng lớn của ngôi biệt thự, nhìn chăm chăm hơn hai giờ, mới nhìn thấy hắc tử bên trong đi ra.

Cô đoán quả không sai, hắc tử thật sự tìm tới, nhưng cho dù hắc tử tung toàn bộ biệt thự, cũng không phát hiện, cô đang ở ngoài cửa nhìn hắc tử.

Cô thấy hắc tử ngồi trên xe, sau đó nhìn xe lái đi qua cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt của cô, cô mới tháo kính râm xuống, mắt cô lộ ra ưu thương.

Vốn cho là trên thế giới này ngoại trừ chính người con gái kia, Thiển Thiển cùng boss sẽ không còn có người thứ tư biết rõ thân phận của cô, nhưng không ngờ người đàn ông này lại nhận ra cô ngay lần đầu tiên gặp lại cô.

Sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Cô kế tiếp sẽ làm gì? Âu Thiển Thiển... Nếu như hắc tử coi cô là Âu Thiển Thiển...thì mọi chuyện cô làm đều không có ý nghĩa gì!

Cô buồn rầu ghé vào trên tay lái, nhớ lại đêm đó, cô khẩn cầu...

"Tiểu Thiển, chị bị bệnh di truyền từ mẹ, về sau con của chị cũng có thể bị di truyền bệnh này, cho nên chị vì không muốn con của chị sẽ chịu khổ

sở giống chị, chị quyết định sẽ không sinh con... Nhưng chị rất muốn sinh cho hấn một đứa bé, , thật sự rất muốn sinh con cho hấn... Tiểu Thiển, nếu như chị nói, chị muốn em thay chị sinh con cho hấn, em có thể đáp ứng chị không? Hãy... Đáp ứng chị đi, hãy thay thế chị đi sinh con cho hấn, bất luận thế nào nhất định phải sinh con của hấn, bằng không thì chị chết cũng không nhắm mắt .. Đáp ứng chị... Van cầu em đáp ứng chị..."

"Cảm ơn, cảm ơn em đã đáp ứng yêu cầu ích kỷ của chị, thật sự cảm ơn em... Từ hôm nay trở đi, em sẽ là Âu Thiển Thiển, chị chính là Âu Tiểu Thiển, nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ, bất luận khi nào, dù đối mặt chị, em cũng phải coi mình là Âu Thiển Thiển... em là Âu Thiển Thiển, em là vị hôn thê của hấn..."

...

Cô ghé vào trên tay lái, hai bả vai không ngừng run rẩy, nước mắt tuôn rơi, dùng đôi môi đỏ hồng, không ngừng lừa gạt chính mình, "Tôi là Âu Thiển Thiển, tôi là Âu Thiển Thiển, tôi là Âu Thiển Thiển..."

Mười lăm năm trước Âu Tiểu Thiển đã không còn tồn tại rồi, cô bây giờ là Âu Thiển Thiển, là vật thay thế tỷ tỷ hoàn thành tâm nguyện của người, cô biết rõ Âu gia có ân tình với cô, cô đời này cũng không trả nổi, nhưng ít ra trước khi tỷ tỷ còn chưa chết, có thể cho tỷ thấy con của Hàn Đông..

Âu Thiển Thiển ngẩng đầu, dùng tay lau khô nước mắt trên mặt! Cô muốn dùng than phận của Âu Thiển Thiển hoàn thành ất cả tâm nguyện tỷ tỷ.

Liên tiếp vài ngày đều không có thể tra được chỗ của Âu Thiển Thiển, toàn bộ tập đoàn Hàn Thiên đều tối tăm phiến muộn mà Hàn Đông Liệt tính tình cũng càng ngày càng táo bạo, chỉ cần là tiến vào tổng giám đốc văn phòng người, tuyệt đối sẽ bị hấn quát mắng, thậm chí đã có người bị hại bị hấn cho nghỉ việc.

Giang Minh Húc đứng ngoài cửa phòng làm việc, hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa đi vào,

"King, đây là cà phê của người!"

Hàn Đông Liệt lông mày thâm tủa, hai mắt nhìn ra cửa sổ, nghe được âm thanh của Gianh Minh Húc, ghế dựa xoay tròn 180° đến trước bàn, hỏi, "Đã tìm được chưa?"

" Tạm thời còn chưa tìm được!" Giang Minh Húc đem cà phê đặt lên bàn, chuẩn bị nghe chửi.

"Đều là phế vật!" Hàn Đông Liệt dùng sức vỗ lên mặt bàn, vốn là còn muốn tiếp tục mắng, nhưng khi nhìn đến ly cà phê ở trên bàn, hẳn không khỏi nhớ tới Âu Thiên Thiên, cô chỉ pha trà cho hắn.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cà Phê, Nguyện Vọng

Nhớ tới cô hay lái nhải, cô luôn cố chấp, bộ dạng nghịch ngợm của cô... Khóe miệng của Hàn Đông Liệt không khỏi vì Thiển Thiển mà giơ cao lên!

Giang Minh Húc nhìn thấy bộ dạng hãnh cười ngây ngô, còn tưởng rằng hãnh trúng tà, vội vàng tiến lên nói, "King, người làm sao vậy?"

Hàn Đông Liệt lấy lại tinh thần, lần nữa nhìn về phía ly cà phê trên bàn, đột nhiên đứng dậy nói, "Tôi đi ra ngoài một chút, đừng cho bất luận kẻ nào đi theo."

"Ah, là!" Giang Minh Húc không hiểu, nhìn hãnh lắc đầu, đây là thời điểm nào rồi, còn có tâm tình đi bộ?

...

Biệt thự của Lam gia

Âu Thiển Thiển đang ngồi bên cửa nhìn ra ngoài trời xanh, hai mắt của cô không có tiêu điểm, nhưng lại chăm chú nhìn, âm thanh cửa phòng bị người khác mở ra mà cô không hay biết.

Three cầm ly cà phê đi đến bên cạnh của cô, ôn nhu nói, "Thiển Thiển, uống cà phê đi"

Âu Thiển Thiển lấy lại tinh thần, quay đầu cười nhận lấy ly cà phê từ tay Three, sau đó nói "Cảm ơn!"

Đem ly cà phê đưa đến bên miệng, Thiển Thiển nhấp một miếng, chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng của cô, chất lỏng chạm vào đầu lưỡi nhạy cảm... Rất ngọt!

Trong đầu đột nhiên hiện lên một số hình ảnh, tay của cô chấn động mạnh, làm rơi ly cà phê xuống đất!

"Người không sao chứ? Người làm sao vậy?" Three nhìn thấy cô tinh thần hoảng hốt, lo lắng hỏi thăm.

Âu Thiển Thiển sững sờ mở miệng, ngây ngốc nói ra hai chữ, "Tốt... Ngọt!"

Three thở dài một hơi sau đó giải thích, "Bởi vì ta nhìn thấy người mấy ngày nay tâm tình không tốt, cho nên ta đã bỏ mấy muỗng đường vào trong cà phê, vốn tưởng rằng đồ ngọt có thể khiến tâm tình người khoan khoái dễ chịu, nhưng là không nghĩ tới người không thích cà phê ngọt, thật có lỗi!"

Hai mắt của Âu Thiển Thiển dần dần rủ xuống, nhìn thấy cà phê đổ đầy trên mặt đất... Những hình ảnh kia không ngừng xuất hiện trong đầu. Cô tại sao lại không quên được? Cô sao lại đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất nữa?

Bảy muỗng đường... Một nguyện vọng!

...

Mười lăm năm trước, một đứa bé trai cùng một tiểu cô nương ngồi ở dưới gốc cây hoa anh đào...

"A..... Xú nha đầu, người đã bỏ mấy muỗng đường vào trong cà phê vậy, ngọt chết rồi!"

"Bảy muỗng!"

"Bảy muống? Xứ nha đầu chết tiệt, người đến cùng có thể hay không pha cà phê, cà phê ngọt như vậy vốn cũng không phải là cho người uống, đổ đi, pha cho ta thêm một lần nữa."

Tiểu cô nương nhìn cái ly cà phê kia, bĩu môi. Cô vốn không muốn pha, rõ ràng là hấn buộc cô pha cho hấn còn dám phàn nàn, quả nhiên là người xấu!

Bỗng nhiên, hai mắt tròn xoe của cô chột chớp chớp, cười hì hì mà nói, "Đông Liệt ca ca, người không biết sao? Truyền thuyết nói rằng một hơi uống hết ly cà phê với bảy muống đường, sau đó đối với cái ly trống trơn nói ra nguyện vọng của người, nguyện vọng sẽ thực hiện ah, rất chuẩn!"

"Người chó gạt ta. Nhanh đi pha thêm một lần nữa!"

"Không có không có, lừa người ta là tiểu cầu cầu! Đây là sự thật, không tin người thử xem!"

"Stop! Nếu như nguyện vọng không thực hiện được, người nhất định phải chết!" Tiểu Đông Liệt tuy lộ vẻ mặt không tin, nhưng vẫn làm theo lời cô..., một hơi đem cái ly cà phê uống ngọt uống hết, sau đó đối với cái ly trống trơn nói, "Đợi ta trưởng thành, ta muốn Âu Tiểu Thiển làm tân nương của ta!"

...

Hai mắt của Âu Thiển Thiển chột biến thành màu hồng, nước mắt trong suốt tạt trong hốc mắt chớp động. Mười lăm năm trước chính là nói dối, hấn rõ ràng một mực tin tưởng đến bây giờ, Hàn Đông Liệt, người đồ ngốc sao? Đúng, đúng vậy, người là đồ ngốc, là người ngu ngốc nhất trên thế giới!

"Thiển Thiển, người không sao chứ?" Three nhìn thấy cô khóc, lo lắng hỏi lấy.

"Không có việc gì, chỉ là nhớ tới một ít chuyện cũ." Cô có chút cười cười, sau đó nhìn hẳn rất nghiêm túc nói, "Three, ta muốn một mình đi ra ngoài một chút, người không cần phải người theo dõi ta."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Vĩnh Viễn Trốn Không Thoát

Khu nhà cũ của Âu gia, trong sân cũ mục nát có một cây hoa anh đào trắng kiện, dưới cây là một băng ghế bằng gỗ có phủ một lớp bụi dày đặc. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay đi lớp bụi dày, gợi lên lá xanh trên cây...

Âu Thiên Thiên ngồi lên trên ghế, nhìn lại tất cả cảnh vật quen thuộc này, những kí ức khi còn bé không ngừng xoay chuyển trong đầu cô. Ngọt ngào... Nhưng hiện tại, gia đình hạnh phúc kia đã không còn tồn tại rồi, lòng của cô trở nên im lặng, tuôn ra thương cảm vô tận.

Ngẩng đầu nhìn cây hoa anh đào xinh đẹp năm nào, nay toàn bộ đều héo tàn rồi, chỉ còn lại có mấy phiến lá xanh. Cô cúi xuống nhặt lên cánh hoa anh đào khô héo. Cô lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đi về phía cô, mà nam nhân quen thuộc kia dần dần hiện rõ trên ánh mắt của cô.

Là hửn! Hửn tại sao lại đến đây? Đây là ảo giác sao?

"Xú nha đầu, tôi bắt được em rồi!" Hàn Đông Liệt đứng trước mặt cô, quát lớn.

Nghe được thanh âm của hửn, thấy rõ ràng hình dáng của hửn, cô mới tin đó không phải là ảo giác, đây là... Duyên phận sao?

Cho tới bây giờ cô cũng không tin vào duyên phận, nhưng là sự tình thần kỳ như vậy lại phát sinh ở trước mắt của cô. Giống như có một sợi chỉ đỏ

vô hình buộc ở trên đầu ngón út của hai người bọn họ, cho dù thắt, cho dù ở cùng một chỗ với những thứ khác, chỉ cần sợi dây không bị cắt đứt, chỉ cần bọn họ bị nhớ nhung dẫn dắt, cuối cùng sẽ vĩnh viễn gặp lại ở cùng một chỗ.

Trái tim của cô rất nhanh nhảy lên, cô đột nhiên đứng lên, quay đầu lập tức muốn chạy trốn, nhưng hắn đã bắt lấy tay cô!

"Xú nha đầu, không cho phép chạy, không được chạy, còn dám động một bước, em nhất định phải chết." Hàn Đông Liệt ra lệnh.

Âu Thiển Thiển đưa lưng về phía hắn, dùng sức bỏ qua tay của hắn, nhưng lại bị hắn lần nữa bắt lấy.

"Xú nha đầu, tôi nói, không được chạy, xoay đầu lại, nhìn tôi!" Hắn gầm nhẹ.

Thân thể cô cứng đờ, đưa lưng về phía hắn, sự bá đạo của hắn lại làm cho lòng cô từng đợt đau đớn, mà dưới chân tựa hồ cũng bị trói lại, nửa bước cũng khó đi...

"Em chán ghét tôi tới vậy sao? Tới nhìn đều không muốn liếc lấy tôi một cái? Tới nói chuyện đều không muốn nói với tôi một câu sao?" Nhìn bóng lưng của cô, thanh âm của hắn thoáng run rẩy, có chút nghẹn ngào.

Âu Thiển Thiển cắn răng, lãnh huyết mở miệng, "Thả tôi ra!"

"Tôi sẽ không buông tay vĩnh viễn cũng sẽ không!" Hàn Đông Liệt đột nhiên từ phía sau đem cô ôm chặt, hung hăng nói bên tai cô, "Cho dù em chạy trốn tới mười tám tầng địa ngục phía dưới, tôi cũng nhất định sẽ đem em bắt trở về... Âu Thiển Thiển, em nhớ kỹ cho tôi, em là của tôi, là người phụ nữ của Hàn Đông Liệt, em chỉ có thể đứng ở bên cạnh của tôi!"

"Không ——" nghe được ba chữ 'Âu Tiểu Thiên' kia, cô đột nhiên rống to lên, điên loạn giãy dụa ở trong ngực của hắn, đào thoát.

"Tôi không phải Âu Tiểu Thiên, tôi là Âu Thiên Thiên, cầu xin người đừng nhận lầm người, tôi là Âu Thiên Thiên, là Âu Thiên Thiên!" Cô rống xong, lập tức quay đầu bỏ chạy, không để cho hắn cơ hội để bắt lấy cô.

Cô bây giờ, không muốn nhìn thấy người đàn ông này, không muốn nghe đến giọng nói của người đàn ông này, không muốn cùng người đàn ông này nói nhiều, bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới hắn, suy nghĩ của cô sẽ hỗn loạn? Qua nhiều năm như vậy, cô đã hoàn toàn tin tưởng mình là Âu Thiên Thiên rồi, Nhưng chỉ vì nhìn thấy hắn trong nháy mắt đó... Cũng chỉ có trong nháy mắt đó, hết thảy đều tan vỡ rồi.

Cô rốt cuộc là ai? Cô phải làm sao bây giờ?

Thấy cô bỏ chạy, Hàn Đông Liệt lập tức đuổi theo sau. Xú nha đầu này, cô đã tới đây chứng minh cô đối với những chuyện trước kia còn lưu luyến, nếu như cô thật sự có một chút lưu luyến như vậy, có phải hay không cho thấy cô cũng từng có một chút ưa thích hắn? Sẽ có a? Cho dù là từng chút một cũng tốt, hắn muốn cô chính miệng nói ra.

"Xú nha đầu, tôi sẽ bắt được em, tôi nhất định sẽ bắt được em!" Giống như mười lăm năm trước, cô vĩnh viễn đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Âu Thiên Thiên dốc sức liều mạng chạy về phía trước, chạy ra khỏi khu nhà của Âu gia, sau đó rất nhanh băng qua đường, lúc xe không ngừng qua lại, đột nhiên sau lưng truyền đến "Phanh ——" một tiếng vang thật lớn.

Cô xoay người, giật mình dùng hai tay bịt miệng lại...

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đại Ngốc

Tai nạn xe cộ ——

Âu Thiển Thiển nhìn Hàn Đông Liệt nằm trên mặt đất, bị dọa lui về phía sau hai bước, sau đó lập tức tiến lên, quỳ gối dưới đất, ôm lấy người của hắn.

"Hàn Đông Liệt, anh không sao chứ? Anh đừng dọa tôi à... Hàn Đông Liệt... Hàn..." Cô đột nhiên nghẹn ngào, nước mắt tuôn ra, rơi xuống mặt của hắn.

Hàn Đông Liệt run rẩy lông mi, cố gắng đem mắt mở ra một đường nhỏ, mơ hồ nhìn xem cô, sau đó duỗi tay của mình, một mực bắt lấy tay của cô.

"Tôi... Bắt được... Em... Rồi!"

Hắn cố gắng nói xong mấy chữ này, sau đó ngất xỉu ở trong ngực của cô, nhưng tay của hắn lại gặt gao cầm lấy tay cô, không chịu buông ra.

"Không muốn a, Hàn Đông Liệt, anh tỉnh lại đi... Van cầu anh tỉnh lại, tôi không chạy, tôi sẽ không bao giờ ... chạy nữa, van cầu anh mở mắt nhìn tôi à..." Cô khóc rống lên, nhưng làm thế nào hắn cũng không tỉnh lại.

Cô ôm chặt lấy hắn, bối rối quay đầu lại, nhìn tên lái xe đang bị dọa kia.

Lái xe bị hù tới sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói, "Không, không phải tôi... Là hắn, là hắn đột nhiên lao tới, đứng, đứng ở nơi đó để cho tôi đụng .."

Không phải tôi, thật không phải là tôi..."

"Bệnh viện..." Âu Thiên Thiên hoảng hốt nói ra hai chữ này, sau đó đột nhiên đổi với tên lái xe rống to, "Bệnh viện, nhanh đưa hấn đi bệnh viện, nhanh..."

"Ah, nha..." Lái xe bối rối chạy tới, đem Hàn Đông Liệt mang lên xe.

Xe rất nhanh chạy lấy, Âu Thiên Thiên rơi lệ nhìn Hàn Đông Liệt, sắc mặt của hấn tái nhợt hơn nữa mang theo vết thương, thân thể mềm nhũn nằm ở trong lòng của cô, như là một thi thể! Đây là lần thứ nhất cô thấy hấn chặt vật như vậy, trong trí nhớ của cô, hấn luôn bá đạo cùng với bộ dạng tự cao tự đại, cho tới bây giờ cũng sẽ không ở trước mặt của bất luận kẻ nào lộ ra bộ dạng mềm yếu. Bỗng nhiên, cô nhớ tới lời lái xe vừa nói, "Là hấn, là hấn đột nhiên lao tới, đứng, đứng ở nơi đó nên tôi mới đụng hấn .." Chẳng lẽ hấn là cố ý hay sao? Hấn cố ý làm cho xe đụng, chỉ là vì lưu lại cô sao?

Hàn Đông Liệt, người là đại ngốc, người đến cùng còn có thể ngốc tới trình độ nào?

...

Bệnh viện, trước cửa phòng cấp cứu

"Tiểu thư, cô không thể đi vào!" Bác sĩ ngăn cản Âu Thiên Thiên.

"Ah, tôi đã biết!" Âu Thiên Thiên bối rối đáp trả , nhưng Hàn Đông Liệt đã cầm lấy cánh tay của cô làm thế nào cũng không tách ra được. Cô dùng mọi cách để thoát khỏi tay hấn, nhưng tất cả đều không có thể thành công.

Hấn rõ ràng đã ngắt xiú , nhưng cái tay kia so với hấn còn có ý thức hơn, ở thời điểm còn nắm chặt lấy tay cô, hấn sợ cô nhân cơ hội đào tẩu sao?

Cô luống cuống, sốt ruột thỉnh cầu, "Bác sĩ, để cho tôi cùng vào đi thôi, tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến ngài, van cầu ngài!"

"Cái này..." Bác sĩ nhìn thấy tay của hai người bọn họ, đành phải thỏa hiệp mà nói, "Được rồi!"

Đi theo bác sĩ tiến vào phòng cấp cứu, chứng kiến vết thương trên người của hấn, nhìn bác sĩ làm giải phẫu cho hấn.

Lòng của cô đau buốt, dùng sức nắm chặt tay của hấn, trong lòng không ngừng cầu nguyện:

Hàn Đông Liệt, người không thể có việc gì, người không thể có việc gì, nếu như người cứ như vậy chết đi, tử tử của ta phải làm sao bây giờ? Người là động lực duy nhất giúp tử ấy kiên trì sống sót, người là người tử ấy yêu nhất, người là tất cả của tử ấy

Nếu như người chết, tôi làm sao ăn nói với tử tử, người muốm tôi nói thế nào với tử ấy?

Không tự giác cô mở miệng nhỏ giọng mà nói, "Hàn Đông Liệt, nếu như anh không có việc gì, tôi đáp ứng anh, không chạy trốn nữa, không bao giờ bỏ trốn nữa..."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nhất Định Không Được Chết

Cuộc phẫu thuật được tiến hành trong năm tiếng, cuối cùng thì Hàn Đông Liệt cũng thoát khỏi nguy hiểm, được đưa vào phòng điều trị. Âu Thiên Thiên ngồi ở bên giường bệnh trông chừng hẩn, một bước cũng không rời, đôi mắt cô nhìn chăm chú khuôn mặt của hẩn, chờ hẩn tỉnh lại.

Thế nhưng một giờ sau, hai giờ sau. Đến tận nửa đêm hẩn vẫn không tỉnh lại.

Tại sao anh ta vẫn không tỉnh lại? Chẳng phải bác sĩ đã nói thuốc gây mê hết, anh sẽ tỉnh sao? Nhưng mà thuốc gây mê cũng đã hết đã lâu rồi, tại sao anh vẫn không tỉnh lại? Chẳng lẽ anh ngủ luôn như vậy? Không được, không thể được! Nghĩ đến kết quả xấu như vậy, cô lo lắng đến hốc mắt đỏ lên, nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

"Không được." Cô chọt dựa vào bên giường khóc lớn, còn không ngừng nói "Hàn Đông Liệt, anh mau tỉnh lại, tôi van xin anh, đừng ngủ nữa, đừng dọa tôi sợ, tôi rất sợ, tôi rất sợ, thật sự tôi rất sợ. Tất cả mọi người đều bỏ tôi đi, tất cả mọi người đều đã mất. Vì sao. Vì sao."

Cô không thích bệnh viện, trên đời này cô ghét nhất chính là giường bệnh trong bệnh viện. Thời điểm ba chết là nằm ở trên giường bệnh, thời điểm mẹ chết cũng là nằm ở trên giường bệnh, chị cũng mỗi ngày nằm ở trên giường bệnh, mà bây giờ ngay cả anh ta cũng nằm trên giường bệnh trắng như tuyết này. Tại sao những người ở bên cạnh cô đều nằm trên cái giường

bệnh đáng ghét đó? Chẳng lẽ cô là sao chổi sao? Là ôn thần sao? Cô là một người mang điềm xấu sao?

"Hàn Đông Liệt, tôi van xin anh, mau mở mắt nhìn tôi đi. Van xin anh."

Bỗng nhiên, một bàn tay bao ấm áp bao trùm ở đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt.

"Cô gái chết tiệt, em ồn ào chết được...!" Hàn Đông Liệt từ từ mở mắt, quay đầu nhìn cô.

Âu Thiên Thiên ngẩng đầu, đôi mắt ngân ngấn nước, sững sờ nhìn hăn.

"Tôi sẽ không bỏ em mà đi, tôi sẽ giữ em thật chặt, cho dù tôi chết, tôi cũng sẽ mang em theo cùng chết, nhất định sẽ không bỏ lại một mình em!" Tay của hăn dùng sức nắm thật chặt, thời điểm nhìn thấy cô lần đầu tiên lúc nhỏ, hăn cũng đã quyết định, muốn suốt đời giữ lấy cô gái này, chết cũng không buông tay!

Âu Thiên Thiên không thể tin được nhìn hăn, đôi môi run rẩy nói, "Anh. đã tỉnh rồi sao?" Đây là ảo giác sao?

Hàn Đông Liệt dùng sức véo vào khuôn mặt đỏ lên vì khóc của cô nói, "Tiếng khóc của em lớn như vậy, cho dù có chết cũng sẽ bị em khóc cho sống lại, đồ ngốc!"

Gương mặt vừa bị hăn véo đau, cô biết tất cả đều là thật, hăn đã tỉnh, hăn không sao!

Cô cười cười, sau đó hít mũi một cái, bày ra một vẻ mặt tức giận, hất tay của hăn ra nói, "Anh mới là đứa ngốc, tự nhiên cố tình làm cho xe đụng, nếu thật sự bị đụng chết thì làm thế nào?"

"Sẽ không, tôi tính toán rất kỹ mới để cho chiếc xe kia đụng vào tôi, hơn nữa tất cả đều giống như tôi dự đoán, tôi không chết, mà em cũng trở về bên cạnh tôi, một công đôi việc, tôi là người được lợi!" Hả cười trêu chọc cô, bộ dáng không sao cả. Mà khi đó, hả không có lựa chọn nào khác, mười lăm năm sau khả năng cô lại nhanh nhẹn như vậy, cơ bản là hả không bắt được, chỉ có biện pháp này, cũng chỉ có biện pháp này mới có thể giữ cô lại bên cạnh.

"Hàn Đông Liệt, anh là người điên!" Âu Thiên Thiên đột nhiên nổi giận, tức giận nói, "Dám lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, nếu chết thật thì làm thế nào? Nếu như anh thật đã chết rồi, thì." Chị làm thế nào? Cô lại làm thế nào?

Nhớ lại thời điểm hả ngã xuống đất, thân thể của cô một lần nữa sợ phát run, nước mắt cũng một lần nữa chảy xuống theo gương mặt của cô, không ngừng chảy.

Hàn Đông Liệt vươn tay lau nước mắt trên mặt của cô, cười nói "Em đang lo lắng cho tôi sao?"

"Không có, tôi không có lo lắng cho người điên như anh" Cô nói lớn nhưng lại nói ngược với lòng.

"Em yên tâm." ngón tay Hàn Đông Liệt vuốt ve gương mặt của cô, đụng phải bảo thạch màu đen ở khóe trên mắt trái của cô, kiên định nói, "Nếu như tôi thật sự đã chết rồi, tôi nhất định cùng Diêm Vương kiên quyết đánh một trận, sau đó làm cho hả ta thả tôi trở lại tìm em!"

"Tôi cũng không có để cho anh thích tôi, tôi làm sao cam tâm để anh chết như vậy? Đồ ngốc!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Giường Đơn

Nhìn mặt hần dịu dàng, nghe hần nói những lời buồn nôn, Âu Thiển Thiển đột nhiên cảm thấy trên người nổi da gà. Hoàn toàn không thích ứng sự dịu dàng của hần, cô thà hần bá đạo nói với cô, "Người phụ nữ chết tiệt, lần sau còn dám trốn, tôi liền giết chết cô!"

Chỉ là hần như vậy cũng có một chút đáng yêu!

Cô dùng tay lau nước mắt trên mặt mình, sau đó cứng rắn nói, "Nếu không còn chuyện gì rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi đi về trước đây!"

Hàn Đông Liệt hốt hoảng bắt được tay của cô, nóng nảy nói, "Cô muốn đi đâu? Còn muốn chạy trốn sao?"

Âu Thiển Thiển nhìn bộ dáng như con nít của hần, mơ hồ cười trộm nói, "Trời đã tối rồi, tôi đương nhiên là đi ngủ, mệt mỏi hết sức, ngày mai tôi trở lại thăm anh!"

"Không được đi!" Tay của hần dùng sức nắm chặt tay của cô, bá đạo nói, "Muốn ngủ thì ngủ ở chỗ này!"

"Hả ?" Âu Thiển Thiển khẽ giật mình nhìn hần, "Nơi này là phòng bệnh đơn, hơn nữa có y tá chuyên nghiệp chăm sóc anh, nên chưa cần tới tôi, anh yên tâm đi, tôi nói rõ ngày mai nhất định sẽ quay lại thăm anh!"

"Xin lỗi, tôi không tin cô!" Hàn Đông Liệt đột nhiên nói, khiến cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Không sai, sở trường của cô chính là gạt người và nói láo, nhưng cô còn có phẩm chất giữ chữ tín của con người, hẳn cũng không cần phải trực tiếp như vậy, đừng chưa suy nghĩ đã nói không tin chứ ! Làm cho mặt mũi của cô để nơi nào?

Cô khẽ mỉm cười, ôn hòa nói, "Hàn Đông Liệt, anh xem cái phòng bệnh này nhỏ như vậy, hơn nữa chỉ có một giường bệnh, chẳng lẽ anh để tôi ngủ trên đất?"

Hàn Đông Liệt cười hài lòng, hẳn hơi hoạt động một chút thân thể của mình, sau đó dùng một cái tay khác vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, nói, " Nằm đây ngủ nè ! "

Âu Thiển Thiển dờ khóc dờ cười, cũng chỉ hãnh nhĩ ra được, dám để cho cô ngủ ở bên cạnh hẳn, thêm một người trên giường bệnh?

"Hàn Đông Liệt, anh mau buông tôi ra, tôi rất bận, không có thời gian ngủ với anh!" Hôm nay cô đã ra ngoài một ngày liền, cũng không gọi điện thoại cho Three, hiện tại anh ấy nhất định rất lo lắng chứ?

Hàn Đông Liệt khẽ cau mày, " Bận ? Bận chạy trốn sao? Hay bận trở về tình chàng ý thiếp với người đàn ông kia?"

Thật dễ bị hẳn làm cho tức chết, sao người đàn ông này lại thích ganh ghét thế ?

"Three là anh trai của tôi , anh không được nói bậy!"

" Cô đang che chở hẳn ta?"

"Không có!"

Cô quan tâm hẳn ta?"

"Không có!"

"Cô ưa thích hẳn?"

"Không có!"

"." Hàn Đông Liệt đột nhiên không nói lời nào, vui vẻ nhìn cô, cười cười. Âu Thiển Thiển có chút hoảng hốt.

"Cười cái gì? Có cái gì buồn cười hay sao?" Cô nghi ngờ hỏi.

Hàn Đông Liệt lắc đầu một cái, nói "Không có gì!"

Có lẽ cô căn bản cũng không có chú ý tới, hẳn cũng đã từng hỏi vấn đề giống như vậy, khi đó cô trả lời là "Dĩ nhiên!", mà bây giờ cô trả lời là "Không có!". Nguyên nhân vui vẻ cũng chỉ là đơn giản như vậy, bởi vì cô nói không có thích người đàn ông kia.

"Ngủ đi, tôi mệt rồi!" Hẳn làm bộ ngáp, lại vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh nói, "Nếu như hôm nay cô không ngủ tại đây, ngày mai chuẩn bị nhật xác cho tôi đi!"

"Anh đang uy hiếp tôi?"

"Cô đáp đúng, tôi đúng là đang uy hiếp cô, ngủ hoặc không ngủ, muốn tôi chết hay là muốn tôi sống, tự cô lựa chọn đi!" Hẳn nói xong, liền nhắm mắt lại, làm bộ ngủ.

Âu Thiển Thiển hung hăng nhìn chăm chăm tên đàn ông vô lại này, hẳn dám dùng cái chết để uy hiếp cô, cô căn bản là không có lựa chọn nào khác. Cô bực bội cởi giày cao gót xuống, sau đó nằm ở bên cạnh hẳn, hai người dán thật chặt ở vào nhau, cô không dám động, bởi vì sợ đụng phải vết thương của hẳn.

Mà Hàn Đông Liệt lại cười trộm, ôm cô vào trong ngực, sau đó nhỏ giọng nói ở bên tai cô, " Giường đơn thật không tệ, chỉ cần đưa tay là có thể

ôm lấy cô, xem ra tôi phải suy xét, có nên mua cái giường đơn về nhà không ? "

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Một Mình Sinh Con

Sáng sớm

Âu Thiên Thiên mơ hồ mở mắt, liền nhìn thấy gương mặt Hàn Đông Liệt đang từ từ đến gần mình.

"Aaa ——" cô thét lên một tiếng chói tai, đẩy mặt của hắn ra.

"Háo sắc, anh muốn làm gì?"

Hàn Đông Liệt khẽ nhíu mày, mắt hững nói, "Chẳng qua tôi muốn cho em một nụ hôn buổi sáng, không cần phản ứng như thế chứ? Đừng quên, em chính là vợ của tôi, chúng ta đã ký hợp đồng, có giấy trắng mực đen."

Âu Thiên Thiên tức giận từ trên giường nhảy xuống, chỉ vào hắn rống, "anh biến thái, là gay, tôi cũng không phải là đàn ông, sau này anh hạn chế đụng vào tôi."

Căn bản là hắn vừa mới phẫu thuật xong, không cử động được, nhất định sẽ rất an phận, nhưng mà không ngờ hắn ta lại có thể nhân lúc cô không cảnh giác thì động tay động chân với cô, thật là đê tiện.

"Người phụ nữ chết tiệt, cô cũng cho rằng tôi là gay hả?" Hàn Đông Liệt tràn đầy tức giận nói. Bọn họ cũng đã làm chuyện đó rồi, với lại hắn cũng rất uyển chuyển bày tỏ ra, cô gái này sẽ không ngu ngốc đến thế chứ?

"Anh có phải gay hay không, thích đàn ông hay thích phụ nữ cũng không liên quan tôi, hơn nữa trên cái thế giới này còn có một loại người, gọi là lưỡng tính!" Tin đồn không thể không có lý do nổi lên, chắc chắn là hấn ta đã làm cái gì đó không đúng đắn cộng với bị mọi người phát hiện, đó là nguyên nhân lưu truyền chuyện như vậy, hơn nữa hấn ta có phải là gay hay không cũng không sao cả, cô đã hoàn thành một nửa nhiệm vụ rồi, tiếp theo chỉ còn chờ đợi thôi.

Hàn Đông Liệt tức giận nhìn cô, gắt gỏng nói, "Người phụ nữ chết tiệt, em đã là người phụ nữ của tôi rồi, lại còn nói những lời như vậy, em không cảm thấy buồn cười sao?"

Người phụ nữ của tôi?

Mặt Âu Thiển Thiển thoáng trở nên đỏ bừng, "Tôi, tôi, không phải người phụ nữ của anh, đúng là tôi đi theo anh. Chẳng qua là là ngủ một đêm thể thôi. Nay. Rất bình thường.nhé "

Trời ạ, suy cho cùng là cô đang nói cái gì? Thật muốn tìm một cái lỗ nào để chui vào.

"Rất bình thường?" Hàn Đông Liệt tức giận, thở mạnh ra một hơi, cố gắng bình tĩnh nói, "Tôi đã đình cái gì xem những chuyện trước đây chưa từng xảy ra, nhưng không ngờ cô không biết phải trái. Tốt! Nhân tiện tôi hỏi em một chút, đêm hôm đó vì cái gì lại muốn chủ động quyến rũ tôi, nhưng kể tiếp lại lập tức chạy trốn? Rốt cuộc em có ý đồ gì ? "

Mặc dù hấn đã biết rõ thân phận và mục đích của cô, nhưng hấn muốn để chính cô giải thích, hoặc có lẽ là chính hấn muốn giả vờ không biết, để cô tiếp tục lừa gạt hấn, sau đó dùng hình thức này giữ lấy cô ở bên người!

Âu Thiển Thiển nghe hấn chất vấn, đột nhiên nắm chặt hai tay, sau đó hai mắt nhìn về phía ánh mắt của hấn, dứt khoát nói, "Tôi chỉ muốn sinh con cho anh mà thôi."

Ầm --- -----

Đột nhiên trong lòng Hàn Đông Liệt rơi xuống một tảng đá lớn! Hắn không ngờ cô có thể trả lời dứt khoát như vậy, không có giấu diếm, nhưng cũng không nói tất cả, đây là một cách trả lời khéo léo. Người phụ nữ chết tiệt, mười lăm năm mất tích, thật không ngờ lần này lại sắc sảo như vậy.

"Sinh con? Tại sao? Em không phải là rất chán ghét tôi hay sao?" Hắn hỏi tới.

"Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tôi là vợ chưa cưới của anh, cho nên từ nhỏ ba mẹ liền nói với tôi, nhất định phải sinh một đứa bé cho nhà họ Hàn, nhất định phải nối dõi tông đường vì nhà họ Hàn, mặc dù bọn họ đều chết rồi, nhưng tôi cũng muốn hoàn thành tâm nguyện này cho bọn họ. Chính là như vậy!" Nét mặt cô không thay đổi, nói xạo hoàn toàn đơn giản giống như ăn cơm.

"Âu Tiểu Thiển, em còn gạt tôi đến lúc nào?" Hàn Đông Liệt đột nhiên cau mày, vẻ tức giận thoáng hiện ra từ trong mắt.

"Hàn Đông Liệt!" Âu Thiển Thiển gọi tên của hắn, nghiêm túc nói, "Tôi nói lần cuối cùng cho anh biết, tôi tên là Âu Thiển Thiển, nếu như lần sau anh vẫn còn nhận sai người, vậy chúng ta lập tức ly hôn, anh có thể đi khắp nơi để tìm lại người tên Âu Tiểu Thiển, nhưng mà người đó tuyệt đối không phải là tôi, tôi tên là Âu Thiển Thiển, con gái duy nhất của nhà họ Âu ! "

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ở Ngay Bên Cạnh

Đối với cô, nói láo và gạt người là chuyện bình thường, hơn nữa cô đã đạt đến trình độ nói dối chân thực, chính là có bị đánh chết cũng không thú nhận! Thực ra thì lời nói dối, cho dù không có ai tin tưởng, nhưng mà nói lặp lại nhiều như vậy thì từ từ sẽ biến thành nói thật!

Hàn Đông Liệt nhìn thẳng vào cô, vẻ giận dữ từ từ tan biến, ánh mắt hần biến đổi nhưng cũng có vẻ ảm đạm, hần nhếch miệng nói, "Tốt, em đã muốn làm Âu Thiển Thiển đến vậy, tôi cũng không sao cả, chẳng qua là tôi vẫn câu nói đó: tôi rất rõ người phụ nữ tôi muốn là ai, nếu như không đúng là người đó, tôi cũng sẽ không đụng một cái!"

Lòng Âu Thiển Thiển có chút chấn động, nhất thời từ đáy lòng hiện lên một chút rung động.

"Tôi. Ra ngoài rửa mặt một chút, nhân tiện giúp anh mua đồ ăn sáng!" Cô nói xong vội vàng xoay người.

"Người phụ nữ chết tiệt." Giọng nói của Hàn Đông Liệt vang lên, nhưng lần này tràn ngập đau lòng, Âu Thiển Thiển chột dừg lại, nhưng lại không biết có nên quay đầu lại không.

Giọng điệu của hần ta chột thay đổi thành giọng điệu bá đạo của ngày thường, đe dọa nói, "Tôi chỉ cho em 20 phút, nếu như 20 phút em vẫn chưa trở lại, tôi liền chết cho em xem!"

Âu Thiển Thiển đột nhiên quay đầu lại nói, "Sao anh không đổi một lí do uy hiếp khác chứ ? "

"Tại sao phải đổi? Tôi nghĩ lí do này có thể sử dụng một trăm năm, vừa thực tế vừa thuận lợi!" Hàn Đông Liệt xem như đã nắm bắt được điểm yếu của cô, đó là không buông tay.

"Được, tôi biết rồi !" Âu Thiển Thiển cúi đầu nhìn xuống cổ tay, nói "Bắt đầu tính giờ đi!"

Cô để lại một nụ cười, sau đó cô xoay người rời khỏi phòng bệnh, Hàn Đông Liệt nhìn cánh cửa bị đóng lại, hiện lên một nụ cười chua xót. Cô ấy sẽ không rời khỏi hẳn chứ? Cuối cùng hẳn phải làm thế nào mới có thể giữ lấy cô ở bên người cả đời đây?

Ra khỏi phòng bệnh, Âu Thiển Thiển cười nhạt, nhưng vừa mới đi hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn sang phòng bệnh bên cạnh, cô sửng sốt, hai mắt mở to.

Số 403 !!

Trời ạ, cô hoàn toàn không có phát hiện bọn họ hiện tại đang ở cùng một bệnh viện, hơn nữa hiện tại còn ở ngay bên cạnh. Hàn Đông Liệt là phòng 402, mà cô ấy là phòng 403, chỉ cách một bức tường mà thôi.

Đây là ý trời sao? Cô nên làm cái gì bây giờ? Để cho bọn họ gặp nhau một lần sao? Nhưng mà chị chắc chắn không muốn gặp hẳn ta? Không, thật ra thì chị rất muốn nhìn thấy hẳn, nhưng lại không muốn hẳn nhìn thấy mình như vậy.

Nhưng mà, đây là một cơ hội hiếm có được, nếu bỏ lỡ thì có thể đến chết chị cũng không thể nhìn thấy hẳn. Hơn nữa, nếu như nhìn thấy hẳn, chị nhất định sẽ rất vui vẻ, nói không chừng. Bệnh sẽ tốt lên giống như kì tích !

Cô cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó nắm chặt hai tay ra quyết định.

Đi mấy bước đi tới phòng bệnh số 403 bên cạnh, đưa tay mở cửa ra, sau đó vui vẻ cười nói, "Tiểu Thiển, em đến thăm chị đây !"

Âu Tiểu Thiển nghe thấy âm thanh, quay đầu nhìn cô, đáp lời cô bằng một nụ cười duyên dáng.

Âu Thiển Thiển đi đến bên giường, bình thường như mọi ngày, cô tự nhiên nói "Tiểu Thiển, có phải chị rất muốn gặp anh ta, em đưa anh ta tới thăm chị được không ? "

Âu Tiểu Thiển nghe được lời của cô..., xúc động lắc đầu, cố gắng lắc đầu, nước mắt bỗng chốc từ trong mắt của cô chảy ra ngoài. Cô không muốn nhìn thấy anh, cô không muốn anh nhìn thấy bộ dáng của cô bây giờ, cô không muốn.

Âu Thiển Thiển cố gắng nắm chặt hai vai của cô ấy, để cho cô ấy nhìn mình, sau đó bình tĩnh cười nói, "Chị yên tâm, em sẽ không để cho anh ta biết chị là ai, anh ta cũng không phát hiện, chỉ là gặp một lần mà thôi, không phải chị cũng rất muốn nhìn thấy anh ta sao? Gặp mặt một lần thôi. Được không?"

Âu Tiểu Thiển vẫn không ngừng lắc đầu, cố gắng lắc đầu.

Âu Thiển Thiển chợt dùng đôi tay nâng khuôn mặt của cô lên, không để cho cô tiếp tục lắc đầu, sau đó nói nghiêm túc, " Anh ta bây giờ đang ở sát vách, đang ở bên kia bức tường, chị thật không muốn gặp anh ta sao? Chỉ có một cơ hội này, nếu bỏ lỡ, cả đời em cũng không thể thấy được anh ta!"

"Gặp anh ta một chút đi, em thề anh ta sẽ không nhận ra chị, chỉ gặp một lần mà thôi. Được không?"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tranh Cãi

20 phút sau

"Rắc rắc" cửa đúng lúc được mở ra, Âu Thiển Thiển đứng ở cửa, gương mặt không trang điểm, mái tóc dài được búi ở phía sau, làm lộ ra khuôn mặt giống cô gái mười tám tuổi trẻ trung.

Hàn Đông Liệt có chút sững sờ nhìn cô, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô búi tóc, thì ra cô có gương mặt tròn, hơn nữa cách ăn mặc của cô.
Thật đáng yêu!

"Cơm đâu?" Thấy hai tay của cô trống trơn, hăn tò mò hỏi.

"À, lúc này tôi đã gọi điện thoại về nhà, một lát nữa dì Lan sẽ mang cơm tới!" Giải thích với Tiểu Thiển mấy câu nên không còn bao nhiêu thời gian, cho nên cô đành phải dùng biện pháp này.

Hàn Đông Liệt chột nhú mày, lạnh lùng hỏi, "Gọi điện thoại? Em cũng gọi điện thoại cho người đàn ông kia?"

Ra ngoài 20 phút, rửa mặt cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chẳng lẽ thời gian còn lại đều cùng tên đàn ông kia tình chàng ý thiếp?

Âu Thiển Thiển đứng ở bên giường, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hăn, "Anh không được lúc nào cũng gọi là người đàn ông kia, người đàn ông kia, anh ấy là anh trai của tôi, anh phải tôn trọng anh ấy, nếu anh không thích gọi

anh ấy là anh trai, anh có thể kêu anh ấy là Three, hoặc là Lam tổng cũng được."

Hàn Đông Liệt không thèm nhìn cô một cái, quay đầu sang chỗ khác, không để ý đến những lời cô vừa nói.

Âu Thiên Thiên khẽ thở dài, sau đó đến toilet lấy khăn lông ướt, xếp thành hình vuông rồi nói, "Quay đầu lại đây, tôi giúp anh lau mặt một chút."

Hàn Đông Liệt rất nghe lời quay lại ngay, khẽ mỉm cười, hăn lộ ra một chút gian ác, "Tôi tưởng là em chỉ lo cùng người đàn ông kia tình chàng ý thiếp, quên mất tôi rồi, xem ra em cũng rất rõ ràng, ai mới chính là người đàn ông của em."

Âu Thiên Thiên đã quen với giọng điệu làm cho người ta tức giận của hăn ta, vừa không thèm nhìn hăn, vừa dùng sức lau gương mặt anh tuấn của hăn.

"Người phụ nữ chết tiệt, em nhẹ tay một chút, nếu như tôi mặt mày hốc hác, em chịu trách nhiệm nổi sao?" Hăn gắt gỏng nói lớn.

"Anh cứ yên tâm, nếu anh thật sự mặt mày hốc hác, tôi nhất định sẽ tìm bác sĩ chỉnh hình nổi tiếng nhất trên thế giới, để chỉnh gương mặt mê hoặc đàn ông của anh càng thêm mê người." Cô vừa dùng sức lau, vẫn không quên cùng hăn cãi vã.

"Tôi mê hoặc đàn ông? Là bọn hăn tự mình dính sát tôi, hơn nữa, tại sao tôi lại muốn mê hoặc đàn ông? Tôi đã nói rồi tôi không phải là gay!"

"Đúng đúng, anh không phải là gay, tôi đã biết rồi, anh không cần giải thích nữa, giải thích nhiều quá sẽ trở thành che giấu! Hiểu chưa?"

"Người phụ nữ chết tiệt, em."

Nghe được âm thanh vừa kêu ngạo vừa tức giận của hắn, Âu Thiển Thiển vội vàng dùng khăn lông chặn cái miệng của hắn, sau đó đặc ý nói, "Tôi nói Hàn Đông Liệt, nếu bị bệnh, thì nghe lời tôi mà ngoan ngoãn giống như mèo con, nằm nghỉ ngơi, không nên nói chuyện lớn tiếng, không nên kêu ngạo, động tác vừa phải, hiểu chưa?"

Tâm tình của cô đột nhiên tốt đến muốn nổ tung, ngày thường cùng hắn cãi nhau cô luôn luôn bị yếu thế, không ngờ có một ngày hắn cũng có thua trong tay cô. Quả nhiên là phong thủy luân chuyển!

Hàn Đông Liệt cầm lấy khăn lông ở trong miệng, thật không ngờ hắn không có tức giận, hơn nữa còn đem khăn lông đắp lên trên mặt, khe khẽ cười trộm.

Mười lăm năm tưởng tượng liếc mắt đưa tình, hiện tại rốt cuộc đã xảy ra ở trên người của hắn rồi. Thật sự chỉ có cô mới có thể, chỉ có cô gái này mới có thể cho hắn loại này cảm giác ấm áp. Chỉ có cô.

"Đúng rồi, Hàn Đông Liệt!" Âu Thiển Thiển lấy khăn lông trên mặt hắn ra, bát quái nhìn mặt của hắn nói, "Lúc này tôi ở toilet, nghe được mấy y tá nói bệnh nhân ở phòng bệnh bên cạnh, thân thể của cô ấy hình như rất đáng thương!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Yêu Hẳn

"Chuyện của người khác không có liên quan tới tôi!" Hàn Đông Liệt gương mặt lạnh lùng, ngoại trừ cô ra, hẳn đối với tất cả mọi chuyện đều không có hứng thú.

Âu Thiển Thiển hung hăng nhìn chăm chăm hẳn, cô không thể nói tất cả sự thật cho hẳn biết, nói cho hẳn biết vợ sắp cưới của hẳn đang ở phòng bệnh bên cạnh, nói cho hẳn biết cô gái kia lặng lẽ yêu hẳn hơn mười lăm năm, nói cho hẳn biết cô gái kia lúc sắp chết vẫn không quên để cô chăm sóc thật tốt hẳn.

Không có tính người !!!

Cô thầm mắng hẳn như vậy.

"Hàn Đông Liệt, anh thật sự là loại người vô tình, tôi thật sự, thực thực thực ghét nhất loại người đàn ông như anh!"

Hàn Đông Liệt nhíu mày nhìn cô đang tức giận, ung dung hỏi, "Vậy em thích người đàn ông như thế nào?"

"Dịu dàng, chăm sóc, yêu thương, vừa thân sĩ lại có phong độ, chung tình, tính tình bình thường, thế nào cũng hoàn toàn trái ngược với người đàn ông như anh!"

Nghe được lời của cô, Hàn Đông Liệt trên mặt thoáng hiện lên vẻ tức giận, nhưng lại che giấu một tầng đờ ửng. Hẳn cuối mặt xuống không nhìn

tới mặt của cô, lúng túng mở miệng nói, "VẬY. Nếu như mà tôi biến thành người đàn ông như vậy, em. Sẽ thích tôi sao?"

Hắn còn xấu hổ cái gì nữa chứ? Âu Thiển Thiển nghi ngờ nhìn anh ta, hoàn toàn cũng không ngờ, anh ta cũng có lúc không tự nhiên như vậy, lần này bị tai nạn xe, thật sự chính là để cho cô mở rộng tầm mắt rồi, thì ra là hắn cũng có nhiều vẻ mặt thú vị như vậy, dù sao thì hắn cũng là một người bình thường, không hề giống lời đồn đãi là dạng người vô cùng lạnh nhạt!

"Ừm." Âu Thiển Thiển cố ý kéo dài, sau đó gật đầu nói, "Nếu như anh thật có thể thay đổi, vậy tôi sẽ xem xét một chút!"

Hàn Đông Liệt đột nhiên giật mình, thì ra hắn vẫn có cơ hội, thật tốt quá!

"Khụ!" Hắn ho nhẹ một tiếng, che đậy thái độ vui mừng của mình, sau đó cố gắng dịu dàng nói, "VẬY. em mới vừa nói cô gái kia đáng thương như thế nào? Nếu như có thể giúp chút gì, tôi sẽ cố gắng thử gặp mặt một chút!"

"Có thật không?" Âu Thiển Thiển vui mừng nhìn hắn, đột nhiên sau đó nhào về phía hắn, dựa vào bộ ngực của hắn, vui vẻ nói, "Hàn Đông Liệt, anh có lúc cũng vô cùng đáng yêu nha, ha ha ha."

Ách. Hàn Đông Liệt hơi có chút buồn bực, cái này ôm nhau sao, hắn dựa sát vào, nhưng mà.

"Đáng yêu coi như xong, tôi ghét cái từ này!" Một người đàn ông sao có thể bị nói là đáng yêu, huống chi hắn còn là người đàn ông nổi tiếng, Hàn Đông Liệt.

"Được được được, anh không phải đáng yêu, anh rất tuần tú nha ! Rất đẹp trai!" Thật không ngờ hắn rút lui dễ dàng như vậy, cô thật sự rất vui vẻ, rất cuộc có thể để cho bọn họ gặp mặt, chị nhất định sẽ rất vui vẻ, rất vui vẻ đó nha!

Thật là nhớ, nhìn cô ấy biến mất mười lăm năm, từ trong nội tâm phát ra nụ cười vui vẻ!

Hàn Đông Liệt trên mặt ửng hồng dần dần lan đến mang tai, cho đến giờ hẳn cũng không để cho cô gái nào ôm qua, cho tới bây giờ cũng sẽ không ôm bất kỳ cô gái nào, cũng chỉ có cô mà thôi. Thân thể của cô gái này thật sự là mềm mại , rất thoải mái, nếu như không phải là hẳn khắp người bị thương, hẳn nhất định sẽ lập tức đem cô áp đảo!

Đáng chết !!!

Cố gắng giấu vẻ bất an, hẳn khôi phục lại tính tình nóng nảy, cúi đầu nói, "Cô gái chết tiệt, em đừng phải vết thương của tôi rồi, mau đi xuống cho tôi, hơn nữa tôi muốn em đem chuyện của cô gái kia nói lại một lần, tôi ghét người phụ nữ nói nhiều!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Gặp Mặt

Âu Thiển Thiển rời khỏi thân thể của hấn, ngồi ở bên giường, nói "Tôi nghe mấy y tá nói bệnh nhân ở phòng bên cạnh không có người thân, ba hình như là tự sát chết, mẹ mắc một loại bệnh gọi là "Chứng tuỷ sống co rút", cũng đã chết, mà cô ấy cũng di truyền bệnh của mẹ, đã nằm viện nhiều năm rồi, không có một người thân, cũng không có một ai đến thăm cô ấy, hơn nữa giống như. Sống không lâu!"

Hàn Đông Liệt hơi nhíu mày, nghi ngờ hỏi, "Đó là loại bệnh gì? Không thể trị sao?"

"À" Âu Thiển Thiển lộ ra vẻ mặt mất mát, nói "Cô ấy đã đến giai đoạn cuối rồi, có lẽ sẽ không qua được năm nay!" Có lẽ mấy ngày, mấy tháng, tóm lại, cô ấy sống không được bao lâu.

"Vậy muốn tôi giúp cô ấy thế nào, giúp cô ấy tìm một bác sĩ nổi tiếng nhất thế giới, hoặc là quyên tiền cho cô ấy?" Một người đã sắp chết rồi, hấn phải làm thế nào?

"Những thứ này cô ấy đều không cần, tôi cảm thấy được bây giờ đối với cô ấy cần bạn bè, cô ấy đã không có người thân, nếu như có thể có người cùng làm bạn với cô ấy, giúp đỡ cô ấy, cô ấy nhất định sẽ rất vui vẻ, cho dù một ngày kia phải chết, tôi muốn cô ấy có thể cười mà chết đi!"

"Bạn bè? Em muốn tôi làm bạn với cô ta?" Hàn Đông Liệt có chút kinh ngạc, chuyện như thế này hấn không biết làm sao .

"Không phải anh, là tôi!" Âu Thiển Thiển hướng về phía hấn lắc đầu một cái rồi nói tiếp, "Ý của tôi là tôi muốn giúp đỡ cô ấy nhiều một chút, ít nhất để cho cô ấy không cảm thấy cô đơn, anh hiện tại cũng là một bệnh nhân, cho nên ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, như vậy mới được!"

Hàn Đông Liệt chột hiểu ra, thì ra là cô nói nhiều như vậy, chính là không muốn ở bên cạnh hấn, đúng là muốn tìm lấy cơ rời khỏi hấn, cô gái đáng chết, không muốn ở một chỗ với hấn như vậy sao?

"Không được, tôi không cho phép!" Vẻ mặt nghiêm túc, hấn lập tức cự tuyệt cô.

"Tại sao? Anh tại sao không cho phép?" Cô hỏi.

"Tóm lại, em có thể kết bạn với ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể rời khỏi tôi nửa bước, đừng quên, em chính là vợ của tôi, người em cần ưu tiên chăm sóc nhất chính tôi!" Hấn bá đạo, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, không cho cô phản kháng.

Âu Thiển Thiển nhìn ánh mắt của hấn hồi lâu, mới thỏa hiệp nói, "Được rồi, nếu như vậy, vậy chờ anh khỏi bệnh một chút, chúng ta cùng đi thăm cô ấy, như vậy anh cũng có thể đi?"

"U, được rồi!" Hàn Đông Liệt hoàn toàn không có phát hiện mình đã tiến vào bẫy của cô, còn hài lòng gật đầu một cái.

Âu Thiển Thiển xoay người cười trộm, thầm nói một câu: Đồ ngốc!

Mười hai ngày sau,

Vết mổ của Hàn Đông Liệt đã được cắt chỉ, trừ thạch cao ở đùi phải, những vết thương ngoài da đã gần bình phục. Mà hai người cũng theo ước định, đi tới phòng bệnh số 403.

"Cộc cộc cộc." Âu Thiên Thiên đẩy xe lăn của Hàn Đông Liệt, nhẹ nhàng gõ cửa phòng, sau đó mở ra, đi vào.

Trên giường bệnh trắng như tuyết, một cô gái xinh đẹp nửa nằm ở phía trên, đôi mắt cô nhu hòa nhìn Hàn Đông Liệt, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng đôi mắt không chủ ý rơi xuống một giọt nước mắt! !

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cử Chi Thân Mật (1)

Thấy cô rơi nước mắt, Hàn Đông Liệt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn Âu Thiên Thiên.

Âu Thiên Thiên có một chút bối rối, nhưng lại làm vẻ bình tĩnh khẽ mỉm cười nói, "Có thể là do vui mừng, anh cũng biết, suy nghĩ của bệnh nhân rất nhạy cảm."

Hàn Đông Liệt hoàn toàn không tin tưởng lời của cô nói..., nhưng cũng không để ý tới, bởi vì đối với hắn mà nói, chuyện của người khác đối với hắn không có liên quan gì.

Âu Thiên Thiên từ từ đẩy hắn đến bên giường, sau đó cô cũng ngồi ở bên giường, mở miệng nói, "Lý tiểu thư, chúng tôi ở phòng bệnh bên cạnh, bởi vì anh ta cảm thấy rất nhàm chán, cho nên đến tìm cô tâm sự!"

Cô đã gọi điện thoại trước cho Three, đem toàn bộ tư liệu của cô ấy sửa đổi, cô ấy bây giờ tên là Lý Tĩnh, một cô gái hai mươi bốn tuổi, không cha không mẹ, không người thân bạn bè, một cô gái đáng thương.

Cô khẽ mỉm cười, sau đó vươn tay, Âu Thiên Thiên liền làm dấu trước mặt cô ấy, cô làm dấu hai chữ 'ni——hao'

Âu Thiên Thiên vui vẻ gật đầu một cái, sau đó dùng tay kéo Hàn Đông Liệt đang thất thần, hắn đột nhiên khôi phục vẻ bình thường, lịch sự nói, "Xin chào, Lý tiểu thư, tôi tên là Hàn Đông Liệt!"

Cô nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt đẹp như trăng lười liềm, vui vẻ cười. Mười lăm năm không gặp, mặc dù có xem qua hình của anh ấy, nhưng mà thật sự anh ấy rất đẹp trai, đôi mắt anh tuấn, lỗ mũi anh tuấn, đôi môi anh tuấn, mỗi bộ phận trên người anh ấy đều là anh tuấn như vậy, cũng giống như khi còn nhỏ, làm cô say mê sâu sắc, ngắm thế nào cũng không đủ. Trước khi chết có thể gặp được anh ấy thật tốt, chỉ cần như vậy nhìn cô, cô đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cho dù lập tức chết, cũng không sao.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cử Chi Thân Mật (2)

Âu Thiển Thiển thấy hai người không nói chuyện, vội vàng kéo áo của hần, nói nhỏ, "Nói chuyện đi."

Gương mặt Hàn Đông Liệt lộ vẻ khó xử, hé miệng, nhưng lại không biết phải nói gì, im lặng cả buổi, mới lúng túng nói "Lý tiểu thư, trông cô rất đẹp, rất giống như một ngôi sao, tôi có cảm giác rất quen thuộc, chỉ là mặt của cô bị làm sao? Tại sao phải dán kín? Bị thương sao? Có cần mời bác sĩ xem một chút?"

Cô hơi ngạc nhiên, tay từ từ mò khóa mắt trái của mình, sau đó vừa cười một tiếng vừa lắc đầu một cái.

Đột nhiên, Âu Thiển Thiển dùng sức bấm một cái lên cánh tay của hần, kề sát lỗ tai của hần nói, "Nếu không mở bình thì làm sao biết trong bình có gì, gương mặt đối với một cô gái rất quan trọng." Chỉ là, nếu hần nói lời quan tâm, Tiểu Thiển nhất định sẽ rất vui vẻ. Nhưng là tại sao, lòng của cô có chút đau đớn.

Hàn Đông Liệt hung ác nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Cô gái chết tiệt, em muốn chết sao?" Lại dám bấm hần, quá vô lễ.

"Anh." Âu Thiển Thiển còn muốn nói điều gì đó, nhưng ống tay áo lại bị ai đó bắt lấy, cô quay đầu nhìn chị gái, cô ấy nhìn cô lắc đầu một cái.

Trùng mắt liếc hẩn một cái, sau đó cô mặt mày hớn hờ cùng Âu Tiểu Thiển nói chuyện phiếm, hoàn toàn không để ý đến hẩn, mặc dù cô rất muốn để cho hai người có không gian riêng, nhưng là đang diễn trò, không thể để cho hẩn phát hiện, tuyệt đối không thể.

Một giờ qua đi. Hai giờ. Ba giờ.

Hàn Đông Liệt nhìn họ nói chuyện không ngừng, nhàm chán ngáp một cái, "A."

Hai người cùng nhau nhìn về phía hẩn, Âu Thiển Thiển có chút khẩn trương mở miệng hỏi "Anh cảm thấy mệt mỏi sao? Có cần nghỉ ngơi một chút không?"

Nhìn thấu sự quan tâm của cô, Hàn Đông Liệt khẽ cười lắc đầu một cái, nói, "Tôi không sao, hai người tiếp tục nói chuyện đi, chỉ là tôi muốn mượn bả vai của em một chút!" Hẩn nói xong, liền đem đầu của mình tựa vào trên vai của cô, nhắm hai mắt, gương mặt hạnh phúc nói, "Tôi chỉ ở đây ngủ một chút là được rồi."

Hẩn thân mật cử động, khiến Âu Thiển Thiển kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Âu Tiểu Thiển đang nằm trên giường, trên mặt của cô ấy rõ ràng lộ ra sự đau lòng, hai mắt hơi rủ xuống, nước mắt trong suốt ở hốc mắt chớp động, một giọt nước mắt rơi xuống.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cảm Giác Quen Thuộc (1)

Âu Thiển Thiển thấy nước mắt của chị, cô cũng đau lòng đến không thể hô hấp được, cô dùng sức cắn môi dưới của mình, đưa tay chạm vào nước mắt trên gò má của chị, nước mắt của chị rất là lạnh, lạnh đến đáy lòng của cô biến thành nỗi đau sâu hơn.

“Thật xin lỗi!” Cô nói không nên lời, chỉ là giật giật môi, dùng môi ngữ nói xin lỗi chị.

Tiểu Thiển nhìn môi của em gái, nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Thật ra thì nên nói thật xin lỗi phải là cô mới đúng, cô lại có thể đưa ra một yêu cầu ích kỷ như vậy. Hơn nữa, trong 15 năm này, Thiển Thiển vì cô bị bệnh mà bỏ ra nhiều như vậy..., cô ấy vốn có thể bỏ cô mà đi, họ căn bản cũng không phải là chị em ruột, cô ấy có thể tự tìm cho mình một cuộc sống hạnh phúc, nhưng cô ấy không có làm vậy, cho dù là không có tiền, không có ăn, có lúc giống như tên ăn xin ở trên đường, cô ấy cũng chưa bao giờ bỏ lại cô bệnh nhân này.

Em gái của chị, nên nói thật xin lỗi Là chị!

Hai người lẳng lẳng đối diện nhìn nhau truyền lại cảm giác áy náy của mình, mà lẳng lẳng trong không gian lại vang lên một tiếng ngáy nho nhỏ, Hàn Đông Liệt nằm ở trên vai của cô, rất nhanh đã ngủ thiếp đi, hơn nữa ngủ rất say sưa, khóe miệng còn mang theo nụ cười.

"Hàn Đông Liệt? Hàn Đông Liệt." Âu Thiển Thiển nhỏ giọng kêu hăn, dò xét xem hăn có thật là ngủ thiếp đi hay không.

Hàn Đông Liệt không có bất kỳ đáp lại nào, vẫn như cũ mà ngủ.

Âu Thiển Thiển nhẹ nhàng lấy tay nâng đầu của hăn lên, sau đó từ từ di chuyển để cho hăn nằm ở bên giường, nhìn mặt của hăn, cô khẽ mỉm cười một cái, sau đó ngẩng đầu hướng về phía chị nói, "Em đi ra ngoài trước!"

Cô đột nhiên cả kinh, bắt được ống tay áo của em gái, dùng sức lắc đầu một cái.

Âu Thiển Thiển lấy tay của chị xuống, cười nói, "Không có chuyện gì, chị hãy yên tâm đi, hãy quý trọng thời gian ở cùng một chỗ với anh ấy, không được khóc nữa, phải vui vẻ cười, anh ấy vừa khen chị đẹp, cho nên không thể khóc, biết không? Nhắc với chị một chút, anh ấy đối với em như vậy, đó là bởi vì em là Âu Thiển Thiển, anh ấy bởi vì em là Âu Thiển Thiển, cho nên mới như vậy, chị hiểu chưa? Không cho phép khóc!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cảm Giác Quen Thuộc (2)

Cho tới bây giờ cô cũng không có lừa gạt chị, nhưng mà bây giờ chỉ cần chị có thể vui vẻ, cô thà làm một tên lương gạt, một người có tội.

Cô rũ mắt nhìn Hàn Đông Liệt, gật đầu cười.

Âu Thiên Thiên xoay người, từng bước từng bước đi ra khỏi phòng, Cô rất vui vẻ, hai người bọn họ có thể gặp mặt, có thể ở cùng nhau trong một căn phòng, cô rất vui vẻ. Nhưng rất kỳ quái, mỗi một bước đi của mình, tâm cô lại cảm thấy đau đớn, là vì cái gì đây? Chẳng lẽ lòng của nàng không tốt sao?

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đóng lại, Tiểu Thiên nhìn không chớp mắt Hàn Đông Liệt nằm ở bên giường, cô đưa tay từ từ đến gần mặt của anh ta, nhưng lại không dám đụng vào. Cô sợ vừa đụng nhẹ sẽ làm anh ta tỉnh lại, cô sợ quấy rầy anh ngủ.

Cô hé miệng, cố gắng dung nhiều sức, nhưng một chữ cũng nói không ra, cô muốn gọi tên của anh ta, lần cuối gọi tên của anh ta, tuy nhiên cô đã không thể, cô đã hoàn toàn không thể nói chuyện rồi. Cô đã cảm thấy cô muốn nhanh chóng chết đi, nghĩ đến sẽ giống mẹ, sẽ chết ở trên giường bệnh lạnh lẽo này.

Nhưng mà cho dù chết cũng không còn quan hệ gì, thật là không sao rồi !

Chợt Hàn Đông Liệt nhíu mày một cái, đầu cũng nhẹ nhàng di chuyển, sau đó đột nhiên mở mắt, nhìn đến mình nằm ở giường, anh ngồi thẳng lên, hốt hoảng hỏi, "Cô ấy đâu? Cô ấy đi đâu?"

Cô kinh ngạc nhìn anh, hoàn toàn không nghĩ tới anh tỉnh lại nhanh như vậy, Âu Thiển Thiển vừa mới rời đi mà thôi, anh ta liền tỉnh lại lập tức. Là cô đã đánh thức anh sao? Hay là bởi vì anh cảm thấy mình gối đầu lên không phải là Thiển Thiển?

"Cô ấy ở đâu? Cô nói đi, nói nhanh một chút đi." Anh ta hốt hoảng nắm bả vai của cô ép hỏi, nhưng mà chợt hấn nghĩ tới cô không thể nói chuyện.

"Thật xin lỗi" Anh xin lỗi, buông tay ra, sau đó dựa vào bánh xe phụ trên ghế đứng lên, vội vàng khập khễnh đi về phía cửa, mà đi tới cửa, anh đột nhiên dừng lại, quay đầu lại cau mày hỏi, "Lý tiểu thư, chúng ta đã từng là gặp qua ở nơi nào?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Kết Quả Kiểm Tra (1)

Cô kinh ngạc tròn mắt, hoảng hốt lắc đầu. Không được, cô không thể để cho anh nhận ra mình, không thể cho anh biết thân phận thật của cô, cô muốn trong lòng anh vẫn cất giữ hình ảnh đáng yêu lúc còn nhỏ của mình.

Cô quay mặt đi, không để cho anh nhìn thấy cô đã không nhìn được mà rơi nước mắt, thật ra thì cô cũng rất vui vẻ, ít nhất anh cũng không có quên cô.

Hàn Đông Liệt nhìn phản ứng kỳ quái của cô, nhíu thật chặt lông mày nói "Xấu hổ? Là tôi quá mạo muội? Làm như tôi chưa nói qua, hôm nào tôi sẽ trở lại thăm cô, gặp lại!" Nói xong, hãnh diện vội vã đi ra ngoài.

Cô từ từ quay đầu trở lại, không có một bóng người nhưng cửa phòng mở rộng, nhớ tới câu nói cuối cùng của anh, "Hôm nào tôi lại tới thăm cô!" Anh có thể đến được sao? Bọn họ còn có cơ hội gặp mặt sao?

Cô đưa tay vuốt phía trên khóe mắt trái đang được băng bó của mình, sau đó từ từ kéo xuống một viên bảo thạch màu đen trên da thịt trắng nõn của mình.

Bảo thạch màu đen xinh đẹp sáng bóng, so với trên mặt Âu Thiên Thiên lúc này còn sang bóng hơn.

Hàn Đông Liệt đi trên hành lang bệnh viện, nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng của cô, tâm tình của hắn thay đổi điên cuồng, kể cả chân vẫn còn

bó bột cũng hoàn toàn không cảm thấy đau.

"Cô gái chết tiệt, đã chạy đi đâu?" Hãn phẫn nộ mắng, dùng sức đâm vào vách tường trắng như tuyết.

Một y tá mặc áo đồng phục màu trắng nhìn thấy hãn đang bị thương mà đi trên hành lang, vội vàng đến đỡ lấy hãn nói, "Tiên sinh, chân của anh còn đang bó bột, không thể đi lại, anh ở phòng bệnh số mấy, tôi đưa anh trở về phòng."

"Cút ngay, đừng đụng đến tôi!" Hãn dùng lực hất tay cô y tá ra, tiếp tục không ngừng đi, không ngừng tìm.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết Quả Kiểm Tra (2)

"Tiên sinh, anh không thể như vậy được, anh phải trở về phòng bệnh nghỉ ngơi mới được!" Y tá khuyên lần nữa, đưa tay muốn ngăn cản hẳn. Nhưng Hàn Đông Liệt đột nhiên xoay người, hai mắt lạnh lẽo hung ác nhìn y tá, cô bị sợ đến hoảng hốt lui về sau hai bước.

"Điện thoại di động, đưa di động cho tôi!" Hàn Đông Liệt vươn tay ra lệnh .

Y tá bị vẻ mặt tức giận của hẳn mà ngã trên mặt đất, hai tay run rẩy lấy điện thoại di động ra, đưa về phía hẳn!

Hàn Đông Liệt nhận lấy, nhanh chóng nhấn liên tiếp dãy số, sau đó đặt ở bên tai, điện thoại vang lên thật lâu, nhưng thật may là đường dây được nối rồi.

"Cô gái chết tiệt, em đã chạy đi đâu, thừa dịp tôi ngủ liền chạy đi, em muốn chết sao?" Hẳn đột nhiên rống to, cả hành lang vang lên âm thanh của hẳn.

Âu Thiên Thiên ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ Mạnh khoa phụ sản, từ trong điện thoại truyền ra lửa giận của hẳn, lỗ tai bị chấn động, ‘ong ong’ vang lên.

Cô thở dài nói, "Tôi không có trốn, tôi chỉ đi toilet mà thôi, Hàn Đông Liệt, anh thật nóng nảy, tính tình không thể sửa đổi một chút sao? Không

cần không có việc gì đã làm ầm lên!"

Kỳ quái, hắn ta sao lại tỉnh nhanh như vậy? Tiểu Thiên đâu? Hắn sẽ không đem chị giấu ở đâu chứ?

"Toilet? Tốt, tôi đi tìm em!" Trong lòng của Hàn Đông Liệt vô cùng lo lắng, chỉ cần cô rời khỏi tầm mắt của hắn, hắn sẽ không tự chủ được mình, cảm thấy vô cùng khủng hoảng. Cô đã từ trên người hắn lấy được thứ cần tìm, cô đã không có lý do gì ở lại bên cạnh hắn rồi, cho nên hắn chỉ có thể lấy cái chết để giữ lấy cô, nếu như cô lại chạy trốn, hắn thật không biết phải làm thế nào, những ngày trong 15 năm qua, hắn đã nhẫn nại đến cực hạn.

"Cái gì? Chớ có nói đùa, đây chính là toilet nữ, anh đừng."

Âu Thiên Thiên nói được một nửa, bác sĩ Mạnh đã cầm một phần tài liệu đi tới trước mặt cô nói, "Âu tiểu thư, đây là kết quả kiểm tra của cô, cô không có mang thai!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tình Thế Nghịch Chuyển

"Cái gì?" Âu Thiển Thiển lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, tay buông lỏng, điện thoại di động rơi trên mặt đất, mà trong điện thoại còn vang lên tiếng của Hàn Đông Liệt, "Cô gái chết tiệt, em làm sao vậy? Mau nói chuyện đi.
. Đáng chết, trả lời tôi nhanh một chút."

Bác sĩ Mạnh thấy phản ứng của cô, lo lắng hỏi thăm, "Âu tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Bác sĩ mới vừa nói gì? Lặp lại lần nữa!" Âu Thiển Thiển nắm chặt hai tay của bác sĩ, sắc mặt hốt hoảng nhìn bác sĩ Mạnh.

"Âu tiểu thư, cô trước hết bình tĩnh một chút, hãy nghe tôi nói, tôi đã thay cô kiểm tra qua, mà kết quả kiểm tra là cô không có mang thai, cô yên tâm, tôi cũng đã kiểm tra thân thể của cô, cũng không có bệnh gì, cho nên cô có thể mang thai bình thường." Bác sĩ Mạnh an ủi cô, cố gắng ổn định tâm tình của cô.

Âu Thiển Thiển từ từ buông lỏng tay, gương mặt vẫn như cũ tràn đầy thất vọng. Không có mang thai, như vậy tức là cô làm những chuyện kia toàn bộ uổng phí, nhiệm vụ không có hoàn thành, lời hứa với chị cũng không có hoàn thành, thì ra là cô quanh đi quẩn lại lại trở về điểm bắt đầu.

Buồn cười, thật sự là. Rất buồn cười!

"Âu tiểu thư, cô không sao chứ?" Nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của cô, bác sĩ Mạnh lại lo lắng hỏi thăm.

Âu Thiển Thiển lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói, "Tôi không sao!" Nói xong, cô liền từng bước từng bước đi ra ngoài.

Bác sĩ Mạnh cúi đầu nhìn điện thoại di động trên đất, vội vàng nhặt lên nói, "Âu tiểu thư, điện thoại di động của cô!"

Âu Thiển Thiển hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của bác sĩ, chỉ là chạy về phía trước, vẫn chạy.

Bác sĩ Mạnh cầm điện thoại di động bất đắc dĩ thở dài, nhưng đột nhiên trong điện thoại di động truyền ra giọng nói của Hàn Đông Liệt, "Người là ai?"

Bác sĩ đột nhiên cả kinh, sau đó đem điện thoại đặt ở bên tai, nói, "Xin chào, tôi ở bệnh viện xx, bác sĩ khoa phụ sản, Mạnh Hiếu Quân."

"Bác sĩ Mạnh?"

"Đúng vậy!"

"Tôi là ông xã của Âu Thiển Thiển, chuyện mọi người vừa nói tôi nghe không rõ, bác sĩ có thể nói cụ thể với tôi một lần nữa không? Tôi rất lo lắng cho cô ấy."

"Tốt, thật ra thì mấy ngày trước bà xã của anh đến chỗ tôi làm kiểm tra chi tiết, hôm nay đã có kết quả kiểm tra, bà xã của anh không có mang thai."

"Không có mang thai, đây là thật sao?"

"Đúng vậy."

"Vậ thì tốt quá, cảm ơn anh, bác sĩ Mạnh."

"Tút - tut" một tiếng ngắt cuộc gọi, bác sĩ Mạnh nghi ngờ nhìn điện thoại. Kỳ lạ thật, tại sao khi cô ấy nghe tin này thì khóc đến tội nghiệp, mà người đàn ông này nghe xong lại vui vẻ nói "Vậ thì tốt quá", rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người đàn ông này muốn vứt bỏ người phụ nữ của mình?

Hàn Đông Liệt cúp điện thoại, vẻ mặt tức giận nhưng trong nháy mắt chuyển thành vẻ mặt vui vẻ. Cô ấy không có mang thai, đó chính là lý do để cô ấy không rời khỏi mình, hơn nữa chỉ cần để cho cô ấy không mang thai, cô sẽ ở bên cạnh mình cả đời rồi !

Âu Thiển Thiển, lần này tôi sẽ không mắc mưu của cô dễ dàng như vậy, tôi sẽ giữ cô bên cạnh cả đời.

Khóe miệng gian ác, hắn nói, "Cô y tá, trả điện thoại di động lại cho cô, hơn nữa nhờ cô mang xe lăn đến đây giúp tôi, đưa tôi đến phòng bệnh số 402, cảm ơn!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Điều Kiện

Khi Âu Thiển Thiển trở lại phòng bệnh số 402 thì trời tối, cô đi vào phòng bệnh thấy Hàn Đông Liệt đang nửa nằm ở trên giường, nhàn nhã uống một ly trà, đột nhiên cô cảm thấy tò mò, tại sao hãn bình tĩnh như vậy, cư nhiên không nổi giận.

"Cô gái chết tiệt, không phải nói đi rửa tay sao? Tại sao trở như vậy mới trở về?" Giọng nói của hãn như thường, nhưng vẻ mặt rất khác thường.

"À, bởi vì tôi đột nhiên có chút gấp chuyện gấp, cho nên."

"Không cần giải thích!" Hàn Đông Liệt đột nhiên ngắt lời của cô, sau đó đem một cái điện thoại di động đặt ở bên giường, nói tiếp, "Đây là do bác sĩ Mạnh mang đến."

Âu Thiển Thiển kinh ngạc nhìn chiếc điện thoại di động, "Anh.
Cũng biết rồi hả ?"

Hàn Đông Liệt buông lỏng cười một tiếng nói, "Ừ, tôi biết rõ chuyện em không có mang thai, nhưng tôi không ngờ chuyện này làm cho em bị đá kích lớn như vậy, em muốn sanh con cho tôi sao? Tại sao vậy? Có thật là chỉ vì nguyện vọng của cha mẹ?"

"Nếu không thì anh cho rằng tôi còn có nguyên nhân gì?" Âu Thiển Thiển hỏi ngược lại, muốn dò xét xem hãn biết bao nhiêu.

Đôi mắt Hàn Đông Liệt lạnh lẽo nhìn cô, hẳn thật không ngờ một cô gái xinh đẹp như thế lại là Thiên quốc gia Thiên sứ thợ săn, tại sao cô lại gia nhập cái tổ chức này? Rốt cuộc trong 15 năm này cô đã trải qua những chuyện gì? Hẳn thật muốn biết toàn bộ, toàn bộ về cô!

Nhẹ nhàng hít một hơi, khôi phục diện mạo tà ác nói, "Nếu như tôi biết nguyên nhân, tôi cũng sẽ không hỏi cô rồi !"

Thật sự là vậy phải không? Trong lòng Âu Thiển Thiển nghi vấn.

"Chỉ là." Hàn Đông Liệt lại đột nhiên mở miệng nói "Tôi có thể đồng ý với em, cho em một quả dưa bé, nhưng mà trước tiên, em phải nghe tôi, tất cả đều phải nghe theo tôi vô điều kiện, như thế nào?"

"Anh đang nói điều kiện với tôi? Anh cho rằng tôi sẽ đồng ý với anh sao?" Âu Thiển Thiển cau mày.

"Em sẽ!" Hàn Đông Liệt khẳng định nói, "Em nhất định sẽ đồng ý với tôi, nếu như em dám nói một chữ không, tôi sẽ kêu bác sĩ đến làm phẫu thuật cho tôi, tôi sẽ khiến em cả đời cũng không thể hoàn thành tâm nguyện, dù sao căn bản tôi không có ý định có con."

Hắn nói xong, nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi mắt tà mị nhìn ra bốn phía, uy hiếp nói, "Nếu không, tôi thấy chết cũng là một lựa chọn tốt, nơi này là lầu sáu, có thể ngã chết người chứ?"

Âu Thiển Thiển hung hăng nhìn hẳn chăm chăm, người đàn ông này dám dùng thủ đoạn này để uy hiếp cô, làm phẫu thuật? Buộc ga-rô (ngăn sinh nở) sao? Còn nói muốn chết? Hẳn là phụ nữ sao? Làm gì cũng luôn muốn chết muốn sống để uy hiếp cô? Không sinh con, hẳn sẽ không sợ làm cho Hàn Nguyên và hẳn trở mặt nhau sao? Con cháu duy nhất của nhà họ Hàn cư nhiên chưa từng nghĩ tới có con, những lời như vậy mà truyền ra ngoài, nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của toàn thế giới thôi.

Người đàn ông này, từ đầu đến cuối hẳn là một kẻ điên tuyệt đối!

Hàn Đông Liệt thấy cô không nói lời nào, có chút phiền não mà nói, "Tôi không có kiên nhẫn chờ em từ từ suy tính, tôi đếm tới ba, nếu như em."

"Tôi đồng ý với anh!" Âu Thiển Thiển đột nhiên trả lời, gương mặt hoàn toàn ung dung.

Thật ra thì từ lúc vừa mới bắt đầu cô đã có nghĩ tới, dù như thế nào cũng không sao, chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện của chị là tốt rồi, cho dù chết, dù xuống địa ngục, cô đều không do dự mà đồng ý. Người đàn ông này mặc dù tính tình ác liệt, nhưng như đã nói, lời hứa nhất định sẽ thực hiện. Hẳn nói sẽ cho cô một đứa bé, nhất định sẽ.

Hàn Đông Liệt hướng về phía cô cười hả hê, đưa ra một cái tay, giống như vương giả nói, "Tới đây, bảo bối của tôi."

Âu Thiển Thiển nhìn ánh mắt của hẳn, từng bước từng bước đi đến gần hẳn, đi tới bên giường mới vừa dừng bước, Hàn Đông Liệt đột nhiên đưa một tay kéo cô vào trong ngực, đột nhiên hôn lên môi của cô.

Vừa hôn, còn vừa hài hước hỏi, "Câu trả lời vừa rồi của em, là bởi vì muốn có đứa bé, hay là lo lắng tôi thật sự sẽ chết?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Một Lần Bồi Dưỡng

Âu Thiển Thiển khẽ đẩy lồng ngực của hấn, thở hơi hỗn hển nói, "Không có."

"Trả lời tôi!" Hàn Đông Liệt bá đạo hôn cô càng sâu, ngậm môi dưới của cô, sau đó nhẹ nhàng cắn, giống như là đang uy hiếp.

Âu Thiển Thiển cau mày, mơ hồ nói "Đứa bé, tôi muốn. đứa."

"Không được!" Hàn Đông Liệt cắt đứt lời của cô..., đôi tay đột nhiên ôm lấy hông của cô, vừa dùng lực, ôm cô lên giường, để cho cô đè ở trên người của mình, sau đó nâng cằm của cô lên nói, "Câu trả lời của em làm tôi rất không hài lòng, trả lời lần nữa, nếu không tôi sẽ trừng phạt em!"

Âu Thiển Thiển đỏ mặt, xấu hổ nói, "Hàn Đông Liệt, nghe người khác nói nói dối anh rất vui vẻ sao?"

"Nói dối? Vậy tôi muốn hỏi em một câu thật lòng, em vừa nói câu nói kia là thật hay giả?" Ngón trỏ của hấn chỉ về phía ngực của cô.

"Tôi nói đều là thật!"

"Em gạt người!"

"Tôi không có!"

"." Hàn Đông Liệt đột nhiên lạnh lùng, sau đó bá đạo nói "Cô gái chết tiệt, tiếp nhận trừng phạt đi!"

Nói xong, hắn lại đột nhiên dùng tay nắm chặt lấy gáy của cô, đè đầu của cô xuống, hung hăng hôn môi của nàng, bàn tay đưa vào váy của nàng, vuốt ve cái lưng trơn bóng của cô.

Âu Thiển Thiển cả kinh, dùng sức giãy giụa, kinh hoảng nói, "Không được ——"

"Không được? Tại sao? Không phải là em muốn có đứa bé sao? Loại chuyện như vậy em phải hi vọng xảy ra mới đúng chứ!" Hàn Đông Liệt nghi hoặc nhìn cô, thấy gương mặt hoảng sợ của cô, hắn có một chút cảm giác tội lỗi.

Âu Thiển Thiển rũ mắt, tự mình rời khỏi người của hắn, nhẹ giọng nói, "Nơi này là bệnh viện, hơn nữa vết thương của anh vẫn chưa có hoàn toàn bình phục, vì vậy hiện tại chỉ có thể, ít nhất đợi đến xuất viện. Đợi đến xuất viện."

Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, như là cầu xin một cách khó khăn.

Bởi vì nơi này là bệnh viện, bởi vì ở phía sau bức tường này còn có một người đang nhìn bọn họ, cho nên không thể ở chỗ này, nếu như ở chỗ này đã làm loại chuyện đó, cô sẽ có cảm giác tội lỗi, cho nên không thể, không thể ở chỗ này, tuyệt đối không thể ở chỗ này!

Hàn Đông Liệt nhìn mái tóc dài đen nhánh của cô, hắn không nhìn thấy mặt của cô, cho nên không biết cô bây giờ là loại tâm trạng gì, nhưng âm thanh của cô có chút run rẩy, không phải là đang sợ chứ?

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt đỉnh đầu của cô, sau đó trêu chọc một lọn tóc dài trên mặt của cô, nhẹ nhàng vừa hôn, nói, "Được, lần này tôi bỏ qua cho em, đổi một phương thức trừng phạt khác thôi."

"Đôi?" Âu Thiển Thiển đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn hẩn chăm chăm.

Hàn Đông Liệt tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má của cô, nói, "Liệt!"

"Hả?" Cô phản ứng một cách chậm chạp.

"Gọi tôi Liệt, bắt đầu từ hôm nay em phải gọi tôi là Liệt!"

Liệt? Âu Thiển Thiển kinh ngạc tròn mắt. Cách gọi thân mật này, tên thân mật này chỉ dành cho vợ tương lai gọi, hẩn lại muốn ra lệnh cho cô gọi hẩn như vậy. Liệt.

Hàn Đông Liệt chờ có chút không nhịn được, cau mày nói, "Nhanh lên một chút gọi, nếu không tôi lập tức ở chỗ này muốn em!"

"À? Nhưng mà gọi."

"Đừng dài dòng, muốn em liền gọi, sao lại nói nhiều như vậy? Vậy thì em căn bản là muốn để cho tôi hung hăng ăn em?"

"." Âu Thiển Thiển do dự trầm mặc.

"Mau gọi, cô gái chết tiệt!"

Âu Thiển Thiển theo dõi ánh mắt của hẩn, chậm rãi mở miệng, "Liệt."

"Không nghe thấy, lớn tiếng một chút!"

"Liệt ——"

"Kêu nữa một lần!"

"Liệt ——"

"Một lần nữa!"

"Liệt liệt liệt liệt liệt liệt liệt liệt. Đủ chưa!"

Hàn Đông Liệt lắc đầu cười một cái, khẽ hôn môi của cô, nói "Không đủ."

Vì cô mà cất giữ sự xưng hô này, toàn bộ trong mười lăm năm, hiện tại
rất cuộc nghe được cô dùng âm thanh ngọt ngào này gọi mình, cho nên
không đủ. Hãn muốn đem mười lăm năm, toàn bộ bù lại một lần!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Xuất Viện

Trời tờ mờ sáng, ánh sang mặt trời vàng óng chiếu vào phòng bệnh, trên giường bệnh hai người ôm nhau thật chặt, ngủ say.

Âu Thiên Thiên miễn cưỡng mở mắt, gương mặt anh tuấn của Hàn Đông Liệt hiện lên trước con người của cô.

"Chào buổi sáng, bảo bối của tôi!" Hả mỉm cười, dịu dàng như ánh nắng mặt trời ấm áp.

Âu Thiên Thiên đột nhiên ngồi dậy, cà lăm mà nói, "Chào. chào buổi sáng!"

Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trời ạ, cô cứ nhiên gọi hắn là Liệt! Cái đó có ý nghĩa rất quan trọng, cô đúng là quá ngốc, tại sao có thể đồng ý với hắn, trúng tà sao?

Hàn Đông Liệt cũng ngồi dậy theo, đôi tay từ phía sau ôm chặt cô, ở bên tai của cô nhẹ nhàng nói, "Bảo bối của tôi, vẻ mặt của em có chút kỳ lạ, là ở xấu hổ sao?"

Âu Thiên Thiên nhạy cảm, cố dùng sức giãy giụa, linh hoạt nhảy xuống giường, đỏ mặt nói, "Anh ... biến thái gay, không cần ở bên tai người khác nói chuyện, rất ghét biết không?"

"Biến thái gay?" Gương mặt Hàn Đông Liệt từ dịu dàng đột nhiên trở nên rối rắm, tà ác nhìn cô nói, "Em là cô gái chết tiệt, phải tới lúc nào mới có

thể tin tưởng tôi không phải là gay? Nếu như em còn dám nói ra cái từ gay này, em nhất định sẽ chết!"

"Stop!" Âu Thiển Thiển khinh thường xoay đầu hướng bên kia. Không cho phép người khác nói mình gay, còn mình không phải là liên tục nói hai lần.

"Cộc ... cộc ... cộc ..." Đúng lúc cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người đồng thời nhìn về phía cửa, Giang Minh Húc vẫn như cũ mang theo gương mặt bất cần đời xuất hiện tại cửa.

"Này, hai vợ chồng ân ái, chào buổi sáng!" Hấn khoát tay áo, cười híp mắt.

"Hả?. Ân ái. Vợ chồng?" Gương mặt Âu Thiển Thiển trong nháy mắt biến thành màu hồng như quả hồng. "Chớ nghĩ sai rồi, chúng ta chỉ là hợp đồng hôn nhân mà thôi, đúng đúng, hợp đồng hợp đồng!"

Hơn nữa chuyện bọn họ kết hôn còn chưa có công bố công khai, cũng không được tính là vợ chồng chân chính, thì càng không phải vợ chồng ân ái rồi, quá hoang đường.

"Hả? Là thế này phải không?" Giang Minh Húc đưa vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía Hàn Đông Liệt đang ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng hơi hất mày, âm thầm truyền đến tin tức: King, cậu còn chưa có giải quyết cô ấy sao?

Hàn Đông Liệt liếc nhìn hấn một cái, lại nhìn về phía Âu Thiển Thiển, không khỏi giận dữ nói, "Dĩ nhiên không phải như vậy, chúng tôi là quan hệ chủ nhân cùng người làm, cô ấy cũng chỉ là vô điều kiện nghe theo bất cứ mệnh lệnh của tôi mà thôi!"

Cô gái đáng chết, miệng vẫn cứ cứng rắn như vậy sao? Thừa nhận sẽ chết mất sao?

"Chủ nhân? Người làm?" Lần này Giang Minh Húc thật sự là choáng váng, rốt cuộc hai người này xảy ra chuyện gì a, sao lại cảm giác như là một đôi oan gia vợ chồng vậy?

Chủ? Người hầu?

Âu Thiển Thiển trừng mắt liếc hắt một cái, im lặng không lên tiếng! Thôi, cô nhin.

"Minh Húc, cậu còn đứng ở nơi đó làm cái gì? Nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc! Thủ tục xuất viện đã làm xong chưa?" Hàn Đông Liệt đột nhiên trở nên nghiêm túc, lạnh lùng hỏi.

"Cũng đã làm xong, hiện tại liền có thể đi thôi!" Giang Minh Húc trả lời.

"Đợi đã nào...!" Âu Thiển Thiển kinh ngạc nhìn hai người, "Xuất viện? Tại sao đột nhiên phải xuất viện?"

Hàn Đông Liệt cười gian, trả lời cô "Không phải em nói là không muốn ở bệnh viện nữa sao? Như vậy thì xuất viện, tôi đây lần đầu năm viện nhưng rất chiều ý của em, em phải cảm thấy rất vinh hạnh mới đúng chứ!"

Trong nháy mắt Âu Thiển Thiển như có mây đen trên đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắt, hung hăng ở trong long, thầm mắng: Đáng chết, đại sắc lang! Vinh hạnh... cái đầu của anh á!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Về Đến Nhà

Thu dọn một chút đồ đạc, ba người vừa ra khỏi phòng bệnh, đúng lúc đó, cửa phòng kế bên cũng đồng thời mở ra, một cô hộ lý cầm ga giường cùng chần đi ra.

Âu Thiển Thiển mang theo vẻ mặt tò mò đi nhanh tới cửa phòng bệnh số 403, lại thấy bên trong không có một bóng người.

"Cô ơi, xin chờ một chút, bệnh nhân của phòng bệnh này đi đâu? Tại sao phải không ở nơi này rồi?" Cô hốt hoảng hỏi, trong lòng vô cùng lo lắng.

Tại sao phải không thấy đây? Đi đâu?

Cô hộ lý đem ga giường bỏ vào trong xe đẩy, sau đó than thở nói, "Nghe nói là tối ngày hôm qua đột nhiên qua đời, haiz, đứa bé đáng thương cư nhiên trẻ tuổi như thế liền. haiz."

Cô hộ lý vừa đi, một bên lắc đầu mà thở dài .

Qua đời? Chết?

Cái này không thể nào, nếu quả như thật chết rồi, cô không thể không biết, cô là người thân duy nhất, nếu quả như thật đã chết thì bác sĩ không thể nào không thông báo với cô. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Three sao? Là hãn làm sao? Dù sao chuyện này cũng chỉ có hãn biết mà thôi.

Hàn Đông Liệt thấy cô đứng bất động ở cửa, cho là cô bị giật mình quá độ, dù sao cô từ lúc còn rất nhỏ chính là có tình cảm rất nhạy cảm, chết một chú chim nhỏ cô đều có thể khóc lên được một lúc, chớ nói chi là một người.

Hắn chuyển động xe lăn đi tới bên người cô, cầm lấy tay cô, an ủi nói, "Giống như lời cô ấy đã nói vậy, cô ấy đã gặp em, cô ấy xem em là bạn bè, hơn nữa ngày hôm qua cô ấy cười cũng rất vui vẻ, cho nên thời điểm lúc cô ấy nhắm mắt, chắc cũng là vui vẻ, cho nên không cần phải khó chịu. Chúng ta về nhà thôi!"

Chỉ là đơn giản mấy câu nói, đã để cho cô cảm thấy trong lòng ấm áp, quay đầu nhìn gương mặt dịu dàng của hắn, lần đầu mới phát hiện, người đàn ông này thì ra là cũng biết an ủi người khác, mặc dù vẫn có điểm tức cười, nhưng là. Cám ơn!

"Vâng, chúng ta về nhà đi!"

.

Nửa giờ sau, bọn họ đã về tới biệt thự nhà họ Hàn gia.

Vốn nghĩ rằng có lẽ biểu đạt tình cảm của hắn cũng không kém như vậy, biết an ủi người khác, biết lo lắng người khác, mặc dù có khi rất bá đạo, cũng không phân rõ phải trái, nhưng là vẫn có lúc dịu dàng. Nhưng mà hình như Âu Thiển Thiển bị hắn này tâm tình rối rắm, vẻ bề ngoài lừa gạt, thật ra thì hắn.

Vừa mới đi vào gian phòng, đỡ hắn lên giường, tính háo sắc của người đàn ông này liền nổi lên, hoàn toàn không chú ý Giang Minh Húc vẫn còn ở trước cửa, lại đột nhiên kéo cô lên giường, lật người đè ở phía dưới.

"Bảo bối của tôi, bây giờ là ở nhà, có thể sao?" Hắn nghiêm túc nhìn cô, rõ ràng lúc cùng với hắn ở bệnh viện, hắn thật không giống nhau.

Dùng sức đẩy hẳn, cô rống "Cái người điên này, tôi không có tâm tình cùng điên khùng với anh, tôi còn có chuyện phải làm." Cô muốn gọi điện thoại cho Three hỏi rõ ràng mới được.

Hàn Đông Liệt bắt được hai tay của cô, dung phương thức “đầu hang” ấn cô xuống giường, sau đó lạnh lùng nói, "Minh Húc, cậu rút ra ngoài cho tôi, nói cho mọi người, không cho phép tới quấy rầy chúng tôi!"

Đứng một bên xem chuyện vui, Giang Minh Húc vừa cười vừa mở ra đôi tay, bất đắc dĩ nói "Ok! Tôi sẽ thức thối rồi khỏi, dĩ nhiên cũng sẽ thức thối giúp cậu nhắc lại những lời vừa nói, chỉ là King - cậu phải cẩn thận một chút nha, đừng quên thân thể của cậu vẫn chưa có hoàn toàn bình phục! Hắc hắc."

Xoay người đi ra cửa phòng, hẳn âm thầm cười trộm: haiz, thật không ngờ người đàn ông “thủ thân như ngọc” nhiều năm như vậy, cũng sẽ lộ ra bộ dáng gấp gáp! Thú vị, thật thú vị!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Sẽ Không Chờ, Không Cần Chờ

Hàn Đông Liệt khống chế hai tay của cô, cười gian từ từ áp sát mặt của cô, một cái rời một cái hôn lên gương mặt của cô, mỗi một chỗ giống như đang diễn kịch, nhưng càng giống như là đùa giỡn.

"Hàn Đông Liệt, anh mau buông tôi ra, mặc dù tôi rất muốn có đứa bé, nhưng mà thân thể của anh bây giờ vẫn không thể. Cho nên chờ sau khi anh tốt lên, chờ sau khi anh bình phục."

Hàn Đông Liệt đột nhiên hôn môi của cô, lại che miệng của cô, sau đó ở trên môi của cô mà nỉ non "Liệt, gọi tôi Liệt!"

Âu Thiên Thiên cau mày, chần chờ gọi một tiếng "Liệt. Có thể chờ anh bình phục không? Anh không nên như vậy!" Hiện tại cô rất lo lắng, nhất định phải gọi điện thoại cho Three để xác nhận mới được.

Rốt cuộc tại sao nói chết là chết? Tại sao muốn như vậy chứ? Nếu như vẫn ở lại nơi đó, không chừng sau này bọn họ vẫn còn có thể gặp mặt, nhưng tại sao? Tại sao đột nhiên muốn biến mất? Rốt cuộc là tại sao?

"Liệt. Hàn Đông Liệt. Không được, chờ khi anh bình phục, tôi van xin anh!"

Đột nhiên Hàn Đông Liệt chống lên thân thể, thở mạnh tức nhìn phía dưới cô nói "Tôi không đợi được, tôi đã đợi mười lăm năm rồi, em muốn tôi

còn phải đợi nữa sao? Tôi không đợi, tôi không muốn đợi, tôi cũng sẽ không đợi thêm nữa!"

"Tiểu Thiển, tôi muốn em, tôi chỉ muốn em, cho nên. . . ." Hãn đột nhiên di chuyển cánh tay, nắm trên người của cô, ở bên tai của cô nói "Không được từ chối tôi!"

Đột nhiên Âu Thiển Thiển một câu cũng nói không nên lời. Hãn cư nhiên chắc chắn cô chính là Âu Tiểu Thiển, hơn nữa còn nói những lời này với giọng điệu như vậy, Liệt, không đúng, phải là Hàn Đông Liệt, lời khẩn cầu đang lay động trong lòng của cô, anh ấy không phải là người mà cô có thể người yêu, cô cũng không phải người anh có thể người yêu, cho nên. Xin không đừng nói với cô những lời như vậy.

Với quyết tâm mạnh mẽ, cô lạnh lùng nói, "Tôi đã nói rồi, tôi không phải Âu Tiểu Thiển, tôi cũng đã nói qua nếu như anh còn nhận lầm người thì tôi và anh sẽ ly hôn lập tức, vì vậy xin mời anh lập tức buông tôi ra, đừng nghĩ là bắt được nhược điểm của tôi thì uy hiếp tôi, tôi cũng có thể lựa chọn, dù là không thể sinh con của anh."

Cô đột nhiên dừng lại, sau đó cứng rắn nói "Cũng không có việc gì, cùng lắm thì...."

Đột nhiên Hàn Đông Liệt cảm thấy tim rất đau, đúng vậy, đây chẳng qua là nhiệm vụ của cô mà thôi, cô cũng có thể từ bỏ nhiệm vụ, nhưng cô vẫn không có từ bỏ, cô không có. Đây rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Nếu như có thể, hãn hi vọng nguyên nhân chính là. Cô cũng có một chút yêu mến hãn!

"Cô gái chết tiệt, bây giờ không phải là em đang uy hiếp tôi hả?" Hãn cũng đột nhiên chuyển đổi vẻ mặt, tà ác nói, "Em bây giờ đang ở dưới thân thể của ta, mặc dù tôi có một cái chân không thể cử động được, nhưng mà

đối phó với một cô gái yếu đuối như em, cũng còn dư sức , tôi muốn em, hiện tại, ngay lập tức, em không có quyền cự tuyệt!"

Đột nhiên, hăn thay đổi điên cuồng, vẻ dịu dàng biến mất trong nháy mắt, giống như là đang phát tiết, giống như là đang trừng phạt, không một chút thương tiếc giày xéo thân thể của cô.

" Hàn Đông Liệt. tôi không muốn. á" Hăn thô bạo để cho cô không chịu được mà thét chói tai.

Hàn Đông Liệt tức giận nhìn cô, đối với cô rống to "Tôi nói rồi, gọi tôi Liệt, tôi muốn em gọi tôi Liệt. Muốn tôi nói bao nhiêu lần thì em mới có thể nhớ, gọi tôi Liệt, Liệt, Liệt."

Hàn Đông Liệt, Hàn Đông Liệt! Hăn ghét cô gọi khách sáo như vậy, ghét gọi hăn cả tên cả họ, chẳng lẽ cô quên rồi sao? Là cô nói.

Liệt, hãy nhớ, chỉ có em có thể cứ gọi anh như vậy, sự xưng hô này là thuộc về một mình em!

Liệt. Liệt. Liệt. em. giống như là yêu anh!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Vật Thế Không Rõ

Âu Thiển Thiển cảm giác toàn thân đều đau đớn, từ từ mở mắt, cô quay đầu nhìn Hàn Đông Liệt đang ngủ say ở bên cạnh, khóe miệng của hắn nở một nụ cười hạnh phúc, làm cho cô vừa hận vừa thương!

Đau khổ nhắm hai mắt lại, sắp xếp lại nỗi long phiến muộn, sau đó nhẹ nhàng di chuyển cánh tay hắn đang ôm cô, từ từ bước xuống giường, vừa đi về phía cửa được hai bước, cô lại quay đầu lại, nhìn hắn để trần nửa người trên, cô bất đắc dĩ thở dài, sau đó trở lại bên giường, đem chăn kéo lên trên, đắp lên cho hắn.

Bởi vì cô đã đồng ý với chị là sẽ chăm sóc cho hắn thật tốt, cho nên mới phải làm như thế, cũng không có nguyên nhân nào khác, cô không ngừng tự nói với mình như vậy, nhưng trong lòng cũng có loại cảm giác là lạ, không nói được, không thể nói rõ.

.....

Ra khỏi phòng, cô lập tức đi tới một góc không có người, gọi điện thoại cho Three!

Điện thoại được kết nối, cô vội vàng hỏi "Three, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tiểu Thiển tại sao phải đột nhiên không thấy?"

Đây là yêu cầu của cô ấy.

"Cái gì? Yêu cầu? Tại sao chị phải làm như vậy? Chị ấy bây giờ đang ở đâu?"

Đã chuyển tới một bệnh viện khác, cô yên tâm nha!

"Là bệnh viện nào?"

Thiến Thiến, tôi có thể nói cho cô biết là bệnh viện nào, nhưng mà cô ấy nhờ tôi chuyển lời đến cô, tạm thời không nên đi thăm cô ấy, cô ấy muốn yên tĩnh một mình, còn có.Cô ấy muốn cô chăm sóc thật tốt cho Hàn Đông Liệt.

"Tại sao? Tại sao lại như vậy, chị không có nói lý do sao?"

Không có.

Chân mày Âu Thiến Thiến nhíu thật chặt, nguyên nhân cuối cùng là gì? Là bởi vì đã gặp hấn sao? Là bởi vì lúc hai người ở cùng một chỗ hấn đã nói với chị cái gì sao, làm tổn thương tới chị sao? Hay là hấn ngủ ở trên vai của cô, nên đã để cho chị đau lòng?

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Có thể nói cho cô biết được không? Ít nhất, để cho cô cảm thấy an tâm một chút.

Thiến Thiến, cô làm sao vậy? Tại sao không nói lời nào? Không có sao chứ? Trong điện thoại Three lo lắng hỏi.

Âu Thiến Thiến hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói "Tôi không sao, biết chị không có việc gì thì tôi đã yên tâm, được rồi, tôi cúp máy đây"

Thiến Thiến, cô chờ một chút, Thiến Thiến, cô không có chuyện gì thật sao? Thiến Thiến. Thiến.

Âu Thiến Thiến ngắt điện thoại, sau đó mệt mỏi xoay người, muốn đi vào tắm nước lạnh cho tỉnh táo, nhưng mà lúc cô xoay người, trước mặt cô đã

thấy Hàn Đông Liệt đứng ở ngoài cửa, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô chăm chăm.

"Anh. anh đã thức?" Hấn đến đây lúc nào? Cô mới vừa nói chuyện với Three, hấn đã nghe?

Hàn Đông Liệt di chuyển, từng bước từng bước đến gần cô "Tôi chỉ vừa đến mà thôi, chẳng qua tôi vừa nghe được tiếng của người đàn ông đó, em ở đây cùng hấn nói chuyện điện thoại?"

Cô gái chết tiệt này, cư nhiên vào lúc này dám gọi cho người đàn ông kia, tìm hấn ta kể khổ sao? Bởi vì hấn đã mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể của cô?

Thì ra là hấn không có nghe thấy! Âu Thiển Thiển buông điện thoại xuống, lạnh lùng nói với hấn "Tôi gọi điện thoại cho anh trai, chẳng lẽ cũng không thể gọi sao?"

"A. Có thể, đương nhiên là có thể!" Hàn Đông Liệt đứng ở trước mặt cô, nắm nhẹ lấy cằm của cô, để cho cô ngẩng đầu nhìn mình, sau đó bá đạo hôn lên môi của cô, lưỡi đưa vào trong miệng của cô, đem theo một viên gì tròn tròn đưa vào cổ họng của cô.

Âu Thiển Thiển kinh hoảng đẩy hấn ra, ngậm miệng mình nói "Anh cho ta ăn cái gì?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cô Gái Xinh Đẹp

Hàn Đông Liệt cười cười, nói từng chữ từng chữ "Thuốc ... ngừa thai!"

"Cái gì?" Âu Thiên Thiên kinh ngạc trợn hai mắt "Anh cứ nhiên dám cho tôi uống thuốc? Tại sao anh lại làm như vậy, là anh đã nói sẽ cho tôi một đứa con, nhưng bây giờ anh lại. . . ."

Thật sự cô rất mong muốn nhanh chóng mang thai, sau đó lập tức rời khỏi tên ác ma này, cô hoàn toàn không nghĩ đến, hửn là một tên điên, một tên lường gạt, chắc chắn sẽ làm những chuyện như vậy!

"Đúng, không sai, là tôi đồng ý em!" Vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Đông Liệt lộ ra vẻ giảo hoạt, một cái tay đột nhiên ôm lấy hông của cô nói "Nhưng mà. không phải hiện tại!"

"Không phải hiện tại? Anh có ý gì?" Âu Thiên Thiên dùng sức giãy giụa, tuy nhiên cô vẫn không thể thoát được bàn tay của hửn.

Hàn Đông Liệt ôm cô chặt hơn, gần sát cái mũi của cô nói "Ý tứ rất rõ ràng, tôi nói sẽ cho em một đứa bé, nhất định sẽ cho, nhưng mà không phải hiện tại!"

"Đó là bao lâu?" Cô trợn mắt hỏi hửn. Thời gian của chị đã không còn nhiều, cô không thể chờ được nữa, hửn nói không phải là hiện tại, đó là bao lâu, một năm? Hai năm? Mười năm? Hay là lâu hơn.

"Cái này thì." Hàn Đông Liệt do dự nói "Tôi chưa nghĩ ra, chờ tôi suy nghĩ kỹ, sẽ nói cho e biết!"

Hắn làm sao có thể nói ra kỳ hạn như vậy được? Phải đợi hắn nghĩ ra biện pháp giữ cô ở bên mình cả đời, hắn mới có thể nói kì hạn với cô được. Cô gái này, hắn sẽ không buông tay, nhất định phải giữ thật chặt, nắm thật chặt cô, đến chết cũng không buông ra!

Âu Thiên Thiên hung hăng nhìn hắn chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Hàn Đông Liệt, nếu như anh dám trêu đùa tôi, tôi nhất định sẽ giết chết anh". Cô không nói láo, cô nhất định sẽ giết chết hắn.

Hàn Đông Liệt khẽ cúi đầu dán lên trán của cô, sau đó dịu dàng hôn lên môi của cô nói "Em lại không nghe lời, tôi muốn em gọi tôi là Liệt, mở miệng gọi như vậy khó lắm sao? Nếu như lần sau em còn tái phạm như vậy, tôi sẽ nuốt lời, rõ chưa? Nhớ nha?"

"Trả lời tôi!" Hắn lè lưỡi, khẽ liếm môi của cô.

Âu Thiên Thiên rũ mắt xuống, mặt đã đỏ bừng, hơi mở miệng nói "Tôi. Tôi biết rồi !"

"Ngoan!" Hàn Đông Liệt hài lòng cười một tiếng, bàn tay nắm chặt lấy đầu của cô, hôn lên môi của cô.

Môi của cô mềm mại, hơi nóng một chút, có mùi vị ngọt ngào, mỗi lần hôn cô, giống như là đang uống một ly cà phê có bảy muỗng đường, để cho hắn cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy có hi vọng.

Đột nhiên, lúc hai người đắm chìm hôn hít, tiếng của một cô gái từ phía sau bọn họ vang lên.

"Các người hôn đủ chưa?"

Hai người đột nhiên dừng lại, cùng nhau nhìn về phía người đang nói chuyện. Cô gái đang nói chuyện có một đôi mắt thật, gương mặt ửng đỏ cùng mái tóc dài gợn sóng, cô toát lên một vẻ trẻ trung hấp dẫn, bộ quần áo màu hồng vừa vặn ôm lấy cả người cô, làm tôn lên cơ thể hoàn mỹ của cô.

Thật là một cô gái xinh đẹp!

"Tuyệt Nhi!" Hàn Đông Liệt đột nhiên cau mày, lạnh lùng hỏi "Tại sao em đến đây? Là ai cho em đi vào?"

Bị gọi là Tuyệt Nhi, cô gái hơi chu miệng, ghen tỵ nhìn Âu Thiên Thiên bên cạnh hẳn nói "Cô ta chính là vợ sắp cưới của anh? A, không đúng, phải nói. cô ta chính là vợ của anh?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Có Yêu Cầu

Âu Thiển Thiển kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp, lời vừa nói là có ý gì? Cô ấy làm sao sẽ biết quan hệ giữa bọn họ? Chẳng lẽ cô ấy đang âm thầm điều tra bọn họ?

Cô ấy rốt cuộc là ai?

Hàn Đông Liệt đột nhiên tiến lên một bước, đứng trước Âu Thiển Thiển, nhìn về phía Tuyết Nhi nói, "Cô ấy là gì của tôi cũng không liên quan đến em, em vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, là ai cho em đi vào?"

Tuyết Nhi đem cặp mắt ghen tỵ chuyển tới x trên người của ghen tỵ, trong nháy mắt trở nên uất ức nói "Anh Đông Liệt, em từ nước Mỹ thật xa đến đây, chẳng lẽ ngay cả một câu quan tâm anh cũng không có sao? Cũng chỉ biết chất vấn người ta sao?"

Hàn Đông Liệt không nhịn được nhìn cô, sau đó thở mạnh một cái tức, tính tình dễ chịu mà nói, "Chừng nào thì em trở về? Thế nào cũng không cho tôi biết một tiếng."

Âu Thiển Thiển đứng ở phía sau kinh ngạc vì hắn đột nhiên biến chuyển thái độ, lần nữa nhìn về phía cô gái kia, cô kết luận, cô gái này cùng hắn có quan hệ thật không đơn giản.

Tuyết Nhi cười vui vẻ, hai ba bước liền chạy tới trước mặt của hắn cho hắn một cái ôm thật chặt, sau đó nũng nịu nói, "Vốn dĩ là em muốn về sớm

nửa tháng, nhưng trường học nước Mĩ không thả người, nhất định chờ tốt nghiệp xong mới chịu thả người, tức chết em rồi ! Anh Đông Liệt, anh mau mua lại trường học kia đi, sau đó em muốn sửa đổi chế độ trường học!"

"Tuyệt Nhi, không thể tùy tiện!" Hàn Đông Liệt cau chặt chân mày.

Không trách được hẳn cảm thấy có chút kỳ quái, khi hẳn tuyên bố Âu Thiển Thiển là vợ sắp cưới vào mấy ngày trước, cô lại có thể an phận như vậy, thì ra là trường học không thả người. Lần này có chuyện không hay rồi, cái người cứ suốt ngày quẩn lầy hẳn đã tới, hẳn phải làm như thế nào thoát khỏi đây?

Âu Thiển Thiển đứng tại chỗ, nhìn hai người thân mật ôm nhau, đột nhiên cảm thấy hít thở không nổi, cô vội vàng xoay người hướng về phòng của mình, không muốn phải nhìn thấy hai người bọn họ nữa, mà cô gái là ai cũng không sao cả, chỉ cần cô ấy không cản trở cô hoàn thành nhiệm vụ là được.

"Đứng lại, không được đi!"

Tuyệt Nhi đột nhiên gọi lớn, sau đó buông Hàn Đông Liệt ra, đi như chạy bộ đến trước mặt cô nói, "Tôi lần này tới đây là để tìm cô, cô Âu, cùng cô nói một chút nha!"

"Tôi với cô không có gì hay để nói!" Âu Thiển Thiển lạnh nhạt trả lời.

"Nhưng tôi có chuyện rất quan trọng nói với cô, đi theo tôi!" Tuyệt Nhi chột mạnh mẽ bắt được tay của cô, hướng đến một cái phòng.

"Buông tôi ra!" Âu Thiển Thiển hất tay của cô ta ra, lạnh lùng nhìn cô ta nói "Tự tôi sẽ đi!"

Thấy hai bộ dạng lửa – nước không thể hòa hợp của hai cô gái, Hàn Đông Liệt vội vàng đi tới, lần nữa ngăn ở trước mặt của Âu Thiển Thiển

nói, "Tuyết Nhi, không cho phép em càn quấy nữa, mau về nhà nhanh lên, có chuyện ngày mai tính!"

"Tôi không muốn, tôi muốn nói liền hôm nay!" Tuyết Nhi bốc đồng nhìn hẳn.

Hai mắt Hàn Đông Liệt lạnh lẽo, lộ ra sự tức giận, nửa hăm hừ nói "Mau về nhà nhanh lên cho tôi, có nghe hay không!"

Tuyết Nhi sợ lui về phía sau một bước, đôi mắt to xinh đẹp trong nháy mắt ngân ngấn nước. Cô không cam lòng cắn môi dưới của mình, sau đó hất đầu hướng ngoài cửa đi.

"Đợi đã..!" Âu Thiển Thiển đột nhiên lên tiếng, Tuyết Nhi dừng bước, quay đầu tức giận nhìn cô.

Âu Thiển Thiển hơi cười cười nói "Đi thôi, đến phòng của tôi, tôi đột nhiên muốn cùng cô nói nói chuyện!"

Nói xong, cô mắt liếc nhìn Hàn Đông Liệt, khóe miệng hơi cười cười, là cô cố ý tranh chấp với hẳn!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Chỉ Có Thế Là Cô

Ở bên trong phòng

Âu Thiển Thiển ngồi trước bàn trang điểm, hời hợt nói "Nói đi, cô muốn cùng tôi nói chuyện gì?"

Tuyết Nhi ngẩng cao đầu, từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy trắng, sau đó vỗ vào trên bàn trang điểm, nói "Ký tên đi!"

Ký tên? Sao lại giống nhau đến vậy?

Âu Thiển Thiển chợt nhớ tới lần đó ở sân bay, Hàn Đông Liệt cũng dùng cách này để cô ký tên, hai người này thật giống nhau.

Cầm tờ giấy trắng lên, đôi mắt đảo qua xem sơ lược, lại là giấy thỏa thuận li hôn.

Ngẩng đầu lên nhìn cô, Tuyết Nhi tự tin nói "Cô yên tâm, chỉ cần cô ký tên, tôi tự nhiên có cách để anh Đông Liệt ký tên, hơn nữa tôi đã điều tra rồi, là cô nói phải bí mật chuyện hai người kết hôn, tôi nghĩ cô có chút nguyên nhân mới không thể đồng ý gả cho anh Đông Liệt, nhưng mà bây giờ tôi đã trở về, cô sẽ không cần phải sợ rồi, có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ làm được! Cho nên chỉ cần ký tên, cô đã có thể có được sự tự do rồi."

"Tôi có bất cứ chuyện gì thì cô cũng sẽ giúp tôi thực hiện sao?" Âu Thiển Thiển đột nhiên hỏi ngược lại.

"Không sai, chuyện gì cũng có thể!"

"Vây." Âu Thiển Thiển chậm rãi nói "Cô có thể để cho tôi trong vòng một tuần lễ mang thai con của Hàn Đông Liệt sao?"

Nghe được lời của cô..., Tuyết Nhi đột nhiên cả kinh, "Cái gì? Cô muốn mang thai con của anh Đông Liệt? Không được, chỉ có chuyện này không thể!"

Nếu như cô đã mang thai, thì cô sẽ là con dâu thật sự của nhà họ Hàn, còn cô thì phải làm sao? Không thể, anh Đông Liệt là của cô, cũng chỉ có cô mới có thể mang thai con của anh ấy. Cô gái này là cố ý đưa ra yêu cầu như thế sao?

Âu Thiển Thiển sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, cho nên chỉ cười cười mà nói "Cô đã làm không được, vậy chúng ta không có gì để nói rồi, đơn ly hôn này, tôi sẽ không ký, cho dù chính Hàn Đông Liệt mang đến bảo tôi ký tên ly hôn, tôi cũng sẽ không ký!"

"Cô. Không phải là cô không thích anh Đông Liệt sao?" Tuyết Nhi đột nhiên tò mò, rõ ràng là cô nói bí mật chuyện kết hôn, nhưng tại sao đến chết vẫn không chịu buông tha anh Đông Liệt, còn nói muốn sinh con, cô rốt cuộc có mục đích gì?

Âu Thiển Thiển nhìn Tuyết Nhi, trực tiếp nói "Đúng, tôi không thích hẳn, hơn nữa tôi rất ghét hẳn. Chỉ là, ta muốn sinh cho hẳn một đứa con!" Đúng vậy, cô không thích người đàn ông này, cô chính là vì chị mới đến gần hẳn, cũng chỉ là như vậy!

Cô không ngừng tự nói với chính mình như vậy, nhưng từ tận đáy lòng vẫn có một câu hỏi, chung quy lại là muốn hỏi: " Không thích thật sao? Hay là đang trốn tránh? "

Tuyết Nhi nhìn cô, đôi mắt to xinh đẹp chợt trở nên hung ác, hoàn toàn không tương xứng với vẻ bề ngoài đáng yêu của cô.

Cô nắm chặt quả đấm, hung hăng nói "Nếu như bây giờ cô không ký tên, tôi nhất định sẽ làm cô phải hối hận! Anh Đông Liệt sẽ chỉ thuộc về một mình ta, không có ai có thể cướp anh ấy đi, nếu như ai dám đụng đến anh Đông Liệt của tôi, tôi nhất định sẽ giết người đó!"

Đôi mắt thuần khiết của Âu Thiển Thiển mang một vẻ u buồn vô hạn. Cô hơi cười cười, toát lên vẻ đẹp mê người, dịu dàng mà kiên định nói "Hàn Đông Liệt này, không phải ai cũng có thể có, hẳn chỉ có thể thuộc về một người, mà người đó có tên gọi —— Âu Thiển Thiển!"

Không sai, ở trên thế giới này, cũng chỉ có chị mới có thể độc chiếm người đàn ông tên Hàn Đông Liệt này, chỉ có chị mới xứng đáng là một nửa của người đàn ông này, cô gái tên Tuyết Nhi cũng không phải, mà chính cô cũng không phải, cũng chỉ có hai người bọn họ.

Thật sự, Âu Thiển Thiển cùng Hàn Đông Liệt. Bọn họ chính là một đôi hoàn hảo!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Không Cần Đưa Bé

Tuyệt Nhi tức giận nhìn cô, cô gái này dám ở trước mặt cô nói lớn tiếng như vậy, cô ta chết chắc. Dám nói anh Đông Liệt là của Âu Thiển Thiển, Âu Thiển Thiển? Đó không phải chính là cô ta sao?

"Tốt, tôi cho cô cơ hội, là do cô không biết quý trọng, tôi nhất định sẽ làm cho cô phải hối hận!" Tuyệt Nhi hung dữ nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hiện lên vẻ tức giận.

Âu Thiển Thiển không lo lắng nhìn cô, nhẹ nhàng nói "Tuyệt Nhi tiểu thư còn có chuyện gì khác sao? Nếu như không có, vậy thì mời đi!" Đôi mắt đẹp của cô nhẹ nhàng chớp một cái, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt.

"Hừ!" Tuyệt Nhi hừ lạnh một tiếng, sau đó hướng cửa phòng mà đi, trong lúc mở cửa, cô chợt quay đầu lại, cười gian ác nói "Âu tiểu thư, cô mới nói muốn sinh con của anh Đông Liệt, là thật sao?"

"Cô cảm thấy tôi giống như đang nói đùa sao?" Âu Thiển Thiển hỏi ngược lại.

"Ha ha." Tuyệt Nhi khinh miệt cười ra tiếng, nói tiếp "Xem ra cô cũng không biết nha, anh Đông Liệt sẽ không cần đưa bé, cho nên nguyện vọng này của cô, nhất định sẽ không thực hiện được, tôi nghĩ hay là cô mau từ bỏ, đồ ngốc!"

Âu Thiển Thiển hơi kinh hãi, vội hỏi "Tại sao?"

Tuyết Nhi mở cửa, há hê nâng lên miệng, vừa đi vừa nói "Tôi không có lý do gì để nói cho cô biết! Bái bai!"

"Rầm" cửa phòng bị dùng sức đóng lại, Âu Thiển Thiển nghi ngờ cau chặt chân mày.

Hắn sẽ không cần đưa bé? Tại sao? Nhà họ Hàn rõ ràng chỉ có một mình hắn, tại sao hắn lại không muốn có con? Chẳng lẽ là do cô gái tên Tuyết Nhi này lừa gạt cô? Nhưng mà, xem ra lại không giống. Chẳng lẽ là còn có cái gì bí mật sao?

Cô cảm thấy phiền não, nắm mái tóc dài của mình, khổ sở nói "Rốt cuộc đến lúc nào thì mình mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Nhanh lên một chút thả tôi đi!"

.....

Phòng khách

Tuyết Nhi đi tới phòng khách, thấy Hàn Đông Liệt ngồi ở trên ghế sa lon chờ, cô vội vã cười cười đi tới, ngọt ngào gọi "Anh Đông Liệt!"

Hàn Đông Liệt ngẩng đầu lên nhìn cô, lạnh lùng nói "Em cùng cô ấy đã nói những gì?"

"Không có nói gì nha!" Tuyết Nhi cố ý chớp chớp đôi mắt to của mình, cố ý giả bộ đáng yêu muốn nói dối trót lọt.

Hàn Đông Liệt cau mày, không nhịn được nhìn cô, đột nhiên quay đầu nói "Thôi, em về nhà nhanh đi". Vừa nhìn thấy cô gái phiền phức này, hắn đã cảm thấy nhức đầu.

"Anh Đông Liệt!" Tuyết Nhi bĩu môi, bất mãn nói "Người ta ở nước Mỹ cả một năm không được gặp anh, tại sao anh lại đối xử với em lạnh nhạt

như thế? Anh không thích Tuyết Nhi sao?"

"Tôi cho tới bây giờ không có nói thích em, em về nhà nhanh lên cho tôi, có nghe hay không!" Hãn lạnh lùng nói xong, liền đứng dậy hướng phòng của Âu Thiên Thiên mà đi. Về vấn đề này, hãn muốn đi hỏi cô.

Tuyết Nhi thấy hãn bỏ đi, chợt hốt hoảng bắt cánh tay hãn lại, bày ra bộ dáng tội nghiệp nói "Em biết rồi, em sẽ về ngay, anh Đông Liệt đừng tức giận nha, hai ngày nữa em sẽ tổ chức một bữa tiệc, anh sẽ đến chứ, phải không?"

"Tôi rất vội, không có thời gian!"

"Anh có thể đi cùng Âu tiểu thư mà, hai người cùng đi, có được hay không vậy?" Tuyết Nhi bắt đầu cố gắng nhõng nhẽo.

"Tôi không muốn nói lần thứ hai!"

Tuyết Nhi cau mày, có chút tức giận, "Nếu như anh Đông Liệt không đi, vậy em cũng không đi, em sẽ ở lại đây, dù sao trước kia em cũng đã ở đây rồi, bác trai Hàn và bác gái Thư Nhã chắc chắn sẽ đồng ý, anh đừng hòng đuổi em đi!"

Hàn Đông Liệt thu lại tầm mắt, bực bội hất tay của cô ra nói "Tôi biết rồi, ta sẽ đến, em đi đi!"

Trên gương mặt đáng yêu của Tuyết Nhi lộ ra nụ cười gian xảo, vui vẻ nhón chân lên, hôn lên mặt hãn một cái, sau đó buông cánh tay hãn ra nói "Vậy hôm nay em đi về, anh Đông Liệt nhớ phải tới nha!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đờ Của Tôi

Hàn Đông Liệt nhìn Tuyết Nhi rời đi, phiền muộn thở dài một cái. Nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ấy là hai năm sau khi người nhà họ Âu mất tích, khi đó cô gái nhỏ Tuyết Nhi có bộ dáng rất đáng yêu, lúc cô nhìn thấy hần liền cười gọi hần " anh Đông Liệt ". Cách gọi này Âu Thiển Thiển cùng Âu Tiểu Thiển đã từng gọi, đã hai năm không có người nào gọi hần như vậy, hần chợt cảm thấy cô gái này rất giống Âu Thiển Thiển lúc còn nhỏ, lúc đó mặc dù hần không thích, nhưng cũng không từ chối Âu Thiển Thiển.

Mà thật không ngờ, tính tình của Tuyết Nhi cũng giống với Âu Thiển Thiển lúc còn nhỏ, luôn là thích ở kế bên hần, quấn lấy hần, có thể nói là hần đi một bước cô liền theo một bước. Mà khi hần ở cùng một chỗ với cô, hần lại càng nhớ tới Âu Thiển Thiển, mà sự áy náy đối với Âu Thiển Thiển cũng đặt trên người của Tuyết Nhi, bởi vì căn bản hần không thích Âu Thiển Thiển, hần chỉ xem cô như em gái, hần thật sự đã có người trong lòng, chính là cô gái nhỏ kiên cường tên Âu Tiểu Thiển.

"Tiểu Thiển." Nghĩ lại quá khứ, hần không khỏi gọi tên của cô. Rốt cuộc là tới khi nào, cô mới thừa nhận mình là Âu Tiểu Thiển đây?

Bước thật nhanh tới cửa phòng, đẩy cửa vào, sau đó tới trước mặt của Âu Thiển Thiển chất vấn "Các người đã nói những gì?"

Âu Thiển Thiển với vẻ mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng nói "Không có gì!"

Hắn dùng sức bắt được tay của cô, uy hiếp nói "Chẳng lẽ em quên sao? Em đã đồng ý với tôi, vô điều kiện chấp nhận bất cứ chuyện gì của tôi, nói cho tôi biết nhanh lên, các người đã nói những gì!"

Đối với hành động của hắn, Âu Thiển Thiển cũng không cảm thấy kinh ngạc, cô bày ra gương mặt bình tĩnh, đơn giản nói "Cô ta muốn tôi ký giấy thỏa thuận li hôn, sự thật là như vậy!"

"Em ký sao?"

"Tạm thời, tôi không có ý định ký!"

"Như vậy nói cách khác, một ngày nào đó em sẽ chính thức ký hả ? Đã trở thành người phụ nữ của tôi rồi, em cho rằng tôi sẽ thả em đi sao?" Đôi mắt Hàn Đông Liệt tràn ngập lửa giận nhìn cô. Cô gái đáng chết, cả đời này cũng đừng nghĩ đến rời khỏi hắn. Mặc kệ là trói, uy hiếp, hay là nhốt, hắn đều muốn cô sống ở bên cạnh hắn cả đời.

Âu Thiển Thiển cố sức tránh khỏi tay của hắn, lui về sau hai bước, giữ một khoảng cách với hắn, nói "Tôi chỉ lên giường với anh hai lần mà thôi, chẳng lẽ chỉ như vậy thì tôi trở thành người phụ nữ của anh cả đời, chúng ta đều là người lớn, hơn nữa bây giờ tư tưởng thoáng hơn nhiều, những chuyện này rất rất bình thường! Hơn nữa anh đừng quên, tôi nói rồi, tôi chỉ muốn sinh một đứa con của anh mà thôi!"

Lúc cô nói ra những lời này, trong lòng đột nhiên rất lạnh, rất đau, rất khó chịu. Thật ra thì cô không nên khiêu khích hắn, nhưng không biết tại sao cô lại tức giận, rất tức giận rất tức giận! Cô thật sự không muốn nữa cùng hắn dây dưa, nàng muốn bỏ đi, cô bắt đầu muốn bỏ cuộc giữa chừng rồi. Mệt quá, cô thật sự rất mệt mỏi!

Đôi mắt Hàn Đông Liệt lộ ra vẻ mặt tức giận, bước hai bước nhanh đến phía trước, sau đó dùng sức đẩy cô ngã trên giường lớn, đè lên người cô,

hắn húng hăng nói "Cô gái chết tiệt, tôi nói cho em biết, khi tôi muốn một thứ gì, thứ đó sẽ là của ta..."

"Từ mười tám năm trước, lúc tôi lần đầu tiên nhìn thấy em, con người của em, lòng của em, tôi nhất định phải có được.... Lại dám xuất hiện một lần nữa ở trước mặt của tôi, thì em nên biết, cả đời này em cũng đừng nghĩ rời khỏi."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Lập Tức Cho Em

Âu Thiển Thiển dùng hai tay đẩy hẳn ra, bước đến gần hẳn, đôi mắt lộ ra vẻ tức giận nói "Hàn Đông Liệt, tôi nói cho anh biết, ta đã không giống cô gái của mười lăm năm trước nữa, anh đừng nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến tôi!"

"Em chính là người phụ nữ của tôi, phải nghe lời của tôi!" Hàn Đông Liệt tức giận rống.

"Tôi không phải người phụ nữ của anh, không đúng không đúng không đúng." Âu Thiển Thiển ra sức giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát được hẳn.

"Cô gái chết tiệt, là em tự đâm đầu vào chỗ chết!" Hàn Đông Liệt tức giận hầm hừ, dùng thân mình giữ thân thể của cô thật chặt, tức đến đôi môi rung rung, hẳn dùng sức hôn lên môi của cô, cổ của cô!

Âu Thiển Thiển không ngừng né tránh, đang đưa đầu muốn né tránh nụ hôn của hẳn, nhưng hẳn lại bá đạo làm cho cô không thể né tránh được.

Tại sao lại như vậy? Hẳn tại sao muốn đối xử với cô như vậy? Nếu như không phải vì muốn đưa bé, cô cũng không cần phải cam kết, hẳn là tên lường gạt, tên lường gạt, tên lường gạt.

"Hàn —— Đông —— Liệt ——" Cô đột nhiên cố sức gào thét tên của hẳn, trong hốc mắt đột nhiên nước mắt tuôn trào, cô nghẹn ngào nói "Tôi hận anh. Tôi hận anh."

Nghe được giọng nói của cô, Hàn Đông Liệt đột nhiên dừng động tác, thấy nước mắt trong hốc mắt của cô, hắn mới tỉnh táo phát hiện mình đã làm chuyện gì. Tại sao hắn lại giống như cầm thú muốn chiếm đoạt thân thể của cô? Tại sao hắn lại ép buộc cô? Rõ ràng chính hắn muốn bảo vệ cô thật tốt, bảo vệ cô. Vậy mà hắn.

Hắn rốt cuộc đang làm gì?

Lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, an ủi "Đừng khóc!"

Chẳng biết tại sao, nghe được âm thanh dịu dàng của hắn, Âu Thiển Thiển lại càng khóc lớn tiếng hơn, giống như một đứa bé, vừa đánh trước ngực của hắn, vừa nói "Anh đã không muốn cho tôi một đứa con, cũng không cần đụng vào tôi, không cần gặp mặt tôi, anh là tên khốn kiếp."

Hắn là người mà chị thích nhất, hắn phải là chồng chưa cưới của chị, mà nằm ở dưới người chỉ là chị, cũng chỉ là chị, hoàn toàn không phải cô. Có lẽ hắn không biết, mỗi lần hắn cùng cô kết hợp, cô đều nghĩ đến chị, đều cảm giác được mình rất ghê tởm.

Thấy cô không ngừng khóc, lòng của Hàn Đông Liệt đau như có kim đâm. Ngón tay lạnh lẽo không ngừng lau nước mắt trên mặt của cô, cũng không ngừng nói "Không cần khóc nữa, đừng nữa khóc, không cần khóc nữa."

Nước mắt của cô đối với hắn mà nói là quý như trân châu, cho nên hắn giống như người bảo vệ trân châu mà bảo vệ nước mắt của cô, thế nhưng hắn lại chọc nàng khóc, mỗi một lần đều là như vậy, hắn vốn là luôn luôn chọc cô khóc.

"Không cần khóc nữa. Van xin em."

Hắn ôm ôm, hai cánh tay không ôm chặt lấy cô, chỉ dịu dàng ôm cô vào trong ngực, mà Âu Thiển Thiển cũng không còn giãy giụa nữa, chỉ tựa đầu vào ngực của hắn, không ngừng khóc thút thít.

Bàn tay của Hàn Đông Liệt vuốt ve sau ót của cô, âm thanh êm dịu, nhưng lại bi thương nói "Nếu như em thật sự muốn một đứa con, tôi liền cho em."

Chỉ là, nếu quả như thật có đứa bé. Em, còn có thể rời đi sao?

Xin đừng rời đi, tôi chỉ muốn giữ em ở bên cạnh mà thôi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Một Minh Sao?

Ba ngày sau, tại bữa tiệc

Đèn thủy tinh xinh đẹp, nhiều món điểm tâm ngọt bắt mắt, hai ly đế cao hợp thành tháp sâm banh, lại thêm âm nhạc nhè nhẹ, tô đậm không khí buổi tiệc.

Nam, nữ trang phục lộng lẫy, năm ba vây lại cùng một chỗ, trò chuyện vui vẻ. Mà Tuyết Nhi mặc một bộ đồ công chúa, đầu đội một cái nón nhỏ nhỏ, chân mày nhíu chặt nhìn cửa chính màu trắng.

Tại sao còn chưa tới? Rõ ràng đã nói nhất định sẽ tới, hơn nữa hôm nay cô cũng đã gọi điện thoại nhắc nhở anh, tại sao anh Đông Liệt còn chưa tới đây?

"Tách ——" một tiếng, đột nhiên cửa chính màu trắng từ từ mở ra, một nam một nữ xuất hiện ở cửa.

Hàn Đông Liệt mặc một bộ âu phục màu đen, sắc mặt lạnh lẽo, trông giống như một vị đế vương ở nơi nào, mà bên cạnh hắn, Âu Thiển Thiển mặc một bộ lễ phục dài màu trắng, tay thân mật kéo hắn, gương mặt mang theo ý cười, xinh đẹp động lòng người.

Hai người một đen một trắng, từ từ bước đi tới đại sảnh, khi nhìn kỹ, bọn họ trông giống như là đi trên thảm đỏ tân hôn vậy, thật là làm cho người ta hâm mộ.

"Anh Đông Liệt!" Tuyết Nhi vui vẻ gọi hấn, chạy thật nhanh đến trước mặt của hấn, kéo hai tay nắm tay của Âu Thiển Thiển ra khỏi hấn hấn, sau đó nghiêng người, dùng sức chen vào giữa, xô Âu Thiển Thiển sang một bên.

"Thiển Thiển."

Hàn Đông Liệt vừa lên tiếng, Tuyết Nhi lập tức chen vào đối diện với Âu Thiển Thiển nói "Cô Âu, hôm nay là tiệc sinh nhật của tôi, cô sẽ không để ý để anh Đông Liệt làm bạn trai của tôi chứ?"

Âu Thiển Thiển khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói "Dĩ nhiên là không ngại!"

"Vậy cảm ơn cô nha!" Cô nhếch lông mày, hả hê nói xong, liền lôi kéo Hàn Đông Liệt vừa đi vừa nói "Anh Đông Liệt, em dẫn anh đi gặp mấy người bạn, đi theo em!"

Hàn Đông Liệt quay đầu lại nhìn Âu Thiển Thiển, cô bày ra vẻ mặt như thế, là để cho hấn vô cùng tức giận. Cô tư nhiên đem tặng ông xã của mình làm bạn trai cho người khác, cô gái chết tiệt này, là cô đang cố ý chọc giận hấn sao?

Đột nhiên, hấn dùng lực hất Tuyết Nhi, nhúu mày lạnh lùng nói "Cô mới vừa nói là tiệc sinh nhật ư? Sinh nhật của cô không phải tháng sau sao?"

"Ah?" Tuyết Nhi kinh ngạc nhìn hấn, cũng không tức giận, ngược lại còn vui vẻ nhào tới trong ngực của hấn, nói "Anh Đông Liệt ca ca, anh nhớ sinh nhật của em ư, ha ha ha, em rất vui mừng nha!"

Mỗi lần sinh nhật, đều là cô phải nhắc nhở trước, hấn mới nhớ tới, thì ra là hấn vẫn luôn nhớ, thật là làm cho cô rất vui mừng.

Lần nữa đẩy cô ra, Hàn Đông Liệt không nhịn được nói "Đến cùng là cô muốn làm cái gì?"

Tuyết Nhi nháy nháy mắt, giả bộ vô tội nói "Không có nha, em chỉ là muốn nói trước sinh nhật mà thôi!"

Hàn Đông Liệt nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, hẳn đã sớm nhìn ra cô còn có mưu đồ khác. Thở dài một hơi "Thôi, tôi mặc kệ cô nghĩ như thế nào, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, chân của tôi vẫn chưa có hoàn toàn bình phục, tối đa cũng chỉ có thể ở lại đây một tiếng nữa thôi."

"Được!" Tuyết Nhi giả hoạt cười một tiếng, một tiếng ư, dư dả rồi !

Ở chỗ khác

Âu Theeirn Thiển đứng một mình trong đại sảnh, trong tay cầm một ly rượu đỏ, nhưng một hộp cũng không có uống, chỉ nhìn vào chất lỏng màu đỏ trong chén, có chút hoảng hốt.

Đột nhiên, một âm thanh quen thuộc vang lên ở bên tai của cô "A nha a nha, cô gái xinh đẹp, một mình sao?"

Chương 66: Một mình sao?

Ba ngày sau, tại bữa tiệc

Đèn thủy tinh xinh đẹp, nhiều món điểm tâm ngọt bắt mắt, hai ly đế cao hợp thành tháp sâm banh, lại thêm âm nhạc nhè nhẹ, tô đậm không khí buổi tiệc.

Nam, nữ trang phục lộng lẫy, năm ba vây lại cùng một chỗ, trò chuyện vui vẻ. Mà Tuyết Nhi mặc một bộ đồ công chúa, đầu đội một cái nón nho nhỏ, chân mày nhíu chặt nhìn cửa chính màu trắng.

Tại sao còn chưa tới? Rõ ràng đã nói nhất định sẽ tới, hơn nữa hôm nay cô cũng đã gọi điện thoại nhắc nhở anh, tại sao anh Đông Liệt còn chưa tới đây?

"Tách ——" một tiếng, đột nhiên cửa chính màu trắng từ từ mở ra, một nam một nữ xuất hiện ở cửa.

Hàn Đông Liệt mặc một bộ âu phục màu đen, sắc mặt lạnh lẽo, trông giống như một vị đế vương ở nơi nào, mà bên cạnh hắn, Âu Thiển Thiển mặc một bộ lễ phục dài màu trắng, tay thân mật kéo hắn, gương mặt mang theo ý cười, xinh đẹp động lòng người.

Hai người một đen một trắng, từ từ bước đi tới đại sảnh, khi nhìn kỹ, bọn họ trông giống như là đi trên thảm đỏ tân hôn vậy, thật là làm cho người ta hâm mộ.

"Anh Đông Liệt!" Tuyết Nhi vui vẻ gọi hắn, chạy thật nhanh đến trước mặt của hắn, kéo hai tay nắm tay của Âu Thiển Thiển ra khỏi hắn, sau đó nghiêng người, dùng sức chen vào giữa, xô Âu Thiển Thiển sang một bên.

"Thiển Thiển."

Hàn Đông Liệt vừa lên tiếng, Tuyết Nhi lập tức chen vào đối diện với Âu Thiển Thiển nói "Cô Âu, hôm nay là tiệc sinh nhật của tôi, cô sẽ không để ý để anh Đông Liệt làm bạn trai của tôi chứ?"

Âu Thiển Thiển khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói "Dĩ nhiên là không ngại!"

"Vậy cảm ơn cô nha!" Cô nhếch lông mày, hả hê nói xong, liền lôi kéo Hàn Đông Liệt vừa đi vừa nói "Anh Đông Liệt, em dẫn anh đi gặp mấy người bạn, đi theo em!"

Hàn Đông Liệt quay đầu lại nhìn Âu Thiển Thiển, cô bày ra vẻ mặt như thế, là để cho hắn vô cùng tức giận. Cô tư nhiên đem tặng ông xã của mình làm bạn trai cho người khác, cô gái chết tiệt này, là cô đang cố ý chọc giận hắn sao?

Đột nhiên, hắn dùng lực hít Tuyết Nhi, nhú mày lạnh lùng nói "Cô mới vừa nói là tiệc sinh nhật ư? Sinh nhật của cô không phải tháng sau sao?"

"Ah?" Tuyết Nhi kinh ngạc nhìn hắn, cũng không tức giận, ngược lại còn vui vẻ nhào tới trong ngực của hắn, nói "Anh Đông Liệt ca ca, anh nhớ sinh nhật của em ư, ha ha ha, em rất vui mừng nha!"

Mỗi lần sinh nhật, đều là cô phải nhắc nhở trước, hắn mới nhớ tới, thì ra là hắn vẫn luôn nhớ, thật là làm cho cô rất vui mừng.

Lần nữa đẩy cô ra, Hàn Đông Liệt không nhịn được nói "Đến cùng là cô muốn làm cái gì?"

Tuyết Nhi nháy nháy mắt, giả bộ vô tội nói "Không có nha, em chỉ là muốn nói trước sinh nhật mà thôi!"

Hàn Đông Liệt nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, hắn đã sớm nhìn ra cô còn có mưu đồ khác. Thở dài một hơi "Thôi, tôi mặc kệ cô nghĩ như thế nào, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, chân của tôi vẫn chưa có hoàn toàn bình phục, tối đa cũng chỉ có thể ở lại đây một tiếng nữa thôi."

"Được!" Tuyết Nhi giảo hoạt cười một tiếng, một tiếng ư, dư dả rồi !

Ở chỗ khác

Âu Theirn Thiển đứng một mình trong đại sảnh, trong tay cầm một ly rượu đỏ, nhưng một hộp cũng không có uống, chỉ nhìn vào chất lỏng màu đỏ trong chén, có chút hoảng hốt.

Đột nhiên, một âm thanh quen thuộc vang lên ở bên tai của cô "A nha a nha, cô gái xinh đẹp, một mình sao?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Anh Em Nhà Họ Tư

Âu Thiển Thiển quay đầu, kinh ngạc nhìn hần nói "Đúng, đúng là anh? Hoa hoa công tử* ?" Lần trước ở nhà hàng Tây đụng phải hoa hoa công tử, không ngờ sẽ gặp phải hần lần nữa, cô nhớ Hàn Đông Liệt đã từng gọi hần là "Thừa Vũ" .

"A nha!" Hoa hoa công tử cố làm ra vẻ vui mừng nói, "Không ngờ em còn nhớ rõ tôi nha, làm tôi cảm thấy thật là vinh hạnh!"

Hần đột nhiên cúi đầu, đưa tay nắm lấy tay cô, sau đó nhẹ nhàng hôn trên mu bàn tay của cô, nói "Rất vui gặp được em lần nữa, cô Âu Thiển Thiển!"

"Anh biết tôi?" Âu Thiển Thiển hỏi.

Hoa hoa công tử buông tay cô ra, đột nhiên dùng ngón tay nâng cằm của cô, kéo gần khoảng cách, nhìn mặt của cô nói "Bây giờ còn ai không biết em chứ? Gương mặt này của em đã lên trang đầu rất nhiều tạp chí nha, vợ sắp cưới bí mật của Hàn Đông Liệt!"

Ra là như vậy. Âu Thiển Thiển chợt hiểu ra, lui về phía sau một bước dài, giữ một khoảng cách với hần, cô mỉm cười nói "Vừa rồi thật rất thất lễ, thật xin lỗi!"

Hoa hoa công tử cười, nói "Không sao, bởi vì em là một cô gái xinh đẹp, cho nên tôi tha thứ em!"

Âu Thiển Thiển đổ mồ hôi, người đàn ông này quả thực có tiêu chuẩn của một hoa hoa công tử, một bộ dáng thân sĩ, nhưng là nói tới nói lui về sự dẹt dẹt, có chút làm cho người ta chán.

"Đúng rồi, sao em ở đây một mình vậy? King đâu? Hấn vứt bỏ em sao? Hay là suy nghĩ ở chung một chỗ với tôi?" Hấn đùa bỡn nói.

Âu Thiển Thiển không để ý đến hấn đùa giỡn, chỉ là đôi mắt nhìn về một chỗ nói "Hôm nay hấn là bạn trai của người khác, làm sao có thời gian theo tôi chứ!" Cô hoàn toàn không có ý thức được, giọng nói chuyện của mình có đến mười phần ghen tức.

Hoa hoa công tử nhìn theo tầm mắt của cô nhìn về phía Hàn Đông Liệt cùng cô gái bên cạnh, lăm bằm lăm bằm nói "A, là Tuyết Nhi a!"

"Anh biết cô ta?" Âu Thiển Thiển lại một lần nữa tò mò hỏi. Suy nghĩ kỹ một chút thì cô biết cô ta tên là Tuyết Nhi, còn dòng họ cùng thân phận của cô ta thì cô đã không hỏi, cô ta rốt cuộc là người như thế nào?

Hoa hoa công tử đảo mắt nhìn cô, nói với một bộ dáng bình thản "Tôi dĩ nhiên biết cô ấy, cô ấy là em gái của tôi!"

Lại nữa! Âu Thiển Thiển dùng sức đánh hấn một cái, không nhịn được nói "Người không cần gạt tôi, tôi sẽ không tin tưởng anh nữa, nói dối vô cùng!"

"Tôi không có lừa em, cô ấy đúng là em gái của tôi, Tư Cầm Tuyết Nhi, không tin thì em có thể hỏi tất cả mọi người tại chỗ một chút, bọn họ cũng đều biết chúng tôi là anh em!"

"Tư cầm Tuyết Nhi? Vậy anh chính là Tư Cầm Thừa Vũ?" Âu Thiển Thiển không thể tin được nhìn hấn.

"Đúng vậy, tôi là Tư Cầm Thừa Vũ!" Hoa hoa công tử thản nhiên trả lời.

Thì ra là bọn họ chính là anh em nhà họ Tư, Âu Thiển Thiển còn nhớ rõ tài liệu trong Thiên quốc gia, nhà họ Tư theo nhà họ Hàn là hai đại gia tộc không phân cao thấp, mà Tư Minh lúc ba mươi lăm tuổi đã chịu nỗi đau mất vợ là Cầm Hân Nhi, bởi vì quá mức nhớ nhung người vợ của mình, cho nên đem hai đứa bé dòng họ đặt thành Tư Cầm, hơn nữa theo lời đồn đãi, con trai trưởng nhà họ Tư thông minh hơn người, chỉ số thông minh gần 200, mà con gái thứ cùng nhà họ Hàn âm thầm kết thông gia.

Hoá ra là như vậy a! Không trách được Tuyết Nhi sẽ đối với cô như vậy, nếu như cô không xuất hiện, vị trí con dâu nhà họ Hàn này, nhất định là của cô ta! Thế nhưng với trí thông minh cao gần 200 của con trai trưởng nhà họ Tư, có phải hay không có chút không giống với lời đồn đãi?

"Anh" Âm thanh ngọt ngào của Tuyết Nhi đột nhiên vang lên, lúc Âu Thiển Thiển hoàn hồn, Hàn Đông Liệt đã đứng ở trước mặt của cô rồi.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tại Sao Hãn Biết

Hàn Đông Liệt thấy sắc mặt Âu Thiển Thiển có chút khác thường, nhỏ giọng quan tâm hỏi, "Em làm sao vậy? không thoải mái ở đâu sao?"

Âu Thiển Thiển khẽ mỉm cười, hồi phục thần thái, lễ phép nói, "Cảm ơn Hàn tiên sinh quan tâm, tôi không sao!"

Hàn tiên sinh? Nghe gọi như vậy, Hàn Đông Liệt tức giận, nhìn cô chăm chăm, cô ấy là cố ý sao? Rõ ràng đã cảnh cáo cô nhiều lần, phải gọi hãn là Liệt, nhưng cô vẫn nhiều lần không nghe lời hãn, lại còn dám gọi hãn là Hàn tiên sinh!

Người phụ nữ đáng chết——

Hai người bên này rùng mình, mà bên cạnh hai anh em lại giáo hoạt cười.

Tuyệt Nhi kéo cánh tay Thừa Vũ , nhỏ giọng nói bên tai của hãn, "Anh, chuyện anh đã đồng ý với em, anh nhất định phải làm đó, nếu không em sẽ cho cha biết, để cho cha bắt anh trở về công ty làm việc!"

Trong nháy mắt mặt Thừa vũ đen đi, cũng bởi vì thông minh cho nên từ nhỏ đã bị cha bắt đi học mỗi ngày, học này học kia, học một đống gì đó, hơn nữa khi hãn mười sáu tuổi cha bắt hãn vào làm việc trong công ty, đem rất nhiều việc giao cho hãn làm, tuổi thơ cùng tuổi xuân tốt đẹp của hãn, bị chôn vùi ở trong tay cha hãn, khó khăn lắm mới trưởng thành, nên hãn liền trốn nhà đi, trốn khỏi cha hãn, hãn không muốn bị bắt trở về lần nữa. Cuộc

sống của hắn đang tốt đẹp, ăn ăn uống uống, vui đùa với người đẹp, đây chính là đại lý tưởng của hắn.

Khẽ thở dài một hơi, hắn nhỏ giọng nói, "Anh biết rồi, em yên tâm đi!"

"Hắc hắc, Em cũng biết anh là đáng tin nhất !" Tuyết Nhi trộm cười, ôm Hàn cánh tay Đông Liệt thật chặt, nói, "anh Đông liệt, một lúc nữa chúng ta cùng cắt bánh sinh nhật có được không?"

Hàn Đông Liệt dời ánh mắt đến Tuyết Nhi, buồn buồn nói, "Đây là sinh nhật của em, tự em cắt đi, tôi có chút chuyện muốn nói với cô ấy, lát nữa tôi sẽ tới tìm em!"

Hắn nói xong, liền hất tay của cô ra, nắm tay Âu Thiển Thiển, bá đạo hướng phòng rửa tay đi.

" Chờ một chút!" đột nhiên Thừa Vũ lên tiếng, bắt một tay khác của Âu Thiển Thiển, nói, "Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô Âu, có thể để cho tôi nói chuyện trước không?"

Hàn Đông Liệt quay đầu, tức giận nhìn hắn chăm chăm nói, "Bỏ tay anh ra!"

Đây chính là lão bà của hắn, không ai được chạm vào cô ấy hết, mới vừa thấy hắn đùa giỡn, chạm tay vào cằm của cô ấy, hắn liền hận không thể lập tức xông lại đánh hắn một quyền, không nghĩ tới hắn lại còn dám đụng vào cô ấy nữa lần. Thật là to gan!

Âu Thiển Thiển trừng mắt nhìn hai người bọn họ, nhất thời không biết phải nói gì, nhưng cô lại thấy Tuyết Nhi dùng ánh mắt ghen tị nhìn cô chăm chăm, cô đặc ý, chột cô rất muốn đi cùng Hàn Đông Liệt, muốn chọc tức cô ta!

Nhưng cô vừa qua sang Thừa Vũ, đang định mở miệng muốn nói ‘ buông ra ’ , thì đột nhiên Thừa Vũ lại gần cô, nhỏ giọng nói ở bên tai của cô, "Âu Thiển Thiển, ở Thiên Chi Quốc là Thiên Sứ thợ săn, nhiệm vụ của lần này là sinh cho Hàn Đông Liệt một đứa con, tiền thưởng mười tỷ."

Đột nhiên Âu Thiển Thiển cả kinh, kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn hẳn, "Làm sao anh biết."

Lời còn chưa nói hết, Thừa Vũ liền đã đặt ngón trỏ lên môi của cô, che miệng lại, cười hì hì nói, "cô Âu, có hứng thú mới chuyện với tôi trước không?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cổ Chủ

Toàn bộ sự chú ý của Âu Thiển Thiển đều bị Thừa Vũ hấp dẫn, cô muốn biết ngay lập tức, tại sao hắn lại biết thân phận của cô? Là ai nói cho hắn biết? Hắn còn biết được bao nhiêu nữa?

"Được, tôi nói chuyện với anh trước!" cô không quay đầu mà trực tiếp tránh khỏi tay Hàn Đông Liệt, hoàn toàn quên lãng hắn ta.

Hàn Đông Liệt cảm tức nhìn hai người từ từ cách xa tầm mắt của hắn, hắn tức giận bước đi muốn đuổi theo, nhưng Tuyết Nhi vội vàng bắt lấy cánh tay của hắn nói, "anh Đông liệt, bây giờ phải cắt bánh, anh đi cùng em có được không?"

"Cùng em cắt bánh đi, em cũng có chuyện muốn nói với anh, chuyện rất quan trọng, đi thôi, đi rồi." Tuyết Nhi lôi hắn, kéo hắn đi một hướng khác.

.

Âu Thiển Thiển đi theo Thừa Vũ vào một phòng ở lầu hai, trong không gian chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người. Âu Thiển Thiển nhận không được lòng hiếu kỳ, đánh vỡ sự yên lặng nói, "Tại sao anh lại biết những điều này, là ai nói cho anh biết!"

Trên mặt Thừa Vũ mang nụ cười tinh nghịch, hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói, "Tài liệu về các thành viên Thiên Chi Quốc

là cơ mật, ngoại trừ người của Thiên Chi Quốc thì không ai có thể biết được, nhưng cũng có một vài người có thể biết được những thông tin này, không phải em cũng biết đó là ai ư?"

Âu Thiển Thiển cau chặt mày, cô không hiểu lời nói của hắn, có người có thể biết được? Là có ý gì?

"Anh cứ nói thẳng ra, tôi không thích quanh co lòng vòng!" dáng vẻ cô bị đông cứng lại, cảnh giác cao độ.

Nếu như lý do hắn ta biết thân phận của cô không hợp lý, vậy thì cô cần phải trừ khử hắn, mặc dù nhiệm vụ của cô không phải là giết người, nhưng trong trường hợp cần thiết, cô nhất định phải ra tay, bởi vì tài liệu cơ mật của Thiên Chi Quốc không cho phép được tiết lộ ra ngoài, cho dù là nguy hiểm tính mạng, cũng không thể tiết lộ bất cứ một tin tức nào.

Thừa Vũ nhìn thấy cô cảnh giác, theo thói quen hơi nheo mắt lại, cười tà ma một tiếng, sau đó đi vào bên trong quầy bar, rót một ly Coktai, đẩy ly rượu tới mép quầy bar nói, "Làm gì mà nghiêm túc vậy, thả lỏng uống chút rượu đi, tôi không phải là người xấu!"

Âu Thiển Thiển đi tới trước mặt hắn, cầm chặt ly rượu, chợt, cô nhanh chóng đập bể ly rượu, cầm miếng thủy tinh bén nhọn chia vào cổ họng của hắn, ép hỏi, "Nói, anh rốt cuộc làm sao mà biết, nếu như anh nói thêm một câu vô nghĩa nữa, tôi sẽ giết anh ngay lập tức!"

"Ồ ồ ồ ồ." gương mặt Thừa Vũ thong dong, hắn cười châm biếm nói, "Không ngờ cô Âu cũng có lúc đáng sợ như vậy, thật sự là đã cho tôi mở rộng tầm mắt rồi, nhưng, cô nghĩ là cô có thể hạ thủ giết tôi sao?"

"Anh cho rằng tôi không dám?" Âu Thiển Thiển đem thủy tinh phiến để ở cổ họng của hắn, máu đỏ tươi từ trên cổ hắn rỉ ra.

Thừa Vũ không kinh hoàng, mà là tà ma cười nói, "cô Âu, cô như vậy là đang gây nguy hiểm cho cố chủ, như vậy tôi có thể nói lại với boss của cô, nói rằng đang cô làm việc bất lợi cho tôi không?"

"Cố chủ? Anh nói Anh là." Âu Thiên Thiên kinh ngạc nhìn hắn, vội vàng thu tay về.

Từ trong túi âu phục Thừa vũ lấy khăn tay ra, lau vết máu rỉ ra trên cổ, cười nói, "Không sai, tôi là người bỏ ra mười tỉ thuê Thiên Sứ thợ săn đến gần Hàn Đông Liệt, sinh con cho hắn, chỉ là. Tôi không nghĩ Thiên Sứ thợ săn lại là một mỹ nhân, tôi cũng có điểm hối hận."

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Kiểm Sốt

"Anh nói anh là cố chủ, vậy tại sao? Tại sao lại phải làm chuyện như vậy? Anh và Hàn Đông Liệt không phải là bạn tốt sao?" Âu Thiển Thiển hoàn toàn không thể nhìn thấu người đàn ông này, hãnh giống như là tiểu diện hồ, ở trên miệng thì cười hi hi ha ha nhưng tâm địa thì độc ác, nhưng đôi khi hãnh ta lại giống như chỉ là một hoa hoa công tử lêu lổng, chỉ muốn làm những việc vui vẻ mà thôi.

Người giống như hãnh ta, cô thật sự là gặp lần đầu tiên! Nên ứng phó thế nào mới được đây?

"Ây da, cô Âu đây là đang lo lắng cho King sao? Cô thích hãnh?" Thừa Vũ lần nữa lấy ra một cái ly, lại pha thêm một ly Coktai.

Trên mặt Âu Thiển Thiển hiện ra vẻ lúng túng, sau đó thay đổi biểu cảm nói, "Chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!"

"Tại sao có thể không quan tâm chứ? Cô là do tôi thuê tới, chỉ là."
Hãnh muốn nói rồi lại thôi, cố ý chờ cô hỏi lại.

"Có gì cứ việc nói thẳng, ngậm ngừng, ngượng ngừng, một chút cũng không giống đàn ông!" cô ghét những người như vậy, cố ý đùa bỡn, là muốn đùa giỡn người khác.

"Ha ha." Thừa Vũ nhẹ nhàng cười một tiếng, đem Coktai đưa cho cô nói, "Thật ra thì tôi thuê Thiên Chi Quốc, chẳng qua đơn thuần là muốn

chơi đùa một chút mà thôi, chỉ là tôi không nghĩ tới Thiên Sứ thợ săn lại là vị hôn thê của King, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân, nó làm cho tôi có một chút xíu ghen tỵ, cho nên tôi đang suy nghĩ, có nên hủy bỏ nhiệm vụ lần này hay không, sau đó theo đuổi cô?"

Nếu như hãn ra tay đối với cô thật, nhất định King sẽ đem hãn cho năm ngựa xé xác? Mặc dù có chút đáng sợ, nhưng cũng rất thú vị .

"Không thể!" Âu Thiên Thiên chột kinh hoảng, bắt lấy cánh tay hãn nói, "Không muốn hủy bỏ nhiệm vụ, tôi nhất định sẽ hoàn thành, cho tôi thêm một chút thời gian, tôi nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ!"

Nếu như hãn ta hủy bỏ nhiệm vụ, như vậy cô cũng sẽ không có cơ đến gần hãn, thật ra thì cũng không phải là vì nhiệm vụ nên cô mới đến gần hãn, cô là vì chị, cô đã đồng ý với chị nhất định sẽ sinh con cho hãn, cho nên, không thể để cho hãn hủy bỏ nhiệm vụ!

Thấy vẻ mặt cô thay đổi, Thừa Vũ tò mò hỏi, "Cô làm sao vậy? Tại sao kích động như thế? Hủy bỏ nhiệm vụ rồi thì cô có thể được tự do, chẳng lẽ cô yêu King ?"

Cô gái này còn giấu diếm chuyện gì đó, chỉ là, mọi chuyện dường như ngày càng thú vị!

Âu Thiên Thiên dùng sức nắm chặt cánh tay, cúi đầu thật sâu, không trả lời, mà trầm mặc!

Thừa Vũ giáo hoạt, cố ý làm bộ như ghen nói, "Vậy cũng không được nha, em là người con gái mà tôi rất xem trọng, tôi yêu em, cho nên không thể để cho em sống bên người đàn ông khác, nhiệm vụ nhất định phải hủy bỏ!"

"Anh sẽ không làm vậy !" đột nhiên Âu Thiên Thiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ánh mắt của hãn.

" Tại sao lại không?" Hấn hỏi.

"Bởi vì anh căn bản không có yêu tôi, anh đang nói dối, chẳng qua là anh đang cảm thấy rất thú vị mà thôi! Anh chính là loại người chỉ biết nói dối thôi, nhất định sẽ không tin tưởng ai, bởi vì sợ có người sẽ nhìn thấu anh, phản bội anh nên phải dùng lời nói dối để che giấu bản thân. Anh là loại người sẽ không tin bất cứ ai, nên sẽ không dễ dàng yêu ai, chứ đừng nói tôi với anh mới gặp nhau có 2 lần mà thôi!"

Mặc dù lúc hấn nói chuyện luôn cười giỡn, lời của hấn làm cô không thể phân biệt được câu nào là thật, câu nào là giả, nhưng mà chuyện hấn nói yêu cô, nhất định là giả.

Tình yêu. Không thể dễ dàng nói ra như vậy!

"Ha ha ha ha." Thừa vũ vẫn như hoa hoa công tử, cười hì hì nói, "Không nghĩ tới cô Âu còn là một chuyên gia tâm lý, thật không hổ là Thiên Sứ thợ săn, xinh đẹp lại thông minh, thật là làm ta thật không nỡ buông tay, coi như ta đang nói đùa, xin lỗi xin lỗi! Tuy nhiên, nếu như cô không muốn tôi hủy bỏ nhiệm vụ, cô phải đáp ứng tôi một điều kiện!"

Thừa Vũ nhìn cô mỉm cười, lần đầu tiên hấn gặp người con gái như vậy, dám nói đạo lý với hấn lại còn dám suy đoán tim của hấn, thật là thú vị, làm sao hấn có thể bỏ qua cho cô dễ dàng được chứ? Huống chi hấn lại đã đồng ý với em gái hấn chuyện kia. Ai.

"Điều kiện gì?" Cô nghiêm túc hỏi.

Thừa Vũ cầm tay phải của cô, rất lịch sự hôn lên mu bàn tay, nói, "Lần trước gặp mặt tôi cũng đã nói , hi vọng lần sau người ăn cơm với cô sẽ là tôi. Như thế nào? Lần này cô không có lý do gì cự tuyệt tôi chứ? Cô gái xinh đẹp!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Con Dâu Tương Lai

Tại sảnh lớn yến tiệc

Tuyết Nhi đưa Hàn Đông Liệt đi cắt chiếc bánh ba tầng, tất cả khách mời cùng vỗ tay nhìn hai người, chủ yếu là để lấy lòng người cha.

Tuyết Nhi nắm chặt tay hắn, xấu hổ nhìn mọi người, hai mắt Hàn Đông Liệt vẫn nhìn chăm chăm về phía mà người kia đã biến mất, vẻ mặt lo âu vô ý hiện ở trên mặt.

Cô gái đáng chết, dám ở một mình cùng một người đàn ông khác trong thời gian dài như vậy, rốt cuộc bọn họ đang làm gì? Tại sao còn chưa ra!

Tuyết Nhi thấy mặt Hàn Đông Liệt khẩn trương, vẻ mặt ghen tỵ lập tức liền bò lên mặt, đột nhiên cô hít sâu một hơi, sau đó lớn tiếng nói, "Các vị ——"

Trong nháy mắt sảnh lớn yến tiệc im lặng, tất cả mọi người nhìn về phía cô, cô tiếp tục lộ ra nụ cười xấu hổ, ôm cánh tay Hàn Đông Liệt chặt hơn, xấu hổ nói, "Thật ra thì hôm nay mời các vị tới, cũng không phải là vì chúc mừng sinh nhật của tôi, mà là. Tôi cùng anh Đông Liệt muốn chính thức đính hôn vào hôm nay!"

"A ——" đột nhiên trận trận thanh âm kinh ngạc vang lên, tất cả mọi người mặt lộ vẻ kinh ngạc, tò mò, Hàn Đông Liệt không phải là đã có vị hôn thê sao? Tại sao lại muốn đính hôn với Tuyết Nhi? Mặc dù trong lòng

mỗi người đều có nghi vấn như vậy, nhưng không có ai dám hỏi mà cũng chỉ tươi cười, không ngừng chúc mừng bọn họ.

Tầm mắt Hàn Đông Liệt rất cục cựa cũng dời về phía Tuyết Nhi, chân mày khóa chặt đã lộ ra cơn giận của hắn, hắn hạ thấp giọng chất vấn nói, "Rốt cuộc em muốn làm gì?"

Đột nhiên Tuyết Nhi xoay người thân mật ôm lấy hắn, đưa lưng về phía mọi người, nhỏ giọng nói, "anh Đông Liệt, Tuyết Nhi rất yêu anh, Tuyết Nhi không có anh không được, anh đừng chơi đùa với người con gái kia nữa được không? Hơn nữa hiện tại nhiều người ở đây như vậy, chẳng lẽ anh muốn làm em bẽ mặt sao? Trước kia không phải anh đã nói, anh vĩnh viễn sẽ không làm em tổn thương sao? Coi như là diễn trò cũng được, anh cứ đồng ý trước đi được không, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện lại, có được hay không?"

Từ nhỏ, khi bắt đầu biết Hàn Đông Liệt, hắn vẫn đối xử với cô vô cùng tốt, cho dù cô có phạm sai lầm lớn thế nào, hắn cũng sẽ không tức giận với cô. Thật ra thì cô đã sớm đã nhìn ra, hắn coi cô là thế thân cho người khác, hiện tại dường như hắn đang chuộc lỗi với cô, nên vẫn luôn bảo vệ cô, cũng chính vì vậy, cho nên cô tin tưởng, hắn nhất định sẽ đồng ý đính hôn.

Coi như là giả cũng được, những chỉ cần hắn mở miệng đồng ý, cô nhất định sẽ là con dâu tương lai của Hàn gia !

"Anh Đông liệt." Thấy hắn chậm chạp không nói lời nào, ở bên tai của hắn ,Tuyết Nhi lại nói một cách yếu ớt.

Hàn Đông Liệt cau mày do dự, mà lúc này Âu Thiển Thiển cùng Thừa Vũ từ lầu hai đi xuống, hơn nữa cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn, hai người trực tiếp hướng cửa chính đi tới.

Bọn họ muốn đi đâu?

"Âu Thiên Thiên, em đứng lại đó cho tôi!" Cơ giận của hắn đã xông lên phá tan lý trí, đột nhiên rống to.

Âu Thiên Thiên nghe thấy tiếng gọi, chỉ dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại, hít sâu một hơi, đôi chân thon dài lại tiếp tục hướng cửa chính mà đi.

Lúc này mọi người đã ngừng hô hấp lại, chờ đợi một trận cuồng phong bạo vũ đánh tới.

Hàn Đông Liệt thấy cô lại đi, dùng sức hất tay Tuyết Nhi ra chạy đến trước mặt cô, chặn đường đi, hung hăng nói, "Cô gái chết tiệt, em muốn đi đâu?"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Gọi Một Lần Nữa

Âu Thiển Thiển ngửa đầu nhìn hăn, nói "Tôi đi ăn cơm cùng Thừa Vũ, ăn cơm xong sẽ trực tiếp về nhà, anh hãy ở nơi này chăm sóc Tuyết Nhi tiểu thư tốt một chút nha!"

"Thừa Vũ?" Sắc mặt Hàn Đông Liệt càng thêm tức giận. Từ khi nào thì cô bắt đầu gọi hăn thân mật như vậy, gọi người đàn ông khác bằng tên? Trong khi hăn đã nhiều lần cảnh cáo cô phải gọi hăn là Liệt, nhưng cô lại luôn trốn tránh.

Cô gái đáng chết, nghĩ như vậy sẽ làm cho hăn tức giận sao?

Trên mặt Âu Thiển Thiển hiện lên vẻ lạnh lùng, một lần nữa mở to miệng nói "Tôi sẽ về sớm, bái bai!"

Nói xong, cô cũng không để ý hăn nữa, cứ đi về hướng cửa chính. Còn Hàn Đông Liệt đứng tại chỗ, đôi tay nắm chặt thành quả đấm, hăn quay đầu nhìn bóng dáng của cô càng lúc càng xa, sự tức giận trong lòng hăn đã đạt đến cực điểm.

Không cho đi, không thể đi, cô gái chết tiệt, ngoại trừ đi bên cạnh tôi, những người còn lại thì không thể được!

Trong lòng hăn hung hăng hầm hừ, đột nhiên hăn nâng đùi phải lên, dùng sức giẫm đạp cuống đất, một lúc sau thì cảm giác nhoi nhói ở vết thương

vừa mới khép miệng tràn đến, trong nháy mắt trán của hắn liền rịn ra từng chuỗi mồ hôi lạnh.

Cảm giác đau đớn đến nỗi hắn không thể đứng nổi, "Rầm ——" một tiếng té lăn trên đất, hắn cố gắng cắn chặt hàm răng, nhịn tất cả đau đớn, cả đời cũng không nói, hơn nữa trên bờ môi hơi lộ ra nụ cười hả hê.

Hắn biết, cô nhất định sẽ quay lại, nhất định sẽ trở lại bên cạnh hắn.

"Trời ạ, Hàn tổng người làm sao vậy?" Một loạt âm thanh ầm ĩ thanh âm vang lên, mọi người đã đứng quây quanh hắn, hốt hoảng hỏi thăm.

Mà Tuyết Nhi càng thêm kinh ngạc kêu thành tiếng, "Anh Đông Liệt, anh làm sao vậy? Anh đừng làm em sợ nha, gọi bác sĩ mau lên, mau lên đi."

Âu Thiên Thiên mới vừa đi tới cửa, nghe được âm thanh sau lưng, cô lại một lần nữa dừng bước.

Xoay người, cô nhìn thấy những người ở đó đứng thành một vòng, rốt cuộc thế nào? Tên đại ngốc Hàn Đông Liệt đó lại làm chuyện gì ngu xuẩn rồi sao?

Không kịp nghĩ nhiều, cô lập tức xông tới, đẩy những người vây quanh kia, cô chen vào. Thấy Hàn Đông Liệt té xuống đất, ôm đùi phải, trán đầy mồ hôi, cô hoảng hốt ngồi xổm xuống, cầm tay của hắn, nói "Liệt, anh làm sao vậy? Chân lại đau sao? Em đã nói để cho anh ngồi xe lăn, anh lại không muốn, cái người đàn độn này, đồ ngốc!"

Cái chân kia là bị xe đụng gãy, tối thiểu cũng phải nằm trên giường một trăm ngày mới được, hắn thì chưa hết một tháng liền gỡ bỏ thạch cao, còn đứng lâu như vậy. Người đàn ông này, bị thương nặng như vậy còn muốn đùa giỡn, điên rồi sao?

Đột nhiên Hàn Đông Liệt vươn tay, vuốt mặt của cô, ân nhần nói, "Em mới vừa. Gọi tôi là gì?"

Khi cô ở dưới tình thế nguy hiểm như thế gọi tên của hắn, như vậy có phải đã nói lên, ở sâu trong nội tâm của cô vẫn nhớ những chuyện lúc còn nhỏ, hơn nữa thật ra cô cũng khát vọng được gọi như vậy hắn?

"Hàn Đông Liệt, anh đừng làm loạn!" Âu Thiển Thiển hất tay của hắn ra, sau đó từ từ đỡ nhần dậy, cô vừa sốt ruột vừa lo lắng nhìn hắn.

Hai mắt Hàn Đông Liệt vẫn nhìn vào mặt của cô chăm chăm, sự đau đớn cũng đã bay ra ngoài chín tầng mây từ lâu, khóe miệng ấy, nụ cười ấy là chính là hạnh phúc. Không nhịn được, hắn ở trước mặt nhiều người, hôn lên môi của cô, hơn nữa còn vừa hôn vừa nói nhỏ, "Gọi tôi liệt. Gọi một lần nữa. Gọi một lần nữa."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Hành Động Bí Mật

Mọi người đều kinh ngạc, lúc này vừa mới tuyên bố người đính hôn, mà lúc này lại cùng cô vợ sắp cưới tin đồn hôn nhau, rốt cuộc thì ai mới thật sự là con dâu nhà họ Hàn, hình như đã rõ ràng rồi.

Tuyệt Nhi thấy hai người hôn nhau thân mật như vậy, đôi mắt tức giận tràn ngập tia máu, bây giờ cô giống như một thằng hề, bị người ta vứt bỏ, một thằng hề bị mọi người châm biếm.

"Hàn Đông Liệt, anh." Âu Thiển Thiển dùng sức đẩy hẳn ra, để cho môi hẳn rời khỏi môi mình, nhưng mà cô vừa nói ra mấy chữ, lại một lần nữa bị hẳn ngăn lại.

"Gọi tôi Liệt. Không gọi. Tôi sẽ không thả." Hẳn vừa hôn vừa uy hiếp, hoàn toàn quên mất chân của mình bị thương.

Thừa Vũ đứng ở cửa chính, dựa lưng vào vách tường, nhìn đám người đang vây quanh kia, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi ra ngoài cửa.

Nhìn tình huống này, bữa cơm hôm nay lại không ăn được. Hàn Đông Liệt, anh quả nhiên có thủ đoạn! Bội phục!

Âu Thiển Thiển bị hôn đến cảm thấy chóng mặt, cô cũng không dám giãy giụa mạnh quá, vì sợ động đến vết thương trên chân của hẳn, nhưng ở đây có nhiều người nhìn cô, nếu như tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ không dám gặp ai nữa mất.

Cần phải thỏa hiệp, cô lí nhí nói "Liệt. Liệt. Liệt."

Kêu liên tục nhiều tiếng, Hàn Đông Liệt mới bằng lòng bỏ qua cho cô.

Âu Thiên Thiên đỏ mặt nhìn hắn, trên mặt của hắn lại tràn đầy niềm vui, cũng đầy mồ hôi trên mặt, cô lo lắng hỏi thăm "Còn đau lắm không? Anh cố gắng chờ một chút, bác sĩ sẽ tới nhanh thôi!"

Vừa rồi Tuyết Nhi đã gọi bác sĩ rồi? Tại sao lại lâu như vậy?

"Đến rồi!" Đột nhiên có người kêu lên một tiếng, tất cả mọi người nhìn về phía cửa chính, sau đó cùng nhường đường.

Hàn Đông Liệt được cẩn thận đưa lên băng ca, tay của hắn vẫn nắm chặt tay Âu Thiên Thiên, hai người từ từ rời khỏi đại sảnh.

Lúc khách khứa quay đầu lại, Tuyết Nhi đã không còn ở trong đại sảnh nữa rồi, tất cả mọi người nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của cô, tuy nhiên vẫn không tìm được. Cũng đúng, dù là ai xảy ra chuyện như vậy, cũng không còn mặt mũi đứng ở đây nữa.

Mà bữa tiệc sang trọng này lại chuyển thành nơi bàn luận, mỗi người không ngừng bàn tán chuyện mới vừa xảy ra.

Trong một gian phòng ở lầu hai của bữa tiệc

Tuyết Nhi nằm lì ở trên giường không ngừng khóc thút thít, nước mắt lem hết phấn trang điểm trên mặt của cô, cũng khóc đến mức ướt hết một cái chăn trắng.

Tại sao? Tại sao anh Đông liệt lại đối xử với cô như vậy? Lúc nhỏ kể từ ngày biết hắn, hắn luôn bảo vệ cô cẩn thận, cho tới bây giờ cũng không làm tổn thương cô, nhưng bây giờ hắn chỉ vì một cô gái đã vứt bỏ hắn mười lăm năm mà hung hăng làm đau nhói lòng của cô.

Tại sao? Cô rốt cuộc có chỗ nào thua kém cô gái kia? Cô gái đáng chết, rốt cuộc là cô dùng yêu thuật gì mê hoặc anh Đông Liệt? Nếu như cô ta biết mất khỏi thế giới này, anh Đông Liệt chắc chắn sẽ trở lại bên cạnh cô? Đúng, không sai, nhất định là như vậy!

Cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, lấy tay lau khô nước mắt trên mặt, sau đó lấy điện thoại di động ra, nhấn xuống dãy số liên tiếp, hít sâu một hơi, hướng về phía điện thoại di động nói "Này, chuyện tôi đã nói trước đây, người tính như thế nào? Tốt, vậy liền bắt đầu hành động đi!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Dính Sát

Bệnh viện

Hàn Đông Liệt lại nằm ở trên chiếc giường trắng như tuyết một lần nữa, đùi phải lại một lần nữa băng bó thạch cao, cũng may là lúc trước chỉ bị nứt xương một chút, cũng không quá nghiêm trọng.

Âu Thiển Thiển mở mắt thật to, nhìn chăm chăm người đang nằm ở trên giường bệnh, hung hăng nói "Đúng là anh muốn nửa đời sau của anh bị què? Anh không muốn điều trị chân phải hay sao?"

Hàn Đông Liệt nhắm mắt, khóe miệng nở nụ cười, làm bộ không nghe thấy!

Âu Thiển Thiển thật sự bị người đàn ông này làm cho tức chết, bác sĩ vừa mới nói, chân của hắn vốn đã tốt rồi, nhưng lại bị thương nghiêm trọng mới dẫn tới như vậy. Hắn là một người ngồi tít trên cao, có ai dám đụng đến hắn đâu, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, là chính hắn tự làm.

"Hàn Đông Liệt, nếu như anh tái phạm lần nữa, tôi sẽ mặc kệ anh!" Cô đã không còn hơi sức chịu đựng khi hắn làm cô hoảng sợ, tại sao mười lăm năm không gặp người đàn ông này lại trở thành một người điên cuồng tự làm khổ mình? Hơn nữa đều là bởi vì cô mới biến hắn thành như vậy.

Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì?

Hàn Đông Liệt từ từ mở ra hai mắt, nhìn về mặt tức giận cô nói "Cho tới bây giờ tôi cũng không cần ai chăm lo cho tôi, là em tự mình đánh sát lấy tôi đấy!"

Dính sát? Người đàn ông này dám dung từ "Dính sát" này?

Có chết cô cũng.

"Được!" Âu Thiển Thiển tức giận vì đã hết ý kiến, "Anh cứ từ từ nằm ở chỗ này đi, tôi đi về!"

"Vậy cũng được, tôi cũng trở về!" Hàn Đông Liệt ngồi dậy, đang muốn xuống giường.

"Anh điên rồi? Chân của anh không thể cử động được, ngoan ngoãn nằm ở đây cho tôi!"

"Vậy em ở lại sao?"

"Tôi." Âu Thiển Thiển đột nhiên á khẩu, cuối cùng chỉ có thể gật đầu than thở nói, "Tôi không đi về, anh mau nằm xuống đi!"

Người đàn ông như vậy, rốt cuộc muốn cô phải làm sao đây?

Hàn Đông Liệt cười hả hê, từ từ nằm lại giường, sau đó cực kỳ tự nhiên vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói "Bảo bối của tôi, chúng ta có thể cùng nhau ngủ ở giường đơn, tôi thật là có duyên với giường đơn nha!"

Đồ mờ hôi !©,®! Âu Thiển Thiển đã không biết dùng ngôn ngữ nào để hình dung loại người như hấn, không muốn cùng hấn gay gắt, không muốn cãi nhau với hấn nữa, thật mệt chết cô rồi! Cởi giày cao gót, nghiêng người nằm ở một bên giường.

Ngủ đi, mệt rồi. Thật mệt chết đi.

Hàn Đông Liệt ôm chặt cô từ phía sau, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói "Về sau không cho phép em cùng người đàn ông khác đi cùng, em chỉ cần vẫn sống ở bên cạnh tôi là được rồi, biết không?"

"." Âu Thiển Thiển không trả lời, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp, hai người nặng nề ngủ, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đột nhiên cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa "Cộc cộc cộc", Âu Thiển Thiển buồn bực nhíu mày, vuốt vuốt mắt, vừa định xuống giường, lại bị người ôm vào lòng, thật chặt không buông tay.

"Anh làm gì đấy à? Mau buông tay, có người đến rồi!" Nàng nguyên rủa hăn.

"Tôi mặc kệ, tôi ngủ, ngủ tiếp một chút!" Hàn Đông Liệt lại ôm chặt cô, không để cho cô giãy giụa.

"Cộc cộc cộc" cửa phòng bị gõ vang một lần nữa, sau đó là giọng nói ngọt ngào của Tuyết Nhi, "Anh Đông Liệt, Tuyết Nhi tới thăm anh, anh ở đâu?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bạn Lâu Năm

Nghe có tiếng gọi, Hàn Đông Liệt cau mày, mở ra hai mắt, có chút phiền lòng buồn Âu Thiên Thiên ra.

Âu Thiên Thiên vội vàng xuống giường, sửa sang lại quần áo đang xốc xếch, sau đó đi tới cửa phòng, mở cửa ra. Mà đập vào mắt là ba người.

Tuyết Nhi, Thừa Vũ, còn có.

Cô đột nhiên trợn to đôi mắt, thân thể có chút run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra từ sau lưng!

Anh ta. Anh ta sao lại tới?

Cô đứng sững sờ ở cửa, đưa lưng về phía mọi người, cúi đầu thật sâu, không ai nhìn thấy nét mặt của cô, cũng không người nào biết tâm tư cô hiện đang như thế nào!

"Anh Đông Liệt, chân của anh không sao chứ? Em thật lo lắng cho anh đấy!" Tuyết Nhi đi đến bên giường, quan tâm hỏi thăm.

"Tôi không sao, mấy ngày nữa là có thể xuất viện!" Hàn Đông Liệt trả lời xong, tầm mắt liền chuyển đến Thừa Vũ, giọng điệu không vui nói, "Vì sao anh cũng tới?"

"Ha ha ha." Thừa Vũ khẽ cười nói, "Tôi đương nhiên là quan tâm cậu, chỉ là, quan trọng nhất là muốn gặp cô Âu một chút!"

Hàn Đông Liệt khẽ nheo mắt nhìn hần, hai mắt lạnh lẽo phóng ra tia nhìn sát khí quan sát

Tuyết Nhi thấy dáng vẻ đối địch của bọn họ, không khỏi cong miệng lên nói, "Anh Đông Liệt, thật xin lỗi, đều là lỗi của em, nếu như không phải là em mời anh đến tham gia sinh nhật của em, thì anh cũng sẽ không như vậy, Tuyết Nhi thật xin lỗi anh, thật xin lỗi." Nói xong, trong hốc mắt của cô liền ngấn nước.

"Chân của tôi không liên quan tới em!" Hần vuốt đầu của cô an ủi, tầm mắt khẽ nâng lên hướng về Âu Thiển Thiển còn đứng ở cửa, chợt có một loại sát khí ở trong phòng lan tràn, hần quay đầu, nhìn về phía một người đàn ông xa lạ bên trong phòng, tầm mắt của hần đang chăm chú nhìn chăm chăm Âu Thiển Thiển đang đứng ở cửa, to gan nhìn cô.

"Anh ta là ai?" Hần hỏi.

Mọi người dời tầm mắt về phía người đàn ông xa lạ, Tuyết Nhi bước tới cạnh bên anh ta, cười giới thiệu, "Anh ấy tên là Lôi Minh, là em mời anh ấy tới giúp anh Đông Liệt đảm nhiệm vị trí Tổng giám đốc, anh Đông Liệt mấy ngày nay đều phải nằm viện, cho nên em giúp anh tìm anh ấy, anh ấy rất lợi hại, nhất định có thể xử lý công việc của tập đoàn Hàn Thiên vô cùng tốt, hơn nữa em cũng đã nói với bác Hàn, bác cũng đồng ý, cho nên anh Đông Liệt, hiện tại anh chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi, không cần quan tâm chuyện của công ty rồi!"

Ánh mắt Lôi Minh cuối cùng từ trên người Âu Thiển Thiển di chuyển, nhìn về phía người đang nằm giường- Hàn Đông Liệt, lạnh lẽo mở miệng nói, "Xin chào, Hàn tổng, tôi là Lôi Minh!"

Một câu đơn giản, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy âm trầm đáng sợ, đáng vẻ của hấn, thanh âm của hấn, cùng ánh mắt của hấn căn bản giống người của thế giới này, mà giống như sứ giả tới từ địa ngục.

Hàn Đông Liệt nhíu chặt chân mày, nhìn Âu Thiên Thiên đứng ở cửa không nhúc nhích, sau đó ánh mắt lần nữa chuyển dời đến Lôi Minh, chất vấn, "Mọi người nghĩ vậy sao?"

Lôi Minh như ma quỷ, hai mắt nhìn về phía Âu Thiên Thiên, trong nháy mắt thay đổi nóng bỏng lên, khuôn mặt cứng nhắc hơi cười cười, nói, "Chúng ta là bạn lâu năm, đúng không? Bảo bối!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vợ Trước Của Hân

Âu Thiên Thiên vẫn đứng ở cửa , thân thể không ngừng run rẩy, cô giống như bị cách li, hoàn toàn không nghe được ai nói gì, đầu óc cô không ngừng sợ hãi.

Bốn người trong phòng đều nhìn về phía cô, hiếu kỳ không hiểu vì sao cô lại như vậy.

Đột nhiên, Lôi Minh bước chân ra, từng bước từng bước đi về phía cô, cuối cùng đứng ở trước mặt của cô, đưa bàn tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào cằm của cô, sau đó khẽ hướng lên, dùng lực nâng đầu cô, để cho cô nhìn mình, hân cười nói, "Bảo bối, đã lâu không gặp, em vẫn xinh đẹp như trước!"

Bảo bối?

Lại một lần nữa nghe được hân xưng hô như vậy với cô, gân xanh trên trán Hàn Đông Liệt trong nháy mắt hiện lên, hai mắt căm tức nhìn Lôi Minh, cơn tức đã sắp bộc phát.

Âu Thiên Thiên khẽ ngửa đầu nhìn khuôn mặt khô ngô, đẹp trai giống như ma quỷ kia, người run rẩy nghiêm trọng hơn, từ từ mở to miệng, nói, "Anh. sao Anh. Đến. !"

"Bởi vì quá nhớ em, cho nên anh đến!" giọng Lôi Minh rất tự nhiên, giống như đã nói qua lời như vậy mấy ngàn mấy vạn lần.

"Em. Em. Em." Âu Thiên Thiên lần đầu tiên hốt hoảng nói không ra lời, tay chân luống cuống, khủng hoảng cực độ, đột nhiên cô lấy dũng khí, nhanh chóng nói, "Em đi toilet!"

Nói xong, cô lập tức chạy ra ngoài, giống như là đang lẩn trốn, hơn nữa còn là kinh hoảng mà chạy!

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Hàn Đông Liệt hung hăng nhìn hằm hằm, giận dữ hỏi, "Hai người rốt cuộc có quan hệ gì?"

Lại có thể thân mật gọi cô là bảo bối, mà cô lại có dáng vẻ sợ hãi, hai người kia rốt cuộc có quan hệ gì trong quá khứ. Cô gái chết tiết, trong 15 năm, rốt cuộc cô chộc vào bao nhiêu người đàn ông? Một người là Three, giờ lại đến Lôi Minh! Hơn nữa lại còn có quan hệ không rõ ràng với Thừa Vũ!

Đáng chết, hằm muốn tìm lông tre, giam cô lại, để bất cứ kẻ nào cũng không nhìn thấy, không tìm cô được!

Lôi Minh nhìn Hàn Đông Liệt, nét dịu dàng trên mặt nhanh chóng biến mất, kinh ngạc nói, "Cô ấy không nói cho anh biết sao? Cô ấy trước kia là vợ của tôi!" Hơn nữa hiện tại, hằm vẫn nhận định cô là vợ của hằm.

"Người nói cái gì?"

Tất cả mọi người khiếp sợ, vợ? Bọn họ đã từng đã kết hôn?

Gương mặt Lôi Minh thong dong, nói đơn giản, "Cũng đã là chuyện rất lâu rồi, không nói tới cũng được!"

Sau khi nói xong câu đó hằm liền im lặng không hề nữa nói, khiến không khí phòng bệnh trở nên âm u lãnh lẽo, sự nguy hiểm, tức giận từ từ tràn về. .

.....

Âu Thiên Thiên hốt hoảng chạy đến toilet, cô run rẩy móc quần túi, rốt cuộc lấy được điện thoại di động ra, dùng sức khống chế tay mình đang không ngừng run rẩy, bấm một dãy số, sau đó đưa điện thoại di động lên tai, tâm trạng bất định chờ đợi.

“Alo! Thiên Thiên!” Trong điện thoại di động vang lên thanh âm dịu dàng.

"Three, làm thế nào bây giờ? Hẩn tới, hẩn tới, em nên làm như thế nào? Em nên làm như thế nào?" Thanh âm của cô hốt hoảng, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi.

Hẩn? Là ai?

"Lôi Minh!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Người Đàn Ông Ma Quỷ

Âu Thiển Thiển vừa nói ra hai chữ này, đầu bên kia điện thoại không có thanh âm nào, trầm mặc rất lâu.

“Thiển Thiển.” Three rốt cuộc cũng lên tiếng, nhưng thanh âm lại vô cùng nặng nề và mang theo chút lo lắng “Em không phải sợ, hắn sẽ không làm em tổn thương, hiện tại anh không thể đến bên cạnh em được, cho nên em phải thật bình tĩnh, anh sẽ nhanh chóng điều tra xem tại sao hắn lại xuất hiện!”

“Không cần phải sợ, mọi chuyện đều là chuyện của quá khứ rồi, mà hắn cũng không phải là người xấu, em cũng biết mà phải không? Cho nên, không cần phải sợ, nghe chưa?” Three liên tục dằn dò.

Âu Thiển Thiển dùng sức gật đầu nói, "Ừ, em hiểu, em biết rõ , nhưng."

Muốn cô không sợ hãi? Làm sao có thể? Cô tận mắt nhìn thấy hắn giết người, hắn giết người như mãnh thú, khắp người hắn đều là máu tươi, cô sẽ vĩnh viễn không quên.

Người đàn ông kia chính là ma quỷ, mà kẻ ma quỷ đó đối với cô.

“Thiển Thiển.” đột nhiên Three kêu tên của cô, sau đó dụi dụi nói, “Nếu như sợ thì tới chỗ của anh đi, chờ sau khi hắn đi thì em.”

Còn chưa nói hết lời, Âu Thiển Thiển liền nói chắc như đinh đóng cột, "Không cần, chẳng qua là vừa rồi em do quá đột nhiên, cho nên sợ, nhưng bây giờ em đã không sao rồi, cảm ơn anh, Three, thật cảm ơn anh!"

Hiện tại làm sao cô có thể rời đi được, chân Hàn Đông Liệt bị thương như vậy, nếu như cô rời đi, hẳn sẽ tự làm bản thân tổn thương thì sao? Cho nên hiện tại cô không thể rời đi, cô phải ở lại bên cạnh hẳn mới được.

"Thiển Thiển, em thật sự không có vấn đề gì chứ?"

"Ừ, đã không sao rồi, em. Sẽ giữ bình tĩnh!"

"Như vậy là tốt rồi, vậy anh sẽ đi điều tra ngay bây giờ, buổi tối anh sẽ gọi điện thoại cho em!"

"Ừ!"

Sau khi cúp điện thoại, thân thể Âu Thiển Thiển vẫn còn ở hơi run rẩy, cô không ngừng rẩy nước lạnh lên mặt của mình, cố gắng để cho mình tỉnh táo, nhưng những hình ảnh nhiều năm trước vẫn không ngừng xoay vòng trong trí nhớ của cô. Cảnh anh ta giết người không chớp mắt thật là đáng sợ.

Lôi Minh ——

Thời điểm Âu Thiển Thiển trở lại phòng bệnh, không khí trong phòng rất kì lạ, tất cả mọi người đều không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

"Sao vậy?" Cô tò mò hỏi.

Mọi người trong phòng đang định lên tiếng trả lời, nhưng Lôi Minh đã mở miệng trước.

"Không có gì, chỉ là anh mới nói cho mọi người biết một chút về quá khứ của chúng ta, mọi người có chút kinh ngạc mà thôi, bảo bối, anh."

"Xin đừng gọi tôi như vậy" đột nhiên Âu Thiển Thiển lấy dũng khí, mang theo thanh âm hơi run nói, "bây giờ tôi đã là vợ của người khác rồi, anh gọi tôi như vậy trước mặt chồng tôi, sẽ tạo ra hiểu lầm, cho nên xin Lô tiên sinh cẩn thận trong lời nói!"

Lời của cô khiến bốn người cùng khiếp sợ, cô gái mới vừa rồi còn hoảng hốt chạy trốn, lại có thể trở nên dũng cảm, kiên định như vậy, rốt cuộc trong khoảng thời gian đi toilet, cô đã làm gì?

Hàn Đông Liệt và Lô Minh đồng thời cùng nhớ tới một người.
Three!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hấn Là Sát Thủ

Âu Thiển Thiển nhìn chăm chăm Lôi Minh mà không chớp mắt, cô sợ, rất sợ, nhưng lúc này cô không thể lùi bước, ít nhất là không thể lùi bước ở đây được. Đã nhiều năm như vậy, cô cũng nên vượt qua nỗi sợ này.

Nghe xong lời của cô..., khóe miệng Lôi Minh chợt nâng lên, hấn lấy danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho cô nói, "Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, anh sẽ gặp em sau, anh sẽ vì em mà bỏ ra 24 giờ!"

Hấn nhét danh thiếp vào trong tay của cô, sau đó quay đầu nhìn Hàn Đông Liệt nói, "Ngày mai tôi sẽ tới Hàn Thị làm việc, Hàn tổng hãy nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước!"

Hôm nay hấn tới chỉ để chào hỏi, tiện thể gặp Âu Thiển Thiển một lúc mà thôi, mục đích đã đạt được, cho nên hấn không cần thiết phải ở lại đây nữa.

"Lôi Minh, anh phải đi rồi sao? tôi tiễn anh" đột nhiên Tuyết Nhi chủ động yêu cầu tiễn khách.

"Được!" Lôi Minh gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Tuyết Nhi đi phía sau, hai người cùng đi ra khỏi phòng. Ngay lúc hai người đi ra khỏi cửa chính của bệnh viện, Tuyết Nhi từ khuôn mặt dí dỏm đáng yêu đột nhiên thay đổi thành nghiêm túc, đi đến trước mặt Lôi Minh, nói, "Những điều mà anh vừa nói đều là thật sao?"

"Dĩ nhiên!" Hãn trả lời không giấu giếm.

"Vậy tại sao anh lại đồng ý với tôi? Cô ta là vợ trước của anh, anh có thể xuống tay giết cô ta sao? anh nhẫn tâm sao?" Căn bản là người đàn ông này đang gạt cô, lợi dụng cô?

Tuyết Nhi bắt đầu có chút lo lắng.

Khóe miệng Lôi Minh nâng lên, hai mắt âm u nhìn cô nói, "Nếu tôi đã lấy tiền của cô, thì nhất định sẽ làm được, chẳng lẽ cô không biết? Đối với sát thủ mà nói, chỉ cần cô chịu bỏ tiền, dù là cha mẹ, cũng sẽ xuống tay không lưu tình!"

Nghe xong lời của hãn, Tuyết Nhi sợ hãi lui về sau hai bước.

"Như vậy là được rồi, anh đi đi, tôi. Tôi còn muốn ở lại chăm sóc anh Đông Liệt!" Nói xong, cô nhanh chóng xoay người, sải bước trở về bệnh viện.

Đáng sợ, rất đáng sợ. Người đàn ông này đáng sợ quá mức.

Bên trong phòng bệnh

Gương mặt Hàn Đông Liệt âm trầm, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía người phụ nữ đang đứng bên cạnh Thừa Vũ, rồi lạnh lùng nói, "Thừa Vũ, anh có thể về trước đi được không? Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy!"

Nụ cười trên mặt Thừa Vũ có chút hả hê khi thấy người khác gặp họa, gạt đầu nói, "Đương nhiên là được, thật ra thì tôi cũng đang định đi về, ha ha. Cậu yên tâm đi, tôi sẽ đi cùng Tuyết Nhi, hai người cứ từ từ nói chuyện, sẽ không có ai cản trở hai người!"

Hãn thức thời rời đi, nhưng lúc ra tới cửa, đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn Âu Thiển Thiển nói, "cô Âu, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi có

cho cô biết một bí mật, cô đã đi xem chưa?"

Âu Thiên Thiên đột nhiên sửng sốt, nghĩ lại lời của hắn ngày đó rồi nói, "À. Bởi vì gần đây tôi rất bận, cho nên không có thời gian!"

"À, à, vậy thì thật đáng tiếc, sao lại không đi xem điều thú vị đó chứ, hôm nào đó cô nhất định phải bỏ ra chút thời gian đi xem đi!" Sau khi hắn giao hoạt nói xong, khuôn mặt lộ vẻ mong đợi.

"À, Được!" Âu Thiên Thiên gật đầu đồng ý.

"Vậy bái bai!" Thừa Vũ vui vẻ đóng cửa lại rồi rời đi.

Âu Thiên Thiên lộ vẻ không hiểu, rồi quay đầu lại, và nhận được ánh mắt tức giận của Hàn Đông Liệt.

"Người phụ nữ chết tiệt, hắn là chồng trước của em sao? trước kia em đã kết hôn với hắn?" Hắn tức giận chất vấn, rống vang cả căn phòng, đến mức lỗ tai cũng đau nhức.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Xin Nhanh Một Chút

Âu Thiên Thiên bị hăn hỏi thì sững sốt, không giải thích được mà chỉ nói "Chồng trước? Tôi không có kết hôn với hăn!"

"Vậy tại sao hăn nói em chính là vợ trước của hăn?" Giọng của Hàn Đông Liệt rõ ràng đã hạ thấp xuống, hình như tâm tình hăn có chút điểm chuyển biến tốt.

Chồng trước? Vợ ?

Âu Thiên Thiên không ngừng nhớ lại trong đầu, đột nhiên nhớ lại chuyện tình khi còn bé, khi đó cô mới vào Thiên quốc gia!

"Thật ra thì." Cô lúng túng nhìn hăn, ấp a ấp úng nói "Đây cũng là chuyện rất lâu trước đây rồi, hơn nữa khi đó tuổi còn nhỏ, đứa bé nào cũng thích chơi trò gia đình, chẳng qua đây chỉ là một trò chơi mà thôi!"

Huống chi, lần đó cô là bị ép buộc, Lôi Minh hơn cô những mười tuổi, một cô gái nhỏ làm sao có thể chống cự được sức mạnh của hăn.

Nghe cô nói xong, sau đó nhìn trên gương mặt của cô, đột nhiên Hàn Đông Liệt có chút nổi cáu mà nói "Khi còn nhỏ? Các người đã biết nhau từ lúc còn rất nhỏ?"

Lúc cô tám tuổi rời đi, cô liền biết người đàn ông kia sao? Như vậy là trong 15 năm bọn họ ở cùng một chỗ?

"Có lẽ là lúc tôi mười tuổi!" Âu Thiển Thiển thành thật trả lời.

"Nói cho tôi biết!" Đôi mắt Hàn Đông Liệt lạnh như băng nhìn cô, không cho cô trốn tránh nói "Nói cho tôi biết trong 15 năm này rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì? Nói cho tôi biết. Nói toàn bộ cho tôi biết!"

Hắn đã không nhin nổi nữa, mười lăm năm xa cách, cô lại có quá nhiều quá nhiều bí mật, hắn cần phải biết, hắn muốn biết tất cả về cô!

Âu Thiển Thiển hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng nói "Không có bất cứ chuyện gì xảy ra, chỉ là mỗi ngày ăn cơm, ngủ, kiếm tiền, trải qua cuộc sống giống như người bình thường mà thôi!"

"Thật sự là như vậy sao?"

"Dĩ nhiên, nếu như anh không tin, anh có thể đi hỏi thăm!" Nếu như anh có khả năng.

"Tôi sẽ đi hỏi thăm, nhưng mà tôi lại hi vọng. Do chính miệng em nói cho tôi biết!" Mặc dù hắn chỉ biết một chút chuyện tình của cô, nhưng mà có một người biết nhiều hơn hắn?

Three, người anh trai giả này, cũng nên xuất hiện rồi!

Âu Thiển Thiển im lặng thật lâu, đột nhiên cô từ từ ngẩng đầu lên, trên gương mặt xinh đẹp đều là vẻ ưu buồn, cô hơi nhếch miệng, nở nụ cười khó coi, nói "Liệt. Chờ một chút được không?"

"Em nói cái gì?" Hàn Đông Liệt không hiểu hỏi lại.

Âu Thiển Thiển tiếp lời của hắn, nói "Chờ một chút đi, chờ sau khi chúng ta sinh đứa bé, đến lúc đó. Tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện cho anh biết!"

Lúc đó, chắc chị cũng đã đoàn tụ với cha mẹ trên trời, cô sẽ không còn gánh nặng nào, đến lúc đó, cô sẽ nói tất cả mọi chuyện, nói tình yêu của chị

dành cho hắn, nói cho hắn biết tất cả mọi chuyện.

"Em nói chờ đứa bé ra đời?" Hàn Đông Liệt kinh ngạc, tại sao cô không thể nói khi chưa có đứa bé? Chẳng lẽ có đứa bé, cô đã hoàn thành nhiệm vụ, cô có thể nói ra tất cả mọi chuyện sao? Nhưng mà, tại sao hắn lại cảm thấy, đây tất cả mọi chuyện cũng không đơn giản như thế!

Âu Thiển Thiển lần nữa khẽ mỉm cười, nói "À, chỉ cần đứa bé vừa sinh ra, tôi sẽ nói tất cả cho anh biết!" Cho nên. Xin cho cô đứa bé nhanh một chút!

"Được!"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tự Mình Hành Động

Tối gần tối

Điện thoại của Âu Thiển Thiển vang lên, cô cố ý trốn ra ngoài nghe điện thoại, nhưng chỉ đi một chút rồi trở về phòng bệnh, hơn nữa trên mặt đều là vẻ u ám, giống như là đã xảy ra chuyện lớn.

"Thế nào?" Hàn Đông Liệt ân cần hỏi.

"À, không có việc gì." Âu Thiển Thiển cố gắng cười, lại có chút cứng nhắc, sau đó bỏ nụ cười xuống, nói "Chuyện đó. Hôm nay tôi có thể về nhà ngủ không?"

"Không thể!" Hãn kiên quyết cự tuyệt.

"Vậy có thể cho tôi thời gian hai giờ tự do? Tôi có chút việc gấp phải xử lý!" Cô không muốn nói dối hãn, hơn nữa dù cô nói dối thì hãn cũng sẽ không tin, cho nên tốt nhất là nói trực tiếp với hãn.

"Chuyện gì?" Hãn hỏi.

"Chuyện riêng, không tiện nói ra!"

"Không được, tôi không cho phép!"

Âu Thiển Thiển hung hăng nhìn hãn chăm chăm, người đàn ông như thế nào thì cô đã gặp rất nhiều, nhưng lại chưa từng thấy người đàn ông hẹp hòi

như vậy. Đột nhiên, cô nghiêm mặt, từng bước từng bước, khí thế hung hăng đi về phía hắn.

"Hù dọa tôi cũng vô ích, Hàn Đông Liệt tôi cho tới bây giờ cũng không sợ bộ dạng này." Hai tay hắn khoanh trước ngực, khí thế hiên ngang bộ dáng, hoàn toàn không kém bộ dáng hung hăng hiện tại của Âu Thiển Thiển.

Nhưng Âu Thiển Thiển đi tới bên giường, đột nhiên cúi người xuống, ngoài dự đoán hôn lên môi của hắn, mặc dù từng nhiều lần hôn môi cùng hắn, nhưng lần này là một loại cảm giác kỳ lạ, chỉ là sự va chạm thật đơn giản, nhưng trong nháy mắt làm cho hai người xấu hổ, tim đập nhanh.

Rời khỏi môi của hắn, Âu Thiển Thiển xấu hổ nói, "Chỉ một lần này thôi..., tôi thật sự có chuyện, hơn nữa trong vòng hai giờ tôi nhất định sẽ trở lại, cho nên để cho ta đi ra ngoài một chút nha!" Thái độ của cô chuyển biến 180°.

Hàn Đông Liệt sững sờ nhìn cô, nụ hôn vừa trên môi. Chợt, hắn không tự chủ được cười to.

"Ha ha ha. Cô gái chết tiệt, vừa rồi là em dùng mỹ nhân kế sao? Ha ha ha." Thật là buồn cười quá!

"Hàn Đông Liệt, tôi nói với anh rất nghiêm túc, thôi, tôi không cần được sự phê chuẩn của anh, tôi muốn đi ra ngoài, anh chăm sóc cho mình thật tốt đi, có chết tôi cũng mặc kệ anh!" Âu Thiển Thiển tức giận rống xong, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa.

Vốn tưởng là hòa bình giải quyết, thế nhưng người đàn ông này thật sự là làm cho người ta tức giận, tại sao hai người bọn họ luôn cãi nhau âm ỉ, chẳng lẽ bọn họ thật sự là oan gia sao?

Phiền phiền phiền, phiền chết rồi ! Âu Thiển Thiển sai bước đi, đột nhiên sau đó dừng bước lại, quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng bệnh, nhú chặt chân mày.

Dù như thế nào, nhất định hôm nay cô phải gặp mặt Lôi Minh, nếu như những lời Three nói là sự thật, chuyện kia đã có thể hỏng bét!

.....

Bên trong phòng bệnh

Khóe miệng Hàn Đông Liệt mỉm cười đầy hạnh phúc, đưa tay sờ vào môi của mình, lại nở nụ cười một lần nữa.

Nếu cô đã hôn hấn, vậy hấn cũng nên qua cho cô lần này, hơn nữa hiện tại hấn cũng có chuyện khác phải xử lý.

Đưa tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhấn liên tiếp mã số, sau đó đặt ở bên tai nói "Lam tổng, có thì giờ rảnh không? Tôi muốn cùng người nói chút chuyện có liên quan Thiên quốc gia!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nhất Định Phải Chết

Cánh cửa xa hoa, Âu Thiên Thiên chần chừ vươn tay, sau đó nhấn chuông cửa màu trắng.

Chỉ mấy giây, cánh cửa khép chặt đã được mở ra, Lôi Minh mặc áo sơ mi màu trắng, không mang cà vạt, cởi bỏ hai nút áo, trông hảnh thật anh tuấn, hảnh nói "Em đã đến rồi!"

Âu Thiên Thiên khẽ cúi đầu, không nhìn tới mặt của hảnh, nhỏ giọng nói, "Tôi có chuyện muốn hỏi anh!"

"Vào đi, tôi đã chuẩn bị bữa tối mà em thích!" Hảnh nói xong, liền nghiêng người nhường đường.

Âu Thiên Thiên hít sâu một hơi, sau đó sải bước đi vào bên trong phòng, không để cho mình có cơ hội trốn tránh. Trong căn phòng hào hoa xa xỉ, là một bàn tiệc tối dưới nển, hai người ngồi đối diện nhau, Lôi Minh rót một ly rượu đỏ cho cô.

Cô nhận lấy, để ở một bên nói "Ta đã nhờ Three điều tra, anh nhận hợp tác với Tuyết Nhi, mục tiêu là tôi!"

Hảnh, Lôi minh, cũng như cô là người của Thiên quốc gia, nghề nghiệp của hảnh là sát thủ ma quỷ, toàn bộ nhiệm vụ được nhận đều là giết người, khi hảnh mười mấy tuổi đã tiếp nhận nhiệm vụ, chưa bao giờ thất bại, đối với

hắn bây giờ mà nói, giết người chẳng qua là chuyện thường như cơm bữa, căn bản không đáng nhắc tới.

Nhưng nhiệm vụ lần này của hắn là giết cô? Cùng là người trong tổ chức, boss tại sao lại đồng ý? Mà tại sao hắn lại nhận?

Lôi Minh thông thả uống rượu đỏ, chất lỏng trong ly rượu đỏ tươi kia giống như là máu tươi lúc giết người, làm cho người ta có chút ghê tởm.

Đặt cái ly xuống, hắn mở miệng nói, "Từ ngoài nhìn vào, mục tiêu đúng là em, nhưng từ lần đầu tôi biết em, đã không nghĩ tới muốn giết em. Em nói xem tôi nên như thế nào?"

"Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?" Âu Thiển Thiển vội vàng hỏi, mà thân thể cũng bắt đầu run rẩy không khống chế.

Lôi Minh đứng lên, đôi tay chống lên mặt bàn, thân thể nghiêng tới trước, khoảng cách gần nhìn cô nói, "Em còn nhớ không? Tôi đã từng nói, tôi sẽ giết tất cả những người muốn tổn thương em, cũng sẽ giết tất cả những người thích em!"

Âu Thiển Thiển không chịu nổi bị hắn nhìn chăm chú, đột nhiên đứng dậy, hoảng hốt lui về phía sau.

"Anh đã không muốn giết tôi, tại sao còn muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, mục đích của anh rốt cuộc là cái gì?" Cô hết hoảng hỏi.

Lôi Minh bước qua cái bàn, hướng về phía cô, từng bước tiến tới gần "Bảo bối, khi nào thì em trở nên điên như thế hả ? Đến bây giờ còn chưa hiểu ý tứ của tôi sao? Tôi sẽ không giết em, người mà tôi muốn là Hàn Đông Liệt!"

"Không thể, tại sao anh không tuân theo qui định của Thiên quốc gia, anh sẽ bị boss trừng phạt. Tôi khuyên người mau hủy bỏ nhiệm vụ này, chỉ cần

tôi còn sống, nhất định sẽ không để cho anh tổn thương Hàn Đông Liệt!" Mặc dù cô đang sợ, nhưng giọng nói cũng rất kiên định.

Lôi Minh đi tới trước mặt cô, nắm hai vai của cô, tức giận nhìn cô nói "Em thích hẳn ta?"

"Không, tôi không thích hẳn!"

"Vậy tại sao phải bảo vệ hẳn? Tại sao muốn quan tâm hẳn? Tại sao ở trước mặt của tôi lộ ra một bộ dáng “đã thích hẳn”?"

"Không có, không có, tôi không có!" Âu Thiên Thiên lắc đầu rống to.

Khóe miệng Lôi Minh khẽ nâng lên, tà ác nói, "Nếu không có, vậy tôi coi như giết hẳn rồi cũng không có quan hệ gì."

"Không, anh không thể giết hẳn, nhiệm vụ của tôi còn chưa hoàn thành, anh không thể giết hẳn được!"

Lôi Minh tràn đầy tia máu đỏ tươi , tức giận quát, "Tất cả dám đụng đến em đều phải chết, Hàn Đông Liệt nhất định phải chết!"

Âu Thiên Thiên sững sờ nhìn hẳn, bộ dáng của hẳn bây giờ giống như lúc đó, giống như lúc chuẩn bị giết người.

Không, không muốn, cô không muốn Hàn Đông Liệt chết ——

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Ân Nhân Cứu Mạng

Trong phòng bệnh

Hàn Đông Liệt ngồi dựa vào thành giường, Three đứng bên cạnh, trên mặt vẫn dịu dàng, nhưng giữa hai lông mày lại có nét âm trầm mờ nhạt.

"Anh muốn cùng tôi nói chuyện về Thiên Chi Quốc, anh có ý gì?" Three không quanh co lòng vòng, mở miệng hỏi trực tiếp.

Hàn Đông Liệt hơi mất tự nhiên, nhưng cũng cố làm ra vẻ, trực tiếp nói, "Tôi đã biết chuyện anh cùng cô ấy ở Thiên Chi Quốc, lần này tôi tới tìm anh, chính là muốn anh nói cho tôi biết, mười lăm năm qua, cô ấy rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì?"

Mất tích mười lăm năm, toàn bộ người thân của cô đều qua đời, hơn nữa còn gia nhập tổ chức Thiên Chi Quốc, rốt cuộc cô ấy còn có bao nhiêu bí mật, quá khứ có bao nhiêu bi thảm? Hãn muốn biết, đã không thể nhẫn nại nữa, muốn lập tức biết ngay.

"Tôi sẽ không nói cho anh biết !" Three quả quyết cự tuyệt, không suy nghĩ.

"Anh không sợ tôi sẽ đem chuyện ở Thiên Chi Quốc nói ra?" Hàn Đông Liệt thử uy hiếp.

"Anh sẽ không làm vậy! Nếu như anh muốn nói thì cũng đã nói từ sớm rồi, hơn nữa nếu như anh nói ra, Thiên Thiên nhất định sẽ bỏ anh mà đi.

Anh sẽ không ngu ngốc mà vứt bỏ lá bài lợi thế này trong tay mình đi, sẽ vứt bỏ đi?" Lúc Three nói ra những lời này mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng cũng đang thấp thỏm bất an. Tại sao hẳn ta lại biết thân phận của bọn họ? Hẳn ta làm thế nào tra ra được? Hẳn còn biết gì khác nữa?

Gương mặt Hàn Đông Liệt thong dong, tựa hồ cũng đã sớm đoán được hẳn sẽ trả lời như vậy, hẳn cầm ly nước lạnh trên tủ đầu giường, uống một hớp, nói, "Lam tổng thật không muốn nói cho tôi biết sao? Nếu như không muốn nói cho tôi biết, vậy tại sao tới đây? Trực tiếp cự tuyệt trong điện thoại không phải tốt hơn sao?"

Hắn hỏi ngược lại ba câu liên tục, mỗi một câu hỏi đều mang ý châm biếm, giọng điệu mạnh mẽ.

Three hạ một nụ cười nơi khóe miệng, nghiêm túc nói, "Không sai, là tôi có chuyện muốn nói cho anh biết! Đó là lần đầu tiên Thiển Thiển tiếp nhận vụ tình cảm, tôi nghĩ anh nên biết."

Dù sao cũng phải nhắc nhở hẳn ta cẩn thận Lôi Minh, mặc dù hẳn rất ghét hẳn ta, nhưng nếu như hẳn ta có chuyện gì xảy ra, người đầu tiên đau buồn nhất định là Âu Thiển Thiển. Không muốn nhìn thấy cô thương tâm khổ sở, càng không muốn thấy cô rơi nước mắt lần nữa.

"Là chuyện gì?" vẻ mặt Hàn Đông Liệt trở nên nghiêm túc.

"Thật ra thì 5 năm trước, khi Thiển Thiển lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, cô ấy vốn là phá không cho người đàn ông kia thừa kế di sản gia tộc, nhưng Thiển Thiển lại thích người đàn ông kia, cho nên đã phản bội nhiệm vụ, ra tay giúp người đàn ông kia thừa kế di sản gia tộc, nhưng khi đó cô ấy còn ngây thơ, đối với tình yêu tình tình mê mê nên Thiển Thiển bị người đàn ông kia lừa gạt, hẳn ta đem dâng cô ấy cho chú mình, để đổi lại điều kiện được nhường lại vị trí thừa kế di sản gia tộc. Mà khi đó người đàn

ông kia đã sáu mươi mấy tuổi, khi hắn ta cưỡng bạo cô, thì Lôi Minh tới cứu cô ấy."

Chuyện cũ là như vậy, Hàn Đông Liệt nhin không được hỏi, "Lôi Minh? Tại sao? Nếu hắn là ân nhân cứu mạng Thiển Thiển, vậy tại sao Thiển Thiển lại sợ hắn?" Điều này không đúng.

Đột nhiên Three tái mặt, yếu ớt nói, "Đó là bởi vì, khi Lôi Minh cứu cô ấy, hắn ta đã dùng phương thức tàn bạo nhất, đó là ở trước mặt cô ấy giết chết người đàn ông kia. Đó là lần đầu tiên Thiển Thiển thấy cảnh giết người, mắt thấy người đang sống sờ sờ chết ở trước mặt mình, anh cảm thấy cô ấy sẽ không sợ sao?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Biết Trở Lại

Hàn Đông Liệt nhíu chặt chân mày, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Minh, hẳn đã cảm thấy hẳn ta rất khác người, không nghĩ tới hẳn ta lại là thích giết người như vậy, không trách được sao cô ấy lại sợ hẳn ta, sợ đến phát run.

"Theo như anh nói, Lôi Minh cũng là người của Thiên Chi Quốc?" Khẩu khí của hẳn mặc dù là nghi vấn, ánh mắt lại là khẳng định .

"Không sai!" Three không dấu giếm nói, "Hẳn ta là sát thủ ma quỷ của Thiên Chi Quốc, có thể nói là một tên sát thủ ma quỷ chuyên giết người, và lần này hẳn nhận được nhiệm vụ là phải"

"Là cái gì?"

"Giết Âu Thiên Thiên!"

"Cái gì?" Hàn Đông Liệt kinh hãi. Chuyện gì hẳn cũng có thể tĩnh táo, duy chỉ có chuyện của cô, là hẳn hoàn toàn mất khống chế.

"Anh không cần lo lắng!" Three chậm rãi nói, khóe miệng hơi kéo ra nụ cười tà ác, "Hẳn ta sẽ không làm thương tổn Thiên Thiên, tôi đoán có lẽ. . . .
. . Mục tiêu của hẳn là anh!"

"Tôi?" tâm tình khẩn trương của Hàn Đông Liệt chợt hạ xuống, đối với hẳn mà nói, chỉ cần không phải là cô, thì tất cả đều không quan trọng.

"Không sai, cho nên anh phải cẩn thận một chút , Lôi Minh cũng không phải là người dễ đối phó, ngàn vạn lần đừng để bị giết à!" Three nói giỡn, nhưng là lại làm cho người ta có cảm giác hoảng sợ.

Hàn Đông Liệt cũng không để ý an toàn của mình, hần nhìn nói, "Hôm nay anh tới, chính là muốn nói chuyện này cho tôi?"

"Không sai!"

"A." Hàn Đông Liệt cười khinh miệt một tiếng, nói, " Mặc dù tôi, Hàn Đông Liệt chỉ là một thương nhân, nhưng vẫn có năng lực tự bảo vệ mình, tôi sẽ không thể chết!"

Hần còn phải bảo vệ người con gái hần yêu mến, sao có thể dễ dàng bị người khác? Chết hay sống, hần đều tự mình nắm giữ trong tay mình, không có ai có thể uy hiếp được hần.

Three thấy hần kiêu ngạo như vậy, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau đó xoay người, vừa đi về phía cửa, vừa nói, "Nói tôi đã nói xong, anh tự mình bảo trọng, nếu không muốn để cho Thiển Thiển phải lo lắng!"

Ném xuống những lời này xong, hần liền đóng cửa lại, không muốn ở lại trả lời những vấn đề dư thừa của hần ta .

Hàn Đông Liệt ngồi trên giường ngậy người, nghĩ lại câu nói cuối cùng của hần ta, ‘nếu không muốn để cho Thiển Thiển phải lo lắng’? Đây là ý gì? Lo lắng? Tại sao cô ấy lạ lo lắng cho hần?

Quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, hai giờ cô ấy phải lập tức quay về rồi, tại sao bây giờ cô ấy vẫn chưa về tới?

Lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số quen thuộc, nhưng trong điện thoại di động truyền ra là "Tút —— Tút ——" có chuông, những vẫn không có người nào nghe máy.

Người con gái đáng chết, tại sao vẫn chưa về?

"Ba ——" hần dùng sức ném điện thoại di động xuống đất, sau đó đứng dậy đi xuống giường.

Trên đường, Âu Thiển Thiển đi lang thang mà không có mục đích , mặc cho mình hai chân tùy tiện bước, nhưng cuối cùng hai chân lại bước tới cửa bệnh viện.

Cô nhìn tòa nhà của bệnh viện, từ đáy lòng cảm giác lan tràn, đây chính là vận mệnh sao? .

"Người phụ nữ chết tiệt, em còn biết trở lại sao!"

Tiếng chửi rửa quen thuộc truyền vào tai cô, cô hơi quay đầu, thấy Hàn Đông Liệt mặc đồng phục bệnh nhân, ngồi trên xe lăn dừng ở cửa chính bệnh viện, giống như đã đợi từ lâu!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Không Khí Mập Mờ

Âu Thiển Thiển cau mày, đi tới trước mặt hắn, hung hăng nói, "Không phải đã bảo anh ở trong phòng nghỉ ngơi rồi sao, tại sao anh lại chạy đến đây? Anh không thể làm cho người khác không lo lắng được sao?"

"Lo lắng?" Hàn Đông Liệt tức giận giương mắt nhìn cô, "Người lo lắng kia không phải là tôi sao? Không phải nói hai giờ sao? Em xem giờ là mấy giờ rồi?" Trời đã tối, hơn nữa lại lạnh như thế, nhưng hắn chấp nhận sẽ bị cảm mà ngồi cả buổi ở đây chờ cô!

Âu Thiển Thiển cúi đầu tự nghĩ, thì ra là cô đã lang thang không mục đích quá 1 giờ so với thời gian đã hẹn với hắn.

"Không phải là anh ở chỗ này chờ tôi từ lâu chứ?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Ho khan ~" hắn ho nhẹ một cái, nói, "Em cho là tôi điên rồi sao? Tôi cũng chỉ vừa mới đến đây thôi ! Đúng rồi, Em rốt cuộc chạy đi đâu, tôi gọi điện thoại, tại sao không nhận?" đột nhiên hắn nói sang chuyện khác, hi vọng che dấu được sự lúng túng đi.

"Điện thoại? Anh có gọi điện thoại sao?" Âu Thiển Thiển tò mò lấy điện thoại di động ra, quả nhiên trên màn hình hiện lên hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ.

Cô đang suy nghĩ nên hoàn toàn không nghe thấy chuông, thật sự là quá mất mặt Thiên Chi Quốc.

"Cô gái chết tiệt, em." Hàn Đông Liệt nói được một nửa đột nhiên cảm thấy lỗ mũi ngứa ngứa, từ từ há to mồm, rồi hắt xì, "A. hắt xì"

"Anh không sao chứ!" Âu Thiển Thiển lo lắng nắm cánh tay của hắn, lại phát hiện trên cánh tay của hắn lạnh như băng .

Hắn vừa mới nói láo, nhất định là hắn đã ở đây chờ cực kỳ lâu, trong đêm khuya lạnh như vậy lại đợi cô lâu như vậy, người đàn ông này. Cô phải làm gì với hắn mới tốt đây?

"Liệt." Cô đột nhiên nhẹ giọng gọi hắn, nhu nhu nói, " Ngày mai chúng ta xuất viện đi, về nhà nghỉ ngơi được không?"

Ở bệnh viện quá phức tạp nên không an toàn, nếu như Lôi Minh ra tay thật, vậy thì hắn ta quá nguy hiểm, không muốn hắn ta gặp chuyện không may, nếu như hắn ta xảy ra chuyện, chị nhất định sẽ đau lòng, mà cô. Cũng sẽ đau lòng.

"Về nhà? Tại sao?" Hàn Đông Liệt ngoài miệng hỏi, nhưng trong lòng biết rõ ràng, là bởi vì Lôi Minh? Three nói cô lo lắng chính là cái này sao? Nhưng tại sao cô lại lo lắng cho hắn đây? Phải Bởi vì thích hắn sao?

"Bởi vì tôi ghét bệnh viện!" cô đẩy xe lăn, tìm một lý do đơn giản.

"À, thì ra là vậy, vậy thì trở về đi, chỉ là. Vấn đề vừa rồi em vẫn chưa trả lời tôi, nói mau, em đã đi đâu?" Hắn nóng nảy hỏi.

"Đi gặp một người bạn!"

"Nam? Nữ ?"

"Nam!"

"." Hàn Đông Liệt đột nhiên trầm mặc, sau đó dùng hai tay của mình giữ xe lăn dừng lại, cố gắng đứng lên, xoay người, hung hăng nhìn cô

chăm chăm.

"Chẳng qua là bạn bình thường mà thôi!" Âu Thiển Thiển vội vàng mở miệng giải thích.

Nhưng Hàn Đông Liệt lại đột nhiên ôm cô vào ngực, hung hăng hôn lên môi của cô. Mà khi Âu Thiển Thiển ở trong ngực hẳn không có một chút giây giụa, cô dùng hai tay ôm lấy hẳn, dùng thân thể ấm áp của mình sưởi ấm cho thân thể lạnh như băng của hẳn.

Thôi để cho cô làm càn như vậy một lần đi, một lần thôi cũng được!

Hai người ôm nhau mà hôn, thật lâu đều không tách ra, thời gian dường như cũng ngừng trôi, chỉ có môi cùng lưỡi hai người bọn họ quấn quít, không ngừng dây dưa. Hàn Đông Liệt từ từ trở nên ấm áp, nhiệt độ hai người tăng lên, tạo ra không khí mập mờ

"Bùm ——"

Đột nhiên một tiếng súng vang lên, phá tan giây phút tốt đẹp.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tao Muốn Mà Chết

Trong nháy mắt, một viên đạn xuyên qua bả vai Hàn Đông Liệt, trên bả vai rần chắc hiện lên một vết thương, máu đỏ từ từ chảy ra, bộ đồ bị nhuộm đỏ.

Âu Thiển Thiển hoảng sợ tròn tròn mắt, nhìn máu không ngừng chảy xuống, thân thể bắt đầu run rẩy, cô vội vàng xoay người, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen nhánh.

Là hãn, nhất định là hãn, chỉ có hãn mới có bản lĩnh đánh lén! Hãn đã ra tay, hãn muốn giết Hàn Đông Liệt thật.

Làm sao bây giờ? hiện tại cô phải làm sao?

Hàn Đông Liệt quay đầu nhìn vết thương trên bả vai, hãn không có cảm giác đau đớn, hơn nữa lại lấy tay che vết thương đang không ngừng chảy máu, rất bình thường nói, "Đi thôi, tôi không sao!"

Âu Thiển Thiển thấy hãn tỉnh táo, đột nhiên phát điên la hãn, "Không có sao? Anh lại còn nói không sao? Có người muốn giết anh đó, nếu như viên kia đạn lệch một chút xíu, sẽ bắn trúng tim anh, anh sẽ chết, anh sẽ bị giết chết. Đừng bảo là không có sao, đừng có biểu hiện không quan tâm như vậy, đừng có dùng vẻ mặt không sao cả nhìn tôi, không muốn."

Thấy hãn vì mình mà biểu hiện ra dáng vẻ như vậy, lòng của cô đau đớn, thấy hãn vì mình mà nhẫn nại, cô cảm thấy rất áy náy. Là lỗi của cô, đều là

lỗi của cô, hiện tại hấn ở bệnh viện, hấn sẽ bị thương, đều là bởi vì cô, nếu như cô không đến gần hấn, hấn cũng sẽ không bị như vậy, hấn sẽ vẫn là Hàn Đại thiếu gia, cuộc sống có bao người hâm mộ

Là cô làm rối loạn rồi hại chết hấn, cô đã nhìn người quan trọng nhất của mình chết ở trước mặt của mình đủ rồi.

Đã nhìn đủ rồi.

"Thật xin lỗi." Cô khóc rồi ôm lấy hấn, chợt nghĩ đến Lôi Minh đang ở gần đó, cô hoảng sợ đẩy hấn ra.

Nhưng Hàn Đông Liệt lại bắt được cô, rồi ôm lấy cô, ngẩng đầu lên, nhìn màn đêm đen nhánh, dưới bầu trời đêm hấn nhìn người trên lầu cao kia, ngạo nghễ lộ ra nụ cười đắc ý.

"Nha đầu chết tiệt, không cho phép khóc, tôi còn chưa chết, em khóc cái gì? Em yên tâm đi, tôi sẽ không chết sớm hơn em đâu, cho nên đừng nói là sát thủ, dù là Diêm Vương tới bắt hồn tôi, tôi cũng sẽ để cho hấn tay không mà về!" Bàn tay hấn vuốt ve mái tóc dài của cô, bá đạo an ủi cô, cũng đồng thời hướng về phía trong bóng tối nhìn người kia.

Đầu Âu Thiên Thiên dính vào lồng ngực của hấn, nghe tim của hấn đập, bùm,bùm từng cái một, nặng nề rồi lại chững chặc, làm cho người ta có cảm giác an tâm.

Kể từ khi cô biết Lôi Minh đang ở gần đó, tâm thần không yên, nhưng không hiểu vì sao khi nghe thấy nhịp tim của hấn, cô cảm thấy vô cùng an tâm, rất an tâm!

"Mặc dù tôi cảm thấy ôm em như vậy rất thoải mái, nhưng hiện tại có chút lạnh, chúng ta nên đi vào nhanh một chút đi, nếu không sẽ cảm mạo !" thái độ Hàn Đông Liệt biến chuyển, dịu dàng trêu ghẹo.

"Dạ!" Âu Thiển Thiển ngẩng đầu lên, không hề lộ ra vẻ mặt lo lắng nữa, mỉm cười nhìn hẳn.

.....

Bệnh viện đối diện một khu chung cư, Lôi Minh buông súng bắn tĩa xuống, hai tròng mắt trong đêm đen lộ ra ánh nhìn dã thú và tức giận, dùng sức vung tay lên, đập vỡ thủy tinh bên cạnh, mảnh kính bể lóe sáng rơi xuống đất, bàn tay hẳn cũng đầy vết thương và máu.

Từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, hẳn hung tợn nói, "Hàn Đông Liệt, tao muốn mày chết!"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tôi Sẽ Quay Trở Về

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Đông Liệt sẽ làm thủ tục xuất viện, hai người cũng không nói tới chuyện tối hôm qua, giống như là đang tránh né, nhưng mà giữa hai người, lại có vẻ biến hóa kỳ lạ.

Trở lại biệt thự nhà họ Hàn, đẩy Hàn Đông Liệt ngồi trên xe lăn, mới vừa bước vào cửa liền thấy Tuyết Nhi nhào tới, thân mật ôm lấy Hàn Đông Liệt, nói "Anh Đông Liệt, tại sao anh lại về nhà nhanh như vậy, nên ở lại bệnh viện thêm vài mới được". Nói xong, cô lo lắng nhích môi.

"Tôi không thích ở lại bệnh viện!" Hàn Đông Liệt trả lời ngắn gọn, dùng sức đẩy cô ra, hỏi "Tại sao cô còn ở đây?"

Tuyết Nhi tặc tặc mà cười cười, xấu hổ nói, "Bởi vì em biết anh thích nhất là cháo của dì Lan nấu, cho nên em tới tìm dì Lan học hỏi, muốn tự tay nấu cháo cho anh ăn!"

Cô lộ ra bộ mặt của cô gái nhỏ, hơi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu lộ ra màu sắc.

Thấy cô như vậy, Hàn Đông Liệt cũng không biết nói cái gì cho phải, cô giống với Âu Thiển Thiển lúc còn nhỏ, luôn luôn suy nghĩ cho hẳn, nhưng cô đối với hẳn là quan tâm cùng yêu thương, căn bản là hẳn không có chấp nhận.

Quay đầu nhìn về phía Âu Thiển Thiển, nhưng cô lại nhìn đi chỗ khác, cố ý né tránh hẳn. Trong lòng phiền muộn, hẳn nhú mày.

"Ah?" Tuyết Nhi bất ngờ lên tiếng, cô nhìn Âu Thiển Thiển nói "Cô Âu, hôm nay cô không cần đi làm sao? Giống như người này đã mấy ngày không có đi làm?"

Âu Thiển Thiển chuyển ánh mắt sang nhìn cô, lạnh lùng nói "Tôi định đi làm, nhưng có người sẽ bắt tôi nghỉ!" Không cần suy đoán dư thừa, cũng biết là Hàn Đông Liệt giữ chặt cô không thả.

"Nghỉ?" Tuyết Nhi nhìn Hàn Đông Liệt nũng nịu nói "Anh Đông Liệt, sao anh lại dung túng cấp dưới như vậy? Nếu để cho bác Hàn biết anh công tư bất phân thì nhất định sẽ tức giận, để cô ấy đi làm nha..., để em chăm sóc anh là được rồi!"

"Chuyện của tôi không cần cô quan tâm!" Hàn Đông Liệt trừng mắt nhìn cô.

Tuyết Nhi không có chút sợ hãi, còn uy hiếp nói "Em mặc kệ, cứ cho là bác Hàn không thể quản, nhưng nếu để cho bác biết anh bị thương, hơn nữa còn vào bệnh viện hai lần, anh nói thử xem bác Hàn và bác gái Thư Nhã có cấp tốc tới đây không, sau đó còn trách móc cô Âu chăm sóc không cẩn thận đấy?"

"Tuyết Nhi ——" Hàn Đông Liệt hàm hừ kêu tên của nàng, sự tức giận của hắn đã đạt đến ranh giới cuối cùng.

"Các người đừng tranh cãi nữa!" Âu Thiển Thiển đột nhiên chen ngang, bình thản nói "Lát nữa tôi sẽ đi làm, cô ở đây chăm sóc hắn, để cho cô chăm sóc là tốt chứ gì!"

Thật trùng hợp, hôm nay Lôi Minh cũng có đi làm, cô muốn gặp hắn để hỏi chuyện tối hôm qua, tại sao chỉ nổ một phát súng? Thì tại sao không có

nhắm vào tim, bỏ qua một cơ hội thật tốt như vậy.

Hàn Đông Liệt tức nhìn cô, gầm nhẹ "Tôi không cho phép!"

Nếu như không được nhìn thấy cô, hẳn sẽ có cảm giác hoảng hốt, bởi vì cô luôn muốn rời đi, hình như chỉ cần hẳn không chú ý một chút, cô sẽ bó hẳn mà đi.

Âu Thiên Thiên nhìn mắt của hẳn, đột nhiên lộ ra một nụ cười mê người, cúi người hôn lên môi của hẳn, sau đó dịu dàng nói "Anh yên tâm, em sẽ trở về!"

Cô vừa dứt lời, nhân lúc hẳn vẫn còn thần thờ, cô xoay người đi nhanh ra cửa chính.

Hai mắt kiên định nhìn về phía trước, chuyện của cô cùng Lôi Minh, nên xử lý thật tốt một chút rồi !

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Nhào Vào Lòng Hãn

Tại tòa cao ốc của tập đoàn Hàn Thiên công việc đại lâu

Âu Thiển Thiển đứng trước của phòng Tổng giám đốc tạm thời, chần chờ thật lâu mới đưa tay gõ gõ cánh cửa. Chỉ nghe được người ở bên trong nói một tiếng "Vào", cô liền đẩy cửa đi vào.

Lôi Minh ngồi ở bàn làm việc, toàn thân mặc tây trang màu đen, tóc ngắn màu đen anh tuấn, ngũ quan anh tuấn ra vẻ phách lối.

Môi mỏng của hãn khẽ mở ra, giọng nói đầy truyền cảm nói "Thư ký Âu, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không đi làm chứ."

"Tôi cũng không muốn đi làm, nhưng mà tôi lại có chuyện muốn tìm anh!" Âu Thiển Thiển dùng sức nắm chặt hai tay của mình, khống chế sự sợ hãi của mình, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh nhưng vẫn để lộ ra.

Lôi Minh hơi nhướng mày một chút, cầm bút ở trên bàn, rũ mắt xuống nhìn máy vi tính để bàn, tùy ý nói "Bây giờ là thời gian làm việc, có chuyện gì thì chờ tan việc nói sẽ tốt hơn. Em đã đi làm lại, vậy trước tiên đi pha ly cà phê cho tôi!"

Âu Thiển Thiển cau mày nhìn hãn, rõ ràng là hãn đang trêu cô, nhưng cô lại không tìm được lý do từ chối. Hồi tưởng một chút, hãn là ân nhân cứu mạng của cô, mà trong năm năm này, cô đều lần trốn hãn, cho tới bây giờ

cô cũng không nói một tiếng cảm ơn với hắn, cho tới bây giờ cũng không có nói một câu đằng hoàng với hắn.

"Cà phê. Còn là nhiều sữa ít đường sao?" Cô thuận miệng hỏi.

Nghe được câu hỏi của cô, Lôi Minh có chút sừng sốt một chút, sau đó ngẩng đầu cười trả lời, "Đúng!"

Nhìn cô xoay người rời đi, hắn lại không nhịn được lấy tay che miệng mình muốn cười thành tiếng, thì ra là cô vẫn không quên sở thích của hắn, có lẽ ở sâu trong nội tâm của cô, hắn vẫn còn vị trí ở đó.

Mười ba năm trước, khi cô bị mang vào Thiên Quốc gia, hắn đã thật sự thích cô, cho tới bây giờ hắn cũng không tin vào tình yêu, càng không tin vào chuyện vừa gặp đã yêu, thế nhưng khi đối với một cô gái nhỏ hơn mình mười tuổi, hơn nữa còn là một cô gái mới mười tuổi mà vừa thấy đã yêu.

Có chút buồn cười, nhưng lại chính là khắc cốt ghi tâm. Cô là cô gái đầu tiên đối cười với hắn.

Nhớ lại, mười ba năm trước:

Lần đầu tiên hắn thi hành sát thủ nhiệm vụ và trở lại Thiên Quốc gia, trên người của hắn dính đầy máu tươi của người, mọi người nhìn thấy hắn đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, mà hắn cũng không để ý tới vẻ mặt của những người đó, một mình đi đến phòng làm việc của boss!

Nhưng mà, khi đi vào phòng làm việc của boss thì lại thấy một cô gái nhỏ mặc quần trắng, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt cô như kim cương sáng ngời của lập tức chiếu sáng hai mắt hắn.

Cô sững sờ nhìn hắn, sau đó đứng dậy đi chậm chậm tới trước mặt của hắn, nhú mày, nhìn hắn nói "Anh, anh bị thương sao?"

Tránh ra, không được tới gần ta! Theo bản năng, hẳn xô cô ra, không muốn để cho cô gái thuần khiết này lại gần hẳn.

Nhưng hẳn không nghĩ tới, nàng chẳng những không tránh ra, hơn nữa còn dùng của ống tay áo trắng như tuyết của mình lau chùi vết máu tươi trên mặt hẳn, cuối cùng còn mặt nói với hẳn " Anh, anh thật đẹp trai nha!

Đó là lần đầu tiên có người cười với hẳn cười, thân thiết với hẳn, hơn nữa còn nói hẳn đẹp trai.

Mà chính lần thứ nhất, cô gái bé nhỏ thuần khiết này, lại to gan xông vào tim của hẳn.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hôn Môi Gián Tiếp

Một ly cà phê bốc hơi nóng được đặt trên làm việc, Âu Thiển Thiển lịch sự cúi đầu nói "Lôi Tổng, cà phê của anh!"

Lôi Minh cúi đầu làm việc nghiêm túc, đưa tay cầm ly cà phê, theo thói quen uống một hớp lớn.

"Anh uống chậm một chút, rất nóng!" Cô hoảng hốt nắm lấy tay đang cầm cà phê của hắn.

Lôi Minh ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói "Không có, tôi không cảm thấy nóng!"

"Làm sao lại không nóng?" Cô dùng sức giành lấy ly cà phê, dùng miệng thử một chút, mặc dù không quá nóng, nhưng hắn lại uống một ngụm lớn, sẽ rất nóng đó.

Nhíu mày, cô oán trách nói "Đầu lưỡi của anh không có cảm giác sao? Không ai uống cà phê như anh uống, phải uống từ từ mới đúng, cuộc sống của hắn trải qua như thế nào đây ? Không phải cuộc sống thường ngày của hắn đều do cô lo liệu sao?"

Cuộc sống của người đàn ông này luôn luôn rối tinh rối mù, từ ngày bắt đầu biết hắn thì hắn đã như vậy rồi, tùy tiện quá mức, cho nên Thiên quốc gia có phụ tá để phụ giúp công việc, cũng chỉ có phụ tá của hắn là chuyên

nghiệp thôi, chỉ để ý đến cuộc sống của hần, nhưng không can thiệp vào công việc của hần.

Lôi Minh di chuyển thân thể, tựa vào sau ghế, thong thả nói, "Tôi từ em."

"Tại sao?"

Lôi Minh giương mắt nhìn cô, cười gian nói "Tại sao em lại quan tâm tôi như vậy? Nếu như là nghĩ báo đáp ân tình, vậy thì gả cho tôi, những cách báo đáp khác tôi đều không chấp nhận, còn nữa, lần thứ nhất tôi cảnh cáo em, bây giờ là thời gian làm việc, công việc của em chính là nghe theo sự sắp xếp của tôi, những chuyện khác không nên hỏi nhiều, biết chưa?"

Lần đầu tiên nhìn thấy hần lạnh lùng đối với mình như vậy, Âu Thiển Thiển có chút kinh ngạc, đôi mắt rũ xuống, lúng túng nói "Tôi. Biết!"

"Đi ra ngoài đi!" Hần ngửa đầu, bá đạo ra lệnh.

"Vâng!" Âu Thiển Thiển không giải thích được mà nhìn hần, xoay người đi ra khỏi phòng. Thật kỳ lạ, tại sao hôm nay hần lại đối xử với cô như vậy? Thật sự người đó là Lôi Minh sao?

Chỉ là, kỳ lạ hơn chính là. Vừa nãy cô không cảm thấy sợ hãi.

Mà Lôi Minh đang ngồi trong bàn làm việc, mắt nhìn thẳng vào ly cà phê kia, phía trên còn lưu lại dấu son môi màu hồng nhạt của cô. Hần không tự chủ lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Đây có thể xem như là hôm môi gián tiếp!

6 giờ chiều,

Lôi Minh từ phòng làm việc đi ra, mà vừa đúng lúc Âu Thiển Thiển đứng trước mặt của hần, hai người cùng bày vẻ mặt nghiêm túc, dùng ánh mắt

sắc bén nhìn nhau.

"Bây giờ có thể cùng tôi nói một chút không, Lôi tiên sinh!" Âu Thiển Thiển sửa lại cách gọi, không hề sợ hãi nhìn hấn.

"Được, muốn cùng tôi nói chuyện, hãy đi theo tôi!" Lôi Minh bỏ lại những lời này, liền đi về phía cửa thang máy.

Âu Thiển Thiển đi theo phía sau, lo lắng suy đoán tâm tư của hấn.

Biệt thự nhà họ Hàn

Cả ngày nay tâm tình của Hàn Đông Liệt cực kì không tốt, hấn nhìn chăm chăm cây kim đồng hồ, vừa đúng sáu giờ, hấn lập tức bấm số điện thoại của Âu Thiển Thiển, tuy nhiên lại không người nghe máy.

Dùng sức nắm chặt tay thành quả đấm, lộ ra vẻ mặt tức giận, bấm số một lần nữa, sau đó đặt ở bên tai, nóng nảy nói "Minh Húc, cô ấy đâu?"

Cô ấy? Người nào vậy? Giang Minh Húc giả bộ không biết.

"Cậu muốn chết sao?"

Aiz. Giọng điệu của Giang Minh Húc thật nặng nề, sau đó chậm rãi nói "Thư ký Âu, cô ấy. mới vừa đi cùng Lôi Minh.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Hai Lựa Chọn

Tay Hàn Đông Liệt không ngừng dùng sức cầm điện thoại di động, điện thoại di động phát ra tiếng "Tút Tút", hấn đứng dậy xuống giường, bàn chân mới vừa chạm mặt đất lạnh như băng, hấn chột dừg động tác lại, hung hăng cắn răng đem chân thu hồi.

Lần này, hấn phải đợi! Bởi vì cô nói. Tôi sẽ trở lại!

Xú nha đầu, em sẽ trở lại bên cạnh tôi, đúng không? Em đã nói sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại, đúng không?

Lần này. Tôi tin tưởng em!

Khách sạn cao cấp

Âu Thiển Thiển dừng bước ở trước cửa, kinh ngạc nói, "Anh dẫn tôi tới đây làm gì?"

"Em sợ?" Lôi Minh xoay người nhìn cô, "Vậy thì không cần vào, về nhà đi!"

"Tôi không sợ, nếu như anh đụng đến tôi, cũng không cần chờ tới bây giờ!" Biết hấn mười ba năm, tính cách của hấn đã rất hiểu. Cho tới bây giờ hấn luôn coi cô như bảo bối trân quý nhất, cho nên cô tin tưởng hấn sẽ không làm chuyện quá phận, nhưng, cô sợ tình tình hấn ác độc, nếu như đột nhiên nóng tính, sẽ làm chuyện quá đáng!

Lôi Minh nhìn cô bước vào, không khỏi cười tà tà. Cô giống y như trước kia, không chịu nổi phép khích tướng!

Căn phòng trắng lệt, giường lớn trắng như tuyết, sắp xếp mập mờ. Âu Thiển Thiển lúng túng đứng một bên, không muốn lãng phí thời gian, mở miệng hỏi, "Ngày hôm qua tại sao lại ra tay với Hàn Đông Liệt? Tại sao cố ý bắn ở vai của hắn, mà không giết hắn?"

Lôi Minh cười tây trang trên người, vừa tháo cà vạt, vừa nói, "Chờ tôi tắm xong sẽ trả lời vấn đề của em!"

"Tôi không có thời gian chờ anh làm chuyện đó, hiện tại hãy nói rõ ràng!" Âu Thiển Thiển không nhịn được thái độ của hắn, lớn tiếng quát.

Gương mặt Lôi Minh bình tĩnh, đem áo sơ mi cởi xuống, nói, "Tốt, vậy thì vừa tắm vừa nói tốt lắm!"

"Cái gì?" Âu Thiển Thiển kinh ngạc nhìn hắn.

Khóe miệng nhếch lên, hắn cười tà đi vào phòng tắm, cửa kính mở, chỉ lộ một chút xú khe hở, làm nổi bật ra vóc người to lớn của Lôi Minh.

"ào...ào..." trong tiếng nước chảy hắn nói, "Tôi sẽ giết hắn, nhưng không phải ở trước mặt của em!"

Nhớ lại lần trước đã làm cho cô kinh sợ, là sai lầm của hắn, sai lầm như vậy, hắn không muốn tái phạm, hơn nữa hắn cũng không thể nhẫn nại với chuyện cô luôn hoảng sợ mà trốn tránh hắn.

Âu Thiển Thiển nhìn thân hình chiếu ra từ gương, lại hỏi, "Anh không nên giết hắn? Nếu như tôi cầu xin anh, anh có thể không giết hắn không?"

"Không thể, trừ phi. em đi theo tôi, gả cho tôi, đồng thời thề cả đời chỉ yêu một mình tôi!"

"Không thể nào!"

"Vậy thì không cần bàn lại, em đi đi!"

"Lôi Minh!" Âu Thiên Thiên lớn tiếng kêu tên của hắn, sau đó dụng lực cắn môi, nói, "Anh có thể chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ không? Chỉ cần nhiệm vụ này hoàn thành, tôi sẽ đi với anh, gả cho anh, cả đời chỉ yêu mình anh, chỉ cần chờ nhiệm vụ này hoàn thành, cái gì tôi cũng đáp ứng anh!"

"Két ——" đột nhiên cửa kiếng bị kéo ra.

Thân thể Lôi Minh trần truồng dính đầy nước đứng ở trước mặt cô, hai mắt tức giận nhìn cô nói, "Em muốn tôi trở mắt nhìn em cùng người đàn ông khác lên giường, sau đó sinh con hắn ta? Không thể nào! Hoặc là bây giờ em đồng ý với tôi, hoặc là em sẽ chờ thay hắn nhặt xác!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Lôi Minh Nổ Tung

Ánh mắt Âu Thiển Thiển cũng không để ý ánh mắt hằn, mà ánh mắt kiên định nhìn hằn, "Thật không có lựa chọn khác sao? Anh không nên ép tôi như vậy?"

"Nếu không em nghĩ như thế nào? Để cho hằn và em triền miên ở chung với nhau? Tôi sẽ làm cho em vĩnh viễn trở thành người phụ nữ của tôi, để cho thân thể em chỉ thuộc về tôi?" Hằn vừa nói, tiến lên hai bước, dùng sức ôm cô, thân thể của cô dán chặt vào nơi nào đó trên thân thể hằn, để cho cô cảm nhận được hằn bây giờ khát vọng cô như thế nào.

Âu Thiển Thiển đột nhiên cả kinh, hốt hoảng giãy giụa, "Anh buông tôi ra, anh đang làm gì vậy!"

"Tôi muốn làm gì, không phải em là người biết rõ ràng nhất sao? Từ khi em 10 tuổi, tôi đã chờ đợi em lớn lên, nhưng khi em mười tám tuổi nhận nhiệm vụ đầu tiên, em lại yêu một tên tiểu nhân hèn hạ! Bởi vì sự kiện kia em bắt đầu trốn tránh tôi, nhưng tôi cũng không buông tha, vì tôi tin tưởng một ngày nào đó em sẽ giống như lần đầu tiên gặp mặt, tiếp nhận tôi, hướng về phía tôi mà cười, nhưng giờ em không còn mở rộng cánh cửa lòng với tôi như trước, em vui vẻ với một người đàn ông khác. em có biết khi tôi nghe nói em đem thân hiến xử nữ tặng cho người người đàn ông kia thì tâm trạng tôi thế nào không? Em có biết mỗi lần nghĩ tới em cùng người đàn ông kia dây dưa ở chung một chỗ thì tâm tình tôi ra sao không? Em có biết tôi có suy nghĩ muốn giết hằn như thế nào không?"

"Âu Thiển Thiển, em có biết hiện tại tôi có bao nhiêu mong muốn đè em dưới thân, xóa đi dấu vết của người đàn ông kia trong thân thể em không?" Hãn hung hăng nhìn cô, vẻ mặt ôn tồn tức giận làm cho người ta không khỏi run rẩy.

Âu Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn hãn, cô không cảm thấy sợ, chẳng qua là cảm thấy có lỗi với người đàn ông này. Mười ba năm, từ khi mới bắt đầu biết hãn, hãn đã không giấu giếm tình yêu của hãn với cô, chẳng qua là cô luôn giả bộ ngu mà thôi. Khi hãn cứu cô, cô lại không ngừng tránh né hãn, hãn ở trong bóng tối bảo vệ cô, nhưng cô lại nghĩ hãn là ma quỷ, trốn tránh hãn!

Rốt cuộc cô đã làm tổn thương người đàn ông này nhiều như thế nào.
..

Đôi môi run rẩy mở ra, nhẹ giọng nói, "Thật xin lỗi. Không đáp lại tình cảm của anh thật thật xin lỗi, tôi biết anh đối với tôi rất tốt, tôi cũng biết rõ tâm ý của anh đối với tôi, nhưng tôi lại không thể nào cũng có tình cảm như vậy với anh. Chúng ta không thể giống như người thân mà chung sống sao? Anh làm anh trai, tôi làm em gái, chúng ta giống như người thân. Giống như."

"Đủ rồi, em câm miệng cho tôi!" Hãn tức giận gầm nhẹ, "Tôi Lôi Minh không cần người thân, em đối với tôi mà nói chỉ có thể là yêu người, tình nhân, hoặc là vợ! Lựa chọn một mối qua hệ đi, em sẽ là ai trong số đó?"

"Nếu như tôi lựa chọn, anh sẽ bỏ qua cho Hàn Đông Liệt sao?"

Bây giờ, cô lại còn đang lo lắng cho hãn ta? Nhưng cô lại không phát hiện, vào lúc này nói lời như thế, không phải là đang đổ thêm dầu vào lửa sao.

Lôi Minh dùng sức nắm bả vai của cô, hung hăng nói, "Em thật sự muốn chọc giận tôi, Âu Thiển Thiển, đây là em ép tôi!"

Hắn rống lên, sau đó điên cuồng hôn lên môi cô, hơi khom lưng đem ôm cô lên, vừa hôn vừa đi đến mép giường, đem cô ném trên giường lớn tuyết trắng, sau đó đè lên.

Âu Thiên Thiên đưa hai tay ra muốn đẩy hắn, nhưng tay lại đụng phải bộ ngực hắn, dần dần mềm nhũn đi xuống!

Mười ba năm qua, cô thiếu hắn, chỉ cần như vậy thì có thể bồi thường lại sao?

Đối với Hàn Đông Liệt, chỉ cần cô làm như vậy, hắn sẽ bỏ qua cho hắn ta sao?

Nếu như cô mặc hắn tùy ý phát tiết, mà có thể hoàn thành hai chuyện này. Như vậy cô.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Cảm Ơn Anh

Lôi Minh cuồn bạo hôn môi của cô, bàn tay xé y phục của cô, môi di chuyển đến cổ cô dùng sức gặm cắn tạo ra những dấu vết đỏ tươi, tay di chuyển xuống phía dưới, chạm vào thắt lưng váy cô.

Thân thể Âu Thiển Thiển chột rùng mình một cái, không nhịn được nước mắt từ hốc mắt xông ra, nhưng cô vẫn như cũ không kháng cự, chẳng qua là lặng im giữ nước mắt lại.

Lôi Minh không cảm nhận được phản kháng của cô, tâm tư cuồn loạn đã hoàn toàn chiếm cứ đầu óc của hắn, bàn tay đang muốn cởi quần lót của cô, đột nhiên "Rầm ——" một tiếng, cửa phòng bị người khác thô bạo phá vỡ.

"Ai?" Lôi Minh ngừng động tác, quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Three đứng ở cửa, vẫn là một thân tây trang màu trắng, nhưng trên mặt không có nét dịu dàng thường ngày, toàn bộ đổi thành vẻ mặt tức giận, hai mắt nhìn chăm chăm Âu Thiển Thiển đang bị Lôi Minh đè, hung hăng nói, "Là tôi, đã lâu không gặp! Minh!"

"Anh tới làm gì?" Lôi Minh hỏi.

"Tôi đến tìm cậu!" Three vừa nói vừa đi tới mép giường, tầm mắt nhìn chăm chăm Âu Thiển Thiển, ra lệnh nói, "Tránh ra."

"Tại sao tôi phải tránh ra? Nên cút ra là anh!"

"Cậu không có nhìn thấy sao?" Three cắt đứt lời của hắn, tức giận rống to.

"Nhìn? Nhìn cái gì?" Lôi Minh nghi hoặc nhìn hắn, hoàn toàn không hiểu ý tứ của hắn.

"Cậu không thấy sao, khốn kiếp!" Three đưa tay ôm đầu của hắn, dùng sức xoay đầu để cho hắn nhìn thấy Âu Thiển Thiển phía dưới, nói, "Nước mắt của cô ấy, cậu không thấy sao? Cô ấy khóc."

Lôi Minh nhìn mặt Âu Thiển Thiển, trong nháy mắt con người mở to. Cô khóc, là hắn làm cô khóc, hắn rốt cuộc đang làm gì? Sao lại làm cô khóc?

Đưa tay muốn lau nước mắt, nhưng sắp chạm vào mặt cô hắn phát hiện hắn không có dung khí. Hắn vừa rồi nhất định là điên rồi, tại sao lại làm chuyện như vậy với cô, mà hắn hoàn toàn cũng không phát hiện cô đang khóc thút thít.

Toàn thân Âu Thiển Thiển run rẩy, gắt gao cắn môi của mình, không để cho mình phát ra âm thanh, nhưng khi cô nhìn thấy Three, lại không nhận được dùng hai tay bưng kín mặt của mình, khóc rống lên.

Thật sợ hãi, cô rất sợ hãi, nhưng đây là cô thiếu hắn, cô không thể nào cự tuyệt.

"Tránh ra!" Three không chịu được tư thế hai người lúc này, dùng sức đẩy Lôi Minh ra, sau đó cởi áo khoác xuống, đắp lên người Âu Thiển Thiển.

Dịu dàng ôm lấy cô, ở bên tai cô, ôn nhu nói, "Đồ ngốc, em không cần làm như vậy."

"Tôi." Nói cũng không thể nói ra, cô liền rống lên, nằm ở trong ngực Three lớn tiếng khóc.

Thấy Âu Thiên Thiển khóc thương tâm như vậy, Lôi Minh xoay người đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía bọn họ, không nhìn mặt của cô nữa.

Hắn sai lầm rồi sao? Hắn sai lầm rồi.

Three ôm cô đi tới cửa, Âu Thiên Thiển đột nhiên nắm cánh tay hắn, nuốt nước mắt xuống, nghẹn ngào nói, "Three, để tôi xuống!"

"Thiên Thiển?"

"Tôi đã không sao rồi, để tôi xuống!"

Three nhìn cô cố chấp như vậy, liền khom lưng để cô xuống.

Âu Thiên Thiển hai chân chạm đất, xoay người, từng bước từng bước đi đến sau lưng Lôi Minh, hai tay run rẩy, ôm lấy hắn từ phía sau.

"Cám ơn anh. Mặc dù đã muộn năm năm, nhưng tôi vẫn muốn nói cám ơn anh. Cám ơn anh khi đó đã cứu tôi."

"Cám ơn anh anh Minh."

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Muốn Thế Nào

Bên trong xe BMW

Âu Thiển Thiển nắm chặt cổ áo khoác trên người, lúc này cô không hề chảy nước mắt nữa, những hai mắt vô thần ngồi ở ghế cạnh tài xế.

Thỉnh thoảng Three quay đầu liếc nhìn cô một cái, muốn mở miệng an ủi, những cũng không biết nói gì, cho nên chỉ có thể trầm mặc, vẫn trầm mặc!

Đột nhiên, Âu thiển thiển nhẹ giọng mở miệng, "Three, có thể ghé vào tiệm bán quần áo một lúc không? Tôi muốn mua bộ quần áo!"

Nếu như cứ như vậy đi về, để cho Hàn Đông Liệt thấy được hẳn nhất định sẽ giận. Hơn nữa cô không muốn để cho hẳn thấy bộ dạng này của cô, dù sao bây giờ cô cũng là vợ của hẳn.

"Được!" Three dùng sức nắm chặt tay lái, trong lòng có loại khổ sở bắt đầu lan tràn!

Hiện hẳn suy nghĩ có nên lái xe đưa cô tới chỗ người đàn ông kia không, hẳn muốn bảo vệ cô gái này, nhưng rồi lại vô lực, bởi vì người cô muốn được bảo vệ. Cũng không phải là hẳn!

Trở lại biệt thự Hàn gia

Âu Thiển Thiển mặc quần áo mới, vốn định đi vào phòng của mình để đổi bộ quần áo khác, nhưng khi vừa mở cửa ra, lại thấy Hàn Đông Liệt ngồi

ở trên giường, hơn nữa hai mắt hần lạnh như băng vẫn nhìn về một hướng, vẻ mặt sắc bén, còn mang theo tâm tình tức giận.

"Trở lại!" Thanh âm hần cứng rắn, hiển nhiên là đã nhẫn nại tới cực điểm.

"Dạ!" Âu Thiển Thiển có chút thấp thỏm đi về phía trước mấy bước, sau đó quay đầu hướng cửa phòng tắm đi, hốt hoảng nói, "Tôi đi tắm!"

"Đợi một chút!" Hàn Đông Liệt gọi cô lại, cau mày hỏi, "Y phục của em, sao không giống lúc sáng?"

"Ách. Bởi vì buổi trưa tham gia một yến tiệc, không có thời gian về đổi, cho nên mua một bộ y phục bên ngoài!" cô đưa lưng về phía hần, hoảng hốt nói dối

Sắc mặt Hàn Đông Liệt càng ngày càng khó coi, găm nhẹ nói, "Quay lại đây, nhìn tôi!"

Âu Thiển Thiển chần chờ từ từ xoay người, nhìn hần, trong nháy mắt mặt nở nụ cười, cố gắng che dấu bất an.

"Tới đây!" Hần ra lệnh.

Âu Thiển Thiển từ từ từng bước từng bước tới gần hần, mới vừa đi tới mép giường, Hàn Đông Liệt lại đột nhiên đưa tay, một tay ôm cô vào trong ngực, một tay dùng sức mở cổ áo, thấy trên cổ in vết hôn đỏ tươi, có thể thấy rất rõ ràng là mới có.

"Đây là cái gì? Em cùng người đàn ông kia đã làm gì?" Hần tức giận gầm gừ, dùng sức nắm bả vai của cô. Hần tin tưởng cô như vậy, khổ sở chờ cô trở lại, chẳng lẽ là sai lầm rồi sao?

"Tôi cùng hẳn không làm gì, chẳng qua là xảy ra tranh chấp nhỏ nhỏ mà thôi, tôi biết tôi nói như vậy anh nhất định sẽ không tin tưởng, nhưng mà. Xin anh tin tưởng tôi, thật không có phát sinh bất cứ chuyện gì!" Âu Thiển Thiển vừa nói, vừa hơi run rẩy, nhớ tới chuyện đã xảy ra ở khách sạn, cô vẫn còn có chút sợ.

Hàn Đông Liệt dùng sức ôm chặt cô, mặc dù hẳn rất muốn tin tưởng cô, nhưng là mấy ... vết hôn làm cho đầu của hẳn không ngừng suy nghĩ lung tung, hẳn không khống chế được tư tưởng của mình, không khống chế được sự tức giận mình.

"Xú nha đầu, rốt cuộc muốn tôi phải làm như thế nào, em mới có thể ngoan ngoãn là ở lại bên cạnh tôi? Rốt cuộc muốn như thế nào, mới có thể làm cho em chỉ thuộc về một mình tôi. Tiếp tục như vậy nữa, em sẽ ép điên tôi!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Quang Minh Chính Đại

Âu Thiển Thiển bị hấn ôm thật chặt, theo phản xạ giãy giụa muốn chạy trốn, nhưng Hàn Đông Liệt lại càng ôm càng chặt, không chịu buông cô ra.

"Buông tôi ra, Hàn Đông Liệt!" Cô vẫn dùng sức đẩy hấn, chỉ cần nghĩ tới chị, cô cảm thấy mình giống như là tội phạm.

"Không buông, chỉ có em, vĩnh viễn tôi cũng không buông tay!" Ôm cô chặt hơn, cảm nhận nhiệt độ của cô, tưởng tượng cô chỉ thuộc về mình.

Tên đàn ông Lôi Minh kia dám đụng vào người phụ nữ của hấn, hấn không thể tha thứ, tuyệt đối không thể!

Thân thể Âu Thiển Thiển bị hấn ôm có chút đau, nhưng thật kỳ lạ, lại có một loại cảm giác an toàn!

Đây là lý do chị vẫn thích được người đàn ông ôm trong ngực sao? Thì ra là. Trong ngực người đàn ông này lại ấm áp như vậy, lồng ngực rộng lớn, nhịp tim trầm ổn, còn có sự ấm nhiệt độ trong lòng.

[truyen.duoc.dang.tai.dien.dan.le.quy.don]

Rất thoải mái, rất thoải máimuốn đi ngủ!

Hàn Đông Liệt cảm nhận được cô không giãy dựa nữa, từ từ buông lỏng cánh tay, bàn tay vuốt ve mái tóc thật dài của cô, nhẹ nhàng nói "Cứ như vậy, để cho tôi giữ chặt em đi!"

Âu Thiên Thiên vùi đầu vào trong lòng hắn, kiềm chế nước mắt chảy xuống, cô khàn giọng nói "Không."

Hắn cứ ôm cô như vậy, chỉ cần cô động đậy một chút, hắn sẽ siết chặt hai cánh tay của mình, sợ cô sẽ chạy thoát, mỗi một phút mỗi một giây hắn đều nhìn chăm chú vào cô, cho đến khi cô từ từ hai mắt nhắm lại, tiến vào giấc mộng ngọt ngào!

[editor.Cua.Rang.Me]

Cả đêm không chợp mắt, chỉ cúi đầu nhìn cô, trời gần sáng, thân thể của hắn đã tê cứng, nhưng vẫn không bỏ cô xuống.

Trời đã sáng, cô ngủ rất say, dáng vẻ rất mệt, vẫn nhúu mày thật chặt, chợp, cửa phòng bị ai đó mở ra, Tuyết Nhi vui vẻ xông tới, hô to "Anh Đông Liệt."

Hàn Đông Liệt nhanh chóng quay đầu, hai trong mắt sắc bén, lạnh như băng, hung ác nhìn Tuyết Nhi, giọng nói của Tuyết Nhi lập tức dừng lại, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hàn Đông Liệt cau mày, hơi lắc đầu, ý bảo cô đi ra ngoài.

Tuyết Nhi dùng sức cắn chặt môi dưới, mắt nhìn về Âu Thiên Thiên trong ngực hắn, tức giận quay đầu ra cửa phòng, sau đó dụng lực đóng sầm cửa lại.

"Rầm ——" một tiếng vang thật lớn.

Chân mày Âu Thiên Thiên chột nhúu sâu hơn, lông mi thật dài hơi run rẩy, sau đó từ từ mở hai mắt ra.

Ánh mắt nhìn về phía Hàn Đông Liệt, cônggiật mình lập tức ngồi dậy rời khỏi ngực của hắn, hình như quên chuyện tối qua, nhìn hắn nói "Anh. anh Tại sao anh lại ôm tôi?"

Bởi vì cả người Hàn Đông Liệt tê cứng, cho nên không kịp ôm cô lại, không thể làm gì khác hơn là khó chịu giật giật thân thể, cười nói "Thân ái, tối hôm qua sưởi ấm trong ngực tôi, ngủ có ngon không?"

"Cái gì? Thân, thân ái?" Đột nhiên bị hấn gọi như vậy, làm cô đỏ mặt.

Hàn Đông Liệt đưa tay bắt được cằm của cô, khẽ cúi đầu hôn lên môi của cô, cười tà nói "Đúng vậy a, thân ái, tôi đã quyết định. Vì không để cho người đàn ông khác chú ý đến em, cho nên tôi muốn công khai chuyện kết hôn của chúng ta, để cho em quang minh chính đại là vợ của Hàn Đông Liệt tôi!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Có Nữ Quý

"Công khai? Không được!" Âu Thiển Thiển lập tức từ chối!

Nếu như chuyện này để cho chị biết, chị sẽ rất đau lòng, sẽ rất khổ sở, mặc dù ngoài mặt chị sẽ không biểu hiện ra, nhưng mà có người phụ nữ nào sẽ không thương tâm chứ?

"Tôi đã quyết định rồi!" Hàn Đông Liệt đã cân nhắc quyết định của mình.

"Không được!"

"Em không có quyền từ chối, tôi nói rồi, em phải đồng ý tôi bất cứ chuyện gì vô điều kiện, hơn nữa chuyện hôm qua tôi còn chưa bỏ qua cho em, đã là người của nhà họ Hàn, lại dám để lại trên người dấu hôn của người đàn ông khác, em cảm thấy em như vậy, em còn tư cách nói nữa sao?" Vẻ mặt Hàn Đông Liệt đột nhiên trở nên giận dữ, vừa nghĩ tới vết hôn trên người của cô, vừa nghĩ tới người đàn ông kia đã đụng vào cô, hăn liền tức giận muốn giết người.

Không thể để chuyện như vậy xảy ra được, hăn muốn cô làm vợ sắp cưới của hăn, hăn muốn cho toàn thế giới này biết, người phụ nữ này, là vợ của hăn – Hàn Đông Liệt.

Ai cũng không thể động vào!

Âu Thiển Thiển sốt ruột, cầm lấy cánh tay hăn nói "Nhưng lúc chúng ta kết hôn, rõ ràng anh đã đồng ý với tôi, tại sao anh lại có thể."

"Bây giờ tôi đổi ý rồi, em cũng đã là người phụ nữ của tôi rồi, cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa!" Lúc đầu, hắn đã đồng ý với cô, bởi vì cô lấy thân phận của Âu Thiển Thiển cùng hắn ký thỏa thuận, nhưng thật sự là hắn muốn cô thừa nhận mình là Âu Tiểu Thiển, đến khi tuyên bố, vợ của hắn là Âu Tiểu Thiển.

Nhưng bây giờ quá gấp gáp, hắn đã không đợi được tới lúc cô trở về thân phận ban đầu.

"Hàn Đông Liệt!" Âu Thiển Thiển tức giận nhìn hắn chăm chăm.

"Không cần nói nữa, tôi đã quyết định! Vị trí 'phu nhân nhà họ Hàn' này, đó là của em rồi!" Hàn Đông Liệt đã có kết quả, lập tức lấy điện thoại di động ra Thieenrchi Giang Minh Húc, sau đó hả hê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của Âu Thiển Thiển, nói trong điện thoại di động "Minh Húc, lập tức tung ra tin tức cho tôi, nói tôi cùng Âu Thiển Thiển đã trở thành vợ chồng từ lúc một tháng trước, phải nhanh, tôi muốn bằng tốc độ nhanh nhất cho toàn thế giới biết!"

Âu Thiển Thiển tức giận nhìn hắn, tuy nhiên cô không thể như đứa bé chạy đến ngăn lại, nếu quả như thật như những gì hắn nói, như vậy cô cũng chỉ có thể dùng một chiêu cuối cùng.

Đó chính là làm cho chị không nghe được tin tức này.

"Được rồi, anh muốn như thế nào, thì làm như vậy đi! Tôi đói bụng, tôi ra ngoài ăn điểm tâm trước!" Nói xong,

cô hốt hoảng đi ra khỏi phòng, chỉ sợ hắn sẽ bắt cô lại không để cho cô đi.

Nhìn bóng lưng vội vã của cô, Hàn Đông Liệt lo lắng cau mày. Cô lại ngoan ngoãn đồng ý? Cô lại muốn giở trò gì?

Âu Thiên Thiên chạy ra cửa phòng, vội vàng chạy đến lầu ba của biệt thự, bởi vì nơi này có rất ít người lui tới, cho nên cô yên tâm lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Three.

Điện thoại được kết nối, cô vội vàng vàng nói "Three, Hàn Đông Liệt đã đem tin tức chúng tôi kết hôn tung ra, anh phải giúp tôi giấu giếm a, ngàn vạn lần không thể để cho chị biết!"

"Bất luận như thế nào, nhất định không thể để cho chị biết. Được, cầu xin anh đấy !" Cô an tâm cúp điện thoại.

Quay đầu, thấy một cái màu đen kịt trước cửa phòng, chợt, cô nhớ lại Thừa Vũ đã nói cho cô một bí mật nhỏ:

Cô đã đi qua lầu ba của biệt thự nhà họ Hàn sao? Nghe nói ở bên trong lầu ba là trong phòng. Có một con nữ quý. Là Hàn Đông Liệt nuôi a!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cố Gắng Bình Tĩnh

Nữ quý?

Âu Thiển Thiển nghi ngờ đi đến trước cửa phòng, lấy tay nhẹ nhàng gõ một cái cửa, sau đó dựa tai vào trên cửa, gõ cửa lần nữa.

Lỗ tai nhạy bén lập tức nghe ra, phía sau cánh cửa này, còn có hai cánh cửa.

Cô khẽ nhăn đầu lông mày, quan sát cửa. Tự nhiên thiết trí ba cánh cửa, chỗ này rốt cuộc có cái gì đây? Nữ quý? Không thể nào đâu, trên cái thế giới này căn bản cũng không có quý, vậy nếu như không phải, Thừa Vũ muốn nói cho cô biết cái gì đây?

Không tự chủ, cô đưa tay hướng đến mã khóa cửa, vừa muốn phá giải, lại đột nhiên nghe được tiếng của Tuyết Nhi.

[dien.dan.le.quy.don.com]

"Cô đến đây làm gì?"

Âu Thiển Thiển thu tay lại, quay đầu nhìn về phía cô ấy đáp "Không có gì, chỉ muốn xem căn phòng này một chút mà thôi."

Tuyết Nhi nhìn thấy cô thì đã nổi giận, nhớ tới bộ dáng cô nằm trong ngực anh Đông Liệt, càng thêm tức giận sắp phát điên.

Dùng sức nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng nói "Cô không phải biết không? Đây là gian phòng riêng của anh Đông Liệt, không được hãn cho phép thì bất luận kẻ nào cũng đừng hòng đi vào!"

"Nơi này có cái gì quan trọng sao?" Âu Thiển Thiển dò xét.

"Tôi không biết, tôi cũng chưa vào đó!" Ánh mắt của Tuyết Nhi nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, nhớ lại mấy năm trước, cô tò mò muốn mở cái cửa này ra, tuy nhiên cô bị Hàn Đông Liệt hung hăng chửi rủa một trận, hơn nữa còn cảnh cáo cô, nếu như còn dám đến gần nơi này, sẽ không nhìn mặt cô nữa.

Rốt cuộc nơi này có thứ gì quan trọng, cô thật sự không nghĩ ra.

[editor.cua.rang.me]

Âu Thiển Thiển quan sát vẻ mặt bây giờ của Tuyết Nhi, xác định là cô ấy thật sự không biết, sau đó cười đi tới, cố ý đáp lời cô, nói "Tuyết Nhi, cô tin tưởng trên thế giới này có quỷ sao?"

"Không tin!" Cô không do dự mà trả lời.

"Hả? Nhưng gần đây vào buổi tối lúc ngủ, tôi luôn nghe thấy âm thanh kỳ quái, tôi nghi ngờ nơi này có quỷ!" Âu Thiển Thiển cố ý lập lại lời nói dối, dò xét xem cô có biết chuyện Thừa Vũ nói hay không.

Tuyết Nhi phiền não nhìn cô, lạnh lùng nói "Có phải thần kinh của Âu tiểu thư quá nhạy cảm hay không? Trước kia tôi ở đây, cho tới bây giờ cũng không nghe thấy âm thanh kỳ quái!"

"A, là như thế sao, có lẽ là tôi quá nhạy cảm!" Âu Thiển Thiển có chút thất vọng, thì ra là cô ấy cái gì cũng không biết.

Vừa đi, vừa quay đầu lại liếc mắt nhìn cánh cửa kia.

Nữ quý a. Thật rất muốn nhìn thấy !

Đi cùng Tuyết Nhi đến lầu hai, Âu Thiển Thiển vội có đến một phòng khác tắm rửa, thay một cái áo cao cổ, che vết hân trên cổ, sau đó đi trở về phòng của Hàn Đông Liệt.

Vừa mới mở cửa, liền nhìn đến Tuyết Nhi ngồi ở bên giường, trên tay một bát cháo cùng cái muống, tỉ mỉ đút Hàn Đông Liệt ăn.

"Anh Đông Liệt, a. Ăn một muống nữa nha!" Cô dung giọng nói ngọt ngào nói với Hàn Đông Liệt, sau đó liếc mắt nhìn Âu Thiển Thiển cười nhạt, cố ý hất mày, cười hả hê.

Âu Thiển Thiển nhìn thấy cảnh này, trong lòng không kiềm chế được đau đớn, nhưng trên mặt không lộ ra bất kỳ vẻ kinh ngạc nào, bình tĩnh xoay người, muốn rời khỏi.

"Cô gái chết tiệt, không được đi!" Hàn Đông Liệt nhìn cô, gầm nhẹ ra lệnh

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chính Là Yêu Cô

Âu Thiển Thiển dừng bước lại, xoay người mỉm cười nói, "Có chuyện gì không?"

"Em muốn đi đâu?" Hãn hỏi.

"Đi làm!" Cô trả lời rất tự nhiên.

"Không cho phép đi!" Hàn Đông Liệt đột nhiên giận dữ.

Ngày hôm qua cũng trải qua chuyện như vậy, cô lại còn muốn đi làm? Chẳng lẽ không sợ người đàn ông kia càng thêm quá đáng sao? Xú nha đầu đáng chết này, tại sao luôn không nghe lời? không thể ngoan ngoãn sống ở bên cạnh hãn sao?

"Tôi muốn đi làm, đây là công việc của tôi !" Cô cố ý, không phải là không thể đi!

"Xú nha đầu, tùy hứng cũng nên có mức độ, đừng quên, tôi là cấp trên của em, hiện tại tôi nói cho em biết, bắt đầu từ bây giờ em bị tôi đuổi việc, không cần đi làm nữa Hơn nữa, nếu như em không muốn vừa ra khỏi cửa là bị ký giả bao vây, thì ngoan ngoãn ở nhà cho tôi, nghe rõ không?" Cô nói Hàn Đông Liệt lãnh khốc là rất đúng. Hãn vẫn luôn cứng chiu cô, mến yêu cô, nhưng cô đối với hãn luôn là cứng đối cứng, hãn nói hướng đông, cô sẽ đi hướng tây, làm ngược lời hãn nói.

Không thể dung túng cô, phải làm cho cô hoàn toàn nghe theo hẳn mới được.

Âu Thiển Thiển bình tĩnh nhìn hẳn, từ từ mở miệng nói, "Nếu Hàn tổng đã nói như vậy, vậy tôi sẽ ở nhà, nhưng tôi vô cùng xin lỗi nói cho anh biết, tôi nói nhà. Là Lam gia."

Cô nói xong, liền xoay người đi ra ngoài. Hồi tưởng lại ngày hôm qua trong ngực hẳn dịu dàng, cô sẽ tâm thần không yên, nếu như tiếp tục cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, cô sợ cô sẽ quản không được tim của mình. Người đàn ông này không phải là người cô có thể yêu. hẳn thuộc về chị !

"Xú nha đầu, em đứng lại đó cho tôi." Hàn Đông Liệt rống to ra lệnh, nhưng Âu Thiển Thiển vẫn sải bước rời đi.

"Xú nha đầu, tôi muốn em đứng lại đó cho tôi!" Lại một lần nữa rống to, hẳn bắt đầu nóng nảy, vội vàng đi xuống giường, nhưng chân bó thạch cao lại không nghe sai bảo, làm cho hẳn nặng nề rớt xuống đất.

"Anh Đông Liệt!" Tuyết Nhi gồi ở mép giường thấy hẳn ngã xuống, vội vàng kêu to ngồi xồm xuống | đỡ hẳn.

Âu Thiển Thiển nghe thấy, hai chân chợt dừng lại, nhưng chỉ một giây dừng lại, cô lại bước tiếp, càng nhanh chóng rời đi.

"Xú nha đầu, em đứng lại đó cho tôi, đứng lại ——" Hàn Đông Liệt rống to đứng lên, đang muốn đuổi theo, nhưng lại bị Tuyết Nhi dùng sức giữ lại.

"Anh Đông Liệt, chân của anh không thể đi bộ, anh nên nghỉ ngơi !" Tuyết Nhi khuyên hẳn.

"Buông tôi ra!"

"Em không thả, em không thả, em không hiểu, em cũng là phụ nữ như cô ấy, anh tại sao lại yêu cô ấy, coi như cô ấy từ khi vừa sanh ra đã là vị hôn thê của anh thì thế nào? Cô ta bỏ anh mười lăm năm, mười lăm năm này anh mỗi ngày đều suy nghĩ tới cô ấy, nhớ tới cô ấy, nhưng cô ấy có không? Anh đã bao giờ hỏi cô ấy xem cô ấy có từng nghĩ tới anh một ngày nào không?"

Lời Tuyết Nhi làm cho thân thể Hàn Đông Liệt đột nhiên cứng đờ, suy nghĩ chợt trở nên trống rỗng. Cái vấn đề này, hẳn vẫn luôn rất muốn hỏi, nhưng rồi lại không dám hỏi .

Mười lăm năm. Hơn năm ngàn ngày đêm. Em có từng nghĩ tới tôi từng giây từng phút không?

"Anh Đông Liệt một cô gái vô tình như vậy, anh không nên yêu cô ấy. Không đáng giá. Không đáng giá !" hai cánh tay Tuyết Nhi ôm chặt lấy hắn, muốn cho hắn cảm nhận được, mình mới là người có thể cả đời bên hắn.

Nhưng Hàn Đông Liệt lại kéo tay của cô ra, dùng âm thanh bi thương dịu dàng nói, "Không có biện pháp. Tôi chính là yêu cô ấy."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Ghen Tỵ Tức Giận

Chính là yêu cô ấy như vậy, mình cũng không cách nào khống chế tâm tình này, coi như là bị thương nặng, cũng sẽ không ngừng yêu cô.

"Anh Đông Liệt, anh mới vừa. Nói gì?" Tuyết Nhi giật mình nhìn hẳn, hoàn toàn không thể tin được câu kia là hẳn nói.

Cư nhiên hẳn nói yêu? Sao hẳn có thể dùng thanh âm như vậy, giọng nói như vậy? Lộ ra vẻ mặt thống khổ, là của anh Đông Liệt của cô sao? Là của một tổng giám đốc cuồng ngạo bá đạo băng sơn sao?

Toàn bộ lực chú ý của Hàn Đông Liệt đều bị hình ảnh Âu Thiển Thiển rời khỏi bệnh viện hấp dẫn, đã hoàn toàn không nghe được Tuyết Nhi nói gì, hẳn khập khểnh chạy ra ngoài, nhưng ra tới cửa thì phát hiện, đã không thấy bóng dáng Âu Thiển Thiển .

Tim bắt đầu đau đớn, càng lúc càng đau.

"Tiểu Thiển, tại sao. Em luôn muốn rời khỏi tôi?" Hẳn nhẹ giọng nỉ non, lòng như sắp sắp đứt ra.

Từ khi biết cô, cô liền ản núp hẳn, cách xa hẳn, bất kể hẳn làm gì, cho dù là ôm cô vào trong ngực thật chặt, nhưng vẫn cảm thấy cô cách rất xa mình.

"Anh Đông Liệt!"

"Thiếu gia!"

Tuyết Nhi cùng Lan Di cũng vội vã đã chạy tới, đỡ hấn.

"Lan Di, nhanh đi chuẩn bị xe!" Hàn Đông Liệt ra lệnh, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào phía trước.

Cô chạy một lần, hấn bắt cô một lần, cô chạy hai lần, hấn bắt hai lần, bất kể cô từ bên cạnh hấn chạy bao nhiêu lần, hấn đều phải cô bắt trở lại. Muốn từ bên cạnh hấn chạy trốn? Không thể nào, hấn tuyệt không cho phép, coi như là chân trời góc biển, hấn cũng phải đem trói cô trở lại.

Lan Di nhìn hấn, trên mặt lộ ra sự kinh hoàng, từ nhỏ nhìn hấn lớn lên, đây là lần đầu tiên thấy hấn chật vật lại phần nô như vậy. Khẩn trương bắt cánh tay của hấn, nói, "Thiếu gia, bây giờ cậu nên ở trên giường nghỉ ngơi thật tốt, không cần lo lắng, tôi sẽ tìm Thiếu phu nhân mang về."

"Đúng vậy, anh Đông Liệt, đi về nghỉ ngơi trước đi!" Tuyết Nhi nói tiếp.

"Tất cả im miệng cho tôi!" Hàn Đông Liệt rống to, dùng lực đem tay của hai người hất ra, hung hăng nói, "Chuyện của tôi, còn chưa tới phiên các người quản , nhanh đi chuẩn bị xe!"

Hai người bị sự phẫn nộ của hấn làm chấn động, trong nháy mắt sững sốt, nhưng Lan Di hoàn hồn, cúi đầu cứng nhắc nói, "Vâng, thiếu gia!"

Sau khi Lan Di đi, Tuyết Nhi chuyển từ kinh hoàng sang khổ sở, thấy người mình thương nhất vì một người con gái khác mà điên cuồng, cô cảm giác mình thống khổ muốn chết. Từ nhỏ hấn đối với cô vô cùng dịu dàng, hơn nữa vô cùng sủng ái cô , bây giờ lại đối xử với cô như vậy, tại sao?

Là người con gái kia, đều là lỗi của người con gái kia!

"Anh Đông Liệt, anh không thích Tuyết Nhi sao? Anh muốn bỏ lại Tuyết Nhi cùng người con gái kia ở một chỗ sao? Cô gái kia. So Tuyết Nhi ai quan trọng hơn?" Cô ghen ngào, dùng sức nhịn nước mắt, hỏi.

Cô gái kia vứt bỏ hẳn mười lăm năm, mà cô ở bên cạnh hẳn làm bạn mười lăm năm. Hẳn thật tuyệt tình như thế, không để ý cô?

Ánh mắt Hàn Đông Liệt lạnh như băng nhìn cô rơi nước mắt , vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, nhẹ nhàng nói, "Tuyệt Nhi, em vĩnh viễn là người tôi thích nhất. em gái!"

Em gái?

"A." Tuyệt Nhi rơi lệ mà cười, hai mắt thật to lộ ra ghen tỵ tức giận, dùng sức gạt tay hẳn đang vuốt ve mặt mình, sau đó hất đầu đi ra khỏi biệt thự Hàn gia

Cô đi xuyên qua dòng người không ngừng chuyển động trên đường cái, lấy điện thoại di động ra bấm số Lôi Minh, trong điện thoại di động cô tức giận gầm nhẹ, "Tôi không bao giờ ... muốn gặp cô ta nữa, tôi muốn cô ta chết, tôi muốn cô ta chết ngay bây giờ ——"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tâm Hấn Đau Nhói

Biệt thự Lam gia

"Thiên Thiên? Em tại sao lại đột nhiên trở lại? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Three hơi kinh ngạc nhìn cô, nhớ tới mấy giờ trước cô vội vã gọi điện thoại, mà bây giờ lại đứng ở trước mặt hẳn, là chuyện bại lộ rồi sao? Hay lại xảy ra chuyện gì?

Âu Thiên Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, nặn ra nụ cười nói, "Chuyện gì cũng không phát sinh, tôi chỉ là muốn trở lại ở một thời gian ngắn."

Chờ Hàn Đông Liệt lành lại, sau đó nhanh lên một chút để cho mình mang thai, nhanh lên một chút hoàn thành nhiệm vụ, nhanh lên một chút hoàn thành tâm nguyện của chị, cuối cùng hoàn toàn rời khỏi người đàn ông này. Vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại.

Dùng tay của mình đặt lên tim của mình, cái loại đau đớn đó, cảm giác ấm áp đó vẫn bồi hồi ở tim của cô.

Three thấy vẻ mặt cô khác thường, không khỏi hỏi, "Thiên Thiên, em không phải là. Yêu hẳn rồi chứ?"

Cái loại vẻ mặt đó chỉ có thể xuất hiện khi yêu, điều đó sẽ làm cho hẳn nhìn thấu lòng của cô!

"Không, tôi không có!" Cô hốt hoảng phủ định!

"Thiên Thiên, em."

"Không nên nói nữa, tôi nói không có là không có, loại tình yêu này.
. Tôi đã vứt bỏ!" Năm năm trước khi người đàn ông kia phản bội cô, cô cũng đã không tin tưởng tình yêu nữa .

"Chuyện tôi muốn anh làm, đã làm xong chưa?" Cô đột nhiên nói sang chuyện khác hỏi.

Vẻ mặt Three có chút tối tăm, trả lời, "Rồi, đã cũng sắp xếp xong xuôi!"

"Vậy thì tốt! Tôi mệt mỏi, tôi đi nghỉ ngơi một chút, nếu như có người tìm tôi, nói tôi không muốn gặp hẳn, để cho hẳn đi!" Cô lạnh lùng bỏ lại những lời này, sau đó sải bước đi về phía cửa thang lầu.

Nhưng chân mới vừa bước lên thang lầu, lại đột nhiên thu hồi, quay đầu nhìn về phía Three, chậm rãi mở miệng, nhẹ nhàng nói, "Three, cảm ơn anh!"

Nhiều năm như vậy vẫn chịu nhịn tính khí bốc đồng của cô, luôn bảo vệ cô khi cô bị khinh bỉ, cũng đồng thời giúp cô tránh gió bão, dù cô xảy ra chuyện gì, hẳn cũng sẽ dịu dàng an ủi cô, ở bên cô. Đối với tâm tư của hẳn, cô không phải là không hiểu, chẳng qua là. Cô không có tư cách tiếp nhận một trái tim tốt đẹp không tỳ vết như vậy.

Hai mắt Three âm đạm bị lời nói của cô thấp sáng, lần nữa khôi phục vẻ mặt dịu dàng, mỉm cười nhìn cô, nhu nhu nói, "Không cần khách khí, chúng ta. Là bạn tốt mà!"

Đau lòng!"Bạn tốt" ba chữ này, đau nhói tim của hẳn. Nhưng là vì để cho cô không có gánh nặng, hẳn đau nữa cũng không sao.

Âu Thiên Thiên mỉm cười quay đầu, đang muốn đi lên, nhưng lại nghe thấy giọng nói hốt hoảng của người giúp việc.

"Thiếu gia, ngoài cửa có hai người muốn gặp tiểu thư!"

Hai người? Âu Thiên Thiên nghi ngờ nhíu mày, hai người? Nếu như một là Hàn Đông Liệt, vậy người kia là ai? Minh Húc? Tuyết Nhi?

"Hai người? Là ai?" Three cũng nghi ngờ hỏi.

Người giúp việc hơi cúi đầu, cung kính trả lời, "Một là tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị, Hàn Đông Liệt, một người khác là đại diện tổng giám đốc của Hàn thị. Lôi Minh!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Đánh Mất Tim

Cái gì? Hai người bọn họ tại sao lại cùng tới?

Âu Thiển Thiển lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, tâm bắt đầu bất an. Không thể để cho hai người bọn họ ở chung một chỗ, Lôi Minh quá nguy hiểm, mà với cái tính khí nóng nảy của Hàn Đông Liệt, càng sẽ không cẩn thận, sẽ kích thích Lôi Minh muốn giết người. Thật là quá tệ, cô cứ nhiên chỉ lo mình, hoàn toàn quên mất sự an toàn của Hàn Đông Liệt

Three đi tới bên cạnh cô, đặt tay của mình lên bả vai của cô, dịu dàng nói, "Đừng lo lắng, không có việc gì, em đi nghỉ ngơi đi, tôi sẽ ứng phó hai người bọn họ!"

Âu Thiển Thiển nhìn hẩn dịu dàng, khe khẽ gật đầu, "Dạ!"

Mấy phút sau, trong đại sảnh ba người đàn ông ngồi ưu nhã. Trên mặt của mỗi người đều có những vẻ mặt khác nhau, nhưng điều duy nhất giống nhau là, trong ánh mắt mỗi người đều giấu giếm sát khí.

"Hôm nay hai vị đột nhiên viếng thăm? Là có chuyện quan trọng sao?"
Three làm chủ nhân, rất lễ phép mở miệng trước.

"Đến tìm người!"

"Đến tìm người!"

Hàn Đông Liệt cùng Lôi Minh rất ăn ý trăm miệng một lời. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều là vẻ khinh thường.

Three nhìn hai người bọn họ, mỉm cười nói, "Thật xin lỗi, Thiển Thiển nói, cô ấy không muốn gặp hai người, mời trở về đi!"

Hàn Đông Liệt cũng không để ý tới lời của Three, mà hướng về Lôi Minh, xoi mói nói, "Lôi tổng, cái chức đại diện Tổng giám đốc này thật là nhàn nhã a, còn có thời gian ra ngoài tìm người, xem ra tôi phải suy tính một chút, có hay không nên trừ tiền công!"

"A." Lôi Minh khinh miệt hừ lạnh một tiếng, nói, "Không sao, coi như anh đuổi việc tôi ngay bây giờ cũng không sao, dù sao công việc cũng không thích hợp với tôi!"

"Nếu biết không thích hợp, nên tự giác rút lui nhanh một chút, bất kể là công việc, hay là tình cảm, Lôi tổng anh cũng nên học tính tự giác một chút!" lời nói Hàn Đông Liệt đem mùi thuốc súng giữa hai người tăng thêm.

Mắt Lôi Minh lạnh lẽo nhìn hăn, cười tà nói, "Vậy thì thật là xin lỗi, con người của tôi chính là không hiểu được cái gì gọi là tự giác. Tôi chính là một người như vậy, nếu như không chiếm được, thà tự tay tôi hủy diệt, chứ không để cho người khác lấy được!"

Three nhìn hai người ‘ tranh giành người yêu ’, không nhịn được mở miệng nói, "Nếu như hai vị muốn gây gỗ, xin mời tìm một chỗ khác!"

"Gọi cô ấy ra ngoài, tôi muốn gặp cô ấy!"

"Gọi cô ấy ra ngoài, tôi muốn gặp cô ấy!"

Lại một lần nữa, hai người ăn ý trăm miệng một lời. Nhưng đột nhiên, hai người từ ghế sa lon đứng lên, bốn mắt nhìn nhau, tức giận nhìn nhau, thật giống như một giây kế tiếp hai người sẽ đánh nhau.

Nhưng là âm thầm, ánh mắt chết chóc của Lôi Minh hơi nheo lại, tay từ từ đưa về phía sau người, vừa định hành động, thì nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

"Đủ rồi, hai người!"

Âu Thiên Thiên từ cầu thang bước ra, thật ra thì cô vẫn luôn đứng ở sau thang lầu nhìn bọn họ, mà Lôi Minh vừa mới có một động tác nhỏ muốn rút súng ra, cô đã nhìn thấy, cho nên mới xuất hiện.

Cô sai lầm rồi sao? Cô không nên trở lại Lam gia? Nhưng nếu như tiếp tục ở cùng Hàn Đông Liệt, cô sợ mình sẽ đánh mất tim của mình.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tôi Sẽ Chờ

Ba người đàn ông cùng nhìn về phía Âu Thiên Thiên, đồng thời ánh mắt của họ cũng trở lên dụi dụi.

Âu Thiên Thiên đi tới trước mặt họ, hơi hốt hoảng nói: “Lôi Minh, anh tìm tôi có việc sao?”

Hàn Đông Liệt rõ ràng là có vấn đề, cô không hiểu tại sao Lôi Minh trở lại? Hẳn tìm cô có chuyện gì?

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cô!” Tâm mắt Lôi Minh nhìn chăm chăm cô, giống như nơi này chỉ có hai người bọn họ.

“Được, vừa lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với anh!” Âu Thiên Thiên nói xong xoay người! Từ lúc đến, cô cũng không nhìn Hàn Đông Liệt một lần, cố ý tránh ánh mắt hắn, Bởi vì chỉ cần nhìn vào ánh mắt hắn, lòng cô sẽ nháy lên!

Hai người vừa đi được ba bước, liền nghe được âm thanh nóng nảy của Hàn Đông Liệt :” Đứng lại cho tôi, ai cho phép hai người có thể nói chuyện riêng?”

Cô gái chết tiệt, thậm chí không thèm nhìn hắn, hơn nữa ngay trước mặt hắn nói muốn cùng người đàn ông khác nói chuyện riêng? Rõ ràng là cô cố ý? Rõ ràng là cô muốn chọc giận hắn?

Tâm tình không khống chế được sắp bùng nổ, hấn quên cái chân đau đón bước nhanh hai bước, một tay bắt lấy tay cô, hung hăng nói: “Cùng tôi đi về!”

Âu Thiên Thiên bị hấn tóm, ánh mắt cùng hấn đối đầu, trong nháy mắt, trái tim đang đập bình ổn bắt đầu loạn nhịp. [CuaDĐLQĐ]

Cô sợ hãi quay mặt, kiềm chế giọng nói của mình: “Anh buông tay ra, tôi không muốn đi về với anh.”

“Cô là vợ của tôi, mọi việc đều phải nghe theo tôi, tôi muốn cô trở về, cô nhất định phải về!” Hàn Đông Liệt ngang ngược nói, thô lỗ lôi kéo cô đi.

Không đợi bước đi, tay kia của Âu Thiên Thiên đã bị Lôi Minh bắt lấy, lạnh lùng nói “Buông tay, cô ấy nói không muốn đi theo anh!”

Hàn Đông Liệt quay đầu lại, tức giận nhìn Lôi Minh nói “Đây là chuyện vợ chồng tôi, không tới lượt anh nhúng tay, mau bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra.”

“Tôi không buông thì sao?” Lôi Minh dùng sức kéo Âu Thiên Thiên về phía mình.

Hàn Đông Liệt cũng dùng hết sức để kéo Âu Thiên Thiên về bên cạnh mình.

Bị hai người đàn ông kéo đi kéo lại, hai tay Âu Thiên Thiên đau đớn như sắp bị xé rời. Bỗng nhiên, cô mãnh liệt hít một hơi, đang định dùng sức hét lên nhưng đúng lúc đó, Three đang đứng một bên đã hét trước rồi.

“Hai người mau thả tay ra, không thấy cô ấy đau lắm sao?”

Lời nói của Three khiến hai người đang phấn nộ trong nháy mắt bình thường trở lại, nhìn thấy vẻ mặt Âu Thiên Thiên thống khổ, hai người

không khỏi cùng nhau buông lỏng tay, mà Âu Thiển Thiển đột nhiên bị buông tay hoảng hốt ngã về phía sau vài bước, may mắn được Three vững vàng ôm lấy.

“Không sao chứ?” Three nhíu mày lo lắng hỏi, cầm lấy tay cô kiểm tra.

“Dạ, không sao!” Âu Thiển Thiển trả lời, ngửa đầu thản nhiên cười.

Đông Hàn Liệt cùng Lôi Minh nhìn thấy bộ dáng hai người kia thân mật trong lòng như có lửa nhưng lại cảm thấy xấu hổ. Hai người đều giống nhau, từ trước tới giờ đều nghĩ phải làm sao để cô cướp cô vào tay mình mà chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của cô.

“Thiển Thiển” Bỗng nhiên, Lôi Minh gọi, sau đó mang theo ánh mắt khác thường nhìn cô, lần đầu tiên nhẹ giọng nói “Ngày hôm qua, chuyện cô nói, tôi đồng ý, tôi sẽ chờ!”

Âu Thiển Thiển Kinh ngạc nhìn hắn, chuyện ngày hôm qua? Hắn nói thật sao.....

Cô nhớ lại: anh có thể chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ không? Chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, tôi sẽ đi theo anh, có thể gả cho anh, cũng có thể yêu anh cả đời, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, cái gì tôi cũng đáp ứng anh!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Khó Chịu

Âu Thiển Thiển giật mình nhìn hẳn, hỏi lại: “ Anh..... nói thật sao?”

“Tôi khi nào đã lừa cô?” Lôi Minh hỏi ngược lại.

Tâm trạng Âu Thiển Thiển luôn luôn thấp thỏm rớt cục buông lỏng, thật tốt quá, rớt cục có thể an tâm rồi. Hẳn chưa từng lừa cô, hẳn nói nhất định là thật.

Nhưngcảm giác mất mát đang hiện trong lòng cô.

“Các người đang nói cái gì? Anh đồng ý cái gì? Lại muốn chờ cái gì? Hôm qua rớt cục xảy ra chuyện gì?” Hàn Đông Liệt không kiềm được tò mò, một mạch đem toàn bộ vấn đề hỏi ra. [truyen.duoc.edit.tai.DĐLQĐ]

Âu Thiển Thiển cúi đầu không đáp. Mà Lôi Minh lại nhìn cô, cười tà nói: “Đây là giao hẹn của chúng tôi, anh không cần biết!”

Hàn Đông Liệt đem vẻ mặt phẫn nộ giấu đi, đi tới trước mặt Lôi Minh, khước miệng nhắc lên khinh miệt , cười nói: “Tôi hiện tại dùng thân phận chồng cô ấy, trình trọng nhắc nhở anh cách xa vợ tôi ra một chút, chỉ cần tôi còn đây thì đời này anh đừng nghĩ đem chú ý đặt lên cô ấy.”

Hung hăng lên tiếng, sau đó thoáng cái chuyển mắt nhìn sang Three đứng bên cạnh Âu Thiển Thiển ám chỉ rằng người cũng giống như hẳn.

“Vợ, cần phải đi!” Hấn nói chuyện cường thế, lần nữa cầm tay Âu Thiển Thiển đi hướng ra cửa.

Lần này, Three cùng Lôi Minh đều không có cản trở, chỉ đứng tại chỗ nhìn hai người bọn họ. Đợi sau khi họ đi khỏi đây, Three mở miệng lần nữa nói: “Vì sao không cản hấn?”

Điều này không giống tác phong của Lôi Minh, không thể ngờ là trơ mắt nhìn thẳng đàn ông khác đem người phụ nữ mình yêu thích cướp đi.

Lôi Minh nghiêng đầu nhìn hấn, quý dị cười nói: “Tôi đáp ứng Thiển Thiển rồi, tôi sẽ chờ cô ấy!”

“Chờ cô ấy làm cái gì? Hai người các người giao hẹn cái gì?”

“A.....” Lôi Minh khe khẽ cười, nói tiếp: “Này..... Cùng cậu có liên quan sao?”

Khi nói chuyện, vẻ mặt hấn thông dong nhưng hai tay lại nắm lại gắt gao thành nắm đấm.

Thật là nực cười, hấn- Lôi Minh không thể ngờ sẽ lại yếu đuối về một mặt- chờ đợi? Đây căn bản không phải là phong cách của hấn nhưng khi nhìn tới nước mắt của cô lưu lại thì hấn đột nhiên muốn thử dịu dàng đối với cô một chút.

Quay đầu lại lần nữa nhìn về phía bóng dáng cô biến mất phía cửa, trong lòng hung hăng mắng: Thực khó chịu!

Âu Thiển Thiển bị Hàn Đông Liệt kéo tới ngoài biệt thự, cô cố sức giãy dụa, gào to: “Hàn Đông Liệt, anh thả tôi ra, anh là tên hỗn đản này, anh mau thả tôi ra! Tôi nói tôi không quay về, tôi không muốn quay về với anh!”

Phòng tuyến cuối cùng của cô, cô không muốn bị hãn phá giải. Ở trên thế giới này, ai cũng có thể yêu, nhưng chỉ có hãn là không được.

"Hàn Đông Liệt, anh mau buông ra."

"Cô gái chết tiệt, em câm miệng cho tôi, còn dám nói thêm một câu, tôi sẽ đánh em!" Miệng hãn không ngừng hàm hừ, tiếp tục mạnh mẽ lôi cô đi.

Nhớ tới chuyện mới vừa rồi, hãn liền nổi giận, vô cùng nổi giận, tức giận muốn đánh người, thậm chí có giết người.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Chăm Sóc Cả Đời

Đánh? Người đàn ông này dám đánh phụ nữ?

Nhất thời, Âu Thiển Thiển to gan mở miệng, nhìn hăn quát "Khốn kiếp, khốn kiếp, Hàn Đông Liệt, anh mau buông tôi ra, tôi không trở về với anh, không trở về với anh, thật sự là không muốn trở về với anh. Như thế nào? Tôi không ngừng nói một câu, còn nói rất nhiều câu. Anh đánh tôi à? Đánh à!"

Vừa dứt lời, Hàn Đông Liệt đột nhiên dừng bước, sau đó xoay người tức giận nhìn cô.

Bị hăn nhìn như vậy, trong lòng Âu Thiển Thiển lại một lần nữa lo lắng loạn nhịp, càng lúc càng nhanh!

"Anh. anh định làm gì?" Chẳng lẽ đánh cô thật sao?

"Cô gái chết tiệt, nhìn thấy tôi tức giận thì em rất vui phải không? Ở đó cố ý cùng hai người đàn ông thân mật, để cho tôi ghen phải không? Người muốn thấy dáng vẻ tôi tức giận điên cuồng sao?" Hăn ác ngoan ngoan nói xong, đi tới trước mặt cô, đứng thật gần cô.

Âu Thiển Thiển bị dọa sợ lui về phía sau, mà Hàn Đông Liệt lại đột nhiên đưa tay bắt lấy cô lần nữa kéo về trước mặt mình, hai mắt tức giận chăm chú nhìn cô chăm chăm, lần nữa hung hăng nói "Cô gái chết tiệt, hiện tại tôi thật muốn giết em!"

Đã không nghĩ ra từ ngữ nào để biểu đạt tâm tình bây giờ của mình, hơn đã không nghĩ ra phương pháp gì mới có thể làm cho cô ở lại bên cạnh mình, thật rất muốn giết cô gái đáng chết này.

Âu Thiển Thiển bị hấn hù dọa, muốn lui về phía sau muốn trốn thoát, tuy nhiên cô không có cách nào nhúc nhích. Ánh mắt của hấn rõ ràng là như thế hung ác, nhưng cô vẫn cảm thấy. Rất đẹp, rất mê người!

"Tôi."

Cô vừa mở miệng, liền bị Hàn Đông Liệt che lại, hấn dùng sức hôn môi cô, không chút kiêng kỵ ở trong miệng của cô hoành hành, đem lấy tất cả tức giận của mình trừng phạt bằng nụ hôn, không ngừng, không ngừng hôn cô.

Âu Thiển Thiển bị hấn bá đạo hôn làm cô chấn động, không ngờ hấn lại đột nhiên hôn cô, càng không nghĩ tới cả lại là hôn điên cuồng như vậy. Có chút đau, có chút khổ sở, có chút máu chảy ra, tuy nhiên hấn lại không để cho cô suy nghĩ nữa.

"Tiểu Thiển." Hấn hôn cô, nhẹ giọng ní non, từ từ bá đạo chuyển thành nụ hôn nóng bỏng dịu dàng, không hề dùng sức nữa, không hề điên cuồng nữa, chỉ là muốn cùng cô quấn lấy.

"Ừm." Đột nhiên, ở thời khắc tình cảm đậm đà, Hàn Đông Liệt nhú chặt chân mày, mặt khổ sở ngưng nụ hôn này.

"Anh? Anh làm sao vậy?" Âu Thiển Thiển nhìn thấy bộ dạng của hấn, lo lắng hỏi.

"Đau!" Hàn Đông Liệt ngồi xổm xuống, đôi tay nắm chân phải của mình.

Trong nháy mắt, Âu Thiển Thiển quên mất hấn vừa mới hôn mình, quên mất sự tức giận của mình. Tất cả đều quên, chỉ là lo lắng nhìn hấn

nói, "Anh là tên ngốc, tôi đã nói với anh biết bao nhiêu lần, phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi, anh lại Anh thật không muốn chân lạnh lặn sao? Muốn trở thành người què sao?"

"Nếu như tôi thành người què thật, em sẽ chăm sóc tôi cả đời sao?" Hai mắt Hàn Đông Liệt nhìn cô, tay gặt gao nắm lấy tay của cô.

"Tôi." Âu Thiển Thiển kéo dài giọng nói, lại chần chừ không đáp! !

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bà Tô Ấy Náy

‘ Tôi sẽ chiều cố anh, nhưng không phải là cả đời, bởi vì tôi đã đồng ý với chị sẽ chiều cố anh! ’ lời như vậy, cô không thể nói.

‘ Tôi muốn chiều cố anh cả đời, bởi vì thật là tốt vì tôi cũng thích anh! ’ lời như vậy, cô cũng không thể nói.

Cho nên, cô chỉ có thể trầm mặc.

Hàn Đông Liệt mong đợi nhìn cô, nhưng đáp lại là sự trầm mặc, đau lòng mở miệng, hung tợn nói, " Xú nha đầu nhẩn tâm!" Ngay cả lừa gạt hẳn cũng không chịu sao?

Âu Thiển Thiển ngồi xổm xuống, đỡ hẳn dậy, " Nhanh lên một chút chúng ta đi bệnh viện đi!"

Bị cô đỡ , tay khoác lên bả vai của cô, sau đó ôm cô thật chặt, cảm thụ nhiệt độ của cô, cảm thụ sự quan tâm của cô, rõ ràng là gần như vậy, nhưng không cảm giác được lòng của cô!

Đỡ hẳn đến chiếc xe cao cấp, sau đó cô cẩn thận đỡ hẳn vào chỗ ngồi phía sau xe, không muốn đi cùng hẳn, tính toán tách ra, nhưng Hàn Đông Liệt nắm chặt tay cô, chẳng những không chịu buông ra, còn dùng lực túm cô vào trong xe, ôm cả người cô vào ngực thật chặt, sau đó ra lệnh cho tài xế nói, "Lái xe, trở về Hàn gia!"

"Cái gì? Hàn Đông Liệt, anh buông tôi ra, tôi không muốn trở về với anh, hơn nữa bây giờ anh không nên về nhà, đi bệnh viện. Tài xế, xin lái đến bệnh viện gần đây !" Âu Thiển Thiển gấp gáp nói.

Hàn Đông Liệt hơi cười một tiếng, hôn nhẹ gương mặt cô, nói, "Tôi mới vừa lừa em thôi, chân của tôi vốn là không có sao!"

"Anh. Anh gạt tôi?"

"Không sai, nếu như không làm như vậy, làm sao tôi có thể lôi em lên xe? Tôi đã nói rồi, không cho phép em trốn, coi như em trốn cũng trốn không thoát bàn tay của tôi đâu!"

"Hàn Đông Liệt, anh buông tôi ra!" Âu Thiển Thiển tức giận.

Hàn Đông Liệt bắt bắt lấy bàn tay cô, lần nữa ra lệnh tài xế, "Lái xe!"

Bị lừa gạt trở về Hàn gia, Âu Thiển Thiển tức giận trở về phòng của mình, đóng chặt cửa, không cho ai vào, liên tiếp rất nhiều ngày, cô và hãn chiến tranh lạnh.

Mà Tuyết Nhi vẫn giống trước kia, mỗi ngày đều sẽ tới gặp hãn, thậm chí có lúc còn ở lại đây. Nhưng mỗi khi Âu Thiển Thiển gặp cô, ánh mắt của cô chính là chán ghét, so trước kia còn nghiêm trọng hơn.

Một tháng sau, Âu Thiển Thiển theo thói quen ngồi ở bên cạnh cửa sổ, nhìn trời chiều, cái loại ấm áp của anh mặt trời chiếu xuống đất, làm cho cô lạnh như băng tâm cũng hơi có chút ấm áp.

"Xú nha đầu, em tức giận đủ rồi chứ!"

Thanh âm Hàn Đông Liệt trầm thấp mang theo vị chua nhàn nhạt từ phía sau cô vang lên, Âu Thiển Thiển sau khi nghe, cố ý làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, hoàn toàn không thấy hãn.

Hàn Đông Liệt nhíu lông mày, từng bước từng bước đi về phía cô, lúc này chân hần cũng đã tốt lên nhiều rồi, cho nên đi lại bình thường, rất tiêu sái đẹp trai.

Bước chân dừng ở phía sau cô, đưa hai tay cô ôm từ phía sau, môi thân mật gần sát bên tai của cô, nhỏ giọng nói, "vợ, để tỏ lòng áy náy của tôi, chúng ta tới tạo con đi?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Xin Hãy Nhớ Tôi

Âu Thiển Thiển đột nhiên cả kinh, mặt đỏ bừng, lúng túng nói, "Anh, anh, anh nói cái gì?"

Hàn Đông Liệt buộc chặt hai tay, ôm cô chặt hơn, lần nữa ở bên tai của cô nói, "Em không phải là vẫn luôn muốn có con sao? Hiện tại chân của tôi đã tốt lắm, cũng nên tạo một đứa con đi!"

Nhấn nạy suốt một tháng, ngay cả ôm cũng không có ôm cô một cái, mỗi ngày đều ần núp, có lúc cả ngày ngay cả mặt cũng không thấy được, thật vất vả đợi đến khi chân tốt lên, cũng nên điều chỉnh quan hệ của bọn họ một chút!

Cô là vợ của hắn, là vợ của Hàn Đông Liệt.

"Hàn. Hàn Đông Liệt!" Âu Thiển Thiển xấu hổ hơi nghiêng đầu, muốn né tránh môi của hắn, "Anh không phải là nói đùa chứ?"

Hắn cư nhiên sẽ nói ra lời như thế? Hắn không phải là vẫn luôn không muốn để cho cô có con sao? Hắn đây là thế nào?

Môi Hàn Đông Liệt nóng bỏng dán lên cổ trắng nõn của cô, nhẹ nhàng hôn, nói, "Tôi không nói giỡn, tôi là nghiêm túc."

"Nhưng là, anh không phải là. Không muốn có con sao?" Cô vừa tránh né vừa hỏi, nhưng vẫn trốn không thoát nụ hôn của hắn.

Bàn tay Hàn Đông Liệt chu du trước ngực cô, triền miên nói, "Tôi đã thay đổi chủ ý. Thật ra thì có một đứa con cũng không tồi!"

Sinh con là nhiệm vụ của cô, nhưng là một người mẹ, cô sẽ không quan tâm con của mình sao? Đứa con kia, không chỉ là nhiệm vụ, cũng là sự ràng buộc.

Hắn muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc cô sẽ vì đứa con mà ở lại.

"Hàn Đông Liệt, anh không nên như vậy. Chờ một chút!"

Âu Thiển Thiển kháng cự làm cho thân thể của hắn chột nóng lên, dùng sức ấn bả vai của cô, để cho cô xoay người đối mặt với hắn, hai mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm cô, nói, "Em còn muốn chờ sao? Bỏ lỡ cơ hội này, có lẽ tôi sẽ thay đổi chủ ý, em không muốn có con sao? Vậy thì em."

Ánh mắt của hắn trong nháy mắt toát ra bi thương, dè dặt nói, "Ghét tôi chạm vào em?"

"Không ——" ý thức tình thế cấp bách, cô thốt lên.

Cô nhanh chóng che miệng mình, cũng đã không còn kịp rồi, không nên nói ra những lời thật lòng, nhưng lại gấp vội vã nói ra.

Hàn Đông Liệt nghe thấy một chữ đó, thấy vẻ mặt cô vào giờ phút này, vui sướng trong lòng giống như hồng thủy không ngừng đánh tới. Hai tay lần nữa ôm lấy cô, vội vàng hôn lên môi của cô.

"Không muốn. Không." Âu Thiển Thiển không minh bạch cự tuyệt, nhưng sự cự tuyệt yếu ớt cũng đang bị nụ hôn của hắn từ từ lấn át. Biến mất!

Lần này, có thể thuận lợi có được đứa bé sao? Nếu như còn không được, như vậy cô còn phải tiếp nhận lần sau, tiếp tục nữa sao? Cùng hắn ở chung

một chỗ, mình sẽ thay đổi, sẽ càng ngày càng kỳ quái, cô sẽ không chế không được tim của mình

Nhưng nếu như lần này thuận lợi có con, như vậy cô sẽ phải rời đi? Không khỏi có loại cảm giác không thôi , không muốn rời đi, không muốn xa người đàn ông này.

Không thể không rời đi. Vì vậy người đàn ông này cô không thể yêu!

Âu Thiên Thiên nằm ở trên giường lớn, hai tay nhẹ đỡ mặt hảnh, mặt hảnh thật đẹp, cười khổ mà nói, "Nếu như có một ngày tôi đột nhiên biến mất. xin hãy nhớ tôi. Được không?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Ngả Bài

Hàn Đông Liệt chống hai cánh tay, nhìn mặt cô nói, "Nếu như có thể quên, ngay từ mười lăm năm trước cũng đã quên rồi. . . . Cho nên tôi đã quyết định, sẽ không để cho em rời khỏi tôi, cho dù không chữa thủ đoạn nào, tôi cũng muốn giữ em lại bên cạnh tôi!"

Không dám nhìn ánh mắt kiên định của hắn, cô cau mày hai mắt nhắm lại, muốn khóc, lại không thể để cho hắn thấy nước mắt!

Cô nên làm cái gì bây giờ? Ai có thể nói cho cô biết?

Biệt thự Tư gia

Tuyết Nhi bày ra vẻ mặt tức giận, hai mắt nhìn người đối diện trên ghế salon, Lôi Minh. Cô khéo léo mở đôi môi, chất vấn, "Tại sao đến bây giờ còn không hạ thủ?"

Hai chân Lôi Minh bắt chéo, mặt hài hước nói, "Bởi vì không tìm được cơ hội thích hợp!"

"Anh ít kiểm soát đi, tôi thấy chính là anh không muốn giết cô ta. Bởi vì cô ta là vợ trước của anh, cho nên anh không hạ thủ được!" Tuyết Nhi đứng lên rống to, tức giận, thân thể khẽ run.

Tháng gần đây, Âu Thiên Thiên luôn cố ý trốn hắn, vốn đang mang theo một chút xíu hi vọng, có thể thừa cơ hội này để cho hắn thay lòng, nhưng

mỗi ngày thấy hắn nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô ta, có lúc hắn lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, mà ở khi ngủ, lại vẫn sẽ kêu tên của cô ta.

Không chịu được cuộc sống như thế nữa, mình thích người đàn ông mà trước mặt mình lại thể hiện tình cảm và sự thân thiết với người con gái khác

Không bao giờ ... muốn nhìn thấy người con gái kia, muốn cho cô ta biến mất khỏi thế giới này ngay lập tức.

Lôi Minh thấy cô bởi vì ghen tỵ mà mặt trở nên xấu xí, không khỏi lắc đầu nói, "Cô gái đáng thương!"

"Anh nói cái gì!" Tuyết Nhi tức giận nắm chặt quả đấm.

Lôi Minh không lo lắng đem chân để xuống, nhìn cô nói, "Tôi nói cô đáng thương, không chiếm tình yêu của một người đàn ông, chẳng lẽ không phải là cô gái đáng thương sao?"

Mặc dù ngoài miệng là đang nói cô, nhưng đồng thời ở trong lòng là nói mình: tôi cũng vậy là một người đàn ông đáng thương!

Từ lần đầu tiên tiếp nhận vụ, cho tới bây giờ chưa bao giờ thất bại, bất kể làm chuyện gì cuối cùng người thắng lợi nhất định sẽ là hắn, nhưng trước mặt cô, trong tình yêu, hắn lại nhiều lần bại trận, cho tới bây giờ cũng không thắng một lần!

Tình yêu là một thứ gì đó thật đáng ghét.

"Tôi đáng thương, tôi còn chưa buông tha, ai nói tôi không có được? Cuối cùng lấy được anh Đông Liệt nhất định là tôi! Là tôi!" Cô rống to, che dấu khủng hoảng trong lòng.

Lôi Minh đột nhiên đứng lên, chậm rãi bước tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, nói, "Vốn định trì hoãn mấy ngày, nhưng nhìn cô kiên cường như

vậy, xem ra là nên ngả bài với cô."

"Anh có ý gì?" Tuyết Nhi tò mò hỏi.

"Từ khi vừa mới bắt đầu tôi đã không muốn giúp cô giết Âu Thiên Thiên, mục tiêu của tôi là Hàn Đông Liệt, vừa mới bắt đầu người tôi muốn giết chính là Hàn Đông Liệt, nói như vậy cô đã hiểu chưa?"

"Cái gì, anh dám lừa gạt tôi? Anh lấy tiền của tôi, nhưng lại không thực hiện yêu cầu của tôi?" Hãn lại còn nói muốn giết anh Đông Liệt? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Nguy Rồi

"Yêu cầu?" Lôi Minh tà cười tà, "Không người nào có thể yêu cầu tôi làm gì hết, ở trên thế giới này, tất cả mọi người chỉ có thể cầu xin tôi!"

Tuyết Nhi kinh ngạc, hoảng hốt lui về phía sau mấy bước, Lôi Minh cười lần nữa đến gần, "Bất quá cô cũng không cần lo lắng, tôi cũng không muốn giết hẳn, bất quá, tôi muốn cảnh cáo cô. . . . Không được ra tay đối với Âu Thiển Thiển, nếu như cô ấy xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ tự tay giết cô, nếu không muốn chết, thì hãy an phận!"

Lôi Minh nói xong muốn xoay người rời đi, nhưng lại quay người lại nhìn cô, uy hiếp nói, "Quên nói cho cô biết, ở nơi này trong thời gian một tháng qua, tôi đã liên lạc với toàn bộ tổ chức sát thủ thế giới, bọn họ cũng đồng ý tôi. Sẽ không đáp ứng yêu cầu của cô!"

"Kiên nhẫn chờ đợi đi, Hàn Đông Liệt sẽ thuộc về cô!" Bỏ lại những lời này, hẳn sải bước đi ra khỏi nơi này.

Tuyết Nhi nhìn hẳn, chân mềm co quắp ngồi dưới đất.

Biệt thự Lam gia

"Thiếu gia, xe của cậu đã chuẩn bị, đây là chìa khóa!" Người giúp việc khom lưng đưa tay đem cái chìa khóa đưa cho hẳn.

Three cầm lấy chìa khóa xe, hai mắt dịu dàng trở nên sắc bén, lạnh lùng nói, "Tôi muốn đi ra ngoài một chút, có người tìm tôi thì nói tôi không có ở

đây, cũng không cần người ta chờ tôi."

"Vâng, thiếu gia!"

Three cầm chìa khóa đi ra khỏi biệt thự, hẩn mở cửa chiếc BMW , xe chạy thẳng tới bệnh viện Đà Loan. Đây là Âu Thiển Thiển nhờ cậy hẩn, mỗi chủ nhật phải đi bệnh viện gặp cô ấy, bởi vì cô sợ cô ấy sẽ cô đơn.

Chuyện giữa các cô hẩn chỉ biết một chút xíu, biết hai cô là chị em, biết chị của cô thích Hàn Đông Liệt, cũng chỉ có những thứ này, giữa các cô nhất định còn có lớn hơn bí mật, hẩn thật tò mò, nhưng lại không muốn đi do thám, bởi vì cái bí mật đó nhất định là sẽ làm cho người ta thống khổ, nếu không các cô cũng sẽ không như vậy.

Đến bệnh viện, đi vào phòng bệnh của cô, cô vẫn như trước kia nằm ở trên giường, hai mắt xinh đẹp rủ xuống nhìn cái rèm tuyết trắng, khuôn mặt u sầu mang theo sự hoài niệm, nồng nàn.

"Tiểu Thiển!" Three nhẹ nhàng kêu tên của cô.

Cô nghe thấy thanh âm, quay đầu nhìn về phía hẩn, khuôn mặt u sầu trong nháy mắt chuyển đổi, cho hẩn một mím cười nhu mì.

Three đi tới, ngồi ở trên ghế cạnh giường, dịu dàng cười nói, "Đang suy nghĩ gì đấy? Đang suy nghĩ về hẩn sao?"

Cô khe khẽ gật đầu, mím cười hạnh phúc.

Three giống như trước, từ từ kể chuyện Hàn Đông Liệt , cho cô biết chân của hẩn ta đã tốt lắm, đã có thể đi bộ bình thường, nói cho cô biết hẩn ta gần đây đã làm gì, ăn gì, cuối cùng ở nói cho cô biết chuyện của hẩn ta cùng Thiển Thiển.

Cô lẳng lặng nằm ở trên giường, mỉm cười nghe Three nói hết thảy, lời của hắn có lúc sẽ làm cô buồn cười, có lúc sẽ làm cô khẽ cau mày, có lúc sẽ làm cô lộ ra sự lo lắng, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không toát ra vẻ mặt thương tâm. Coi như là nghe được chuyện của hắn cùng Thiển Thiển, cô cũng cười, vẫn lẳng lặng nghe được hắn nói.

Chờ Three nói hết mọi chuyện, cô cầm bảng chữ cái đặt ở trên đùi chậm rãi ghi mấy chữ, " Cho tôi mượn điện thoại di động được không?"

"Điện thoại di động? cô muốn mượn điện thoại di động làm gì?" Three tò mò hỏi.

Cô đưa tay lên nữa, "Nhắn tin, muốn nói chuyện phiếm với Thiển Thiển!"

"À, là vậy à!" Three à một cái, đưa điện thoại di động cho cô, "Trước kia thế nào cũng không nghĩ tới biện pháp này, gửi nhắn tin cho cô ấy, cô ấy nhất định sẽ rất vui vẻ . Điện thoại này để lại cô, cô từ từ tán gẫu cùng cô ấy, tôi đi về trước!"

Cô khe khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Three sãi nước đi ra ngoài, ngồi vào trong xe, hắn chợt nhớ tới, điện thoại di động cũng có thể lên mạng , điện thoại di động cũng có thể xem tin tức .

Hắn cư nhiên lại không nhớ chuyện quan trọng như vậy! Nguy rồi, nếu để cho cô ấy nhìn thấy tin tức của Hàn Đông Liệt và Âu Thiển Thiển , vậy thì xong rồi!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thật Khó Chịu

Nhanh chóng xuống xe, cửa xe cũng không kịp đóng lại, chạy thật nhanh vào bệnh viện, Three thở hển hển chạy vào phòng bệnh, lúc đó trời đã tối rồi, hai mắt Âu Tiểu Thiển nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại di động, ánh mắt ngơ ngác trống rỗng có chút đáng sợ.

Thật ra thì cô cũng sớm đã đoán được sẽ có việc như vậy xảy ra, nếu không thì tại sao Three không để cho cô xem ti vi, không để cho cô đọc báo, cô lập cô với tất cả thông tin bên ngoài, chỉ là để cho cô nằm ở trên giường mỗi ngày, không ngừng nghỉ ngơi, mời y tá chăm sóc riêng cho cô, không để cho cô liên lạc với bất kì ai.

Chỉ là không ngờ. Lại xảy ra chuyện như vậy.

Kết hôn? Hai người bọn họ đã kết hôn rồi sao? Mặc dù có nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nhưng Thiển Thiển chưa có nói với cô nha?

Đây là. Lừa gạt sao? [DĐLQĐ]

Three đi tới bên giường bệnh, thấy trên màn hình điện thoại di động là trang tin tức, lo lắng hỏi cô "Tiểu Thiển, cô. Không có sao chứ?"

Cô để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn hẳn, cố gắng nặn ra nụ cười, nhưng nước mắt trong hốc mắt đang lóe lên. Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nở nụ cười, ý bảo: tôi không sao!

Three có chút hốt hoảng, cố gắng giải thích "Thật ra thì, Thiên Thiên cô ấy là bị. Thật ra thì cô ấy không muốn."

Hắn thở dài một hơi, không biết giải thích như thế nào, khi hắn nói "Thiên Thiên là bị ép " thì hắn chợt nghĩ đến Hàn Đông Liệt, đó là người mà cô thích nhất người, nếu như ở trước mặt cô nói lời như vậy, nhất định cô sẽ đau lòng?

Phải giải thích thế nào đây? Phải giải thích như thế nào mới có thể nói dối được đây?

"Việc này. Thật ra là bọn họ kết hôn giả, đó là giả, cho nên Thiên Thiên mới không nói với cô, cô ấy sợ cô sẽ hiểu lầm!" Tìm ra một lý do chẳng ra sao, cố gắng giả bộ nghiêm túc, muốn cho cô tin tưởng.
[truyen.duoc.edit.tai.DĐLQĐ]

Nhìn thấu hắn đang nói dối, nhìn thấu hắn đang hốt hoảng, cũng nhìn thấu hắn cố gắng, cô nhếch miệng lần nữa, hướng về phía hắn nhẹ nhàng cười một tiếng.

Three thấy cô cười, đột nhiên cả kinh. Rõ ràng là không tin, muốn hướng về phía cô cười, tại sao muốn nở nụ cười dịu dàng đối với cô?

Bối rối cúi đầu, hắn trầm trầm nói "Thật xin lỗi, tôi không nên nói dối để gạt, tôi sẽ lập tức liên lạc với Thiên Thiên, gọi cô ấy đến giải thích tất cả với cô, chỉ xin cô tin tưởng cô ấy, cô ấy sẽ không cướp đi người mà cô thích nhất!" Cho dù cô ấy thật sự yêu người đàn ông kia, cũng sẽ không cướp hắn đi, bởi vì ở trong lòng của cô ấy, người quan trọng nhất của cô ấy vẫn không thay đổi chính là chị của cô ấy.

Âu Tiểu Thiên cười yếu ớt, sau đó mệt mỏi ngửa về phía sau, nằm ở trên gối đầu mềm mại, nhắm hai mắt lại.

Thấy cô nhắm hai mắt lại, nét mặt Three lại lộ ra vẻ hốt hoảng, biểu hiện giống như cô gái này, càng trầm mặc thì càng hồng bét.

"Tôi. Đi về trước, cô nghỉ ngơi tốt, không nên suy nghĩ lung tung!" Hần nói xong, chần chừ nhìn cô một lúc, sau đó ở xoay người rời đi.

Âu Tiểu Thiên kéo chân đến đỉnh đầu, che kín mặt của mình, lúc này cô mới lộ ra nét mặt khổ sở, nước mắt đau lòng cũng nhịn không được nữa, từng giọt rồi từng giọt không ngừng rơi xuống.

Tâm trạng cô quá đau khổ, rất buồn bực, thật khó chịu.

Đầu càng ngày càng khó chịu. Thật khó chịu. Giống như sắp chết.

Anh Đông LiệtAnh Đông Liệt. Em đây. Anh Đông Liệt.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Buổi Sang Hạnh Phúc

Sáng sớm, ở biệt thự nhà họ Hàn

Âu Thiển Thiển nhíu mày, sau đó từ từ mở mắt, tối qua ngủ lúc nào cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ đau đớn trên thân thể cùng tâm hồn khổ sở.

Quay đầu nhìn Hàn Đông Liệt vẫn còn ngủ say, trong lòng có rất nhiều cảm giác.

Chợt, Hàn Đông Liệt ôm cô vào trong ngực, tựa đầu vào vai cô, nhắm mắt lại nỉ non mà nói "Bà xã. Bà xã."

Lời nói không minh bạch cộng thêm từng bước từng bước hôn không ngừng vào gò má cô.

"Hàn Đông Liệt, đã sáng rồi, nên rời giường, không cần ôm tôi nữa!" Âu Thiển Thiển lấy tay đẩy hẳn ra, nhưng hẳn lại một lần nữa ôm chặt cô.

Hắn hơi mở mắt một chút, lười biếng nói "Tôi không muốn thức, tôi buồn ngủ quá, tôi muốn ngủ ba ngày ba đêm, dĩ nhiên." Hắn tà tà cười một tiếng "Em cũng phải ngủ cùng với tôi!"

Cái gì? Ba ngày ba đêm? Một buổi tối thì thân thể của cô đã không chịu nổi, hẳn nói là ba ngày, chẳng phải là cô chết rồi sao? Người đàn ông này có phải hay không giả bộ cho thời gian quá lâu? Suy nghĩ kỹ một chút, Giang Minh Húc đã từng nói qua hẳn là xử nam, trời ạ, 27 năm không có gần gũi phụ nữ, chẳng lẽ là có quá nhiều hoài niệm?

Dùng sức đẩy hẳn ra, sau đó nhảy thật nhanh xuống giường, oán trách nói "Tôi mới không ở cùng anh, anh là heo sao? Lại muốn ngủ ba ngày? Nhưng tôi không rãnh cùng anh."

Hàn Đông Liệt nghiêng người nằm ở trên giường, sắc mặt tac mị nhìn cô nói "Bà xã, mặt của em đang đỏ, là em xấu hổ sao?"

"Cái Cái gì? Xấu. Xấu hổ? Tôi không có, chỉ là tôi cảm thấy rất nóng, cho nên mới đỏ mặt." Càng nói thì cô càng cảm giác mình có vấn đề, hơn nữa nhiệt độ trên mặt cũng càng ngày càng cao.

Trời ạ, cô là thế nào đây?

Hàn Đông Liệt nhìn dáng vẻ phòng bị của cô, trên khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc giống như là ăn mật.

"Anh không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi!" Âu Thiển Thiển đột nhiên rống to.

"Tại sao?" Hẳn hỏi.

"Không có lý do gì, chỉ là không cho phép nhìn." Cô trợn mắt rống to, nhưng vẫn không thể cho giấu dáng vẻ lúng túng, cô lập tức xoay người, vội vã nói "Tôi muốn đi rửa mặt, anh cũng mau rời giường đi!"

Nói xong, cô liền đi như chạy vào phòng tắm.

Hàn Đông Liệt nhìn bóng dáng của cô, đợi lúc cô đóng cửa, hẳn lật người nằm như chữ "đại" ở trên giường, hai mắt nhắm lại nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, cảm xúc của cô còn để lại trên thân thể của hẳn, nhưng đột nhiên hẳn nghĩ tới lời nói tối hôm qua của cô, không khỏi đột nhiên mở mắt thật to, nhìn trần nhà.

Nếu như có một ngày tôi đột nhiên biến mất Xin anh quên tôi.
. Được không?

Tại sao cô phải những lời như vậy? Cô sẽ phải rời đi sao? Bọn họ cũng đã có quan hệ như vậy, cô vẫn còn ý định muốn rời khỏi hắn sao? Tại sao? Là bởi vì nhiệm vụ sao? Nhưng nếu như chỉ là nhiệm vụ kia, cô cũng có thể đồng thời tiếp nhận hắn, làm vợ hắn, chẳng lẽ.

Là bởi vì. Âu Thiên Thiên thật sao?

Hắn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, trái tim bắt đầu lo lắng nhảy lên.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Điện Thoại Khẩn Cấp

Âu Thiển Thiển đứng trong phòng tắm, dùng nước lạnh đập không ngừng vào mặt của mình, làm nhiệt độ trên mặt từ từ hạ xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn chính mình trong kính, đôi tay dùng sức vỗ hai má của mình, để cho mình tỉnh táo lại.

Cô không thể động lòng đối với Hàn Đông Liệt, không thể, tuyệt đối không thể.

Tư đánh vào mặt mình thật đau, rồi mới từ từ để cho cảm xúc của mình bình tĩnh lại. Cô thôi miên mình phải giống như bình thường, rửa mặt, đánh răng, lau mặt, sau đó bình tĩnh đi ra tới cửa, cùng trước kia mở cửa, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở trên giường.

Bình tĩnh. Bình tĩnh. Bình tĩnh.

Cô không ngừng tự nói với mình.

Hàn Đông Liệt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, không nhịn được kêu lên "Bà xã."

"Hả?" Cô lên tiếng như không có chuyện gì xảy ra.

Hàn Đông Liệt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nghi hoặc nhìn cô. Tại sao cô mới vừa hết hoảng xấu hổ, sau khi ra ngoài lại thay đổi lạnh lùng như vậy? Cô đang che giấu cái gì? Cô đang sợ cái gì?

"Có chuyện gì sao?" Cô hỏi.

"Không có việc gì!" Hãn trả lời. Đã có rất nhiều vấn đề, cũng không thể hỏi vào lúc này, bọn họ mới vừa làm lành, không thể để có chuyện lần. Ngày vẫn còn rất dài, cho nên phải từ từ .

Lòng của Âu Thiên Thiên từ từ dịu lại, cô đi tới bên giường, cầm điện thoại đặt ở trên đầu giường, phát hiện đã tắt máy. Không đúng nha, ngày hôm qua lúc nhìn điện thoại di động rõ ràng là còn pin nha, cô không nhớ rõ là tại sao?

"Kỳ lạ, tại sao điện thoại di động của tôi lại tắt máy?" Cô nói ra nghi ngờ của mình.[dien.dan.le.quy.don]

"A, là tôi đây, tối qua điện thoại đổ chuông không ngừng, cho nên tôi đã tắt máy." Đang làm chuyện quan trọng như vậy, làm sao có thời gian nghe điện thoại? Hơn nữa lúc hãn cầm điện thoại thì thấy là Three gọi tới, lúc ấy hãn đã tức giận liền tắt máy, sau đó đem toàn bộ tức giận trút lên người của Âu Thiên Thiên, cho nên mới không khống chế được, làm cho cô ngất đi.

Đối với việc này. Hãn rất xin lỗi.

"Cái gì? Anh dám làm thế? Thiệt là!" Âu Thiên Thiên hốt hoảng mở điện thoại lên, còn chưa kịp xem qua điện thoại, chuông điện thoại di động đã điên cuồng vang lên, vẫn hiện lên tên Three.

Nhấn phím kết nối, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai nói "Alo, anh trai, thế nào? Cái gì? Anh nói cái gì. Tại sao có thể như vậy? Tôi lập tức đến đó ngay!"

Gương mặt kinh hoàng nghe xong điện thoại, nhanh chóng chạy đến trong tủ treo quần áo lấy một cái áo đầm, nhanh chóng mặc vào, sau đó liền đi thẳng ra cửa.

Nhìn cô vội vã như vậy, Hàn Đông Liệt đoán được nhất định là đã xảy ra chuyện, nhưng vừa nghe đến hai từ " anh trai " này, tâm tình hắn đột nhiên khó chịu chiếm hết lý trí, thân thể trần truồng nhảy xuống giường, một tay kéo cô lại, gầm nhẹ "Không cho phép đi!"

"Hàn Đông Liệt, anh mau buông tôi ra!" Âu Thiên Thiên quay đầu lại tức giận nhìn hắn, giọng nói còn lớn hơn hắn gấp mấy lần.

"Không buông!" Hắn dùng lực cầm lấy tay cô.

"Anh mau buông ra, buông ra, buông ra, buông ra ——" tiếng của cô càng ngày càng lớn, tâm tình vội vàng nghi ngờ hiện rõ ở trên mặt.

"Tôi không cho phép em đi, không cho phép em ra nhà, không cho phép người đi gặp hắn, không cho phép ——" hắn cũng hầm hừ lại với cô, đương nhiên tiếng của đàn ông so với phụ nữ luôn lớn hơn, hơn nữa có kèm theo cảm giác bị áp bức.

"Hàn Đông Liệt, anh."

Âu Thiên Thiên nói được một nửa, cửa phòng lại đột nhiên bị ai đó mở ra, Tuyết Nhi đứng ở cửa phòn, khẩn trương nói " Thế nào? Các người ồn ào cái gì? "

Cô vừa nói xong, tầm mắt liền nhìn chăm chăm Hàn Đông Liệt không mảnh vải che thân, sau đó đột nhiên hét chói tai, "A a a a ——"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Quan Trọng Nhất

Lần đầu tiên Tuyết Nhi thấy thân thể của người đàn ông, hơn nữa còn của anh Đông Liệt, trong lúc nhất thời căn bản là không cách nào tiếp nhận, nhận được kinh sợ quá lớn, cho nên theo phản xạ thét chói tai.

Nghe cô thét chói tai, thấy vẻ mặt cô, Hàn Đông Liệt theo bản năng buông tay Âu Thiển Thiển, lui về phía sau mấy bước túm ra trái giường quần thân dưới, nhân cơ hội này Âu Thiển Thiển chạy ra ngoài cửa, không cần thận đưng vào bả vai Tuyết Nhi, làm cô tỉnh táo, sau đó đỏ mặt xoay người, đưa lưng về phía Hàn Đông Liệt.

Hàn Đông Liệt thấy Âu Thiển Thiển nhân cơ hội chạy trốn, vội vàng lao ra cửa phòng, đuổi theo, dụng hết toàn lực chạy, sau đó nắm được quần áo của cô, dùng sức níu cô lại.

"Không cho phép đi!" Hấn rống to.

"Buông tôi ra!" Cô đồng dạng rống to.

"Anh không thả, anh sẽ không để cho em đi!" bất kể xảy ra chuyện gì, hấn cũng sẽ không để cho cô rời đi, trong lòng luôn có loại cảm giác, cảm giác cô lúc nào là cũng có thể đột nhiên biến mất. Nếu quả thật là vì chị của cô, vậy thì bết bát hơn.

Hấn không muốn lần nữa trở lại như khi còn bé.

"Hàn Đông Liệt, anh buông tôi ra, buông tôi ra, buông tôi ra." Âu Thiển Thiển không ngừng lặp lại ba chữ, giống như điên rồi , muốn hẳn buông tay của mình ra.

Khi hai người đang lôi kéo, Tuyết Nhi xuất hiện lần nữa ở trước hai người , thấy như vậy, nghe hai người nói, cô đại khái hiểu được xảy ra chuyện gì.

Chạy mấy bước tới, kéo tay Hàn Đông Liệt nói, " anh Đông Liệt, anh buông cô ấy ra đi, bác Hàn cùng cô Thư Nhã hôm nay trở lại, phi cơ sẽ đến nhanh thôi , chúng ta đi đón đi!"

"Em nói cái gì? Bọn họ sẽ về ? Tại sao tôi không biết?" Hàn Đông Liệt kinh ngạc nhìn Tuyết Nhi, nhưng tay vẫn như cũ không có buông ra.

" Sáng sớm hôm nay em mới biết , cho nên mới phải vội vội vàng vàng tới tìm anh đó!" Tuyết Nhi mặt đỏ lên, không nghĩ tới vừa tới nơi này lại thấy cảnh đó, thân thể anh Đông Liệt.

"Đáng chết!" Hàn Đông Liệt mắng một câu, cau mày thật chặt . Tối ngày hôm điện thoại di động của Âu Thiển Thiển và của mình đồng thời cũng tắt.

Phiền não quay đầu trở lại, căm tức nhìn Âu Thiển Thiển, không cho cự tuyệt nói, "Em không thể đi, cùng tôi đi đón, em cũng không muốn để cho ba mẹ đối với em không có ấn tượng tốt như? Chớ quên, em bây giờ là con dâu Hàn gia ."

"Muốn đi thì chính anh đi, tôi không đi!" Âu Thiển Thiển căn bản không đem lời của hẳn để ở trong mắt, quả quyết cự tuyệt.

Hiện tại không có gì quan trọng hơn so với chị, ở trong điện thoại Three nói cô đã biết chuyện của bọn họ , hơn nữa còn nói phản ứng của cô có chút dị thường.

Hiện tại chị nhất định rất khó quá, nhất định thương tâm sắp chết, cho nên bất kể như thế nào, cô nhất định phải đi nơi đó, nói cho chị biết hết thầy đều là giả !

Nghe cô cự tuyệt, Hàn Đông Liệt tức giận, dùng sức nắm chặt tay của cô, rống giận, "Hắn quan trọng như vậy sao? Em thích hắn như vậy sao?"

" Không sai, đối với tôi là quan trọng nhất, so anh còn quan trọng hơn, so toàn bộ thế giới,mọi người, không có ai có thể vượt qua địa vị của anh ấy ở trong lòng tôi, không có ——"

Cô rống giận rung trời đất, Hàn Đông Liệt lửa giận ngút trời nhìn cô.

.

Thì ra Three,người đàn ông đó, ở trong lòng cô quan trọng như vậy.
. Sao

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Có Phải Hay Không?

"Buông tôi ra!" Lại một lần nữa nói ra ba chữ này, vẻ mặt Âu Thiển Thiển cùng giọng nói cũng vô cùng kiên định.

Hàn Đông Liệt nhìn cô chăm chăm, lực đạo trên tay lần nữa gia tăng. Không muốn buông cô ra, không muốn buông cô ra, coi như ở trong lòng cô hẳn tuyệt không quan trọng, cũng không muốn buông tay cô gái này.

Bởi vì lần nữa buông tay, chỉ sợ cô cũng không về nữa. Tựa như khi còn bé!

"Đông Liệt. Anh." Tuyết Nhi đứng ở một bên, cô biết mình căn bản không thể chen vào nói, nhưng nếu như không nói lời nào, cô sẽ có cảm giác bị cô lập, giống như cả thế giới chỉ có hai người bọn họ, mà mình chỉ là một người đứng xem.

Cô không muốn làm người đứng xem!

Tuyết Nhi chen vào nói, chân mày Hàn Đông Liệt nhíu chặt, nhưng ánh mắt vẫn nhìn nhìn chăm chăm Âu Thiển Thiển.

"Đi theo tôi! Đi đón ba mẹ!" Hẳn lại một lần nữa nói với cô.

Âu Thiển Thiển nóng nảy, đột nhiên cô đưa tay hẳn đang nắm tay của mình lên miệng, hung hăng cắn lên. máu đỏ tươi từ trong miệng của cô chảy ra, nhưng người chảy máu là Hàn Đông Liệt.

Tay của hắn không có cảm giác đau, nhưng tâm lại đau sắp rách ra.

" Anh Đông Liệt!" Tuyết Nhi kêu lên, vội vàng bắt tay Âu Thiển Thiển, "Cô làm gì vậy? Cô mau buông ra, chảy máu rồi!"

Âu Thiển Thiển ngửi thấy máu mùi, cô giật mình buông lỏng ra, thấy trên đầu răng máu chảy đầm đìa .

Tại sao? Tại sao hắn lại như vậy? Tại sao lại giữ mình không buông tay, khi còn bé cũng như vậy, hiện tại cũng như vậy, hắn cứ như vậy nắm cô thật chặt, làm cho tim cô nhảy loạn, làm cho cô muốn ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng. Cô không thể!

"Liệt." Cô nhẹ giọng thân mật kêu tên của hắn, dùng một cái tay khác ôm lấy hắn, sau đó khẩn cầu nói, "Buông tôi ra đi, cầu xin anh. Buông tôi ra đi, cầu xin anh. cầu xin anh!"

Cô nói như vậy, tim của hắn đau nhói, cũng đau nhói tim của mình. Lại có ai biết, hiện tại cô muốn hô to , ‘ đừng buông tôi ra! ’ cỡ nào.

Hàn Đông Liệt đang tức giận, trong nháy mắt hóa thành bi thương, hai mắt toát ra đau đớn, mà tay nắm cô giảm lực bớt. Rõ ràng không muốn buông ra , nhưng cô nói như vậy làm cho hắn không có cách nào không đáp ứng.

Buông tay ra, lại thật chặt cô ôm vào trong ngực, thấp giọng nói, "Em sẽ trở lại, đúng không? Em sẽ trở lại bên cạnh tôi, có phải hay không?"

Âu Thiển Thiển dùng sức cắn môi, không để cho mình nói chuyện, dùng sức đẩy hắn ra, sau đó nhanh chóng quay đầu chạy ra ngoài. Cô cúi đầu thật sâu, không ai có thấy. Cô đang khóc!

Hàn Đông Liệt không đuổi theo nữa, mà bi thương nhìn bóng lưng của cô, cảm giác đã từng xuất hiện ở tầm mắt của hắn. Một cô gái nhỏ mặc quần trắng, không ngừng chạy, không ngừng chạy. Vẫn chạy đến khi hắn không thấy bóng người nữa.

Tuyết Nhi đứng ở bên cạnh, vẫn nhìn bọn họ. Thấy vẻ mặt Hàn Đông Liệt, tim của mình cũng đau theo. Cô hiểu tâm tình hắn vào giờ phút này, bởi vì mình cũng từng bị tổn thương như vậy!

Cảm giác đau đớn này. Sâu đến đáy lòng.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Giúp Tôi Đánh Thức

Âu Thiển Thiển ra khỏi biệt thự Hàn gia, một chiếc xe vừa vặn dừng ở trước mặt cô, cửa xe mở ra, Three có chút vội vàng nói, "Thiển Thiển, mau lên xe!"

Âu Thiển Thiển vội vã lên xe, hỏi, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Three vừa lái xe, vừa trả lời, "Ngày hôm qua tôi đi gặp cô ấy, cô ấy nói muốn nhắn tin nói chuyện phiếm với em, lúc ấy tôi không nghĩ quá nhiều liền đưa điện thoại di động cho cô, nhưng không nghĩ tới. Cô ấy xem tin tức, cứ như vậy biết chuyện giữa hai người!"

"Sau đó cô ấy phản ứng như thế nào? Có tức giận không? Có khóc không?" Thấy được tin tức đó, nhất định cô ấy sẽ rất đau đớn? Nhất định là vậy!

"Không, cô ấy rất bình tĩnh, hơn nữa lại nhìn tôi cười!"

"Phải không?" Âu Thiển Thiển cũng không có kinh ngạc, mà là khổ sở cúi đầu. Chị bình tĩnh như vậy là trong dự liệu của cô, dĩ nhiên cô cũng biết, thật ra thì những thứ kia đều là chị giả bộ, hiện tại chị nhất định sẽ khóc, nhất định đang len lén khóc.

"Đi nhanh một chút!" Cô khẩn trương, có một loại dự cảm xấu.

Mười phút sau, xe dừng ở trước một trong bệnh viện

Âu Thiển Thiển vội vàng xuống xe, chạy vào bệnh viện, vừa vội vàng tìm kiếm vừa nói, "Ở nơi nào? Phòng bệnh ở đâu?"

Three chạy đến bên cạnh cô, đỡ bả vai của cô nói, "Đừng có gấp, ở phòng bệnh 106 !"

"106?" Âu Thiển Thiển từng bước từng bước tìm kiếm, rốt cuộc tìm được 106, không có gõ cửa trực tiếp xông vào, lại thấy chị lẳng lặng nằm ở trên giường, nhắm mắt lại an tường ngủ, nhìn kỹ, ánh mắt của chị hơi có chút sưng đỏ, hơn nữa khóe mắt còn mang theo một chút xiu nước mắt.

Chị đã khóc! Tâm Âu Thiển Thiển đột nhiên co rút đau đớn, chậm rãi bước đến mép giường, ngồi xuống!

Giống như trước, cô nhẹ giọng nói, "Tiểu Thiển, chị tới thăm em!"

"." Chị vẫn như cũ nhắm cặp mắt, không chịu mở ra nhìn cô.

Âu Thiển Thiển nhú mày, hết hoảng cô nói, "Thật xin lỗi, chị không nên giấu giếm em, chị sợ sẽ làm em thương tâm cho nên mới không có nói cho em biết, bất quá chị cùng hấn kết hôn chẳng qua là nhất thời mà thôi, bọn chị sẽ ly hôn , hấn là thuộc về em, cho nên. Không nên tức giận !"

"." Không có người trả lời lời của cô, im lặng, một chút thanh âm cũng không có.

Chờ không có câu trả lời, không thấy được hai tròng mắt của chị, tâm Âu Thiển Thiển càng thêm hết hoảng. Chị giận thật? nếu như chị không để ý tới cô thì sao? Không muốn, không muốn chị không để ý tới cô, ở trên thế giới này cô cũng chỉ có một người thân.

"Chị." Mười mấy năm qua, lần đầu tiên cô gọi như vậy, Âu Thiển Thiển nắm tay của cô, khóc thút thít nói, " Em không muốn chị không để ý tới em, em biết sai rồi, em không nên lừa gạt chị, không nên giấu giếm chị,

lại càng không nên giành vị trí con dâu Hàn gia này, thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi, em biết sai rồi, van cầu chị mở mắt nhìn em một chút thôi có được hay không? Van cầu chị tha thứ em đi! Chị."

Cô nắm chặt tay của chị, chợt một giám giác lạnh lẽo từ trên tay của chị truyền đến đáy lòng của cô.

Đột nhiên Âu Thiển Thiển cả kinh, quên cả khóc, nhìn người nằm ở trên giường, thật bình tĩnh , an tường , còn mang theo vẻ mặt hơi thương tâm.

Hít sâu một hơi, cô nhẹ nhàng đứng nhìn người đứng tại cửa nói, "Three, giúp tôi một chuyện được không?"

"Giúp cái gì?" Three tò mò hỏi.

Âu Thiển Thiển nhịn không cho nước mắt tràn ra, run rẩy nói, "Giúp tôi đánh thức chị!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Vĩnh Viễn

"Được?" vẻ mặt Three nghi hoặc, mấy bước đi tới mép giường, mắt thấy người nằm ở trên giường .

Mặt cô bình tĩnh tựa hồ không có bất kỳ biểu hiện gì, an tường giống như là một người chết. Three vươn tay đặt ở cô mũi, không hề hô hấp, cô.
Chết?

Hốt hoảng ấn nút đỏ ở đầu giường, sau đó quay đầu nhìn Âu Thiên Thiên.

"Thiên Thiên." Hãn thử dò xét kêu một tiếng.

Âu Thiên Thiên nặn ra nụ cười khó coi, nói, "Three, tại sao anh không đánh thức chị? Không nên để cho chị ngủ, gọi chị nhanh đi!"

"Thiên Thiên!" Three dùng hai tay nắm bả vai của cô, sau đó ôm lấy cô, ngăn tầm mắt của cô, "Thiên Thiên, em hãy nghe tôi nói, cô ấy đã.
Chết!"

"Không ——" Âu Thiên Thiên dùng sức rống to, "Chị sẽ không chết, chị sẽ không chết, làm sao chị có thể sẽ chết, sẽ không , sẽ không !"

Cô kích động dùng sức đẩy Three ra, đứng lên té nhào trên người của chị, khóc lớn nói, "Chị, chị tỉnh dậy đi, em biết sai rồi, em không muốn chị bỏ lại em, van cầu chị mở mắt một chút tôi, van cầu chị, mở mắt ra, không

muốn cùng chị nói giỡn, Tiểu Thiển thật là sợ, Tiểu Thiển thật là sợ a, chị."

Cô dùng sức lắc lắc thân thể của chị, tóc của cô lay động có chút loạn, nhưng người kia vẫn ngủ say, vẫn không chịu tỉnh lại.

Three kinh ngạc nhìn cô, mới vừa rồi cô tự xưng mình là ‘ Tiểu Thiển ’? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hai người các cô có quan hệ gì? Hơn nữa, tại sao cô ấy lại chết? Tối ngày hôm qua cô ấy còn bình tĩnh, rõ ràng ngày hôm qua còn sống, thế nào hiện tại lại.

"Phanh ——" một tiếng, cửa phòng bệnh bị mở ra, bác sĩ và y tá cùng nhau lao vào, Three vội vàng đem Âu Thiển Thiển túm khai, ôm cô thật chặt nói, "Thiến Thiển, để cho bác sĩ xem một chút, hoặc giả. Hoặc giả còn có thể cứu sống!"

Nghe được hai từ ‘ cứu sống ’, Âu Thiển Thiển đột nhiên trở nên rất an tĩnh, đem mặt của mình dán vào lồng ngực của hã, dùng sức lôi y phục của hã, cắn môi của mình.

Thật có thể cứu sống sao? Tay của chị đã lạnh như băng như vậy, thật còn có thể sống sao? Chị không thể cứ như vậy đi, chị còn chưa thấy con Hàn Đông Liệt ra đời, tâm nguyện của chị em còn chưa hoàn thành, chị tại sao có thể bỏ lại em đi? Ngay cả một câu nói cũng không có lưu lại, ngay cả một nụ cười cũng không có lưu lại, cứ như vậy đi?

Không, không thể, không muốn. Nếu như chị rời khỏi thế giới, như vậy em phải làm sao bây giờ?

Cô độc trong thế giới, không có một người thân, vậy có thể sống như thế nào đây?

Trải qua một hồi cấp cứu, cuối cùng bác sĩ rũ bả vai, hướng về phía Three lắc đầu một cái, nói, "Chúng tôi đã tận lực!"

Lời nói đó như cây châm cứng đâm vào tâm Âu Thiển Thiển, rất đau đớn, cô đẩy ra three, quay đầu hướng về phía bác sĩ rống to, "Các người gạt tôi, chị tôi không thể nào chết, cô ấy sẽ không chết, cô ấy nói sẽ không bỏ lại tôi, cô ấy sẽ không có chết."

Vĩnh viễn cũng sẽ không quên cô đã nói: Tiểu Thiển, em gái tốt của chị, dù ba mẹ đều không còn, chị cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, chị sẽ không rời đi em. Vĩnh viễn.

Đột nhiên, một cái tay dùng sức đánh vào cổ Âu Thiển Thiển, trước mắt cô đột nhiên tối sầm, ngất đi.

Three vươn tay dịu dàng ôm thân thể của cô.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Sao Chối

Một phòng bệnh khác,

Âu Thiển Thiển nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, Three ngồi ở bên giường nhìn cô. Hẳn là vì bất đắc dĩ mới phải đánh cô ngất đi, nếu như không dùng biện pháp này để cho cô bình tĩnh lại, cô sẽ điên mất. Cô gái kia quan trọng đối với cô như thế nào, hẳn là người hiểu rõ nhất.

Đưa tay vuốt mặt của cô, hẳn nhẹ giọng nói, "Thiển Thiển, thật xin lỗi, không thể chăm sóc tốt cho em!"

Rõ ràng là đã đồng ý sẽ chăm sóc cô ấy, nhưng thậm chí cô chết từ lúc nào hẳn cũng không biết. Chẳng lẽ là tối hôm qua cô ấy phát bệnh? Vậy tại sao không gọi y tá chứ? Một mình chịu đựng khổ sở, chết trong khổ sở sao?

Nếu như vào lúc đó, hẳn không đi có lẽ sẽ tốt hơn, nếu như hẳn không nói sẽ đi, nói không chừng.

"Chị.Chị." Âu Thiển Thiển nỉ non, từ từ mở mắt.

Ánh mắt dần dần nhìn rõ, cô nhìn thấy trần nhà màu trắng quen thuộc, vách tường màu trắng, còn có cả mùi nước sát trùng gay mũi.

Đây là bệnh viện? Tại sao cô lại ở bệnh viện? Vừa nãy giống như là cô gặp một cơn ác mộng, cơn ác mộng rất kinh khủng, mơ thấy chị của cô. . . .
. . chết.

"Thiên Thiên, em đã tỉnh!" Three ân cần nhìn cô.

"Three, tôi vừa mới gặp một cơn ác mộng. Thật là đáng sợ!" Hai mắt của cô nhìn trần nhà, lơ ngơ nói.

"Cơn ác mộng?"

"Đúng vậy a, tôi mơ thấy chị của tôi. chết!" Lúc nói chuyện, trên khuôn mặt Âu Thiên Thiên lộ ra vẻ sợ hãi, "Thật sự là rất đáng sợ, chỉ cần vừa nghĩ tới là toàn thân tôi lại run rẩy." Cô đưa ra đôi tay ôm cơ thể đang run rẩy của mình.

"Thiên Thiên. Thật ra thì." Three không muốn giấu giếm cô, vừa định nói cho cô biết, lại bị cô đột nhiên cắt đứt.

"Không được nói! Van xin anh đừng nói gì cả, anh nghe tôi nói là được rồi, không cần nói, một câu cũng đừng nói!" Nước mắt từ trong mắt của cô chảy ra, từng giọt từng giọt, không ngừng rơi xuống.

Three muốn dùng tay của mình giúp nàng lau, tuy nhiên lại để tay như vậy không duỗi ra.

Âu Thiên Thiên nhìn lên trần nhà trắng như tuyết, từ từ nói, "Three - anh biết không? Tôi ghét nhất chính là bệnh viện, mà ghét nhất chính là giường bệnh này, bởi vì mẹ và ba đều chết trên giường bệnh, mà chị."

Cô hơi dừng lại, sau đó lại nói tiếp, "Nhất định anh sẽ rất tò mò, người mà tôi gọi là chị. Thật ra thì chị ấy mới là Âu Thiên Thiên thật sự, chị ấy mới đúng là vợ sắp cưới của Hàn Đông Liệt, còn tôi. Chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi, được nhà họ Âu nhặt về."

"Lúc đó tôi chỉ năm tuổi, không có người thân, không có người quen, không có đồ ăn, cái gì tôi cũng không có, ngay cả trí nhớ cũng trống rỗng. Nhưng mà, ngày đó tôi gặp được cả nhà bọn họ, bọn họ đưa tôi về nhà,

cho tôi quần áo để mặc, cho tôi đồ ăn, hơn nữa còn đặt tên cho tôi, là chị đã đặt tên cho tôi. Tên rất êm tai, tên Âu Tiểu Thiển!"

Three kinh ngạc nhìn cô, đây là lần đầu tiên cô nhắc tới chuyện của mình, thế nhưng hẳn lại không ngờ tới hai người bọn họ lại thay đổi thân phận của nhau, thì ra cô không phải là Âu Thiển Thiển, mà là Âu Tiểu Thiển, nhưng tại sao lại như vậy chứ? Hẳn muốn hỏi, nhưng lại không thể hỏi, chỉ có thể nhìn cô từ từ kể .

Tiếng của cô nhẹ nhàng nhu nhu, đau đớn nói, "Bắt đầu từ ngày đó, ta không chỉ có một mình, có ba, có mẹ, còn có một người chị đối với tôi rất tốt. Nhưng mà cuộc sống hạnh phúc luôn luôn ngăn ngui như vậy, nhà họ Âu phá sản, chúng tôi không thể không chạy trốn, mỗi ngày trải qua cuộc sống bị đòi nợ, cuối cùng ba không chịu nổi mà tự sát, mặc dù chúng tôi đã phát hiện, nhưng vẫn không thể cứu sống ba. Sau đó mẹ Liễu bị mắc bệnh di truyền, không chịu nổi sự hành hạ của bệnh, cũng giống như ba, tự sát. Tiếp đó chị cũng mắc bệnh di truyền của mẹ, lại nằm ở trên giường bệnh"

"À, Three. Tôi chính là sao chổi chuyển thế phải không, bất kì ai có quan hệ với tôi đều sẽ chết, thật ra thì người cần phải chết. Là tôi mới đúng!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Muốn Chết

Lúc cô năm tuổi, cô nên chết mới đúng, cô không nên theo ba về nhà, không nên sống cuộc sống hạnh phúc ở bên cạnh của bọn họ. Nếu như lúc đó cô từ chối ba, như vậy thì sẽ không trở thành người một nhà với bọn họ, cũng sẽ không khổ sở như vậy?

Cô chỉ muốn có một chút hạnh phúc gia đình mà thôi, nhưng cuối cùng không có một chút hi vọng nào. Cũng không có ai bảo vệ!

Chị

Cô nhắm hai mắt lại, nước mắt vẫn không ngừng chảy!

"Three, chị của tôi. Đã chết thật rồi sao?" Tiếng của cô vô cùng run rẩy, hơn nữa còn xen lẫn nghẹn ngào.

Three nhìn cô, vẻ đẹp dịu dàng ngày nào trên mặt đã không còn, giờ đây chỉ có thương tâm và thương tiếc. Hắn nhẹ nhàng gật đầu một cái nói "Ừ" một tiếng.

Giống như sét đánh ngang tai, bầu trời trong lòng Âu Thiển Thiển như sụp đổ trong nháy mắt, lấy mền che kín đầu mình, sau đó khóc thút thít.

Đã không còn nữa, cũng không còn hạnh phúc như trước đây, ba, mẹ, chị, tại sao lại muốn bỏ một mình cô ở đây? Thật là đáng sợ, chỉ có một mình cô ở thế giới này, thật đáng sợ.

Nếu như cô cũng chết thì tốt, nếu như cô cũng chết.

Three nghe tiếng khóc của cô, không ngừng run rẩy, rớt cuộc hăn vẫn không nhìn được nhào tới trên giường, ôm cô vào trong ngực của mình.

Lần đầu tiên hăn to gan như vậy, dám ôm chặt cô, muốn an ủi cô, hăn muốn ôm cô thật chặt, an ủi cô, cũng nói cho cô biết.

"Thiên Thiên, em vẫn còn có tôi mà, mặc kệ là bạn bè cũng được, anh trai cũng được, người thân cũng được, tôi đều ở lại bên cạnh của em, tôi sẽ không bỏ rơi em, tôi sẽ ở cùng với em, em không phải chỉ có một mình, em không có một mình, chớ quên Tôi vẫn luôn ở bên cạnh em!"

Hăn thích cô, hăn yêu cô, những cảm tình này của hăn, hăn hoàn toàn có thể che giấu, là người thân cũng không sao cả, chỉ là hi vọng cô có thể vĩnh viễn nhớ, bên cạnh của cô có một người bảo vệ cô, mặc kệ cô gặp phải chuyện gì, hăn cũng sẽ vì cô mà xuất hiện trước tiên, che gió che mưa cho cô.

Cho nên, không được quên Tôi luôn luôn ở bên cạnh của em, có thể đụng tay đến!

Âu Thiên Thiên bị hăn ôm thật chặt, nghe được tiếng của hăn, cô kinh ngạc ngừng khóc. Đưa tay đem chăn kéo xuống, lộ ra đầu của mình, gương mặt đầy nước mắt nhìn hăn, khóc lớn nói "Anh không sợ tôi là sao chổi sao? Tôi sẽ hại chết anh."

"Đứa ngốc, em không phải sao chổi, em là Nữ Thần May Mắn của tôi!" Có thể gặp được cô, làm trợ lý của cô, là chuyện may mắn nhất đời này của hăn.

Nữ Thần May Mắn? Âu Thiên Thiên là lần đầu tiên nghe hăn gọi như vậy, cái loại đó mặt nói câu nói này .

Khổ gương mặt, cô lấy tay đẩy hẳn ra, "Three không nên ở bên cạnh tôi, Three cũng không thích cô gái giống như tôi, anh là một người đàn ông tốt, một người đàn ông hoàn mỹ nhất, anh nên được đến tốt đẹp nhất hạnh phúc mới đúng"

Cô gái giống như cô, cơ bản là không xứng với hẳn, dù là bạn bè, là người thân, cũng không được! Khắp người cô đều là khổ sở sẽ làm hẳn cũng trở thành khổ sở mà thôi, cùng cô ở chung một chỗ, sẽ chỉ làm hẳn mang thêm rất nhiều rất nhiều chuyện phiền phức. Hơn nữa nếu như cô hiện tại Đã không cho được hẳn bất cứ vật gì.

Mặc kệ là tâm, còn là hạnh phúc.

"Thiền Thiền không phải là em muốn muốn" Three hoảng sợ nhìn cô, không dám nói ra chữ đáng sợ kia.

Chết ——

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Mau Trở Lại

Đài Bắc, sân bay tư nhân

"Bác trai Hàn, bác gái Thư Nhã!" Tuyết Nhi sung sướng la lên, vui vẻ chạy tới, ôm lấy Thư Nhã.

"Tuyết Nhi, tiểu bảo bối của ta, đã hai năm không gặp, trở thành đại mỹ nhân rồi!" Lê Thư Nhã ôm lấy cô, khen cô.

"Hắc hắc!" Tuyết Nhi xấu hổ cười, quay đầu nhìn về phía Hàn Đông Liệt, trong nháy mắt vẻ mặt vui vẻ trở thành suy sụp, hơi nhăn đầu lông mày.

Hàn Đông Liệt đứng ở ngoài hai thước, gương mặt vô cùng lạnh lẽo.

"Đông liệt, Thiển Thiển đâu?" Lê Thư Nhã tò mò hỏi, đầu không khỏi nhìn chung quanh, nhưng vẫn là không tìm được người.

Sắc mặt Hàn Đông Liệt lộ vẻ khó coi, lạnh lẽo nói, "Sức khỏe anh trai cô ấy không được tốt, cô ấy đi chăm sóc hẳn!"

"Anh trai? Cho dù là vì anh trai, chẳng lẽ cũng không thể dành thời gian một tiếng tới đón chúng ta sao?" Hàn Nguyên vẫn không nói gì, đột nhiên bất mãn mở miệng.

"Điều này rất quan trọng sao? Nếu như người muốn gặp cô ấy, con lập tức gọi điện thoại cho cô ấy!" Hàn Đông Liệt nói xong, làm bộ như đang cầm điện thoại.

"Thôi!" Hàn Nguyên ngăn lại, vừa đi ra ngoài, vừa nói, "Không cần gọi cô ấy tới, nói cô ấy về nhà luôn, dù thế nào thì anh trai cũng quan trọng, có thể về nhà ăn một bữa gia đình!"

"Con biết rõ rồi !" Hàn Đông Liệt tùy tiện trả lời, nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng. Gọi điện thoại cho cô ấy? Cô ấy sẽ nhận sao? Cô ấy có đến không? Cô có thể trở lại bên cạnh hắn sao?

Thật là đáng chết, khi đó hắn thì không nên để cô bỏ đi!

Tuyết Nhi thấy tình hình này, vội vàng chạy đến bên cạnh Hàn Nguyên, ngọt ngào nói "Bác Hàn không nên tức giận, chị Thiển Thiển cũng chỉ là quan tâm người nhà thôi, nếu như lúc người gặp chị ấy vẫn còn vẻ mặt như vậy, chắc chắn chị ấy sẽ rất lúng túng ..., cười một cái không được sao!"

Hàn Nguyên thấy bộ dáng đáng yêu của Tuyết Nhi, khẽ nhếch miệng cười, hiền lành nói, "Cái con bé này, miệng sao lại ngọt như vậy!"

Nhìn Tuyết Nhi, trong lòng hắn có chút tiếc nuối, vốn cho rằng cô ấy sẽ là con dâu nhà họ Hàn, nhưng không ngờ u Thiển Thiển lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa mục đích cô ta trở về là cái gì thì đến bây giờ hắn cũng không nhìn thấu. Cô gái này tuyệt đối không đơn giản.

Mà đi ở bên cạnh hắn, Lê Thư Nhã nhìn Tuyết Nhi nhưng trong lòng có ý nghĩ khác. Đông liệt cùng Tuyết Nhi tới đón bọn họ, mà lại không thấy Thiển Thiển, chẳng lẽ giữa ba người bọn họ có vấn đề gì sao? Còn có anh trai, người đàn ông kia cũng không phải là anh ruột của Thiển Thiển, tại sao lại quan tâm hắn như vậy chứ? Giữa bốn người này, nhất định có mối quan hệ rất phức tạp?

Hàn Đông Liệt đi ở cuối cùng, hắn vừa đi vừa nhìn điện thoại ở trong tay, ngón tay cái dừng lại ở bấm khóa, lại chần chừ không nhấn xuống.

Hắn nên gọi điện thoại không? Hay phải yên lặng chờ đợi? Nhưng lần trước hắn yên lặng đợi mười lăm năm, chẳng lẽ còn muốn cho hắn chờ thêm lâu hơn sao?

Không! Vừa nghĩ tới cô lại biết đột nhiên biến mất, tay của hắn liền vội vã nhấn bấm khóa, nhưng trong điện thoại lại vang lên này tiếng phụ nữ: Số điện thoại này đã đóng.

"Đáng chết ——" hắn cao giọng mắng, mọi người đều nhìn về hướng của hắn, thế mà nhưng hắn lại hoàn toàn không thấy bất luận kẻ nào, chỉ là hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm điện thoại di động.

Cô gái chết tiệt, trở lại nhanh một chút đi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Về Nhà

Ba ngày sau,

Âu Thiển Thiển vẫn như cũ ở lại nhà họ Lam, hơn nữa mỗi ngày đều ngồi ở trong phòng của mình, nhìn đẽ tro cốt của chị ở trên bàn. Toàn bộ ba ngày cô không ăn, không uống, không ngủ, cái gì cũng đều không làm, chỉ là nhìn tro cốt.

Người thân duy nhất đã đi rồi, toàn bộ thế giới cũng mất đi màu sắc theo.

Cửa phòng "Rắc rắc" một tiếng bị người ta đánh, Three đẩy cửa vào, thấy cô vẫn như cũ là duy trì tư thế kia và gương mặt tiêu tụy đó, không khỏi âm thầm thở dài.

đi-ễn-đà-n-ê-qu-y-đô-n

"Thiển Thiển." Nhẹ nhàng kêu cô, mà cô lại hoàn toàn không có nghe thấy.

Chậm rãi bước đi tới phía sau của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, sau đó duỗi một bàn tay đến trước mắt cô, mở ra.

Một khóa bảo thạch màu đen lẳng lẳng nằm ở lòng bàn tay của hắn, lóe ra ánh sáng xinh đẹp sáng bóng.

di-ễn-đà-n-ê-qu-y-đô-n

"Chị!" Âu Thiển Thiển rất cuộc khôi phục ý thức, cầm lấy viên bảo thạch màu đen nho nhỏ kia rồi nhìn nó. Rồi đổi thành một tay vuốt phía trên khoe mắt bên trái của mình thượng màu đen bảo thạch.

Đây là món đồ chị thích nhất, bởi vì khối bảo thạch này là chị đưa cho cô!

Three thấy trên mặt cô rất cuộc cũng có chút phản ứng, không nhịn được quan tâm nói, "Thiển Thiển, em đói không? Khát nước không? Có muốn ăn chút gì hay không? À đúng rồi, đã ba ngày em cũng không có ngủ, hay là đi nghỉ ngơi một chút đi. Thiển Thiển? Thiển Thiển?"

diễn. đàn. lê. quý. đôn

Kêu cô vài một tiếng, cô đều không có phản ứng, rất cuộc.

"Three."

"Ừ, thế nào? Có chuyện gì em cũng có thể nói với tôi!!!"

Âu Thiển Thiển đem vật cầm trong tay bảo thạch nắm thật chặt, quay đầu nhìn tro cốt của chị nói, "Tôi muốn trở về, trở về. nhà họ Hàn!"

die»n. dđan. l«e. qu»y. d«on

Three đột nhiên cả kinh, bật thốt lên nói, "Em còn phải trở về sao? Em còn muốn kiên trì hoàn thành nhiệm vụ kia sao? Thiển Thiển, đủ rồi, lúc này chúng ta rời đi thôi!"

"Không, tôi còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa hoàn thành, tôi muốn ở lại chỗ này!" Nguyện vọng của chị, cô nhất định phải thực hiện, mặc kệ như thế nào, cũng nhất định phải hoàn thành lời hứa với chị.

"Thiển Thiển!"

di»ễn♥đàn♥l«ê♥quý♥đ»ôn.

Âu Thiển Thiển ôm tro cốt của chị đứng lên, kiên quyết nói, "Three, anh không phải lo lắng cho tôi, đừng quên tôi chính là “Người đẹp và trí tuệ luôn song hành - Âu Thiển Thiển”, nhiệm vụ này tôi nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ, sau đó. Chúng ta sẽ cùng nhau trở về Thiên quốc gia!!!"

Three nhìn cô cố giả bộ ra kiên cường, lo lắng trong lòng càng nhiều hơn, chưa bao giờ gặp qua Âu Thiển Thiển không ổn định như vậy, trong lòng của cô nhất định là nghĩ tới nhiệm vụ chưa hoàn thành? Nhưng trong lòng của cô cũng nhất định vì chị chết mà bị đả kích thật lớn.

Kế tiếp rốt cuộc cô phải làm những gì đây? ?

di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn.

"Thiển Thiển, ngàn vạn lần em không được làm chuyện điên rồ, biết không?" Lòng hấn sợ, dạn dò cô.

"Ừ, tôi biết rồi, anh yên tâm đi! Tôi đi đây!" Âu Thiển Thiển ôm tro cốt của chị, trên mặt mang theo nụ cười.

Chị, chúng ta về nhà đi, em dẫn chị trở về nhà họ Hàn, em dẫn chị đi xem người mà chị ngày nhớ đêm mong

d♥iễn_đàn_l♥ê_quý_đ♥ôn.

Về nhà.

Chúng ta cùng nhau.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Rất Nguy Hiểm

Biệt thự nhà họ Hàn

Âu Thiển Thiển đi qua cửa chính, tiến vào biệt thự, ở trong đại sảnh, Hàn Nguyên, Lê Thư Nhã, Hàn Đông Liệt cùng Tuyết Nhi đã ngồi ở trên ghế salon, nhìn cô vừa đi vào cửa.

"Cha, mẹ, hai người đã về rồi!" Cô mỉm cười chào hỏi.

Mà vẻ mặt Hàn Nguyên lại bất mãn nói, "Chúng ta cũng đã trở về ba ngày rồi, ba ngày cũng không thấy con, chắc là con rất bận!"

"Thật xin lỗi, bởi vì con có chuyện rất quan trọng, cho nên bây giờ mới trở về!" Âu Thiển Thiển rất chân thành xin lỗi, mắt nhẹ nhàng nhìn quanh, đối mặt với ánh mắt của Hàn Đông Liệt.

Con người xinh đẹp trực tiếp đánh vào lòng của cô, trái tim bắt đầu nhanh chóng nhảy lên!

Ngay lập tức cô nhìn sang chỗ khác, tay không tự giác mà dùng sức nắm chặt hũ tro cốt trong ngực .

"Thiển Thiển, con đang ôm cái gì? Sao lại giống như là." Lê Thư Nhã đột nhiên lên tiếng, muốn điều chỉnh không khí, nhưng đang nói lại đột nhiên dừng lại. Bởi vì vật kia, có điểm giống. hũ tro cốt!

Âu Thiên Thiên hơi cười cười, rất tự nhiên nói, "Cái này chỉ là một cái bình bình thường, bởi vì con rất thích nên đã mang từ nhà về!"

"Cái bình? Cô thích món đồ kỳ quái như vậy sao?" Tuyết Nhi tò mò chen miệng, nhưng rõ ràng là cố ý bới móc.

"Ừ, đúng vậy mà, tôi rất thích, đây là món đồ tôi thích nhất!" Bởi vì trong này chính là chị.

Dường như không khí thay đổi càng ngày càng nặng nề, Hàn Đông Liệt đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, trên gương mặt lạnh lẽo lại nhìn thấy lửa giận trong lòng đã nhịn không được. Hắn bắt được cánh tay Âu Thiên Thiên, dùng sức lôi cô đi, để lại một câu cho người ở chỗ này.

"Tôi và cô ấy có chuyện cần nói, ai cũng không cho phép tới quấy rầy chúng tôi!"

Đứa con bất hiếu, thái độ như vậy là sao, con đứng lại đó cho cha!" Hàn Nguyên nóng nảy đứng dậy rống to đối với hắn, tuy nhiên ông đã bị Lê Thư Nhã bên cạnh kéo, "Ông à, hãy để cho bọn họ nói chuyện đi, chuyện của bọn nhỏ, chúng ta cũng không muốn xen vào rồi, đừng như vậy. Vừa rồi không phải nói muốn đi ra ngoài ăn cơm sao? Tuyết Nhi, đi thôi, đi ăn cơm với bác trai bác gái!"

"Dạ" Tuyết Nhi có chút hoảng hốt, lúng túng nói, "Dạ, được ạ!" Nhưng thật sự cô không muốn đi một chút nào, cô muốn biết rốt cuộc bọn họ muốn nói chuyện gì?

Lê Thư Nhã nhìn vẻ mặt tức giận của Hàn Nguyên, vừa dùng sức vừa thân mật lôi kéo ông nói, "Ông à, đi thôi, có chuyện gì thì chờ ăn cơm tối về hẵng nói nha, đi thôi đi thôi!"

Hàn Nguyên nhíu thật chặt chân mày, không chịu nổi cô sự năn nỉ của vợ, không thể làm gì khác hơn là than thở rồi đi, nhưng mà ở trong lòng

ông thì không ổn lắm. Người con dâu này, hẳn không thể nhận, cần phải tìm cách để cho bọn chúng ly hôn mới được.

Cô ta Rất nguy hiểm!

Bên trong phòng

Đóng cửa mới đóng lại, Hàn Đông Liệt liền ôm Âu Thiển Thiển vào trong ngực thật chặt, giữa hai người đang kẹp cái hũ tro cốt màu trắng đó, man mát lành lạnh giữa hai người.

"Thật tốt quá, em đã trở lại, rốt cuộc trở lại!" Giọng của Hàn Đông Liệt như thở phào nhẹ nhõm.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Tôi Yêu Em

Âu Thiên Thiendùng sức đẩy hẳn ra, kinh hoảng rống to, "Đừng đụng vào tôi!"

Ở trước mặt của chị không cần ôm tôi thân mật như vậy, ở trước mặt của chị không cần nói với tôi những lời như vậy. Chị sẽ đau lòng, cô sẽ rất đau lòng, rất đau lòng đấy!

Hàn Đông Liệt bị cô đẩy lui về sau một bước dài, kinh ngạc nhìn cô nói, "Em nói cái gì? Đừng đụng em? Em là vợ của tôi, tại sao tôi lại không thể đụng vào em?"

Âu Thiên Thiênhôm chặt tro cốt của chị, cúi đầu không nhìn tới hẳn, "Chỉ bây giờ thôi, xin anh đừng đụng vào tôi !"

Hàn Đông Liệt hoàn toàn không hiểu ý của cô, càng không đoán ra suy nghĩ bây giờ của cô. Nhưng cô đã trở lại, đó không phải do cô vẫn còn lưu luyến hẳn sao? Còn có một chút hi vọng, hẳn sẽ không từ bỏ, nhưng thậm chí cô không cho hẳn đụng vào cô, tại sao?

"Hàn Đông Liệt." Âu Thiên Thiênhợt nhỏ giọng kêu tên của hẳn, từ từ ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Tôi nói rồi, phải gọi tôi liệt!" Gương mặt Hàn Đông Liệt bất mãn, rốt cuộc muốn hẳn cảnh cáo bao nhiêu lần, cô mới có thể nhớ.

"Liệt." Cô ngoan ngoãn sửa lại.

"Hả?" Hãn hơi kinh ngạc.

"Có thể đồng ý tôi một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

Âu Thiên Thiên hai mắt nhìn hãn, tay len lén vuốt ve tro cốt của chị, sau đó hơi cười cười, thỉnh cầu hãn, "Anh có thể nói với tôi một câu, 'Tôi yêu em, Thiên Thiên' không? Chỉ cần một câu là được rồi!"

Chỉ là muốn hãn hướng về phía tro cốt của chị nói một câu 'Tôi yêu em', kêu tên của cô trong câu nói kia. Chị chờ đợi ba chữ nhiều năm như vậy, cô hi vọng có thể vào lúc này giúp chị thực hiện.

Hàn Đông Liệt bị lời của cô làm cho khiếp sợ, hoàn toàn cũng không nghĩ tới cô lại có thể nói ra yêu cầu như vậy. "Tôi yêu em" - những lời này hãn đã để ở trong lòng thật nhiều năm, vẫn luôn muốn nói với cô, luôn nghĩ như vậy, nhưng cô lại muốn hãn thêm hai chữ. Thiên Thiên?

Rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì?

"Liệt, có thể không?" Tiếng của cô nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo tràn đầy van xin, "Chỉ một lần, làm ơn!"

Hàn Đông Liệt chột hít sâu một hơi, hai mắt thâm tình nhìn cô, tiến lên một bước đến gần cô, "Em muốn nghe như vậy sao?" Hãn hỏi.

"Đúng vậy!"

"Được, em đã muốn nghe, vậy tôi sẽ nói cho em nghe!" Ánh mắt của hãn nhu hòa nhìn cô, đôi môi mỏng từ từ di động, êm ái mà nói, "Tôi yêu em Tiểu Thiên!"

Vẻ mặt của cô kinh ngạc, không đợi cô mở miệng, hãn lập tức nói, "Ba chữ này tôi sẽ không đối với người khác nói, tôi chỉ nói với em thôi, cho

nên trong đó bao gồm ba chữ cái phía sau, tôi chỉ có thể gọi tên em, nếu như muốn tôi gọi tên khác, vậy tôi thà bị. biến thành câm!"

Hắn biết rõ, người mình yêu là một cô gái tên là u Tiểu Thiển, chính là cô gái đứng ở trước mặt mình. Sẽ không sai, hắn vĩnh viễn đều không nhận lầm.

"Tôi yêu em, Tiểu Thiển! Tôi yêu em vô cùng."

"Không cần nói nữa!" Âu Thiển Thiển lớn tiếng mà gào thét, muốn át đi tiếng của hắn.

Ở trước mặt của chị, đừng nói những lời như vậy. Những lời này, hắn nên nói với chị, những lời này nên thuộc về chị. Mà không phải cô!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Ép Tôi Điên Rồi

Thiến Thiến ôm thật chặt tro cốt trong ngực, giống như là ở che lỗ tai của chị lại, không để cho chị nghe được câu này.

"Tiểu Thiến, tại sao cho đến bây giờ em vẫn không chịu thừa nhận? Em là u Tiểu Thiến, rõ ràng em chính là u Tiểu Thiến, nhưng vì cái gì nhất định nói mình là u Thiến Thiến? Cho dù Thiến Thiến là vợ sắp cưới của tôi, tôi cũng sẽ không kết hôn với cô ấy, tôi chỉ muốn kết hôn với em, tôi chỉ muốn sinh con với em, nói cho tôi biết. Tại sao muốn giả dạng thành Thiến Thiến?" Vấn đề này hẳn vẫn luôn giấu ở trong lòng vấn đề, rốt cuộc cũng nói nên lời rồi.

Bị hẳn hỏi vấn đề này, cô bắt đầu sợ, tay không biết làm sao, càng không biết nói thế nào để có thể lừa gạt hẳn, cho nên chỉ có thể lắc đầu, không ngừng lắc đầu, dùng sức lắc đầu.

"Tiểu Thiến!" Hàn Đông Liệt lần nữa đem lấy cô ôm vào trong ngực, giọng nói nặng nề, "Không cần đang trốn tránh tôi, mặc kệ là bởi vì lí do gì đó, cũng không cần trốn tránh nữa, từ nhỏ tôi đã nhận định em là vợ tương lai của tôi, mà mười lăm năm chờ đợi, tôi vẫn nghĩ như cũ, xin em đừng hành hạ tôi, tôi thật sự chỉ yêu một mình em. Cho dù em trốn, từ nơi này biến mất khỏi thế giới, tôi cũng sẽ không yêu những người khác, chỉ có một mình em, đời này tôi liền chỉ thích một mình em thôi!"

Hắn ôm cô thật chặt, hoàn toàn quên mất trước ngực mình còn có hũ tro cốt, chỉ tỏ tình với cô, để cho cô biết rõ lòng mình, nhưng hẳn cũng không

phát hiện hân ôm chặt người của cô, cô đang run rẩy không ngừng.

"Buông tôi ra!" u Thiển Thiển rống to, giùng giăng, trốn ra hai cánh tay của hân.

Cô đã không còn cách nào cùng người đàn ông này sống một chỗ, đã không cách nào tha thứ khi hân đang chị trước mặt của chị mà thương tổn chị như vậy, cũng không còn cách nào khống chế sự đau lòng của mình.

Cô quay đầu, chạy thật nhanh ra khỏi phòng, sau đó chạy vào một phòng khác, khóa chặt cửa lại, sau đó dựa vào cửa từ từ trượt xuống, trong ngực ôm tro cốt của chị, rơi nước mắt nói, "Chị, thật xin lỗi, em đã sai rồi!"

Chỉ là muốn Hàn Đông Liệt ở trước tro cốt của chị nói câu kia mà thôi, nhưng không ngờ hân lại ở trước mặt cô thổ lộ, càng làm cho cô cảm thấy áy náy chính là. Cô lại không có cách nào khống chế tâm trạng vui vẻ của mình.

"Chị. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Cô ngồi dưới đất, ôm tro cốt không ngừng nói xin lỗi, nói xin lỗi không ngừng.

Mà Hàn Đông Liệt cheo theo cô, nhìn thấy cô chạy vào căn phòng đó và khóa cửa, hân hốt hoảng đứng ở cửa phòng, không ngừng gõ cửa, không ngừng nói, "Cô gái chết tiết, mau mở cửa ra, cho tôi vào đi. Mở cửa. Mở cửa."

Tại sao lại trở thành như vậy? Cô gái này rốt cuộc muốn hân chờ bao nhiêu năm, mới có thể mở rộng cánh cửa lòng để tiếp nhận hân?

"Đáng chết, cô gái chết tiết, em mau mở cửa ra cho tôi, nếu không tôi sẽ phá hủy căn phòng này, xem em có thể trốn nữa không!" Hân rống to, uy hiếp.

Đến cuối cùng cũng có âm thanh nho nhỏ ở bên trong, "Tôi không muốn nhìn thấy anh, để cho tôi được yên lặng một chút!"

"Không được, tôi không đồng ý, em mau mở cửa ra, bây giờ, lập tức, lập tức mở cửa ra!"

"Hàn Đông Liệt!" Từ trong cửa truyền ra tiếng rất nhỏ, nhưng mà cô cố gắng hô lên, "Nếu như bây giờ anh đem tờ giấy đáng ghét kia đến trước mặt tôi, tôi thà chết trước mặt anh, tôi nói thật, tôi sẽ chết, tôi sẽ chết thật Nếu như không muốn tôi chết, thì anh tránh ra, không cần đến gần tôi, đừng để cho tôi nghe được tiếng của anh!"

Hàn Đông Liệt cứng ngắc đứng ở trước cửa.

Chết? Cô rõ ràng cũng chỉ dùng một chiêu này? Cứ như vậy mà ghét hẳn sao? Nếu không muốn thấy hẳn, vậy tại sao còn phải trở lại?

Đáng chết, cô gái chết tiệt, em đã bức tôi điên thật rồi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nghi Ngờ

Buổi chiều yên tĩnh, gió nhẹ ấm áp, u Thiển Thiển ngồi ở bên cửa sổ, cùng đặt tro cốt của chị ở trên bệ cửa sổ để cùng hưởng thụ vẻ đẹp giữa trưa.

Chợt một con bướm bướm xinh đẹp bay tới chỗ họ, đậu trên hũ tro cốt, cánh của nó màu trắng, mang theo đường vân màu đen lưa thưa.

u Thiển Thiển nhìn chăm chăm con bướm bướm kia, chợt nghĩ đến một truyền thuyết, truyền thuyết: người sau chết sẽ biến thành một loài sinh vật sống, sau đó nó sẽ chỗi người thân, sẽ ở đó một thời gian.

Chẳng lẽ con bướm bướm này là chị sao? Chị trở lại tìm cô rồi sao?

u Thiển Thiển mỉm cười vươn tay, con bướm bướm kia giống như là cảm ứng được ý tưởng của cô, từ trên hũ tro cốt bay đến trên ngón tay của cô, hướng về phía cô không ngừng run rẩy, giống như là đang nói chuyện.

"Chị." u Thiển Thiển kêu lên.

Mà bướm bướm nghe được tiếng âm của cô, vui vẻ giương cánh, một lần nữa bay trên bầu trời xinh đẹp.

Cô ngược nhìn bầu trời màu xanh, nhìn bướm bướm từ từ bay xa, khóe miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói một câu, "Chị, hẹn gặp lại!"

"Cộc, cộc, cộc!" Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, u Thiển Thiển hoàn hồn, quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt.

"Thiển Thiển, là tôi, mau mở cửa!" Ngoài cửa phòng vọng tới tiếng trầm thấp của Hàn Nguyên.

u Thiển Thiển không có kinh ngạc, bởi vì ngay từ lúc bước vào cửa nhà họ Hàn, cô đã chuẩn bị tâm lý, Hàn Nguyên chắc chắn sẽ tìm đến đến, hẳn chính là loại người rất chú trọng lễ nghĩa, mà cô là con dâu lại phá hỏng quy tắc của hẳn hết lần này đến lần khác.

Đi tới trước cửa mở cửa ra, cô cười với hẳn nói, "Cha, tìm con có việc sao?"

"Không có việc gì thì không thể tìm cô sao?" Hàn Nguyên hỏi ngược lại, để cho nụ cười trên mặt cô có chút xấu hổ, cuối cùng chỉ có thể nghiêng người sang, nhường cho ông đi vào.

Hàn Nguyên đi vào phòng, ngồi ở trên ghế sa lon, hai mắt sắc bén nhìn cô. u Thiển Thiển đứng đối diện với ông, mỉm cười nhìn ông, chờ đợi ông "dạy bảo"!

"Thiển Thiển" Thật lâu, Hàn Nguyên mới mở miệng, "Cô vào nhà chúng tôi sống, tôi có mấy lời muốn nói với cô."

"Cha, có gì xin cha cứ nói." u Thiển Thiển khéo léo trả lời.

"Ừm, vậy tôi cũng không cần quanh co lòng vòng rồi, tôi muốn hỏi cô Tại sao mười lăm năm sau lại trở lại? Rốt cuộc có mục đích gì?" Giọng Hàn Nguyên dứt khoát gọn gàng, trên mặt tràn đầy nếp nhăn vẫn lạnh lùng như lúc tuổi còn trẻ.

Nghe được vấn đề của ông, u Thiển Thiển đột nhiên giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới ông lại hỏi như vậy, cô còn tưởng rằng ông muốn hỏi tại sao

cô không nhận điện thoại, không kịp thời về nhà.

"Cha, ta không có mục đích gì, con chỉ muốn hoàn thành nguyện vọng của ba mẹ của con, bọn họ hi vọng con kết hôn với Hàn Động Liệt, hơn nữa con cũng thích anh ấy, cho nên con mới"

"Đủ rồi, cô không cần phải nói dối!" Hàn Nguyên ngắt lời cô, cau mày hơi giận mà nói, "Tôi đã điều tra qua rồi, mẹ cô và ba đều không phải chết vì tai nạn xe cộ, hai người bọn họ đều là tự sát chết, mà em gái của cô u Tiểu Thiên Tung tích không rõ!"

"Tại sao muốn nói dối vậy? Cô muốn giấu giếm những chuyện gì đây?" Hãn dùng lời nói sắc bén không ngừng hỏi tới.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nguyên Nhân Phá Sản

Vấn đề của ông đã đánh trúng vào trái tim cô, trong nháy mắt cô có chút hoảng hốt, nhưng sau đó lại vô cùng bình tĩnh, khước miệng nở nụ cười lần nữa, vững vàng mà nói, "Con cũng không có che giấu cái gì ạ, cho dù là ba mẹ của con chết như thế nào, thì bọn họ cũng đã chết rồi, đây là sự thật, mà chuyện của Tiểu Thiên, con nghĩ là cha đã tra rõ rồi chứ, em ấy đã chết rồi. Thật ra thì nói tóm lại, bọn họ cũng đã chết rồi, con chỉ có một câu trả lời mà thôi, cũng không có lừa gạt cha! Chỉ là."

Cô hơi dừng lại, nói giọng nghi ngờ, "Con thật không ngờ cha lại có thể điều tra được nhiều chuyện như vậy, vậy tại sao lúc cả nhà con phá sản, cha không tới chúng tôi vậy? Suy nghĩ kỹ một chút thì thật ra chúng tôi cũng không có cố ý trốn cha mà? Chẳng lẽ." Tiếng của cô hếch lên, ánh mắt tà ác nói, "Là cha vốn là không muốn tìm chúng tôi? Cha, là như thế sao? Tại sao lại như vậy chứ? Cha và ba con không phải bạn tốt sao?"

Cô quay đầu về hướng Hàn Nguyên. Trước đây, cô dồn hết sức lên người của chị, hoàn toàn không nghĩ qua chuyện như vậy, mà bây giờ chị đã chết rồi, ông ta lại đột nhiên hỏi tới, đúng lúc để cho cô bắt đầu sinh ra nghi ngờ?

Rốt cuộc là ai đang nói dối đây? Hay là cả hai đều nói dối?

Hàn Nguyên thấy cô bắt đầu nghi ngờ, trên mặt hơi lộ ra vẻ mặt khó coi. Hẳn thật không có nghĩ đến, một cô gái hai mươi mấy tuổi, lại dám nói chuyện làm cho người ta có loại cảm giác bị áp bức, quả nhiên, cô không

phải một người nhân vật bình thường, điều này làm cho hắn biết rõ ràng, việc cô trở lại nhất định là có mục đích khác.

"Cha, tại sao cha không nói lời nào vậy?" Âu Thiển Thiển thấy hắn trầm mặc, không khỏi hỏi lại một lần.

"Không sai, là cha nói dối, nhưng mà thật sự là cha có đi tìm mọi người, nhưng khi cha tìm đến thì đã trễ rồi, ba và mẹ của con đều đã chết, mà khi đó hai chị em con lại không thấy bóng dáng, cha còn tưởng rằng các con cũng đã chết, cho nên cũng không tiếp tục điều tra nữa, dĩ nhiên là khi đó cha cũng có lòng riêng, cha muốn cho Đông Liệt đối với con không còn hi vọng, cho nên mới nói dối là cả nhà con đều đã chết, làm một người cha, cha không cảm thấy cha làm như vậy có lỗi gì, cha không muốn nhìn thấy con trai của cha bởi vì một người mất tích, một cô gái không biết là đã chết hay còn sống, lộ ra bộ dạng hèn yếu!" Hàn Nguyên nói chuyện đồng thời ánh mắt không chớp nhìn Âu Thiển Thiển, nhưng mà bộ dáng ông ta tỏ ra chân thành, nhưng mà ở trong lòng còn có một bí mật lớn.

Nguyên nhân ông làm như vậy, dĩ nhiên không chỉ là như thế.

"Thật. Là như thế phải không?" Âu Thiển Thiển hoài nghi hỏi.

"Con không tin cha?"

"Không, con tin!" Âu Thiển Thiển nở nụ cười, gật đầu.

Hàn Nguyên nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, đoán không ra lòng của cô, cô gái này diễn trò rất có năng lực, nếu như cùng cô nói chuyện quá khứ, có thể hắn là người thua thiệt, dù sao hắn luôn nghĩ tới sự kiện kia sẽ không có bất luận kẻ nào biết.

"Cha có chút mệt mỏi, hôm nay chỉ nói tới đây, con cũng đã mấy ngày chăm sóc anh trai, nghỉ ngơi một chút đi!" Nói xong hắn liền đứng dậy, đi ra cửa.

"Cha, đi thông thả!" u Thiên Thiên đưa hân tới cửa, sau đó nói với ông, mà lúc cửa bị đóng, toàn bộ nụ cười trên mặt cô đều biến mất.

Chân mày thật chặt nhíu lại, lấy điện thoại di động ra nhấn một mã số, sau đó hướng về phía điện thoại di động nói, "Three, giúp tôi điều tra chút, mười lăm năm trước vì sao nhà họ Âu phá sản!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Nói Cho Tôi Biết

Chỉ chớp mắt ba ngày đã trôi qua rồi, vừa gần tối, u Thiển Thiển tắm xong, trên người trùm khăn tắm đi ra phòng tắm, mà cô vừa mới mở cửa ra, liền nhìn thấy Hàn Động Liệt ngồi ở trên giường. Bộ dáng duy ngã độc tôn.

"Làm sao anh vào được?" Cô nhớ là cô có khóa cửa mà.

"Đương nhiên là tôi đi vào từ cửa chính." Hả trả lời rất thản nhiên.

"Anh tìm tôi có việc gì ư?" u Thiển Thiển lạnh lẽo hỏi.

"Nơi này là phòng của tôi và em, tôi vào trong này thì cũng là chuyện rất bình thường thôi."

u Thiển Thiển nhìn hả, nhẹ nhàng thở dài một cái, sau đó cười nói, "Được rồi, nếu anh thích phòng này, vậy tôi ngủ phòng khác."

Cô nói xong, liền xoay người đi tới đầu giường, đưa tay cầm hũ tro cốt ở đầu giường lên. Mà đúng lúc này Hàn Động Liệt đột nhiên bắt được tay của cô, hơi giận nói, "Tôi cũng không muốn em đi."

di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn

"Anh buông ta ra!" u Thiển Thiển nhỏ giọng rống lên với hả.

"Đã ba ngày rồi, nếu như em cần phải bình tĩnh thì cũng đủ tỉnh táo rồi, rốt cuộc tại sao em lại đối với tôi như vậy? Em nói cho tôi biết đi. Chẳng lẽ tôi yêu em cũng có lỗi sao? Rốt cuộc em muốn tôi phải làm sao thì em mới

có thể tiếp nhận tôi?" Hàn Động Liệt chợt trở nên kích động, cầm lấy tay cô đang nắm chặt.

Nhìn mặt của hấn, u Thiển Thiển chỉ có thể dời tầm mắt dời, sau đó nhìn chằm chằm hũ tro cốt trên tủ đầu giường, làm bộ bình tĩnh nói, "Buông tôi ra, tôi rất mệt, muốn ngủ!"

"Vậy thì ngủ ở chỗ này!" Hàn Động Liệt giận dữ quát trời.

"Hôm nào đi!" u Thiển Thiển dùng sức hất tay của hấn ra, cầm hũ tro cốt lên.

"Không được đi!" Ở phía sau lưng của cô, Hàn Động Liệt một lần nữa bắt được cánh tay của cô.

u Thiển Thiển không để ý tới hấn, lại hất tay hấn ra một lần nữa, nhưng Hàn Động Liệt đột nhiên dùng sức túm cô lại, mà sức của cô không so được với hấn, cho nên cả cô và hấn đều ngã xuống giường, cô té trên ngực Hàn Động Liệt, hũ tro cốt cũng ngã xuống giường, đổ ra giường.

"Chị ——" u Thiển Thiển nhìn tro cốt bị đổ trên giường, nóng nảy đẩy hấn ra, sau đó từ từ lấy tro cốt để vào trong hũ.

Mà Hàn Động Liệt nghe được cô gọi một tiếng ‘chị’, hấn sững sốt kinh ngạc, không dám tin nói, "Em vừa mới nói cái gì? Chị? Em nói cái này là tro cốt là của chị em?"

Thì ra cô bảo vệ cái hũ này như vậy, nguyên nhân là bởi vì bên trong đó chính là tro cốt của chị, thái độ gần đây của cô như vậy cũng là bởi vì chuyện này sao? Nhưng rất kỳ quái, chị của cô không phải là đã chết từ mười mấy năm trước sao? Tại sao bây giờ cô lại lấy tro cốt ra?

"Chị, thật xin lỗi. Thật xin lỗi." u Thiển Thiển vừa nói xin lỗi, vừa cật chặt hũ tro cốt.

Trong đầu Hàn Động Liệt đầy nghi ngờ, dùng sức bắt được bả vai của cô, cứng rắn để cho cô nhìn mình, ép hỏi, "Em mới vừa nói chị, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Em nói cho tôi biết, nói cho tôi biết mai!"

Nước mắt của u Thiển Thiển từ hốc mắt rơi xuống, đôi môi run rẩy nói, "Đúng, không sai, giống như anh đã nói về tôi đấy, tôi không phải u Thiển Thiển, tôi là u Tiểu Thiển, chị tôi vì mắc bệnh di truyền, cho nên chỉ có thể nằm ở trên giường, chị sợ con của mình cũng mắc bệnh giống mình, cho nên mới để cho tôi sinh con của anh, chị chỉ muốn sinh một đứa bé cho nhà họ Hàn các người, nhưng."

Tiếng của cô nghẹn ngào, lời nói bị đứt khoảng

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Người Quan Trọng Nhất

Thấy u Thiển Thiển kích động như thế, Hàn Đông Liệt gần như đã đoán được kế tiếp cô muốn nói, nhưng biết rất rõ ràng 89% rồi, nhưng hấn vẫn cứng rắn hỏi tiếp, "Nhưng. Cái gì?"

u Thiển Thiển thở hỗn hển một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn nói, "Chị chết rồi, chính là ba ngày trước, chị đột nhiên chết rồi, ngay cả lời trần trối cũng không có để lại, đã chết. Anh biết tại sao chị lại chết không?"

"Vì. Tại sao?"

"Đều là bởi vì anh, là anh đem chúng ta chuyện kết hôn công bố ra ngoài, chị nhìn thấy cho nên mới. Mới bị thương tâm rời khỏi tôi. Lúc chị tôi chết nhất định rất khổ sở, nhất định rất đau lòng!" u Thiển Thiển dùng sức nắm ga giường, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, ướt cả khăn trải giường trắng như tuyết.

Hàn Đông Liệt kinh ngạc nhìn cô, hoàn toàn không nghĩ tới u Thiển Thiển thật sự đã chết ba ngày trước, lúc cô nhất định phải ra ngoài một ngày, thật ra thì không phải cô đi tìm Three, mà là đi tìm chị của mình, mà hấn lại nói với cô những lời như vậy. Đáng chết, hấn đang làm gì?

"Thật xin lỗi, Tiểu Thiển, tôi cũng không biết cô ấy chưa chết, cũng không biết."

"Thôi, cái gì cũng không muốn nói rồi, nói gì cũng đã chậm rồi." u Thiển Thiển đưa tay một tay lau khô nước mắt của mình, sau đó đứng dậy đi xuống giường, đưa lưng về phía hẳn nói, "Cái gì anh cũng đã biết rồi, để chị ở lại chỗ này của anh thật tốt, cùng với anh ở chung một chỗ, nhất định chị sẽ rất vui vẻ."

Đem tất cả toàn bộ nói ra ra, cô thật nhanh chạy ra khỏi phòng,

Như vậy là tốt nhất, như vậy là kết quả tốt nhất, chị cùng hẳn đang ở cùng nhau, đây là tâm nguyện lớn nhất của chị, nhưng thật kỳ quái. Nước mắt cứ nhiên không tự chủ mà rơi xuống.

Tại sao? Thật sự rất kỳ quái.

Chợt trong đầu cô quanh quẩn trí nhớ khi còn bé, đó là trí nhớ sâu nhất sâu nhất của cô

Chị, Tiểu Thiển có thể ở nơi này thật sao?

Dĩ nhiên có thể ..., bởi vì em là em gái đáng yêu nhất của chị mà!

Nhưng. từ những lời nói này, chị đã muốn đem một nửa ba và má cho Tiểu Thiển, không phải chị sẽ không vui vẻ sao?

Dĩ nhiên sẽ không rồi, bởi vì em là em gái đáng yêu nhất của chị!

Có thể như vậy thật không? Có thật không?

Ừ, có thể, có thể! Chị đem toàn bộ ba mẹ yêu đều cho Tiểu Thiển, chị có thể đem chiếc váy cực kỳ xinh đẹp tặng cho Tiểu Thiển, chị có thể đem toàn bộ món ăn ngon đưa cho Tiểu Thiển, chị còn có thể đem rất nhiều rất nhiều đồ tốt Tiểu Thiển, bởi vì em là em gái đáng yêu nhất, chỉ là.

Chỉ là cái gì?

Chỉ là, chỉ có một thứ chị không thể cho em, cũng chỉ có một thứ

Là cái gì vậy? Có thể nói cho Tiểu Thiên sao? Nhất định Tiểu Thiên sẽ không cướp của chị, nhất định sẽ không!

Là anh Đông Liệt, anh là người chị cực kỳ cực kỳ thích nhất.
Người quan trọng nhất, cho nên cho dù em là em gái đáng yêu nhất của chị, chị cũng sẽ không đem anh ấy cho em, càng sẽ không tặng cho em.

Chị thích anh ấy?

Ừ, không chỉ là thích đâu, chị còn yêu anh Đông Liệt nữa, khi chị lớn lên, chị muốn là vợ của anh ấy, sinh cho anh ấy một bảo bảo đáng yêu, sau đó giống như cuộc sống hạnh phúc của ba mẹ. Cho nên Tiểu Thiên - em phải đồng ý chị, không thể cướp anh ấy đi, chỉ có anh ấy là không thể.

Dạ, Tiểu Thiên biết!

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Vị Khách Bất Ngờ

Đây là trí nhớ mà cô vĩnh viễn cũng không thể quên, cô sẽ không cướp đi người đàn ông này, cũng chỉ có hãn là không thể

Có ai có thể tới giúp cô một chút, chỉ dạy cho cô phải làm như thế nào để khống chế tình cảm này.

Bên trong phòng,

Hàn Đông Liệt nhìn hũ tro cốt đặt trên giường, trong mắt không khỏi xót xa. Thì ra là cô ấy chỉ mới chết vào ba ngày trước, vẫn cho là chỉ một mình em gái cô xuất hiện, mà cô chắc chắn đã chết rồi, thật không ngờ, thật sự là không nghĩ tới sẽ nhìn thất dáng vẻ như vậy.

Thì ra là cô đến gần hãn, nói muốn sinh con, cũng không phải vì nhiệm vụ mà là vì chị của cô ấy, mà hãn càng không nghĩ đến chính là, u Thiển Thiển thực sự lại cố chấp yêu hãn như vậy.

"Thiển Thiên" Tiếng của hãn nhẹ nhàng, có chút run rẩy.

Tay của hãn vuốt tro cốt còn lại trên giường, đầu ngón tay đụng vào khiến hãn cảm thấy ấm áp, mà dòng nước ấm truyền vào thân thể của hãn, lúc đạt tới trái tim, lại là vô cùng đau đớn.

"Thật xin lỗi." Lại một lần nữa lúc nói chuyện, nước mắt của hãn đã hiện ra ở khóe mắt, dùng sức kiềm chế không để cho nó chảy xuống.

u Thiển Thiển trùm kín khăn tắm trên người chạy trên hành lang nhà họ Hàn, bởi vì đi chân không, cho nên tiếng rất vô cùng nhẹ nhàng, cũng không có ai phát hiện. Nhưng mà lúc cô muốn đến căn phòng đó, lại đột nhiên nghe được một âm thanh âm làm cô kinh ngạc.

"Cái gì? Không thể nào. Làm sao mình có thể làm như vậy?"

Là ai? Là tiếng của ai?

u Thiển Thiển nhắm mắt lại hết sức chăm chú nghe, mà lỗ tai bén nhạy của cô tìm đến chỗ phát ra tiếng rất nhanh , nhưng mà chỗ đó chính là phòng của Hàn nguyên và Lê Thư Nhã.

Đi đến trước cửa, dán lỗ tai vào, nghe được câu nói cuối cùng của Lê Thư Nhã, "Em thật sự không ngờ, mình lại có thể ra tay với bạn bè tốt của mình, thì ra là tiền bạc và quyền lực đối với mình lại quan trọng như vậy, hoá ra là như vậy Không trách được, không trách được anh lại đối đãi với Thiển Thiển như vậy!"

"Được rồi, chuyện đã qua đã lâu rồi, chuyện kế tiếp tôi sẽ xử lý, em không cần suy nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Tiếng của Hàn Nguyên dừng lại, mà u Thiển Thiển cũng chỉ nghe được ba chữ, năm chữ, hoàn toàn nghe không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Lê Thư Nhã vừa nói là bạn bè tốt, chính là ba sao?

Cô mang theo nghi ngờ đi vào một căn phòng trống, cau mày ngồi ở trên giường, nhớ lại cuộc đối thoại vừa nãy, rốt cuộc là chuyện gì đây? Tại sao ngay cả người thân như vậy cũng rất kích động, tiếng nói chuyện như gây gổ vậy?

.

Đêm từ từ buông xuống, u Thiển Thiển nằm ở trên giường vẫn không ngủ được, chuyện tình của chị, chuyện tình của Hàn Đông Liệt, còn có đoạn đối thoại này đều không ngừng quanh quẩn ở trong đầu cô.

Đầu rất đau, rất đau rất đau, mệt chết đi, tuy nhiên cô lại không ngủ được!

Mà đột nhiên có một hồi gió mát thổi vào bên trong nhà, kèm theo một âm thanh rất quen thuộc

"Bảo bối, đã trễ thế này, tại sao còn chưa ngủ?"

u Thiển Thiển kinh ngạc nhìn về phía cửa sổ, màu bạc của ánh trăng chiếu lên trên một người đàn ông, hảnh ngồi ở khung cửa sổ, mỉm cười nhìn cô.

"Lôi minh? Anh tới làm gì?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Âm Thầm Thu Mua

Lôi Minh từ trên cửa sổ xuống, đi tới bên giường, ngồi xuống.

"Anh tới làm gì?" u Thiển Thiển một lần nữa hỏi.

Lôi Minh dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nói giỡn với cô, "Bởi vì đột nhiên rất nhớ em, cho nên mới tới đây thăm em, không được sao?"

"Đừng nói nhảm, có chuyện gì cứ nói đi!" Mặc dù nhà họ Hàn không phải là tường đồng vách sắt, nhưng mà muốn vào đây cũng rất khó khăn, hẳn có thể bất chấp nguy hiểm đến tìm cô, nhất định là có chuyện quan trọng.

Lôi Minh cười một tiếng, nói, "Xem ra em không sợ hãi khi gặp tôi, tôi rất vui."

Có thể đối thoại tự nhiên như vậy với cô, đã là chuyện của năm năm trước rồi, hẳn vẫn luôn hi vọng cô sẽ ở cùng hẳn như khi còn nhỏ, nhưng bộ dạng hiện tại của cô, hẳn cảm thấy rất lạ, làm cho người ta có cảm giác không thoải mái.

"Hôm nay tôi không có tâm trạng đùa giỡn với anh, có chuyện gì thì mau nói đi!" u Thiển Thiển với mặt mệt mỏi, không còn sức lực dựa về phía sau, nửa nằm ở trên giường.

Mà Lôi Minh cũng không có nói thêm những chuyện vô bổ nữa, từ phía sau lấy ra một túi giấy màu vàng, đưa cho cô nói, "Bởi vì sức khỏe của

Three vẫn còn yếu, không thể tự mình vào đây, cho nên đã nhờ tôi đem phần tài liệu này cho em!"

"Tài liệu?" u Thiển Thiển nghi ngờ nhận lấy. Tò mò mở ra, nếu Three có thể tổn công tổn sức nhờ vả hẳn như vậy, vậy cũng đủ nói rõ phần tài liệu này rất quan trọng rồi, rốt cuộc là cái gì đây?

Cô lấy tài liệu bên trong ra, sau đó nhìn chăm chú.

Đột nhiên, sắc mặt của cô trở nên xanh mét, vẻ mặt cũng rất khó coi, mà lại đột nhiên cười to lên, "Ha ha ha. Buồn cười, thật là quá buồn cười, lại có thể có chuyện như vậy, thật là quá buồn cười."

Thấy nét mặt cô rất quái dị, Lôi Minh lo lắng nói, "Em làm sao vậy?"

"Tôi không sao, chỉ là cảm thấy, có chút buồn cười mà thôi." u Thiển Thiển nói chuyện đồng thời vẻ mặt biến hóa lần nữa, càng lúc càng đau lòng.

"Rốt cuộc là thế nào? Bên trong viết cái gì? Lấy ra cho tôi xem một chút!" Lôi Minh tò mò giật lấy tài liệu trong tay cô, cảm thấy ngạc nhiên.

Nguyên nhân mười lăm năm trước nhà họ u phá sản là bởi vì bị nhà họ Hàn âm thầm thu mua.

Cả nhà bọn họ cho tới bây giờ cũng không có nghi ngờ nhà họ Hàn gia, nhưng không ngờ người làm bọn họ tổn thương nặng nề lại chính là người bạn tốt này. Thật là buồn cười Quá buồn cười.

Vì không muốn dính líu đến người nhà họ Hàn, ba mới lựa chọn bỏ chạy sang nước Anh, sau đó vẫn không liên lạc với bọn họ, mà chị cũng vì Hàn Đông Liệt mới để cho cô đến gần hẳn, sinh cho nhà họ Hàn một đứa bé, người nhà họ u luôn suy nghĩ cho người nhà họ Hàn, cũng chỉ bởi vì chữ "bạn tốt" này, nhưng người nhà họ Hàn gia đã làm gì bọn họ?

Ba là bạn bè tốt , chị yêu hẳn sâu đậm, thì ra là Toàn bộ đều là kẻ thù!

"Thiên Thiên, em không sao chứ?" Lôi minh lo lắng nhìn cô, chỉ sợ cô không chịu nổi đả kích như vậy.

"Tôi không sao!" u Thiên Thiên chột trở nên bình tĩnh khác thường, nhưng làm cho người ta cảm thấy không khỏi sợ hãi.

Cô không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy lòng thật đau, giống như là bản thân bị dao từ từ, từ từ cắt một cái, thật là đau. Đau muốn. Muốn chết đi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tâm Trạng Phiền Não

"Anh đi đi, trước khi quá muộn, nếu như bị người ta phát hiện anh đang ở phòng của tôi, người khác sẽ hiểu lầm đấy!" u Thiển Thiển với vẻ mặt lạnh nhạt, so với trước đây hoàn toàn khác nhau.

Lôi Minh lo lắng nhìn cô, cau mày nói, "Thiển Thiển, em có biết việc này là gốc gác không? Nếu như đã biết, thì không nên ở lại chỗ này, đi theo tôi, được không?"

"Không, bây giờ tôi chưa muốn đi, tôi còn có chuyện chưa làm!"

"Thiển Thiển!"

"Anh đi đi, đi nhanh một chút, tôi muốn được yên tĩnh một mình, nói với Three giúp tôi, tôi không sao, bảo anh ấy không cần lo lắng cho tôi!" u Thiển Thiển lạnh lẽo giống như là một tượng gỗ, ngơ ngác, lạnh lùng, hai mắt vô hồn.

Lần đầu tiên Lôi Minh nhìn thấy cô lộ ra vẻ mặt như thế, giống như là một con nai đã đi đến đường cùng, ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt tuyệt vọng, và đáng vẻ khổ sở này.

"Thiển Thiển, thật ra thì." Hãn đang nói một nửa, sau đó cứng rắn nuốt xuống.

Thật ra thì lúc Three cho hãn tài liệu này, còn nói với hãn một chuyện khác, anh ta nói cho hãn biết, khi Thiển Thiển xem xong những tài liệu này,

không cần biết là dùng cách mềm dẻo hay cứng rắn đều phải đưa cô trở về. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của cô, hẳn không biết cô sẽ ra sao nếu bị đưa trở về.

Cái tên Three chết tiệt kia, nếu biết cô sẽ biến thành như vậy thì không cần đem tài liệu đến cho cô xem, vì cái gì phải là cứ cứng nhắc như vậy? Dù là nói láo một lần, lừa gạt cô một lần cũng không được sao?

"Anh đi đi - Lôi Minh, tôi thật sự không sao, tôi vẫn còn nhớ chuyện tôi đã đồng với anh, không phải anh cũng đã đồng ý chờ tôi rồi sao? Cho tôi thời gian ba ngày, tôi sẽ trở về tìm anh!"

"Em nói thật?"

"Ừ!" Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Lôi Minh vươn tay vuốt tóc của cô, nói như mệnh lệnh, "Nếu như em không đến, tôi sẽ trói em lại để mang đi."

Đứng dậy, đi trở về cửa sổ, lo lắng quay đầu lại nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn quyết định như vậy, có một số việc, còn đợi cô xử lý tốt mới được. Cô đã không còn là một cô gái bé nhỏ như khi mới vào Thiên quốc gia nữa, hơn nữa cũng càng không phải là cô gái của mười năm trước, luôn bị người ta lừa, hẳn tin tưởng cô sẽ xử lý tốt.

Chờ Lôi Minh đi khỏi, u Thiển Thiển từ từ co hai chân lên, dùng hai cánh tay ôm chặt lấy đôi chân, cuộn cả thân mình lại thật nhỏ.

Hiện tại cô rất muốn rời khỏi đây ngay, chạy trốn tới một nơi nào đó không có người, chỉ sống một mình. Nhưng mà bây giờ vẫn chưa được, cô muốn làm rõ chuyện này, còn có ước định của cô với chị, hiện tại cô thật sự không biết có nên tiếp tục thực hiện lời hứa không.

Nếu như chị còn sống, nghe thế tin tức này thì chị sẽ như thế nào? Sẽ hận hấn sao? Nhưng chị rất thương hấn, có khư khư cố chấp không, có còn muốn sinh con cho hấn không? Còn cô đây? Cô vừa nghĩ như thế nào?

Cô cảm thấy mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, nước mắt đã tràn lan, giọng nói nghẹn ngào thốt ra, "Chị em nên làm như thế nào?"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nghe Qua Ở Đâu

Sáng ngày thứ hai, mọi người trong nhà ngồi vây quanh bàn ăn lớn như bình thường, không ai nói chuyện, trên mặt của mỗi người đều có một vẻ mặt kỳ lạ, vẻ tức giận càng ngày càng tăng.

Mà Âu Thiển Thiển lại cười, vui vẻ ăn hết chén cơm, sau đó đứng dậy nói, "Cha, mẹ, con đã ăn xong rồi, mọi người từ từ dùng!"

Nói xong, cô lập tức xoay người đi, mà lúc đó Hàn Đông Liệt ngồi kế bên cô cũng lập tức đứng dậy, đi theo sau cô đi về phòng.

"Tìm tôi có việc gì sao?" Cô hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là muốn tìm em nói chuyện phiếm!" Hàn Đông Liệt canh chừng vẻ mặt của cô, mặc dù vẻ mặt cô luôn tràn ngập nụ cười, nhưng mà hẳn có thể nhận thấy, phía sau nụ cười của cô đều là thương đau.

"Ừ, đúng lúc tôi cũng muốn tâm sự với anh, tới đây ngồi xuống nói chuyện quá khứ đi!" Âu Thiển Thiển đi tới bên sofa ngồi xuống.

Canh chừng dáng vẻ của cô, Hàn Đông Liệt cảm thấy có cái gì không đúng.

"Hôm nay em rất kỳ lạ!" Hẳn trực tiếp nói suy nghĩ trong lòng mình, hai mắt dịu dàng nhìn cô.

"Kỳ lạ chỗ nào hả?" Cô hỏi.

"Hôm nay tôi có cảm giác em ..., không có giống em ngày thường một chút nào, có phải hay không là bởi vì chuyện ngày hôm qua, cho nên em" Diễn đàn lê quý đôn.

"Không phải, đối với chuyện ngày hôm qua không có liên quan!" Âu Thiển Thiển cắt lời của hắn.

Hàn Đông Liệt càng ngày càng cảm thấy cô có vấn đề, mà cô lại không thừa nhận với hắn, hắn đã không có quyền hung hăng đối với cô, bá đạo đối với cô, cho nên hắn khẽ cúi đầu, nói một câu, "Thật xin lỗi"

Âu Thiển Thiển cười một tiếng, nói "Anh không có lỗi với tôi, cho nên không cần nói với tôi ba chữ này."

"Tiểu Thiển"

"Không được gọi tên tôi!" Tiếng của cô đột nhiên trở nên lạnh lẽo, "Thật ra thì tôi cũng không muốn nói chuyện với anh, nhưng tôi có chuyện không thể không hỏi anh!"

"Em muốn hỏi cái gì?"

Âu Thiển Thiển hít sâu một hơi, dứt khoát hỏi, "Nguyên nhân mười lăm năm trước nhà họ Âu phá sản, anh có biết hay không biết?"

Hàn Đông Liệt đột nhiên cả kinh, á khẩu không trả lời được. Chuyện của mười lăm năm trước, chẳng lẽ cô đã biết?

Nhìn ánh mắt của hắn, Âu Thiển Thiển hỏi lần nữa, "Nói chuyện đi, anh có biết hay không?"

"VẬY CÒN EM? EM CÓ BIẾT KHÔNG?" Hàn Đông Liệt đột nhiên hỏi ngược lại, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc.

Tất cả đều đã sáng tỏ rồi, trả lời cũng chỉ là muốn có chứng cứ mà thôi, Âu Thiển Thiển khẽ nhếch miệng, buồn cười nói, "Hoá ra là như vậy, tôi hiểu!"

"Em hiểu cái gì?" Hàn Đông Liệt nóng nảy hỏi.

"Hàn Đông Liệt, chúng ta ly hôn đi! Ta không muốn ba chữ “ u Thiển Thiển” này viết trong gia phả nhà họ Hàn!" u Thiển Thiển đột nhiên nói, hai mắt kiên định mang theo ánh mắt căm hận.

Phòng khách nhà họ Hàn,

Hàn Nguyên đang xem báo, Lê Thư Nhã với tâm sự nặng nề đang ngăn người, hai người ở giữa không khí giống như là trước kia vậy, giống như là vợ chồng gây gổ.

Chợt, người giúp việc vội vã đi tới, đứng ở trước mặt của Hàn Nguyên, cúi đầu nói, "Ông chủ, ngoài cửa có một người tên Three, người đó nói là anh trai của cô chủ thiếu, nói có chuyện gấp muốn gặp cô chủ ngay."

Hàn Nguyên khẽ cau mày.

Three? Ba? Cái tên này sao lại lỳ lợ như thế? Giống như đã nghe qua ở đâu rồi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Vật Kia

Three đi vào biệt thự nhà họ Hàn, đi theo người giúp việc đi vào đại sảnh, thấy Hàn Nguyên và Lê Thư Nhã ngồi ở trong phòng khách.

"Bác trai, bác gái, hai người khỏe không, cháu là anh trai của Thiên Thiên!" Three khẽ cúi đầu, hướng tới bọn họ chào hỏi.

"Ừ!" Lê Thư Nhã nhẹ nhàng lên tiếng, mặt không chút cảm xúc.

"Sáng sớm đã tới tìm Thiên Thiên, có chuyện gì gấp sao?" Hàn Nguyên làm bộ như quan tâm hỏi.

Three hơi cười cười, vẫn lễ phép trả lời, "Thật ra thì cháu tìm Thiên Thiên là có chút chuyện riêng, cho nên không tiện nói ra, thật xin lỗi bác trai, có thể để cho cháu và Thiên Thiên nói chuyện riêng một chút được không?"

Hắn không muốn lừa gạt cô, cho nên mới sai Lôi Minh đem tài liệu đưa tới cho cô, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới, người giống như Lôi Minh vậy, luôn muốn giữ lấy cô bên người chỉ có thể nhìn cô ở một nơi mà tất cả đều là kẻ thù, người đàn ông kia bắt đầu sợ hãi rụt rè từ lúc nào rồi, nếu là hắn lúc trước, nhất định sẽ không nói hai lời, sẽ trói cô mang về.

Lần này hắn sai lầm rồi, lại không tin lời mình!

"Đương nhiên là có thể!" Hàn Nguyên rất sáng khoái đồng ý, còn cười ha hả nói, "Dì Lan, đưa cậu Lam đến phòng của cô chủ!"

"Dạ!" Dì Lan cúi đầu đồng ý, sau đó đi tới bên cạnh Three, vươn tay nói, "Cậu Lam, xin mời đi bên này!"

Đến khi Three đi khỏi, Lê Thư Nhã đột nhiên lên tiếng, "Rốt cuộc ông đang lo lắng chuyện gì?"

"Không phải tôi đã nói với bà rồi sao? Cô gái kia tuyệt đối không thể ở lại nhà họ Hàn của chúng ta!" Ngày hôm qua chúng ta đã để cô ta nghe tất cả, nếu như chúng ta để cô ta tiếp tục ở đây, nhà họ Hàn tuyệt đối sẽ không được bình yên, nhất định phải đuổi cô ta đi!

"Vậy ông định để đuổi Thiển Thiển như thế nào?" Bà hỏi.

"Tôi tự có cách của tôi, bà cũng không cần can thiệp!" Hàn Nguyên nói xong cũng đứng dậy đi về phòng ngủ.

Lê Thư Nhã nhìn bóng lưng của ông, nhớ tới lúc ông còn trẻ luôn dùng thủ đoạn hung ác tàn nhẫn, không khỏi hướng về phía bóng lưng của ông rống to, "Nếu là như vậy, lúc đầu ông cũng không cần đồng ý chuyện hôn nhân của Đông Liệt và cô ấy, ông quá tàn nhẫn, rất tàn nhẫn."

Cô gái này ngay từ nhỏ đã không có người thân, tại sao ông còn đối xử với cô tàn nhẫn như vậy?

Cửa phòng u Thiển Thiển,

Dì Lan vươn tay, nhẹ nhàng gõ cửa, nói, "Thưa cô chủ, cậu Lam đến rồi!"

Cậu Lam? u Thiển Thiển giật mình, hai người đang nói chuyện cũng ngưng hẳn, cô hơi cau mày đi tới cửa, mở cửa ra, thấy mặt của Three, cô bất mãn nói, "Anh tới đây làm gì?"

"Tôi muốn nói chuyện riêng với em một chút!" Gương mặt Three nghiêm túc, đưa mắt nhìn Hàn Đông Liệt đang ở trong phòng, nói, "Tổng giám đốc

Hàn, tôi có thể nói chuyện riêng với em gái tôi vào phút được không?"

"Có chuyện gì mà tôi không thể nghe được?" Hàn Đông Liệt mang theo sát khí hỏi.

"Đúng vậy, anh không thể nghe được chuyện này, hơn nữa đây còn là chuyện vô cùng quan trọng, anh có thể đồng ý để cho tôi và Thiển Thiển nói chuyện riêng mấy phút không? Chỉ cần mấy phút là được rồi!"

Hàn Đông Liệt hơi do dự một chút, sau đó đảo mắt nhìn u Thiển Thiển một chút, mới vừa nói chuyện ly hôn, hần vẫn không trả lời, thay vì bây giờ tiếp tục nói với cô, còn không bằng ra ngoài một chút, làm giảm sự căng thẳng!

"Được!" Hần đồng ý, sau đó đi ra khỏi phòng.

Nhìn Hàn Đông Liệt ra khỏi phòng, u Thiển Thiển nhìn theo ánh sáng trên cửa, xoay người dựa vào cửa, nhìn hần hỏi, "Anh muốn nói chuyện gì với tôi?"

Trên mặt Three mơ hồ lộ ra vẻ tức giận, lần đầu tiên rộng to với cô, "Đem vật kia đưa cho tôi!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Thật Là Nhớ Quá

"Cái kia? Tôi không hiểu anh đang nói gì." u Thiển Thiển ngơ ngác nhìn hẳn.

"Đừng giả bộ không biết, trong lòng em đang suy nghĩ gì tôi đều rất rõ ràng, mau đem đồ vật đó ra, tôi không cho phép em làm loạn!" Three hốt hoảng, từng bước từng bước tiến tới gần cô, dùng sức nắm bả vai của cô mà uy hiếp.

"Chuyện của tôi, tôi có cách giải quyết!" u Thiển Thiển lạnh lùng trả lời, cả người giống như tượng gỗ không có linh hồn.

"Thiển Thiển, em không thể, không thể làm như vậy!" Three lắc lắc người cô.

u Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn, cô nhẹ nhàng nói, "Tôi không sao, anh yên tâm!"

"Em như vậy thì làm sao tôi có thể yên tâm được?" Trước kia cô vì chị mà sống, hiện tại chị đã chết, cô không còn mục đích gì để sống nữa, không có người thân, cuộc sống lại có quá nhiều khổ khổ như vậy, thật ra thì cả người của cô cũng đã khô kiệt rồi từ lâu rồi, nếu như không phải chị còn sống, cô cũng đã muốn chết rồi.

Trải qua mười lăm năm, cái loại dày vò này, không phải người nào cũng có thể chịu được!

"Thiên ... Thiên!" Three kêu từng tiếng khỗ sở, đau lòng nói, "Em không thể chết, không thể thương tổn chính mình, ngoài người nhà là chị, em còn có bạn bè ở Thiên quốc gia, nếu như em chết, tôi cũng sẽ đau lòng giống như em bây giờ, cho nên van xin em đừng làm những chuyện điên rồ nữa, đưa thứ đó cho tôi đi!"

Hắn đã từng cho cô ba viên thuốc “hồng bạch lam”. Màu xanh dương là thuốc mê, màu đỏ là mị dược, mà viên màu trắng. Là độc dược!

Lần đó điện thoại cho hắn, cô cầu xin hắn chế ra ba viên thuốc này, lúc đó hắn đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, tại sao lại muốn độc dược chứ? Là sợ thân phận sẽ bị lộ nên chuẩn bị sao? Khi đó hắn vẫn không nghĩ ra, nhưng bây giờ hắn đã nghĩ thông suốt, viên thuốc kia là chuẩn bị cho mình, lúc chị của cô sắp chết, cô đã có ý nghĩ muốn cùng chị lên trời tìm ba mẹ. Cô đơn một mình là chuyện mà cô sợ nhất, cho nên cô nhất định sẽ làm như vậy.

u Thiên Thiên nhìn Three kích động như vậy, ánh mắt bỗng nổi lên niềm thương cảm, nhưng mà rất nhanh lại trở về lạnh lẽo, dùng sức đẩy hắn ra nói, "Tôi không biết anh đang nói cái gì, cũng không có thứ gì đó mà anh muốn, anh về đi, đừng tới tìm tôi nữa!"

"Không, nếu như em không đưa nó cho tôi, tôi sẽ không đi!" Three kiên quyết nói.

Nhìn hắn khư khư cố chấp, cô chỉ có thể trầm mặc không nói.

Cô thật sự quá mệt rồi, cô đến thế giới này chắc chắn là sai lầm của ông trời rồi, nếu không tại sao lại bắt cô gặp phải nhiều chuyện đau khổ như vậy? Cô không nhớ chút chuyện gì trước năm tuổi, ba mẹ ruột là ai cũng không biết, lúc nhỏ cô lang thang ở trên đường lớn thiếu chút nữa đã chết rồi, là người nhà họ u đem cô về, nhưng hạnh phúc lại ngắn ngủi mà phía sau là bi kịch đáng sợ như vậy, phá sản, ba chết rồi, mẹ chết rồi, chị cũng đã

chết, tất cả giống như trong chuyện cổ tích mà cô là nhân vật nữ chính bi thảm nhất, nhưng thật đáng buồn là cô lại không có kết cục tốt đẹp giống trong chuyện cổ tích.

Làm cho nhà họ u phá sản là người nhà họ Hàn, chị yêu kẻ thù nhiều năm như vậy, mà cô cũng động lòng với kẻ thù của mình! Muốn báo thù sao? Không, cô không thể! Bởi vì đó là người mà chị yêu nhất!

Mệt quá đi. Mệt mỏi không còn muốn tiếp tục sống nữa rồi.

Thật là nhớ chết mất Thật là nhớ thật là nhớ.

" u Thiên Thiên!" Three đột nhiên lớn tiếng gào thét tên của nàng, sau đó luống cuống tay chân tìm kiếm khắp người cô, trong miệng không ngừng nói, "Ở nơi nào? Ở nơi nào? Ở nơi nào? Em để món đồ đó ở nơi nào rồi hả ? Ở nơi nào? Ở nơi nào."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Chưa Từng Thích Một Chút

Đồ vật quan trọng thì nhất định cô sẽ không giấu ở chỗ khác, nhất định ở đâu đó trên người, nhất định cô sẽ giấu ở trên người, nhưng tại sao không tìm được, rốt cuộc ở đâu? Ở đâu?

Three không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm khắp người cô, đôi tay khẩn trương không cần thận xé rách quần áo của cô. "Xoạt ——" một tiếng, làn da trắng nõn u Thiên Thiên hiện ra ở trước mặt của hần.

u Thiên Thiên cũng không kinh ngạc, cô vẫn bình tĩnh nhìn, mà Three cũng hoàn toàn không có nhìn thấy trước ngực cô, chỉ tìm kiếm viên thuốc màu trắng quang trọng đó vì nó có thể cứu sống tính mạng.

Không tìm được, không tìm được, không tìm được. Three giống như giống điên nắm bả vai của cô, rống to, "Ở đâu? Mau lấy ra, mau lên ——"

"Tôi không có thứ anh muốn, trở về đi Three!" Thanh âm của cô lạnh lẽo lại trầm thấp, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

" u Thiên Thiên, tôi không cho phép, tôi không cho phép em"

Tiếng của Three vẫn chưa dứt, "Phanh" - cửa phòng đã bị người thô bạo mở ra. Hàn Đông gLiệt đứng ở cửa phòng thấy Three đang ôm u Thiên Thiên, mà quần áo trên người cô đã rách nát.

Hắn trầm mặt, sai bước đi tới, nắm lấy cổ áo của Three, dùng sức đấm vào khuôn mặt tuần tú kia.

"Muốn chết ——" Hắn mắng.

Three lấy tay lau máu ở khóe miệng, không để ý quả đấm của hắn, chỉ nhìn u Thiên Thiên, kiên định nói, "Thiên Thiên, tôi nhất định sẽ không để cho em làm như vậy, hãy tin tưởng tôi một lần đi, một lần là được rồi, cuộc sống sau này của em, tôi sẽ để cho em vui vẻ, hạnh phúc. Cho nên không cần quyết định vội!"

u Thiên Thiên cúi đầu, nói nhỏ, "Anh đi đi!"

"Thiên Thiên!" Three kích động muốn bước tới, tuy nhiên hắn đã bị Hàn Đông Liệt giữ chặt lấy, dùng ánh mắt căm hận nhất của mình nhìn chăm chăm hắn nói, "Cút cho tôi!"

Three tức giận trừng mắt nhìn hắn, lửa giận giữa hai người từ từ lên cao, Hàn Đông Liệt tức giận đẩy hắn ra ngoài cửa, cảnh cáo, "Về sau không cho phép người đến đây tìm cô ấy!"

Three có chút buồn cười nhìn hắn, cũng giống như cảnh cáo, "Hàn Đông Liệt, tốt nhất anh phải chăm sóc Thiên Thiên thật tốt cho tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

Tất cả mọi chuyện đều do nhà họ Hàn gây ra, nếu như Thiên Thiên làm chuyện ngốc nghếch thật, hắn nhất định sẽ làm cho toàn bộ nhà họ Hàn chôn theo cô!

"Phanh ——" cửa phòng bị đóng lại thật mạnh, Hàn Đông Liệt cởi áo khoác trên người, khoác lên trên người u Thiên Thiên, nhưng cô lại ném xuống đất, lạnh lùng nói, "Tiếp tục chủ đề chúng ta đang nói đi!"

Nhìn áo khoác trên nền nhà, sau đó lại ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh lẽo của cô, hấn chau mày lại nói, "Tôi sẽ không ly hôn với em!"

"Nếu như đây chính là đáp án anh cho tôi, như vậy chúng ta không cần thiết tiếp tục nói nữa, anh đi ra ngoài đi, tôi muốn thay quần áo! Còn có. Lúc đi đem quần áo dơ bẩn của anh ra ngoài luôn!" Xoay người đi tới tủ treo quần áo tìm kiếm quần áo, không nhìn hấn thêm một lần nào nữa.

"Tiểu Thiển." Hàn Liệt dịu dàng kêu tên của cô, thanh âm mang theo nồng đậm ưu thương, "Tại sao giữa chúng ta luôn là thế này? Vào mười lăm năm trước em luôn lẩn trốn tôi, cự tuyệt tôi, tránh né tôi, mà bây giờ em vẫn như vậy. Rốt cuộc em muốn tôi làm sao thì em mới có thể tiếp nhận tôi? Chẳng lẽ em không thích tôi dù một chút xíu sao?"

Nghe lời của hấn, tay u Thiển Thiển đột nhiên cứng đờ, lòng đau như cắt, nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, độc ác nói một câu, "Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thích anh, mặc kệ là mười lăm năm trước, hay là hiện tại. Tôi đối với anh. Không thích một chút nào!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Cứu Em

"Không thích tôi một chút nào?" Hàn Đông Liệt khổ sở nhìn cô, gằm nhẹ, "Em gạt người!"

u Thiển Thiển lấy áo khoát từ trong tủ quần áo ra mặc lên người, sau đó quay đầu nhìn hần nói, "Tôi không có lừa anh, thật sự, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thích anh, rốt cuộc anh muốn tôi nói bao nhiêu lần anh mới tin? Tôi chỉ thực hiện tâm nguyện của chị mới tiếp cận anh, tất cả đều chỉ vì chị, còn đối với anh Tôi không có chút cảm giác nào!"

Nghe được lời này của cô, Hàn Đông Liệt có cảm giác rơi vào địa ngục, hiện tại không chỉ là cảm giác đau lòng.

u Thiển Thiển nhìn mặt của hần, bây giờ cảm giác của cô cũng giống như hần , nhưng cô không thể không giả dạng làm người lãnh khốc vô tình, hung hăng một lần nữa nói, "Còn muốn để cho tôi nói cho anh biết sao? Tôi không thích anh, tôi không thích anh, tôi không thích."

"Đủ rồi!" Hàn liệt gằm nhẹ, "Đủ rồi, đã vô cùng rõ ràng, tôi cũng đã hiểu, nhưng không có cách nào, coi như em không yêu thích tôi, tôi lại yêu em sâu như vậy, yêu em Tôi sẽ không buông tay, tôi sẽ không ly hôn với em, em là người phụ nữ của tôi, cho dù không thích, em cũng là người phụ nữ của Hàn Đông Liệt, vĩnh viễn đều là!"

"Không cần nói với chuyện ly hôn nữa, cả đời này tôi cũng sẽ không đồng ý! Hiểu chưa?" Hàn Đông Liệt khôi phục bộ dáng dữ dội, hung hăng

nói, rồi mở cửa đi ra khỏi phòng.

Nhìn cô một lần nữa, hắn sẽ thêm một phần khổ sở, nhưng nếu không được thấy cô?

Khổ sở vẫn như cũ không có giảm chút nào

.

u Thiển Thiển nhìn bóng lưng của hắn, nhìn cửa phòng bị hung hăng đóng sầm, nhìn về phía gian phòng trống rỗng, rớt cuộc cô lộ ra vẻ mặt đau lòng, hai chân vô lực ngồi trên đất.

Đã sắp không kiên trì nổi nữa, muốn chết nhanh một chút Cứ như vậy mà chết thôi, cứ như vậy

Màn đêm buông xuống, đêm khuya từ từ đến gần, trên bầu trời không có sao, mặt trăng cũng ngượng ngùng núp vào.

u Thiển Thiển thao thức ngồi ở giường lớn màu trắng, cô ôm chặt hai chân của mình, mở mắt nhìn thẳng vào căn phòng tối đen.

Bây giờ cô giống như lúc năm tuổi, một mình ở đêm khuya trên đường lớn không người, núp ở góc tối không người, nhìn không gian tối đen như mực. Cô độc, tịch mịch, sợ. Trong lòng chỉ có ba loại cảm giác này tồn tại.

Chợt một làn gió thổi vào căn phòng, thổi qua gò má của cô làm cho cô từ trong ảo giác dần tỉnh táo lại.

"Bảo bối của tôi, ai khi dễ em, tại sao lộ ra vẻ mặt đau lòng như vậy?"

Vẫn là tiếng nói kia, u Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, Lôi Minh vẫn đẹp trai như cũ, tức giận ngồi ở chỗ đó, trên mặt nụ cười nhàn nhạt.

"Sao anh lại tới đây? Không phải nói cho tôi thời gian ba ngày sao?" u Thiển Thiển đem hai chân để xuống, lạnh lùng nhìn hẳn.

Lôi Minh từ trên cửa sổ nhảy xuống, đi tới bên giường, cũng không có ngồi xuống, mà là hai tay chống trên giường, đem mặt của mình gần sát mặt của cô nói, "Tôi sợ nếu như bây giờ tôi không đến, ba ngày sau sẽ nhìn thấy một thi thể xinh đẹp."

"Là Three gọi anh tới sao?" Cô hỏi.

"Không, là tự tôi muốn tới!"

"Anh tới tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Ta chỉ có vài lời muốn nói với em mà thôi!"

"Nói đi!"

Lôi Minh khẽ mỉm cười vụt tắt, lộ ra khuôn mặt lãnh huyết lại có kiên nghị, từng chữ khẳng định nói "Tôi sẽ không ngăn cản em tự sát, chẳng qua nếu như em thật tự sát, tôi nhất định sẽ cứu em, viên thuốc trên tay em, tôi đã có thuốc giải rồi, cho em ăn, chỉ cần cho em ăn thuốc giải hoặc là lập tức đưa đến bệnh viện cấp cứu, cũng chỉ là một "cục đường" nho nhỏ mà thôi."

"Tôi chỉ là muốn cho em hiểu rõ, không có lệnh của tôi, coi như em chết trăm ngàn lần, tôi cũng nhất định sẽ cứu em trở về. Không cần vọng tưởng biến mất khỏi thế giới này, bởi vì linh hồn của em rõ ràng còn sống ở nơi này, khổ sở cũng tốt, đau lòng cũng tốt, một ngày nào đó em nhất định sẽ cười nói với tôi. Cám ơn anh ban đầu đã cứu ta, để cho tôi sống ở trên thế giới này!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Không Cho Phép, Không Cho Phép

Âu Thiên Thiên dùng sức cắn môi của mình, không ngừng lắc đầu!

Hai tay của Lôi Minh nắm lấy đầu của cô, không để cho cô lộn xộn, sau đó nói, "Tôi sẽ đưa em đến một nơi rất đẹp, nơi đó không có Hàn Đông Liệt, không có khổ sở, không có bi thương. Em sẽ vô cùng hạnh phúc."

Âu Thiên Thiên nhắm hai mắt lại, không nhìn tới mặt của hắn, cũng không nghe những lời hắn nói, hạnh phúc? Thứ này cô đã tìm mười lăm năm, nhưng cuối cùng vẫn là công dã tràng, mà tìm được. Là vô cùng đau đớn.

Lôi Minh buông tay ra, nhẹ nhàng sờ mấy vào gò má của cô, sau đó đứng thẳng, "Nhớ những gì hôm nay tôi nói, còn hai ngày, hai ngày sau tôi tới đón em!"

u Thiên Thiên nghe tiếng bước chân của hắn càng ngày càng xa, sau đó nghe được tiếng cửa sổ bị đóng lại, cô mới chậm rãi mở mắt. Đưa tay hướng về lỗ tai, ở trong lỗ tai lấy ra một cái hộp rất nhỏ, móng tay nhẹ nhàng đẩy, cái hộp nhỏ vừa vặn để một viên thuốc màu trắng.

Nhìn viên thuốc màu trắng kia, cô lầm bầm lầu bầu , "Chị, Em đi tìm chị!"

Tờ mờ sáng, mây đen giăng đầy, giống như là buổi chiều.

u Thiển Thiển cả đêm chưa ngủ, lại thêm buổi sáng dậy thật sớm, mang theo sắc mặt khó coi cùng đôi mắt thâm quầng đi tới cửa phòng của Hàn Đông Liệt, nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái, sau đó nói, "Là tôi, tôi có thể vào không?"

Bên trong phòng vốn yên lặng, chợt truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Hàn Đông Liệt quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù đứng ở cửa phòng, thở hổn hển nói, "Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!" u Thiển Thiển lên tiếng, hơi cười cười, sau đó nói, "Tôi có thể vào không?"

"Dĩ nhiên!" Hàn Đông Liệt nghiêng người nhường đường.

u Thiển Thiển vừa đi vào vừa nói, "Tôi chỉ muốn lấy đồ, lập tức đi ngay, anh có thể ngủ tiếp!"

"Lấy đồ gì?" Nét mặt Hàn Đông Liệt vốn vui vẻ dần dần trở thành âm trầm, thì ra là cô chỉ vào lấy đồ, hẳn còn tưởng rằng cô đến tìm hắn, luôn ôm một chút hi vọng như vậy, nhưng mỗi lần đều bị tổn thương nặng nề, vẫn như cũ vẫn luôn ôm hi vọng!

Cho dù là thương tích khắp người, vẫn muốn mình có một chút hi vọng như vậy.

u Thiển Thiển đi tới trên tủ đầu giường, đưa tay cầm lấy hủ tro cốt của chị, sau đó xoay người đi ra cửa, đi đến bên người của Hàn Đông Liệt thì cô còn khách sáo nói, "Cám ơn anh!"

Hàn Đông Liệt trầm mặt, dùng sức nắm chặt quả đấm, bước mấy bước tới gần ở trước mặt cô, sau đó dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô nói, "Không được đi!"

"Có chuyện gì sao?" u Thiển Thiển lạnh nhạt hỏi.

Hàn Đông Liệt cau mày, hung hăng nhìn chăm chăm cô, gầm nhẹ, "Em đừng quên, bây giờ em đã là vợ của tôi rồi, tôi nói cái gì em cũng phải nghe theo!"

"Vậy anh muốn nói cái gì? Nói nhanh một chút đi, tôi còn có chuyện rất quan trọng!"

"Tôi muốn cả đời này em không được phép rời khỏi tôi, không cho phép dùng bộ dạng này đối diện với tôi, không cho phép em dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, không cho phép có ánh mắt như vậy!"

u Thiển Thiển kiên nhẫn nghe hẳn nói xong, sau đó lạnh lùng nói, "Thật xin lỗi, tôi không làm được!"

Nói xong, cô rời đi, lần nữa đi về phía cửa.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Kẻ Thù

Editor: Cua Rang Me

Cô ôm hủ tro cốt của chị, ra khỏi nhà họ Hàn, cũng không quay đầu nhìn lại ngôi biệt thự xinh đẹp, mà bước vội vàng càng ngày càng xa.

Không đi xe, chỉ dùng đôi chân của mình đi tới biệt thự nhà họ u mười lăm năm trước.

Đem hủ tro cốt của chị đặt ở căn phòng bọn họ từng ở, sau đó cười nói, "Chị, Chúng ta đã về nhà!"

Quả nhiên, nơi này mới chính là nhà của bọn họ, một nhà bốn người, thật vui vẻ Bây giờ mặc dù còn lại một mình cô, chỉ cười vui như thế nhưng lại nghe tiếng vang vọng bên tai như ngày xưa.

Tiếng của chị: Tiểu Thiển, Tiểu Thiển, mau tới đây, em xem đây là quần áo anh Đông Liệt đưa cho chị, đẹp không? Rất đẹp có đúng hay không?

Tiếng của ba: một năm trước, hôm nay là ngày đầu tiên con vào nhà họ u, mà một năm sau, hôm nay chính là ngày sinh nhật của con, chúc con sinh nhật vui vẻ, Tiểu Thiển đáng yêu của ba!

Tiếng của mẹ: Tiểu Thiển? Đừng chơi nữa, mau tới đây ăn cơm, mẹ làm món tôm con thích ăn nhất đây, không nhanh lên thì chị con sẽ ăn hết đấy.

.

Cô nhắm mắt lại lắng nghe tiếng của bọn họ, nhưng khi cô mở mắt ra, tất cả đều biến mất!

Cách trang trí cũ kỹ, không gian tĩnh lặng Tất cả tất cả đều đã không thể xảy ra nữa!

Nhẹ nhàng hé môi, run rẩy nói, "Ba, mẹ, chị Con yêu mọi người!"

Không mang hũ tro cốt của chị trở về, cho chị ở lại biệt thự nhà họ Âu, sau đó âu Thiển Thiển một thân một mình trở lại biệt thự nhà họ Hàn, mà bây giờ đã khuya, cô mới vừa đi vào cửa, liền nhìn đến Hàn Nguyên, Lê Thư Nhã và Hàn Đông Liệt, ba người cũng ngồi ở phòng khách, có cùng bộ dáng muốn hỏi tội cô.

"Cô đi đâu? Trễ như thế mới trở về?" Hàn Nguyên lạnh giọng hỏi.

"Về nhà!" âu Thiển Thiển trả lời đơn giản.

"Về nhà? Cô đã là con dâu nhà họ Hàn chúng tôi, còn luôn chạy về nhà, có biết như vậy làm ảnh hưởng chúng tôi nghỉ ngơi không?" Hàn Nguyên bất mãn nhìn cô.

âu Thiển Thiển nhẹ nhàng cười một tiếng, lễ phép, nhẹ nhàng nói, "Đây lần đầu tiên con về nhưng không về nhà họ Lam, mà là nhà họ u, có một số việc con nhất định phải xử lý, nên mới về trễ như thế!"

"Nhà họ Âu?" Hàn Nguyên cau mày ngẩng đầu nhìn cô.

"Dạ đúng vậy, chính là nhà họ Âu mười lăm năm trước, chính là có người làm cho chúng tôi phá sản, không thể không bỏ lại nhà họ u mà chạy!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô, mặc dù mọi người đều đã biết chuyện này, nhưng là lần đầu tiên có người trước mặt họ nói ra, mà người lại là. cô!

Nhìn bọn họ từng người từng người kinh ngạc, âu Thiển Thiển buồn cười nói, "Cái này thì có cái gì mà kinh ngạc? Các người không phải cũng đã biết sao? Còn là. Các người hiện tại cũng không phải kinh ngạc, mà là đang sợ. Sợ tôi sẽ trả thù các người?"

"Càn rỡ!" Hàn Nguyên trầm giọng rống giận, khí thế hào hùng mà nói, "Cô dám dùng thái độ này để nói chuyện với trưởng bối sao?"

"A. Trưởng bối?" Hai mắt âu Thiển Thiển sắc bén nhìn của hắn nói, "Hiện tại trước mặt tôi không phải một trưởng bối, mà là kẻ thù, kẻ đã để cho chúng tôi cửa nát nhà tan!"

Editor: Cua Rang Me

Lời nói kinh người làm mọi người trợn mắt, há hốc mồm, không ngờ một cô gái yếu đuối, sẽ nói ra những lời thù hận như vậy.

Hàn Nguyên đột nhiên nhắm mắt lại thở dài một cái, sau đó mở mắt nhìn cô nói, "Theo như cô nói, tôi cũng không thể xem cô là con dâu nhà họ Hàn, mà là con gái của kẻ thù?"

"Đương nhiên có thể, nếu như ông có thể để cho Hàn Đông Liệt ly hôn với tôi, như vậy tôi sẽ vô cùng cảm kích!" Nhà họ Hàn và nhà họ u đã trở thành kẻ địch, mặc kệ có phải chị thích hắn hay không, cũng không thể để tên mình ghi vào gia phả nhà họ Hàn. Nhất định phải ly hôn, sau đó

Hàn Nguyên nhìn sang Hàn Đông Liệt, Hàn Đông Liệt lại dùng ánh mắt kiên định quay lại nhìn ông nói, "Con sẽ không ly hôn!"

"Đông Liệt, con"

"Con nói, con sẽ không ly hôn, dù là kẻ thù, dù là trả thù, con cũng sẽ không ly hôn!" Cắt lời của Hàn Nguyên, Hàn Đông Liệt kiên định rống to.

Bên trong phòng khách vang lên tiếng của hần, trong nháy mắt u Thiển Thiển lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Để cha con các người bàn bạc xong rồi hãy tới tìm tôi!" Âu Thiển Thiển bỏ lại những lời này, lập tức đi về phòng của mình. Nếu như ở nữa trước mặt của hần thêm một giây, mặt nạ gạt người của cô sẽ bị đánh vỡ.

Dù là kẻ thù, dù là trả thù. Hần cũng không ở ư sao?

Thật ra thì cô cũng có nghĩ tới việc trả thù bọn họ, nhưng cô lại không thể, giống như năm năm trước cô cũng có thể trả thù người đàn ông kia, nhưng cô lại lựa chọn một mình chịu đựng khổ sở, có lẽ đây là thói quen thôi Không thích phá hoại gia đình của người khác, không thích phá hoại hạnh phúc của người khác!

Bởi vì chính mình đã từng trải qua, là vô cùng đau đớn!

Thay vì đi trả thù người khác, cô lựa chọn một mình trốn tránh, hơn nữa chị cũng sẽ không hi vọng cô làm như vậy đâu Cho nên, cô thừa nhận, mình là một người hèn yếu!

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người, Hàn Nguyên tức giận, rống lớn, "Nghịch tử, con cứ yên lặng mà nhìn việc nhà họ Hàn như vậy thôi sao?"

Hàn Đông Liệt lạnh lùng đứng dậy, tùy ý nói, "Nếu như muốn yên lặng, vậy ngày mai chúng con dọn ra khỏi nhà!"

"Con nói cái gì?"

"Ý của con rất rõ ràng, mặc kệ cha làm gì, con cũng sẽ không ly hôn với cô ấy, cô ấy là vợ của ta, cả đời này vẫn vậy, đừng hòng ly hôn với con, con cũng vậy, sẽ không cưới những người phụ nữ khác, nếu như không phải là cô ấy Cha hãy chờ tuyệt tử tuyệt tôn đi!" Hàn Đông Liệt lạnh lùng bỏ lại những lời này, liền chạy nhanh về phòng của mình.

Chỉ còn lại Hàn Nguyên đang giận ngút trời nhìn theo bóng lưng của hân rống, "Nghịch tử, cái tên nghịch tử Nghịch tử"

Mà Lê Thư Nhã đi theo bên cạnh luôn không nói gì, gương mặt vốn hiền lành cũng chột già hơn rất nhiều, nhẹ nhàng mở miệng, từ từ nói, "Đây chính là báo ứng, ông làm chuyện như vậy với bạn tốt của mình, cho nên cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện sống yên ổn!"

Hàn Nguyên nhìn cũng nhìn vợ của mình, chỉ có thể cúi đầu thật sâu.

Bạn tốt a .

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Không Nên Quên

Editor: Cua Rang Me

Ngày thứ ba

u Thiên Thiên đứng trước cửa sổ nhìn mặt trời sáng rực, đây là ngày cuối cùng Lôi Minh cho cô rồi, tối nay hẳn trở lại đón cô, cho nên cô muốn trước khi trời tối giải quyết toàn bộ mọi chuyện.

Cho nên cô đi tìm Hàn Đông Liệt, tuy nhiên khi cô đến trước phòng của hắn, cửa phòng đột nhiên mở ra, hai người không ngờ chạm mặt, trầm mặc hồi lâu.

"Em tìm đến tôi, vẫn là vì chuyện ly hôn sao?" Hấn mở miệng trước phá vỡ không gian trầm mặc.

"Không sai!" Cô trả lời.

"Vào phòng trước đi, rồi sẽ bàn lại!"

"Được!"

Đi vào phòng của hắn, nhưng kỳ thật nơi này là phòng tân hôn của bọn họ, trong không khí nhẹ nhàng khoan khoái, hình như còn lưu lại mùi hương đêm đó, không khỏi làm cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

m thắm hít sâu một hơi, sau đó cố gắng bình tĩnh nhìn hẳn hỏi, "Anh chịu cùng tôi nói chuyện, có nghĩa là anh đồng ý ly hôn với tôi?"

"Ừ, đúng vậy!" Hàn Đông Liệt lạnh nhạt, làm cho người ta không khỏi nghi ngờ.

Nhưng hẳn trả lời đơn giản như vậy làm cho trong lòng u Thiển Thiển không khỏi run lên, mới hai ngày trước hẳn còn kiên quyết không đồng ý, nhưng mà bây giờ sao lại nhẹ nhàng như vậy, hẳn đã bỏ đi rồi sao? Cũng đúng, mình là một cô gái lạnh nhạt như thế, là ai thì cũng sẽ có cảm giác đau lòng thôi.

Nhưng là cô lại hoàn toàn không ngờ, Hàn Đông Liệt lại nói:

"Tôi đồng ý ly hôn với em, nhưng mà tôi lại kết hôn lần đầu với em, chỉ là giấy hôn thú không phải tên u Thiển Thiển, mà là u Tiểu Thiển!" Hẳn nhìn cô, chưa bao giờ chết tâm đối với cô, bởi vì hẳn thích cô đã vượt quá tưởng tượng của mình rồi. Căn bản là không bỏ được, chỉ muốn phải lấy được, cho dù là mạnh mẽ cướp đoạt!

"Anh nói gì? Anh muốn tôi kết hôn lần nữa với anh? Không thể nào!" u Thiển Thiển quả quyết cự tuyệt, nhưng mà ở trong lòng của cô có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là. Hẳn cũng không có buông tha cô

"Nếu như em đồng ý, vậy thì không có biện pháp, mặc dù bây giờ quan hệ có chút phức tạp, nhưng mà tôi biết chỉ cần sửa một chút tên u Thiển Thiển trên giấy hôn thú lên, nhất định em sẽ không rời đi, thật Không tồi!" Hẳn cười gian, nhưng mà trong lòng thì vô cùng khổ sở.

"Anh nhất định giữ tôi không buông sao? Nhà các người đã làm chuyện như vậy đối với nhà của tôi, chẳng lẽ anh còn muốn tôi yêu anh sao? Thật là buồn cười, quá buồn cười Hàn Đông Liệt, không cần làm những

chuyện ngây thơ như vậy nữa, dứt khoát một chút, chúng ta ly hôn đi!" Mau thả tôi đi, tôi đã mệt mỏi, sức cùng lực kiệt rồi, mau kết thúc, để cho cô có thể đi tìm chị nhanh một chút.

Thật khó chịu Chỉ muốn chạy trốn Chỉ muốn chết nhanh một chút

Nghe được lời của cô, Hàn Đông Liệt lạnh lùng từng bước từng bước đến gần cô, đi tới bên cạnh cô, hần đưa mắt nhìn ánh mắt của cô rất lâu, sau đó im lặng cười, nói, "Cô gái chết tiệt, em thật sự là không nhớ sao, tôi đã nói rồi bao nhiêu lần, phải gọi tôi Liệt. Làm sao em có thể nhẫn tâm quên như vậy? Em nói là, Liệt - cái tên này, chỉ có thể để cho em gọi."

"Không nên quên, cô gái chết tiệt, rõ ràng chính em đã" Hần khẽ cau mày, vẻ mặt đau lòng nói, sau đó cúi người hôn lên môi của cô.

u Thiển Thiển kinh ngạc sửng sờ tại chỗ, mặc cho môi của hần chạm vào môi của mình

Cô nghĩ tới, cô đã từng nói những lời như vậy

Liệt, nhớ, chỉ có em có thể cứ gọi anh như vậy, cách xưng hô này là thuộc về một mình em!

Liệt Liệt Liệt Em Giống như thích anh!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Thấy Rõ Tim Của Mình

Editor: Cua Rang Me

Giữa lúc bất tri bất giác, đôi mắt của u Thiển Thiển đã lạng lẽ rơi lệ, nước mắt theo gương mặt của cô chảy tới môi của hai người, mùi vị mặn mặn này khiến cho Hàn Đông Liệt kinh ngạc mở mắt.

Cô đang khóc. Tại sao lại khóc đây?

Nhưng dù cô đang khóc, hăn vẫn muốn hôn cô, muốn hôn nàng.

Vừa bắt đầu là nhẹ nhàng hôn, nhưng từ từ càng ngày càng đậm hơn, Hàn Đông Liệt không khống chế được hôn cô thật sâu, ôm chặt lấy cô, không an phận ở trên người của cô.

u Thiển Thiển chợt thức tỉnh, nước mắt lập tức dừng lại, đôi tay dùng sức đẩy ra, rống to, "Không được đụng vào tôi!"

"Tại sao?" Hàn Đông Liệt bị cô đẩy ra hoảng hốt lui về sau hai bước, sau đó cúi đầu nói, "Tại sao em vẫn không chịu tiếp nhận tôi? Là bởi vì chị của em yêu thích tôi? Là bởi vì cha ta khiến cho nhà họ u phá sản sao? Thế nhưng chuyện này đối với tôi cũng không có chút liên quan? Cũng không phải là tôi để cho chị của em thích tôi, cũng không phải là tôi để cho cha tôi thu mua nhà họ u, tại sao em lại đối với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì? Em hãy nói cho tôi biết. Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc tôi đã

làm sai chuyện gì không thể tha thứ, để cho em chán ghét tôi như vậy, để cho em luôn luôn trốn tránh tôi?"

"Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi" Hãn gầm nhẹ, cúi đầu thật thấp, làm cho người ta không thấy được vẻ mặt hiện tại của hãn.

u Thiển Thiển không có lời nào để nói, chỉ có thể cố gắng để mình không phải khóc lên. Không sai, hãn không có làm sai bất cứ chuyện gì, nhưng cô không thể nói thật lòng mình với hãn, hãn là người trong lòng của chị, cô đã đã đồng ý với chị, nhất định sẽ không cướp hãn đi, hơn nữa hãn là con trai của Hàn Nguyên Không có cách nào, cô cũng không có cách nào

"Thật xin lỗi Tôi."

"Đừng nói thật xin lỗi, em không làm gì sao phải xin lỗi tôi!" Hàn Đông Liệt đột nhiên ngẩng đầu, bộ mặt đau lòng lần nữa đến gần cô, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói, "Có thể cho tôi một cơ hội không, đem tất cả bỏ hết, cái gì cũng không cần nghĩ, hãy xem tôi là một người đàn ông bình thường, cho tôi một cơ hội là được rồi. Một lần thôi được không?"

Chỉ cần một lần là được rồi, hãn nhất định sẽ nắm bắt thật tốt cơ hội này, để cho cô hạnh phúc, để cho mình hạnh phúc, khiến tất cả đều bỏ qua quá khứ

u Thiển Thiển dùng sức cắn môi dưới của mình, cố gắng lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu

Căn bản là cô nói không ra một chữ "Không", nếu để cho cô mở miệng, nhất định sẽ lập tức nên đồng ý. Cô nghĩ, rất muốn cùng hãn ở chung một chỗ, nhưng mà, mấy câu nói kia vẫn vòng quanh ở bên tai của cô"

“Ừ, không chỉ là thích nha, chị còn yêu anh Đông Liệt, chị muốn khi lớn lên sẽ làm vợ của anh ấy, sinh cho anh ấy một đứa con thật đáng yêu, sau đó có một cuộc sống hạnh phúc giống như ba mẹ. Cho nên, Tiểu Thiên phải đồng ý với chị, không thể cướp anh ấy đi, chỉ có anh ấy là không thể.”

Không thể được, cô không thể, chỉ có hãn không thể.

Hai mắt Hàn Đông Liệt đau lòng dần dần rơi nước mắt, tỏa sáng lấp lánh, lần đầu tiên hãn nói với giọng run rẩy "Không thể được sao? Ngay cả một cơ hội cũng không thể sao? Em nhất định phải nhẫn tâm đối với tôi như vậy? Em xác định trong lòng của em thật sự không có tôi? Em nhất định muốn đối xử với tôi như vậy cả đời sao?"

"Tiểu Thiên Tôi yêu em" Tiếng của hãn nghe vô cùng ngây ngô dịu dàng, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

"Không. Không được nói nữa. Không được nói nữa, không được nói nữa!" u Thiên Thiên dùng hai tay của che lỗ tai của mình, cô không muốn nghe, không muốn nghe, bởi vì càng nghe. Sẽ càng thêm thương hãn!

"Tiểu Thiên, tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em" Hãn không ngừng lặp lại ba chữ này, không ngừng cố gắng lay động cô, muốn cho cô nhìn thấu trái tim mình.

Nhưng

"A a a a ——" u Thiên Thiên đột nhiên hét chói tai, "Không được nói nữa ——"

Tiếng kêu kinh người còn chưa biến mất, cô đã chạy ra ngoài cửa .

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Dẫn Tôi Đi

Editor: Cua Rang Me

"Không cần, không cần, không cần, không cần nói nữa." u Thiển Thiển giống như điên chạy ra nhà họ Hàn, trong đầu không ngừng lại lại hai câu nói.

“ Cho nên Tiểu Thiển, em phải đồng ý với chị, không thể cướp anh ấy đi, chỉ có anh ấy là không thể ”

“ Tiểu Thiển, tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em
. ”

“ Cho nên Tiểu Thiển, em phải đồng ý với chị, không thể cướp anh ấy đi, chỉ có anh ấy là không thể ”

“ Tiểu Thiển, tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em, tôi yêu em
. ”

"Đừng nói nữa, không được nói nữa" Cô nhìn lên trời hét lớn, nhưng hai câu nói này vẫn không ngừng xuất hiện, đầu của cô sắp nổ tung!

Cô không thể yêu người đàn ông kia, nhưng tuyệt đối không được, nhưng cô lại không quản được trái tim mình, làm thế nào? Làm thế nào?

Đột nhiên cô dừng bước, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, sau đó đưa tay đến lỗ tai, từ bên trong lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó dùng tay còn lại

lấy viên thuốc màu trắng ra.

Hai mắt ngơ ngác nhìn viên thuốc kia. Chỉ cần uống hết nó sẽ không còn nghe những âm thanh như, chỉ cần chết sẽ không khổ sở như vậy nữa, chỉ cần chết Là tốt!

Cô cứ nghĩ như vậy, sau đó cầm viên thuốc trên tay, từ từ, từ từ, cuối cùng khi cô để viên thuốc trên môi, chợt có một tiếng kêu kêu, một người giữ cô lại, mà tay của cô cũng vì run rẩy mà làm mất viên thuốc màu trắng đó.

"Cô gái chết tiệt, tại sao em lại muốn chạy?" Hàn Đông Liệt thở mạnh, đuổi theo cô.

u Thiển Thiển kinh ngạc nhìn hấn, sau đó hốt hoảng hất hấn ra, hai chân quỳ trên mặt đất vừa tìm kiếm, vừa nói, "Thuốc của tôi, thuốc của tôi, thuốc của tôi"

"Thuốc gì?" Hàn Đông Liệt tò mò ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt hốt hoảng của cô.

"Thuốc của tôi, thuốc của tôi, thuốc của tôi" u Thiển Thiển không ngừng lặp lại những lời này.

"Rốt cuộc em muốn tìm thuốc gì? Tôi tìm giúp em?"

u Thiển Thiển đột nhiên cả kinh, lần nữa dùng hai tay đẩy hấn ra, hướng về phía hấn rống to, "Không cần anh giúp, tôi không cần anh tìm, anh mau rút đi cho tôi, anh không cần đi theo tôi nữa, không cần quán lấy tôi nữa, tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi chán ghét anh, chán ghét anh, ở trên đời này, người tôi ghét nhất chính là anh!"

Tại sao lại là hấn? Tại sao hấn có thể vô ý cứu cô? Tại sao hấn nắm cô không thả? Cô chịu đủ rồi. Muốn thế nào mới có thể không gặp lại

người này, muốn thế nào mới có thể không bao giờ biết người này?

" u Tiểu Thiên, rốt cuộc em muốn tới khi nào mới có thể thừa nhận? Em yêu tôi, chắc chắn em yêu tôi, thừa nhận đi, em yêu tôi!"

"Không ——" u Thiên Thiên lần nữa bịt lỗ tai, chạy như bay.

Không được đuổi theo , không được đuổi theo nữa Cô sắp điên thật rồi!

"Cô gái chết tiệt, em đứng lại đó cho tôi, em đứng lại cho tôi!"

Hai người một trước một sau chạy, đuổi theo, nhưng ở một cái góc, u Thiên Thiên đụng vào một thân thể bền chắc, cô đột nhiên ngừng đầu, thấy gương mặt Lôi Minh.

"Dẫn tôi đi, dẫn tôi đi, xin hãy đưa tôi rời khỏi đây" Cô rơi lệ, khổ sở nói với hắn.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Rời Đi

Editor: Cua Rang Me

Hàn Đông Liệt dụng hết sức để chạy, mới vừa chạy đến khúc quanh, lại thấy không có một một người.

Làm sao đây? Tại sao lại như vậy? Hai người bọn họ rõ ràng cách nhau không xa, tại sao cô lại đột nhiên biến mất? Nơi này chỉ có một con đường, cũng không có lối rẽ, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất cũng phải mất hơn hai mươi giây, nhưng bây giờ mới chỉ bảy tám giây, tại sao không thấy tăm hơi?

Rốt cuộc cô chạy đi nơi nào?

"u Tiểu Thiên ——" Hãn hướng về con đường trống trải không một bóng người gào thét tuyệt vọng.

Biệt thự nhà họ Lam,

"Xịch ——" Lôi Minh dừng xe ở cửa lớn, u Thiên Thiên vội vã xuống xe.

Mà đúng lúc Three từ trong cửa lớn đi ra, thấy u Thiên Thiên hãn cười đi tới nói, "Thiên Thiên, rốt cuộc em đã chịu trở lại!"

"Three, chúng ta đi thôi, đi ngay bây giờ, bây giờ, ngay lập tức!" Cô lo lắng bắt lấy hai cánh tay của hãn, chỉ hy vọng rời đi ngay lập tức, bởi vì cô

biết, Hàn Đông Liệt lập tức sẽ tìm đến, nếu như cô lại nhìn thấy hấn lần nữa, nhất định cô sẽ bắt chấp tất cả chạy về phía hấn.

Nhân lúc cô còn có chút lý trí, mau rời khỏi đây thôi

Three dịu dàng nhìn cô, nhẹ giọng đồng ý, "Được, chúng ta lập tức rời khỏi đây.

.

Trên sân cỏ phía sau biệt thự nhà họ Lam, một chiếc máy bay trực thăng đột ngột đậu ở chỗ đó, mà khi bọn họ đi vào, cánh quạt từ từ chuyển động, sau đó càng lúc càng nhanh!

u Thiển Thiển ngồi ở trên máy bay trực thăng, đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn về phía cửa lớn. Đột nhiên trái tim đập nhạn, có một suy nghĩ kỳ quái Nếu như bây giờ hấn có thể chạy tới, như vậy là cô không cho hấn một cơ hội sao?

Hấn đến sao? Hấn Có thể đến sao?

Cánh quạt chuyển động đến nhanh nhất, sau đó cả máy bay trực thăng từ từ rời đi sân cỏ, càng lên càng cao Tâm mắt của cô còn nhìn về phía cửa chính xa xôi đó, muốn lập tức rời đi, lại có muốn hấn xuất hiện, rất mâu thuẫn trong lòng, làm cho bản thân rất khổ sở.

"Thiển Thiển!"

Bên tai của cô đột nhiên có tiếng gọi nhẹ nhàng của Three, cô quay đầu nhìn về phía hấn, mà đúng lúc cô vừa quay đầu, cửa lớn nhà họ Lam dần dần xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, cái bóng dáng kia vội vã chạy vào .

"Thế nào?" u Thiển Thiển hoàn toàn không có ý thức được người cô mong đợi đã đến, cô quay đầu nhìn Three.

"Không có gì, chẳng qua là thấy em có thể trở về, tôi rất vui vẻ!" Hãn lúng túng nhìn cô, sau đó cười nói, "Sau này chúng ta vẫn còn là hợp tác chứ? Sau này chúng ta Sẽ luôn luôn ở chung một chỗ chứ?"

"Ừ!" Cô nhẹ nhàng trả lời, đối với hãn hơi cười cười .

"Này, hai người các người, nói chuyện sao lại mờ ám như vậy? Đừng quên, Thiển Thiển đã đồng ý với tôi, làm người phụ nữ của tôi!" Lôi Minh khó chịu nhìn bọn họ "tình chàng ý thiếp".

u Thiển Thiển nhìn về phía Lôi Minh, chẳng biết tại sao lại cảm thấy rất buồn cười, "Ha ha, tôi sẽ không quên , chúng ta là bạn tốt mà!"

"Em nói cái gì? Không phải em đã đồng ý với tôi như vậy sao!"

"Đồng ý? Có ai làm chứng không? Có vật chứng không?" u Thiển Thiển ngây biện.

Ừ! Cứ như vậy đi Lúc này rời khỏi đây thôi, rời khỏi cái nơi đau lòng này, rời đi để cho cô không phải động lòng Rời khỏi đây Cứ như vậy mà rời đi

Cô quay đầu lần nữa nhìn về phía cửa chính nhà họ Lam, vẫn không có một bóng người

Cô hoàn toàn không có phát hiện, ở một góc khuất, mấy hộ vệ nhà họ Lam đã bắt được Hàn Đông Liệt, và bởi vì tiếng cánh quạt âm ỉ, nên cô không cách nào nghe được tiếng của Hàn Đông Liệt gọi không ngừng:

" u Tiểu Thiển, người không được đi, không được rời khỏi tôi u Tiểu Thiển"

" Âu Tiểu Thiển"

"Tiểu Thiển"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Té Bất Tỉnh

Editor: Cua Rang Me

Hàn Đông Liệt nhìn máy bay trực thăng ở trên trời càng bay càng cao, càng bay càng xa, cho đến khi nó từ từ biến mất trên không trung. Máy hộ vệ mới từ từ buông hẳn ra.

Hắn không tiếp tục hét nữa, mà chạy thật nhanh khỏi biệt thự nhà họ Lam, bắt một chiếc xe taxi.

Nhất định cô sẽ đi đến chỗ đó Nhất định phải bắt cô trở lại

Tập đoàn Hàn Thiên

Hàn Đông Liệt xuống xe taxi, trực tiếp bấm thang máy đến tầng cao nhất, thang máy mở ra, Hàn Đông Liệt cứ lớn tiếng kêu, "Minh Húc, Minh Húc."

Giang Minh Húc ở trong phòng nghe tiếng kêu, hắn lập tức liền đứng dậy cuống quýt, thiếu chút nữa ngã nhào, "King? Cậu đã đến rồi? Tìm tôi gấp gấp như vậy có chuyện gì sao?"

"Cậu chuẩn bị ngay cho tôi một máy bay trực thăng!" Hắn ra lệnh.

"Máy bay trực thăng? Muốn máy bay trực thăng làm cái gì?" Hơn nữa còn là khẩn cấp như vậy, muốn lập tức? Giang Minh Húc tò mò nhìn hắn.

"Cậu mau làm nhanh đi!" Hàn Đông Liệt rống giận.

"Được được được, tôi chuẩn bị ngay!" Giang Minh Húc khổ sở, hẳn thật không giải thích được, cái người cấp trên này vừa ăn hỏa dưng sao? À, hẳn nhớ đến chuyện quan trọng, lập tức quay lại nói, "King, tôi mới vừa nhận được điện thoại của Lôi Minh, hẳn nói muốn từ chức!"

Hàn Đông Liệt đột nhiên dừng bước lại. Quả nhiên, người đàn ông kia cũng đi theo bọn họ, thật đáng chết!

"King, King, King?" Giang Minh Húc không ngừng kêu tên của hắn.

"Còn có chuyện gì sao?" Hàn Đông Liệt hồi hồn, gương mặt đầy lửa giận.

"À, tôi muốn hỏi cậu máy bay trực thăng đi nơi nào?" Giang Minh Húc bị lửa giận của hắn đánh thẳng vào, có chút sợ hãi hỏi.

Hai mắt Hàn Đông Liệt lạnh lẽo nhìn hắn, kiên nghị lạnh lùng nói, "Thiên chi quốc!"

"Cái gì? Thiên chi quốc? Nơi đó không cho phép người ngoài vào, coi như cậu dùng máy bay trực thăng đi, cả tòa đảo cũng sẽ không cho cậu hạ xuống ." Giang Minh Húc có chút kích động nói, mặc dù hắn không biết King xảy ra chuyện gì, nhưng nghe được Thiên chi quốc, hẳn tin là có liên quan đến u Thiên Thiên.

Hai người bọn họ lại cãi nhau sao? Lần này đến nỗi chia tay sao?

"Tôi mặc kệ đó là nơi nào, dù là địa ngục tôi cũng muốn đi một chuyến." Bắt cô ấy trở về, bắt cô ấy trở về, nhất định phải bắt cô ấy trở về. Bây giờ ở trong lòng của hắn cũng chỉ có một ý định.

"Nhưng."

"Đừng có mà lằm bằm, còn không mau đi chuẩn bị máy bay trực thăng!" Hàn Đông Liệt giận dữ, không bao giờ nữa muốn nghe dài dòng, chỉ muốn nhanh chóng bay đến nơi đó, nhìn thấy cô.

"Dạ!" Giang Minh Húc bất đắc dĩ trả lời, biết bây giờ hẳn không nghe lọt bất kỳ lời khuyên nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là tuân lệnh đi chuẩn bị.

.....

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng là rõ ràng mới qua năm phút đồng hồ, nhưng là đối với Hàn Đông Liệt mà nói lại như một thế kỷ dài vậy. Hắn ngồi ở trong phòng làm việc, hai mắt nhìn chăm chăm bầu trời ngoài cửa sổ.

"Ông ông ông. Ông ông ông." Đột nhiên điện thoại để ở trên bàn bắt đầu không rung.

Hàn Đông Liệt quay đầu lại rũ mắt nhìn trên tên màn hình ——"Mẹ"

Hắn nhíu chặt chân mày, phiền não nhận nghe điện thoại, mà lập tức trong điện thoại truyền ra tiếng lo lắng của Lê Thư Nhã, "Đông Liệt, không xong, cha con té xỉu rồi!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Lá Thư

Editor: cua Rang Me

"Té xiu? Tại sao?" Hàn Đông Liệt kinh ngạc hỏi.

Mẹ không biết, mẹ cũng không biết là nguyên nhân gì, nhưng mà vừa nhìn giống như rất là nghiêm trọng, Đông Liệt con mau đến đây đi, chúng ta đang ở bệnh viện, con mau đến đây, mẹ rất sợ, mẹ sợ ba con, ông ấy sẽ Lê Thư Nhã nói không ra tiếng, mà chỉ còn tiếng khóc.

Shi/t, đáng chết ——

Hàn Đông Liệt không ngừng mắng trong lòng, tại sao vào lúc này cha hẳn lại đột nhiên té xiu? Đây là ý trời sao? Là ông trời cố ý đùa bỡn hẳn, không để cho hẳn đi tìm cô sao? Tại sao? Tại sao mỗi lần như vậy hẳn đều không thuận lợi?

Tiếng khóc của mẹ vang lên không ngừng ở bên tai, hẳn không có cách nào bỏ qu người thân của mình, không thể làm gì khác hơn là đồng ý nói, "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con lập tức đến đó!"

Tắt điện thoại di động, Hàn Đông Liệt rất tức giận, hai việc đều nghiêm trọng, phiền não trong lòng khiến hẳn không thể không rống to, "Đáng chết ——"

Bệnh viện,

Hàn Đông Liệt, Lê Thư Nhã, còn có Tuyết Nhi, ba người đứng ở trước cửa phòng giải phẫu, trên mặt của mỗi người đều âm trầm, hơn nữa mắt cũng thỉnh thoảng nhìn về anh đèn màu đỏ phía trên cửa phòng.

Lê Thư Nhã đang nóng nảy đồng thời đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó, bà quay đầu lại hỏi Hàn Đông Liệt, "Đông Liệt, Thiển Thiển đâu? Tại sao không cùng con đến đây?"

"Cô ấy" Hàn Đông Liệt kéo dài tiếng, chân mày nhíu chặt lại.

"Cô ấy vẫn còn oán hận chúng ta sao? Cho nên mới không tới?" Lê Thư Nhã hỏi.

"Không, không phải như thế!"

"Vậy tại sao."

"Cô ấy đi rồi Đã Rồi khỏi con" Chỉ mấy đơn giản chữ, mà nói ra từ trong miệng của hắn, cũng rất khó khăn.

Lê Thư Nhã kinh ngạc nhìn con trai của mình, vẻ mặt đau lòng như vậy của hắn, bà đã thấy lần thứ hai, còn nhớ rõ mười lăm năm trước, một ngày kia nhà họ u đột nhiên biến mất, hắn cũng có vẻ mặt như vậy.

Không sao, bà đưa hai tay của mình, giống như mười lăm năm trước, ôm hắn vào trong ngực, giống như an ủi một đứa bé nói, "Không cần đau lòng, cô ấy nhất định sẽ trở về, cô áya nhất định sẽ lại trở lại bên cạnh của con Con trai của mẹ, con không được buông tay!"

Ở trong ngực mẹ, Hàn Đông Liệt cảm nhận được một tia ấm áp, cô ấy sẽ trở về sao? Giống như mười lăm năm sau ở tại bữa tiệc kia, cô đột nhiên trở về gặp hắn sao?

Tuyết Nhi nhìn mẹ con hai bọn họ, đột nhiên cảm thấy mình rất nhỏ bé, giờ phút này đây cô đã hiểu, cô gái kia có vị trí như thế nào trong lòng của hẳn.

Mà ở cách đó không xa, một cô y tá mặc đồng phục y tá màu trắng đang đứng ở đó, trong tay cô cầm một tấm hình, không ngừng so sánh với Hàn Đông Liệt, so thật lâu mới đưa ra quyết định, cầm một màu trắng lá thư sai bước đi phía hẳn.

"Xin hỏi, anh là Hàn Đông Liệt phải không ạ?" Cô rất lễ phép hỏi.

Hàn Đông Liệt nghi hoặc nhìn ái chừng hai mươi tuổi này, nói, "Tôi là...!"

Thật tốt quá, không ngờ lại gặp anh ở chỗ này, bởi vì tôi gần đây đi vắng, đi du lịch cùng bạn bè, hôm qua mới mới vừa trở lại công việc, cho nên cũng không biết chị Tĩnh Nhi đã qua đời rồi, thật thật xin lỗi, đây là chị Tĩnh Nhi để lại nhờ tôi chuyển cho anh, xin nhận lấy!" Cô lấy lá thư màu trắng trong tay đưa cho hẳn.

Hàn Đông Liệt tò mò nhìn cô và lá thư trong tay tin, hỏi, "Tĩnh Nhi là ai?"

"Chị Tĩnh Nhi chính là Lý Tĩnh đó."

Hàn Đông Liệt đột nhiên cả kinh! Lý Tĩnh sao? Không phải mấy tháng trước đã Đã chết rồi sao? Hơn nữa tại sao muốn gửi thư cho hẳn?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Vẫn Nhìn

Editor: Cua Rang Me

Cầm lấy lá thư, hẩn tò mò mở ra, chữ phía trên xiêu vẹo rất khó coi, nhưng mà ngay mấy từ đầu đã cho hẩn kinh hãi

Anh Đông Liệt:

Anh chắc chắn rất tò mò phải không, em lại xưng hô như vậy với anh. Thật ra thì em chính là u Thiên Thiên, là người luôn đi theo bên cạnh anh Đông Liệt - u Thiên Thiên.

Đã mười lăm năm rồi cũng không có gọi anh như vậy, bây giờ mặc dù phương thức có chút không giống nhau, nhưng vẫn không nhận được cứ muốn gọi anh như vậy , anh Đông Liệt, anh Đông Liệt, anh Đông Liệt
..

Có lẽ vĩnh viễn em cũng chỉ có thể gọi anh là anh Đông Liệt, bởi vì em biết anh không yêu em, hơn nữa từ lúc nhỏ, khi Tiểu Thiên đến nhà em chỉ mấy ngày, em đã phát hiện, người trong lòng anh là em ấy. Có lẽ chính anh cũng không biết, cho dù là người luôn lạnh như băng thì mỗi khi thấy em ấy cũng sẽ cười.

Em rất ghen tỵ với Tiểu Thiên, cho nên em buộc em ấy phải đồng ý với em là nhất định không thể cướp đi anh, em biết rõ, em ấy nhất định sẽ đồng

ý em, hơn nữa sẽ luôn luôn giữ lời hứa hẹn này. Em gái gốc của em, tính tình em ấy chính là như vậy .

Chỉ có anh là không biết, thật ra thì em ấy cũng thích anh, hơn nữa chuyện anh càng không biết chính là, năm năm trước, lần đầu tiên Tiểu Thiển cùng một người đàn ông nói yêu thương, nguyên nhân là bởi vì một câu nói, câu nói kia anh đã từng nói với em ấy, anh còn nhớ không?

Tiểu Thiển, em biết không? Em là bốn mùa trong mùa xuân Là em làm cho trong lòng anh bắt đầu sinh ra một thứ gọi là "Yêu"!

Em ấy, vì nghe được người đàn ông kia nói câu này, lập tức cùng hăn lui tới! Rất rõ ràng, thật ra thì người em ấy yêu Là anh! Chỉ vì sự ích kỷ của em mà em ấy không dám biểu lộ tình cảm của mình. Anh Đông Liệt, em làm anh chán ghét em sao?

Đừng chán ghét em nữa, cho phép em độc chiếm anh một thời gian, được không? Chờ sau khi em chết, hai người có thể ở cùng một chỗ, mặc dù Tiểu Thiển nhất định sẽ né tránh anh, nhưng anh nhất định đến chết cũng phải quần lấy em ấy, bá đạo giữ em ấy lại, ép em ấy nói ra lời thật lòng của mình. Em ấy chính là loại “đánh chết cũng còn muốn mạnh miệng”, cho nên Đối với em ấy bá đạo một chút đi, sau đó dịu dàng trấn an

Anh Đông Liệt, mười lăm năm sau có thể nhìn thấy anh, nghe được tiếng của người, thật sự em đã rất vui rồi, em biết em đã làm hai người có nhiều hiểu lầm, hai người sẽ tha thứ cho em, có đúng hay không?

Em biết rõ hai người nhất định sẽ tha thứ cho em, cho nên Cảm ơn!

Em gái đáng yêu của chị, chị thích nhất là anh ấy Hai người phải hạnh phúc nha, chị và ba mẹ ở trên trời sẽ nhìn các người, vẫn nhìn các người

Hàn Đông Liệt đọc từng chữ từng câu trong thư, trên mặt biểu hiện từ kinh ngạc đến bi thương, sau đó từ từ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cuối cùng là trầm xuống.

Đây chính là số mạng sao? Lúc cô bỏ đi, cha lại đột nhiên ngã bệnh, mà lá thư này rõ ràng có thể chuyển đến hẳn sớm vài ngày, thế nhưng cô y tá này lại đi du lịch ngay lúc đó? Chẳng lẽ hai người bọn họ thật giống như cách nói hoang đường, là vô duyên sao?

.....

Phẫu thuật của Hàn Nguyên tiến hành trong mười giờ, mà ở ngoài phòng phẫu thuật, Lê Thư Nhã và Tuyết Nhi đã mệt mỏi ngồi ở trên ghế ngủ gà ngủ gật, chỉ có Hàn Đông Liệt trợn tròn mắt nhìn lá thư trong tay, vẻ mặt ngơ ngác!

Chợt, anh đèn đỏ chói mắt đột nhiên tắt. Bác sĩ và y tá đi ra, ba người bọn họ vội vàng chạy lên hỏi, "Bác sĩ, như thế nào?"

Bác sĩ nhìn bọn họ gật đầu nói, "Đã không sao!"

~.~.~

Cua: lần này anh không theo kịp cô. liệu anh phải mất mấy năm để tìm cô về???

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Trưởng Thành?

Editor: Cua Rang Me

Thiên quốc gia,

Máy bay trực thăng đáp xuống sân cỏ màu ngọc bích, u Thiển Thiển, Three, Lôi Minh, từ trên máy bay đi xuống, sau đó từ trong túi tiền của mình lấy ra một kim cài áo trước ngực.

Kim cài áo của u Thiển Thiển là cánh hoa thiên sứ, Lôi Minh là cánh hoa ác ma, còn Three lại là hai cái tay thiết kế thành cánh đồ án.

Ba người vai kề vai đi về phía biệt thự trên đảo, mà khi bọn họ đi một đoạn đường, có đoạn kiểm tra bằng tia hồng ngoại, chiếu xạ đến kim cài áo trước ngực bọn họ, phát ra tiếng "Nghiệm chứng thông qua".

Tòa biệt thự như tuyết trắng nhìn từ bên ngoài rất khác biệt, nhưng vào bên trong toàn bộ đều là khoa học kỹ thuật cao, phải đi qua nghiệm chứng nặng nề mới có thể đến được phòng nội bộ.

Ba người bọn họ đi vào cửa chính biệt thự, sau đó mặt sàn nhà tự động di chuyển về phía trước, đưa bọn họ trực tiếp đến phòng của Boss.

Cửa tự động bằng sắt mở ra, bên trong trống rỗng chỉ có một cái bàn màu đen, và một chiếc ghế màu đen, mà cái ghế là đưa lưng về phía bọn họ, phía trên hơi lộ ra cái mũ màu đen.

"Các bạn nhỏ đáng yêu của tôi, hoan nghênh các người về nhà!" m thanh phát ra từ trong ghế.

Nghe được tiếng của Boss, u Thiển Thiển lập tức cúi đầu, dùng sức cản môi dưới của mình. Lôi Minh với gương mặt thản nhiên, cũng không có bất kỳ khác thường, cũng chỉ có một mình Three mở miệng nói, "Thật xin lỗi boss, nhiệm vụ của lần này chúng tôi đã hủy bỏ, tiền bồi thường tôi đã chuẩn bị xong!"

Hắn nói xong, liền đi tới trước bàn, đem một tờ chi phiếu đặt lên bàn, sau đó lui về tại chỗ.

Ngồi ở trên ghế, Boss vẫn như cũ đưa lưng về phía bọn họ, nhỏ giọng nói, "Tại sao muốn nói xin lỗi? Các người mỗi người khi làm nhiệm vụ lần đầu tiên ta đều đã nói qua, nhiệm vụ có hoàn thành hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là phải về nhà bình an, các người đã trở về bình an rồi, có nên nói với ta một câu, "Tôi đã trở về rồi đây?"

Nghe được Boss nói như vậy, Lôi Minh và Three cũng hơi cúi đầu, ngoan ngoãn nói, "Tôi đã trở về!"

"Ừ!" Boss gật đầu một cái, sau đó nói, "Tiểu Thiển, còn con thì sao? Tại sao không nói lời nào?"

u Thiển Thiển thật sâu cúi đầu, từ từ há mồm miệng, lại phát hiện thanh âm của mình càng phát nghẹn ngào, "Con Con Con đã trở về!"

Boss nghe tiếng của cô, hơi trầm mặc một chút, sau đó nói, "Thế nào? Tại sao để cho ta nghe thấy tiếng khóc đây? Là ai dám chọc Tiểu Thiển của ta khóc?"

"." u Thiển Thiển đầu càng ngày càng thấp, cằm môi dưới của mình đến chảy máu tươi, nhưng vẫn không nhịn mà rơi nước mắt, từng giọt, từng

giọt rơi trên mặt đất.

Boss vươn tay, nói, "Tới đây, cho ta xem xem mặt con một chút!"

u Thiển Thiển nghe lời từng bước từng bước đi tới, mà sau lưng Lôi Minh và Three cũng không khỏi nhú mày. Mặt của Boss cho tới bây giờ cũng sẽ không để cho người ta thấy, cũng chỉ có u Thiển Thiển, cả Thiên quốc gia, chỉ có cô gặp qua Boss mà thôi.

u Thiển Thiển đứng trước mặt của Boss, ông vươn tay lau nước mắt trên mặt cô, "Nói cho ta biết, tất cả mọi chuyện có xử lý tốt không?"

u Thiển Thiển gật nhẹ đầu xuống, "Dạ" một tiếng.

Tay Boss tiếp tục lau nước mắt không ngừng rơi xuống của cô, ôn nhu nói, "Vậy ta hỏi con, lần này Trưởng thành chưa?"

"Dạ!"

"Đứa nhỏ ngốc, nếu đã trưởng thành, cũng không cần khóc nữa!"

u Thiển Thiển nhìn mặt của Boss, nước mắt ầm nẫn rất cuộc tuôn trào, cô đột nhiên quỳ gối xuống, gối đầu lên đùi của Boss, khóc thút thít.

Boss vuốt mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nói, "Đứa nhỏ ngốc, lần này trở về, có thời gian thì theo ta ra ngoài giải sầu? Ta nhớ con đã từng nói, con thích nhất đảo Bali"

"Dạ!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Tôi Muốn Gặp Em

Editor: Cua Rang Me

Bốn năm sau

Tập đoàn Hàn Thiên, công việc trên lầu vẫn trong không khí khẩn trương như trước, mỗi người đều nghiêm túc trong công việc, chỉ sợ không cẩn thận bị tổng giám đốc kêu lên phòng làm việc, sau đó đuổi ra khỏi cửa.

Từ một ngày kia của bốn năm trước, tính tình tổng giám đốc lại đột nhiên thay đổi, không nói tính tình vốn là lạnh lẽo và dữ dội, tự nhiên bây giờ biến thành một người máy chỉ biết công việc, trên mặt luôn là lạnh lẽo, đôi mày kiếm cũng luôn nhíu chặt, chưa bao giờ giãn ra, hẳn đã biến thành một người ôm bom mạo hiểm với công việc, chỉ cần sơ ý một làm sai chuyện chút, vậy là không cần nhiều lời, chỉ có cuốn gói đi thôi.

Cũng là bởi vì đủ loại nguyên nhân như vậy, tập đoàn Hàn Thiên bị truyền ra rất nhiều lời đồn.

Có người nói là trúng tà, có người nói là bị kích thích, có người nói là bởi vì vợ hẳn bỏ đi mất, còn có người nói hẳn đi ra từ trong bóng ma gay, rồi lại lọt vào biến thái haizzz! Dù sao cũng vô cùng kỳ quặc, cách nói nào cũng có!

"Hàn tổng tới, Hàn tổng tới, tất cả mọi người cẩn thận một chút!" Bỗng nhiên có người nhỏ giọng hét, mà trong nháy mắt toàn bộ nhân viên làm

việc cũng lập tức vui đầu công việc, gương mặt nghiêm túc!

Hàn Đông Liệt sai bước đi qua bọn họ chỗ làm việc, sau đó tiến vào phòng làm việc của mình, theo thói quen nhìn một chút chiếc bàn thư ký bốn năm qua, sau đó sẽ ngồi xuống làm việc.

"Cộc cộc cộc!" Cửa phòng có người gõ vang.

"Vào đi!" Hãn lên tiếng.

Cửa được mở ra, Giang Minh Húc vẫn như cũ với gương mặt bất cần đời, trong tay cầm một ly cà phê đi tới trước bàn, để ly xuống nói, "Ai ui, hôm nay đại tổng giám đốc chúng ta đi làm thật sớm nha, có cái gì tốt chuyện sao? Cứ nhiên chịu khó như vậy?"

"Cậu còn có chuyện gì sao? Nếu như không có thì đi ra ngoài đi, tôi còn muốn làm việc!" Tiếng của hãn lạnh như băng, so với bốn năm trước cũng không có gì khác nhau, nhưng lại làm cho người ta có một cảm giác kỳ quái, hình như trừ công việc, hãn đối với bất cứ chuyện gì cũng đều cảm thấy không hứng thú.

"Vậy cũng được, tôi đi ra ngoài trước!" Giang Minh Húc miễn cưỡng cười, sau đó đi ra ngoài.

Hàn Đông Liệt cũng không ngẩng đầu lên, vẫn cúi đầu xem văn kiện, nhìn xong lần lượt, rốt cuộc xem một chồng tài liệu thật cao, hãn mới ngẩng đầu lên, cầm ly cà phê đã lạnh hết trên bàn, đặt ở khóe miệng, nhấp một miếng.

Vị ngọt này tràn đầy miệng của hãn, đột nhiên lần nữa hãn nhớ lại u Tiểu Thiên khi còn bé nói:

..... Anh không phải biết không? Truyền thuyết nói, một hơi uống cạn ly cà phê để bày muông đường, sau đó hướng về cái ly trống không nói ra

nguyện vọng của anh, nguyện vọng sẽ thực hiện nha, rất chuẩn!

Hắn chột hơi ngửa đầu uống hết cà phê, sau đó hướng về cái ly trống không nói, "Tiểu Thiển, em ở đâu? Tôi muốn gặp em!"

"." Phòng làm việc Yên tĩnh , dường như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Đây đã bao nhiêu lần? Mỗi một lần hắn ước nguyện, đáp lại hắn cũng chỉ có một phản ứng này!

Kể từ sau khi cô đi, trong bốn năm này, hắn không ngừng tìm, cũng đi Thiên quốc gia, tuy hắn không cách nào vào đảo, tuy nhiên hắn đã gặp được Lôi Minh, anh ta nói cho hắn biết, Tiểu Thiển đi với Boss, đã không còn Thiên quốc gia rồi, như vậy rốt cuộc cô ở nơi nào? Hay là Lôi Minh đang gạt người? Tại sao hắn tìm khắp toàn thế giới vẫn không tìm được cô?

Rốt cuộc cô ở đâu? Hắn thật đã muốn cô đến sắp chết rồi!

"Cộc cộc cộc!" Cửa phòng lần nữa bị gõ vang, nhưng là không đợi hắn lên tiếng, cửa đã bị mở ra, Tuyết Nhi mặc đồng phục, vui vẻ chạy đến trước bàn, cười nói, "Anh Đông liệt, em tới nộp đơn xin việc, em muốn làm thư ký của anh!"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Có Thể Kiên Trì Bao Lâu

Editor: Cua Rang Me

Hàn Đông Liệt để ly cà phê trên tay xuống, sau đó lạnh lùng nhìn cô nói, "Chỗ này không cần thư ký!"

"Nhưng chỗ này rõ ràng thiếu một thư ký nha, anh Đông Liệt, mời người ta nha, em nhất định làm tốt!" Tuyết Nhi đi qua cái bàn, nắm cánh tay của hắn làm nũng.

Hàn Đông Liệt dứt khoát hất tay của cô ra, vẫn như cũ nói, "Nơi này là công ty, tôi không phải anh của cô, xin gọi tôi là Hàn tổng!"

"Anh Đông Liệt" Tuyết Nhi cố gắng bắt lấy cánh tay hắn lần nữa, nhưng Hàn Đông Liệt lại đột nhiên đứng lên, né tránh tay của cô nói, "Chỗ này không mời cô, nếu như cô muốn tìm việc làm, phải đi tìm ba của cô, công ty của ông ấy nhất định sẽ cho cô một chức vụ tốt!"

Tuyết Nhi mà nhìn gương mặt lạnh như băng của Hàn Đông Liệt, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác, muốn bật khóc. Không phải vì tức giận và uất ức muốn khóc, chẳng qua là cô cảm thấy Hàn Đông Liệt trước kia sao lại có thể biến thành như vậy, anh Đông Liệt trước kia đã biến mất rồi, biến thành cái dạng lãnh khốc vô tình này Hàn tổng!

"Cô đi đi, tôi còn có rất nhiều việc cần hoàn thành!" Hàn Đông Liệt quay đầu nhìn cô, ra lệnh đuổi khách.

Tuyết Nhi cúi đầu, đôi tay dùng sức nắm chặt, nhỏ giọng nói, "Anh vẫn còn nghĩ về cô ấy sao? Cũng đã 4 năm rồi, anh vẫn không thể quên cô ấy sao?"

"Không có!" Hãn trả lời quả quyết.

Chẳng qua là mới bốn năm ngắn ngủi, dù là qua bốn năm, bốn mươi năm, bốn trăm năm Hãn cũng sẽ không quên cô, vĩnh viễn đều sẽ không!

Tuyết Nhi dùng sức hít một hơi, sau đó ngẩng đầu lên, cười nói, "Em hiểu rồi, em đi về, chẳng qua em sẽ không bỏ qua, lần sau em sẽ dùng thân phận bình thường tới đây để nộp đơn xin việc, cho dù không được làm thư ký, một nhân viên nhỏ em cũng chấp nhận làm!"

Không muốn từ bỏ, giống như hãn không muốn từ bỏ u Thiên Thiên vậy.

Đợi cô đi khỏi phòng, Hàn Đông Liệt lại ngồi trở lại trên ghế, tay xoa huyệt Thái Dương của mình, cảm thấy khó chịu đặc biệt!

Đã mấy ngày không có chớp mắt, đã nhiều buổi tối không ngủ, rõ ràng không ngủ là không được, tuy nhiên hãn vẫn không ngủ được, đây trong đầu đều là của hình bóng của cô, chỉ có lúc làm việc mới có thể quên một chút!

Cuộc sống như thế hãn còn có thể kiên trì bao lâu?

Màn đêm đã buông xuống, Hàn Đông Liệt vẫn như cũ ngồi ở trong phòng làm việc không ngừng gõ gõ bàn, rốt cuộc hãn đã làm xong toàn bộ công việc, mệt mỏi ngửa ra sau, tựa vào ghế. Đầu càng ngày càng đau, cổ họng cũng cảm giác khô khốc, cả người đều vô cùng khó chịu!

Cầm lấy điện thoại trên bàn, nhấn xuống một phím, sau đó hướng về phía ống nghe nói, "Minh Húc, pha ly cà phê cho tôi!"

Trong điện thoại không có bất kỳ âm thanh nào.

"Minh Húc? Minh Húc? Cậu ở đâu?" Hãn cau mày hỏi.

Sau một hồi im lặng, khi hãn vừa định cúp điện thoại, trong điện thoại đột nhiên vang lên tiếng của Giang Minh Húc đầy lo lắng: “King, cậu mau qua đây, tôi có vật rất quan trọng cho cậu xem!

"Cậu nói cái gì? Thứ gì quan trọng? Còn để cho tôi qua đó?" Chẳng lẽ hãn không biết ai mới là chủ sao?

“Không sai, cậu qua đây nhanh lên, nếu như cậu không nghe lời tôi, tôi chắc chắn cậu sẽ hối hận!

Hàn Đông Liệt nhíu mày, đến cùng là hãn đang làm cái quỷ gì? Lại muốn giở trò gì? Thật là phiền não!

Mặc dù hãn khó chịu không muốn đi, nhưng vẫn đứng dậy đi ra ngoài

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Chính Là Cô Ấy

Editor: Cua Rang Me

Đi tới phòng làm việc của Giang Minh Húc, hắn cũng không gõ cửa mà đi thẳng vào, căn phòng tối om, chỉ có màn hình máy vi tính sáng lên.

"Câu gọi tôi đến xem cái gì?" Hàn Đông Liệt hỏi.

Cả màn hình che ngang đầu của Giang Minh Húc, hắn vươn tay, ngoắc ngoắc tay ý bảo King tới đó.

Hàn Đông Liệt đem hai hàng lông mày xiết chặt, sau đó bước đi tới.

"King, cậu xem!" Giang Minh Húc chỉ ngón trỏ hướng màn hình, để cho hắn xem một đoạn phim ngắn.

Hàn Đông Liệt tò mò nhìn đoạn phim ngắn, không có gì đặc biệt, chỉ là một buổi lễ kết hôn xa hoa, nam là một người ngoại quốc, nữ là người Trung Quốc, nhưng là tại sao chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô gái vậy? Hơn nữa đoạn phim ngắn này giống như là hình chụp đấy!

"Rốt cuộc cậu muốn cho tôi xem cái gì?" Hàn Đông Liệt không nhịn được lại hỏi.

"Đừng có gấp, tiếp tục xem tiếp!" Giang Minh Húc giáo hoạt an ủi hắn.

Rốt cuộc, cô dâu xoay người, gương mặt lộ ra trước ống kính. Hàn Đông Liệt nhìn thấy mặt cô gái, cô gái này

Giang Minh Húc thấy bộ dạng của Hàn Đông Liệt, hả hê nói, "Rất giống có phải không?"

Hàn Đông Liệt tròn mắt, kinh ngạc nhìn màn hình, "Không, không phải rất giống, chính là cô ấy , là cô ấy!"

Mặc dù cô đã cắt mái tóc thật dài của mình, hơn nữa khuôn mặt tròn trịa cũng trở nên gầy gò, còn đôi mắt to, cũng trang điểm rất đậm, ngay cả viên bảo thạch ở khóe mắt trái cũng đã lấy xuống Cả người cô giống như là biến thành một người khác vậy, chỉ có vài nét quen thuộc lại hấp dẫn, hoàn toàn toát lên vẻ hồn nhiên trẻ trung, nhưng chỉ nhìn một cái hăn liền nhận ra, là cô, là cô!

Cô gái này chính là người mà hăn tìm bốn năm - u Tiểu Thiên!

"Đây là tìm được ở đâu?" Hăn nắm cánh tay Giang Minh Húc, kích động hỏi.

Giang Minh Húc dùng sức ngăn tay của hăn, xoa cánh tay của mình nói, "Cái này là có người ở nước Mỹ chia sẻ của tôi, chỉ là cậu xem đoạn phim ngắn ở góc phải phía dưới."

Ánh mắt Hàn Đông Liệt của dời đến góc phải phía dưới, vừa kinh ngạc nói, "Là hôm nay?"

Cư nhiên cô kết hôn vào hôm nay? Hơn nữa còn ở nước Mỹ? Tại sao? Tại sao cô muốn kết hôn? Người đàn ông kia Cô thích người đàn ông kia rồi sao? Không, không thể, cô không thể gả cho người đàn ông, tuyệt đối không được lấy!

"Minh Húc, đi chuẩn bị máy bay, tôi muốn bay đi nước Mỹ ngay lập tức!"
Hắn rống giận ra lệnh.

"King, coi như người bây giờ cậu đi, đến nước Mỹ thì cô ấy đã kết hôn xong, đã động phòng, thời gian của cậu căn bản là không đủ!" Hơn nữa cái này để cho Giang Minh Húc để ý, cái phim ngắn này rốt cuộc là thực hay là giả? Tại sao muốn chia sẻ cho hắn đây? Giống như là bốn năm trước, tài liệu về thân phận của u Tiểu Thiển, cũng là như vậy, không thể giải thích mà có được, rốt cuộc là người này làm cái gì? Mục đích của bọn họ là cái gì?

Hàn Đông Liệt nghe được Giang Minh Húc nói như vậy, trong lòng càng thêm hốt hoảng. Kết hôn xong? Đã động phòng? Không, tuyệt đối không để cho chuyện như vậy xảy ra, cô gái này là của hắn, là chỉ thuộc về hắn, tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào đụng vào, tuyệt đối không!

Trong giây lát, hắn giống như nghĩ đến đến cái gì, lập tức từ trong túi tiền móc ra điện thoại di động của mình, gọi một cú điện thoại, sau đó nóng lòng chờ đợi điện thoại kết nối.

Ai nha ai nha, thật là khiến tôi quá kinh ngạc rồi, không ngờ cậu lại gọi điện thoại cho tôi, thế nào? Tìm tôi có việc? Trong điện thoại truyền ra giọng nói lỗ mãng của Thừa Vũ.

"Thừa Vũ, bây giờ cậu ở đâu? Nước Mỹ sao?" Hàn Đông Liệt nóng lòng hỏi.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Cô Dâu Mới

“Nước Mĩ? Nơi này là nước Mĩ sao? thật ra thì tôi cũng không rõ lắm, tháng trước tôi bị cha bắt trở lại làm việc, nơi này rất cuộc là nơi nào thật sự là tôi không rõ ràng lắm, cậu chờ một chút tôi đi hỏi người nhà...” Thừa Vũ cố ý đùa bỡn hân.

“Đáng chết, tôi không có thời gian đùa giỡn với cậu, mau nói cho tôi biết cậu có ở nước Mĩ hay không?” Hàn Đông Liệt tức giận rống.

.....Bên kia điện thoại im lặng, sau đó lên tiếng lần nữa, “không sai, bây giờ tôi đang ở Mĩ, có việc gấp tìm tôi?”

Nghe được hân nói những lời này, trong lòng của Hàn Đông Liệt thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền vội vội vàng vàng mà nói, “Cậu ở Mĩ là tốt, tôi muốn bây giờ cậu lập tức đi đến ga đường nước Mĩ, hoặc là bất kỳ nơi nào có thể kết hôn, nhất định phải bắt cô ấy về!”

“cô ấy? Người nào?”

“U Tiểu Thiển, không, U Thiển Thiển! Cậu biết chính là cô ấy, chính là vợ của tôi!” Hàn Đông Liệt không biết làm sao giải thích, mồm miệng cũng có chút không lạnh lợi rồi.

“Ai nha? Cậu nói cô U? Cậu tìm được cô ấy? cô ấy đang ở Mĩ?” Thừa Vũ hào hứng bưng bưng hỏi.

“Tạm thời cậu khoan dài dòng, tìm nhanh lên một chút đi!” Nếu như đến trễ một chút Kết hôn? Động phòng?

không -- Tuyệt đối không có khả năng!

“Ừ được, tôi có thể đồng ý với cậu đi tìm cô ấy, chỉ là cậu phải đồng ý với tôi một chuyện!” Thừa Vũ nói ra điều kiện.

“nói!”

“Để cho em gái tôi làm thư ký của cậu!” Sáng sớm hôm nay hần thiếu chút nữa đã bị cô em gái này làm phiền chết, gọi điện thoại tới đây khóc lóc kể lể, đầu của hần sắp nổ tung rồi.

“Được!” Hàn Đông Liệt sáng khoái đồng ý.

“Ok, chờ tin tức tốt của tôi đi!”

Hàn Đông Liệt tắt điện thoại, quay đầu lại Giang Minh Húc, nói: “Máy bay chuẩn bị xong chưa?”

Hàn Đông Liệt cũng vừa cúp điện thoại, mặt bất cần đời mà cười cười nói, “đã làm xong, một tiếng đồng hồ sau sẽ có thể cất cánh!”

“Tốt! Lần này tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy chạy trốn!” hần nắm chặt hai quả đấm, tràn đầy lòng tin!

Giang Minh Húc nhìn gương mặt hần từ trắng bệch thành khí thế phách lối, không khỏi cười một tiếng! Quả nhiên bộ dáng này của hần hơi đẹp trai!

...

Nước Mỹ, bên trong một biệt thự hào hoa.

“Adam, chúc cậu tân hôn vui vẻ, cô dâu rất đẹp!” một người đàn ông Mĩ cầm sâm banh, cười chúc mừng đối với người mới.

“Cám ơn!” Adam vui vẻ cùng hân chạm cốc, ở bên cạnh hẳn là cô dâu đang xấu hổ cúi đầu.

“Adam, xin lỗi, em có chút không thoải mái muốn đi toilet!” cô dâu then thùng, gương mặt chợt trở nên khó coi, hình như là không thoải mái thật!

Adam đau lòng nhìn cô nói, “Em có sao không?”

“không có việc gì, chỉ cần vào rửa mặt, sau đó nghỉ ngơi một chút là được rồi, xin lỗi không thể cùng anh tiếp bọn họ!”

“không sao, thân thể của em quan trọng hơn, đi nghỉ ngơi đi!”

“Ừ!”

cô dâu cười hạnh phúc, nhón chân hôn lên mặt hẳn một cái, mà bởi vì cử chỉ thân mật của cô đã làm mọi người ở đó cười to, nhưng cô dâu lại then thùng xấu hổ che mặt mình lại, lộ ra một nụ cười gian ác.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Thì Ra Là Mình

Cô dâu đi về phía toilet nhưng nhân lúc không người quay đầu chạy về phía phòng ngủ ở lầu hai của biệt thự.

Lén lén đi vào bên trong phòng ngủ, sau đó đi tới bên cạnh tủ sắt, mở tủ sắt ra, từ bên trong lấy ra một Laptop.

"Ah? thật may mắn, cứ nhiên để cho tôi tìm được cô dâu xinh đẹp rồi!"

âm thanh đùa giỡn phát ra từ cửa phòng đen nhánh, cô dâu kinh ngạc úp máy lại, sau đó nói, "Là ai?"

"không biết tôi sao?" âm thanh vừa phát ra, đèn trong phòng cũng được bật sáng, cô dâu định thần nhìn lại, người đàn ông này.... Là Tư Cầm Thừa Vũ!

"Tại sao là anh?" cô cau mày hỏi.

"Ha ha, thật là vinh hạnh, thật là vinh hạnh, cô u biết tôi, tôi thật là vui!" Thừa Vũ nở nụ cười nhìn cô.

"Anh vào bằng cách nào? Tới nơi này làm gì?" Nhìn dáng vẻ của hắn, không có chút nào giống với tham gia hôn lễ.

Thừa Vũ chậm rãi bước đi tới trước mặt cô, đùa giỡn nói: "Tôi được một người bạn nhờ vả, đến tìm người mà thôi!"

"Tìm người?" cô nhẹ giọng hỏi.

Lỗ tai nhạy bén của Thừa Vũ nghe được tiếng của cô, vội vàng gật đầu nói, "không sai không sai, người bạn kia của tôi vội vàng hấp tấp nói muốn tìm một người tên gì? Hình như cũng là họ u, tên là Thiển Thiển? không không không, tôi nhớ ra rồi, là một cô gái tên u Thiển Thiển!"

u Thiển Thiển?

cô dâu đột nhiên cả kinh, đôi tay đầy lo lắng nắm chặt!

"Hmmm?" Thừa Vũ phát ra âm thanh, cúi đầu nhìn cô chăm chú, "cô dâu, tại sao cô lại hết hoảng như vậy? Chẳng lẽ....cô chính là u Thiển Thiển?"

cô chột ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, lạnh lùng nói, "không sai, tôi chính là gọi u Thiển Thiển, vậy thì thế nào? Tôi không muốn gặp lại hắn, cũng sẽ không đi theo anh, nếu như anh không có chuyện gì khác thì mau rời khỏi đây, nếu không sẽ quấy rầy công việc của tôi!"

không sai, bây giờ cô không cần vì lời hứa với chị mà giả dạng u Thiển Thiển rồi, bây giờ cô là u Tiểu Thiển, con gái nhà họ u, em gái đáng yêu của u Thiển Thiển. cô đã trở về là mình!

"Ha? Ở đây cô có công việc? Muốn tôi giúp một tay không?" Đôi mắt Thừa Vũ liếc về phía máy vi tính trên tay cô.

"không làm phiền anh!" u Tiểu Thiển không để ý đến hắn, mở máy vi tính ra tiếp tục công việc.

Thừa Vũ đi tới phía sau của nàng, nhìn màn hình nói, "thì ra là cô giả cho hắn chính là vào chỗ này tìm đồ nha? cô có biết không, cô làm như vậy có một người đàn ông sẽ nổi điên đấy!"

Ở trong điện thoại nghe được âm thanh tức giận của Hàn Đông Liệt, thật sự là hấn sợ hết hồn, hấn như vậy thật là thú vị.

Nhưng u Tiểu Thiển vẫn nghe hấn nói, còn công việc và vẻ mặt thì không có chút khác thường nào, chỉ nghiêm túc làm việc, không tìm được một chút sơ hở nào của cô.

Chẳng lẽ thật sự cô đối với hấn không có bất kỳ cảm giác gì nữa rồi?
Thừa Vũ tò mò nhìn xuống.

"Gill? Có khỏe không?" Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Adam đứng ở cửa phòng nhìn hai người bọn họ.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ngoan Ngoãn Đầu Hàng

Editor: Cua Rang Me.

“Emcác người? hai người các người đang làm gì?”

Adam ngạc nhiên nhìn hai người bịn họ. một là cô dâu của hắn, một là người thừa kế nhà họ Tư, tại sao bọn họ lại ở cùng nhau, bọn họ có biết không?

Còn nữa, cái laptop đó, tại sao phải trên tay của cô?

Hông hét! U Tiểu Thiển trong lòng thầm mắng! tại sao cô lại vì câu nói kia của Thừa Vũ mà mất hồn, không nghe được bước chân, thật là làm cho người ta tức giận. Cũng đã qua 4 năm rồi, rõ ràng đã có lòng tin là sẽ không bị hắn làm ảnh hưởng như vậy, mà bây giờ lại.....

Nên làm sao đây?

“À há?” Thừa Vũ đột nhiên lên tiếng, sau đó từng bước từng bước vừa đi vừa nói, “Adam, cậu vừa nói gọi Gill chính là cô u sao?”

“Cô u? hai người quen biết nhau?” Adam tò mò hỏi.

Thừa Vũ đứng trước mặt của hắn, cười hì hì nói, “Đúng vậy, nói thật cho cậu biết, thật ra cô ấy là vợ của tôi, chúng tôi đã kết hôn nhiều năm rồi!”

“cậu nói cái gì?” adam kinh ngạc nhìn hắn.

Thừa Vũ đối với hần thần bí cười một tiếng, nhân lúc hần không chú ý đã vươn tay đánh vào cổ của hần, từ trong miệng thốt ra hai từ “ngu ngốc.”

U Tiểu Thiển thấy tình hình như vậy, không khỏi kinh ngạc há to mồm, “Anh”

Cô hoàn toàn không nghĩ tới, hoa hoa công tử lại có thể biết đánh người, hơn nữa còn giwor thủ đoạn thừa dịp lúc người ta không chú ý mà ra tay, gương mặt thản nhiên, đến tột cùng thì hần là dạng người gì đây?

Thừa Vũ xoay người, nhún vai nói: “Đã làm xong, bây giờ thì cô có thể yên tâm làm việc.”

“Tại sao lại giúp tôi?” cô hỏi

Bởi vì trông cô rất xinh đẹp” hần lố mãng trả lời.

U Tiểu Thiển cau mày, nói chuyện với người đàn ông này thật mệt chết, hơn nữa rất dễ dàng tức giận, mặc kệ, trước tiên làm việc xong đã!

Ngón tay linh hoạt của cô không ngừng gõ gõ bàn phím, sau đó sửa đổi toàn bộ tài liệu trong đó.

“Ok, xong rồi à?” Thừa Vũ hỏi.

“Chuyện của tôi, không liên quan đến anh, tránh ra để tôi đi!” u Tiểu Thiển dùng sức xé bỏ áo cưới màu trắng trên người mình, trong nháy mắt trên người của cô xuất hiện bộ đồ thể thao bó sát người, thì ra là cô mặc hai tầng.

Thấy cô vội vã đi, Thừa Vũ dùng một tay bắt được cô, nói: “Cô cứ đi như vậy?”

U Tiểu Thiển quay đầu lại nhìn hần, “Không đi, chẳng lẽ chờ người khác tới bắt tôi?”

“nhưng tôi vừa mới cứu cô, nói thế nào thì cô cũng nên báo đáp tôi, theo tôi đi một chuyến đi!”

“Cứu tôi?” u Tiểu Thiển buồn cười nhìn của hấn nói, “Tôi có nói để cho anh cứu tôi sao? Hơn nữa anh nghĩ tôi bất lực không giải quyết được sao? Không phải tôi đã nói anh không nên xen vào việc của người khác, anh tự nghĩ nhiều rồi!”

“Ai nha? Cô đúng là người vong ân phụ nghĩa nha!” Thừa Vũ không ngờ cô lại có thể cay cú như vậy, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

“Buông tôi ra, tôi không có thời gian tán gẫu với anh!” Giọng của u Tiểu Thiển trở nên hung dữ!

“Haizzz” Thừa Vũ thở dài một cái, sau đó lắc đầu nói, “Thật sự rất xin lỗi cô đã không nghe lời, lúc tôi tới đây đã dẫn theo rất nhiều người chính xác mà nói, cô đã bị đoàn đoàn bao vây rồi, tôi nghĩ cô nên giơ tay đầu hàng, ngoan ngoãn đầu hàng đi!”

U Tiểu Thiển giật mình hướng ra ngoài cửa sổ, quả nhiên một rất nhiều bảo vệ bao quanh cả biệt thự.

Đáng chết, bây giờ cô có chấp cánh cũng không thể bay rồi!

“Cô dâu xinh đẹp, đi theo tôi!” Thừa Vũ đưa tay phải ra, vô cùng lịch sự mời cô.

U Tiểu Thiển hung hăng nhìn hấn chăm chăm, từ trong miệng thốt ra hai chữ “Hèn hạ!”

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Không Gặp Lại

Editor: Cua Rang Me

u Thiển Thiển bị Thừa Vũ nắm tay ra khỏi biệt thự, hình như hẳn đối với địa hình này rất quen thuộc, cứ nhiên có thể tránh mọi người, cứ như vậy thoải mái đi ra ngoài.

Hai người cùng ngồi lên xe, sau đó Thừa Vũ nói với tài xế một tiếng "Lái xe", xe liền di chuyển nhưng không rõ phương hướng.

Trên mặt u Thiển Thiển cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng mà trái tim lại bắt đầu lo lắng. Tại sao chỉ đi như vậy, nhất định sẽ nhìn thấy hẳn, cô nên làm sao mới phải đây? Tại sao cô lại tránh né hẳn suốt bốn năm, hẳn lại có thể phát hiện ra cô nữa?

"Này, đã đủ chưa, bây giờ tôi cũng không chạy được, mau buông tay tôi ra!" Cô cau mày hung hăng nhìn hẳn.

"À, thật đáng tiếc, tôi còn muốn nắm thêm một chút nữa!" Thừa Vũ nắm lấy tay cô để ở trước mặt, cẩn thận quan sát nói, "Tay của cô thật là trắng nha, cô dưỡng da bằng cách nào vậy? Hơn nữa nhìn rất cuốn hút nha, làm sao có thể đi trộm đồ chứ?"

u Thiển Thiển đột nhiên cả kinh, không ngờ lực quan sát của hẳn tốt như vậy, chỉ nhìn thôi đã đoán được nghề nghiệp của cô! Người đàn ông này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

"Buông tôi ra!" Cô dùng sức hất tay của hắn ra, quay mặt sang cửa sổ xe, hỏi "Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Thừa Vũ mập mờ vươn tay, vuốt mái tóc dài của nàng, cũng không trả lời vấn đề của cô, mà lại hỏi ngược cô, "Tại sao cắt bỏ mái tóc dài? Tóc ngắn không thích hợp với cô!"

"Không cần anh quan tâm đừng đụng vào tôi!" Cô né tránh tay của hắn.

Thừa Vũ cảm thấy không thú vị nữa, nhún vai, trả lời vấn đề mới vừa rồi, "Tôi đưa cô đến gặp King, dường như hắn nhớ cô đến sắp điên rồi!"

"....." u Tiểu Thiển không nói thêm gì nữa, mà quay đầu về ngoài cửa sổ, suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

Hai người không nói thêm gì nữa, suốt đoạn đường xe chạy đều đều, đột nhiên, xe bắt đầu gia tăng tốc, hơn nữa còn quẹo trái quẹo phải, giống như là mặc kệ mọi người ở phía sau.

"Này, cậu là ai? Tại sao lại mặc kệ chúng tôi!" Hắn nghiêm túc hỏi tài xế.

Tài xế khẽ mỉm cười lấy mắt kính màu đen xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn kiếng chiếu hậu nói, "Bởi vì tôi ngứa ngáy muốn thử kỹ thuật lái xe của mình một chút, cho nên không nhìn được mặc kệ những người đi theo tôi, thật sự rất xin lỗi, thiếu gia Thừa Vũ, đã hù dọa người sao?"

"Cậu không phải là tài xế của tôi, rốt cuộc cậu là ai?" Hắn hỏi.

Không đợi giả tài xế trả lời, u Tiểu Thiển ở bên cạnh thật hưng phấn gọi: "Three, thật tốt quá, tôi biết chắc anh sẽ đến cứu tôi!"

Three? Thì ra là hắn chính là người hợp tác với cô, thật là ngàn tính vạn tính, cư nhiên đã bỏ sót người này!

Three lái xe rất nhanh, mặc kệ xung quanh, sau đó lái xe đến một nơi yên lặng rồi dừng lại.

"Thật là đặc sắc, kỹ thuật lái xe của cậu làm cho tôi cảm thấy ngưỡng mộ, có hứng thú tài xế cho tôi không? Bao nhiêu tiền tôi cũng được!" Thừa Vũ nhìn hẳn.

"Xin lỗi, nghề nghiệp của tôi không phải là tài xế!" Three nói xong lập tức xuống xe, mà u Tiểu Thiên cũng theo xuống xe, chỉ còn lại Thừa Vũ ngồi ở bên xe.

Lúc y Tiểu Thiên đóng cửa xe, Thừa Vũ giao hoát nhìn cô nói, "Cô u, cô không chạy thoát được đâu, nhất định tôi sẽ đem hai người gặp mặt, tôi đã đồng ý với hẳn!"

Nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, vậy về sau chẳng phải hẳn sẽ bị em gái làm phiền đến chết? Vì để tai mình được yên ổn, hẳn sẽ không nhận thua được!

u Tiểu Thiên đối với hẳn lộ ra một nụ cười đáng yêu, nghịch ngợm nói, "Tôi nghĩ chúng ta nên không hẹn gặp lại đi, gặp lại! Cũng không muốn gặp lại!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Bóng Lưng Đây

Editor: Cua Rang Me

Thừa Vũ ngồi ở chỗ này trơ mắt nhìn bọn họ rời đi, biện pháp của hắn quả thật không được tốt như Three, muốn theo dõi hắn căn bản là không thể nào, cho nên chỉ có thể về nhà trước!

Từ sau xe ngồi xuống, sau đó ngồi vào ghế lái, lúc này mới phát hiện hắn đã cầm luôn chìa khóa xe, quả nhiên là làm việc cẩn thận a, hắn không khỏi mỉm cười.

Mà đúng lúc này điện thoại trong túi áo hắn đột nhiên vang lên, lấy di động ra, lười biếng nói: "Alo..."

Cậu ở đâu? Tìm được cô ấy? Trong điện thoại vang lên tiếng của Hàn Đông Liệt.

"Ai nha, cậu đã đến rồi sao? Thật sự rất nhanh!" Hắn cười hì hì nói.

Đừng dài dòng, nói cậu ở đâu? Cô ấy đâu? Ở bên cạnh cậu sao?

"Ách..." Thừa Vũ do dự một chút sau đó nói, "Xin lỗi, đã để cho cô ấy chạy!"

Cái gì? Đáng chết, cậu ở đâu? Hàn Đông Liệt nóng nảy hỏi.

Thừa Vũ nhìn ngoài cửa sổ một chút, cau mày nói: "Nơi này là nơi nào đây? Thật sự tôi cũng không rõ ràng, hỏng bét, hình như tôi lạc đường!"

Thôi, cậu đứng ở chỗ đó không được cử động, tôi lập tức tìm đến cậu!

"Ừ, tốt quá, nhanh lên nha, nếu không tôi sẽ sợ!" Hãn đùa giỡn nói, nhưng điện thoại lại bị hãn tắt mất!

.....

Mười phút sau.

Một chiếc xe hơi Bentley dừng ở bên cạnh xe Thừa Vũ, Hàn Đông Liệt lạnh lùng xuống xe, đi tới bên cạnh xe gõ gõ cửa sổ xe.

Thừa Vũ mở cửa sổ xuống, cười nói: "Không hổ là King đại tổng tài nha, làm việc quả nhiên rất hiệu suất, nhanh như vậy đã tìm được tôi!"

"Cô ấy đâu?" Hãn lạnh lẽo hỏi.

'Ở trong điện thoại không phải đã nói cho cậu biết rồi rồi sao? Cô ấy chạy rồi!"

"Đi hướng nào?" Hãn hỏi lại.

Thừa Vũ vươn tay, chỉ vào một hướng khác nói: "Bên kia!"

Hàn Đông Liệt không nói hai lời lập tức đi về phía xe mình, muốn đi theo hướng kia tìm kiếm cô, nhưng vừa mới đi được hai bước, liền nghe Thừa Vũ phía sau nói: "Cậu không biết chỗ chính xác thì sao tìm tới được, tình tảo một chút đi, tôi còn có một biện pháp tốt hơn!"

Hàn Đông Liệt dừng bước lại, quay đầu lại nói: "Biện pháp tốt?"

Thừa Vũ lấy laptop đặt ở chỗ ngồi phía sau xe, cười tà nói, "Trên người cô ấy tôi đã đặt một máy theo dõi, cậu nói xem đây có phải là biện pháp tốt không?"

Cùng chơi mưu kế với người của Thiên Quốc gia, đương nhiên là cần chuẩn bị cẩn thận, hăn mới vừa sờ vào tóc u Tiểu Thiển một cái, đã đem cái máy theo dõi nho nhỏ đặt ở trong tóc cô. Đã từng nói với cô "cô chạy không thoát", cô lại dám hả hê nói với hăn, "gặp lại cũng không gặp lại"! Cũng quá coi thường Tư Cầm Thừa Vũ rồi.

Nước Mĩ, một bên trong biệt thự.

"Three, lúc nào thì chúng ta có thể lên đường?" u Tiểu Thiển nóng nảy hỏi, bây giờ cô chỉ nghĩ lập tức liền rời khỏi nơi này.

"Máy bay trực thăng đã chuẩn bị xong rồi, chờ tôi giao hàng cho cố chủ thì chúng ta có thể đi rồi!" Three bình tĩnh trả lời.

Mà u Tiểu Thiển ngồi trong lo lắng, tâm tư đã hỗn loạn, cô đứng dậy vừa đi vừa nói: "Tôi ở trong máy bay trực thăng chờ anh, nhanh một chút!"

"Được!"

u Tiểu Thiển nhanh chóng đi khỏi, đi tới cửa sau của biệt thự, tuy nhiên cô thấy một người đàn ông mặc trang phục màu đen đưa lưng về phía cô, đứng ở máy bay trực thăng cách đó không xa.

Bóng lưng này....Là ai?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Đùng Giả Bộ

Editor: Cua Rang Me

Cô không dám lên tiếng, sợ hấn sẽ phát hiện, cô cực kỳ hết hoảng, nhanh chóng xoay người, sau đó chạy một cách điên cuồng.

Không biết hấn có phát hiện ra cô hay không, không biết ở phía sau, hấn có đuổi theo cô không, cô chỉ biết chạy, dùng sức mà chạy.

Nhưng đột nhiên, từ phía sau, một cánh tay bèn chắc ôm lấy cô, để cho cô không thể chạy, mà người ôm cô cũng không nói lời nào, chỉ ôm cô thật chặt, không ngừng thở hỗn hển, phả hơi thở nóng bỏng lên gò má cô, khiến hoảng sợ.

"Này. Buông tôi ra!" Cô hết hoảng, bắt đầu giãy giụa.

Hai cánh tay ôm cô càng thít chặt, chỉ thấy hấn hít sâu một hơi, sau đó cười nói, "Lại để cho anh tìm thấy em rồi, nha đầu thối!"

Quả nhiên là hấn, trong nháy mắt, cả người Âu Tiểu Thiên cứng ngắc, cô nỗ lực ổn định tâm xúc của mình, sau đó lạnh lùng nói, "Hàn Đông Liệt, anh buông tôi ra"

"Không buông!"

"Không phải anh đang chơi xỏ lá tôi chứ , nhanh buông tôi ra đi!"

"Không buông! Thật vất vả anh mới bắt được em, có nói gì đi nữa anh cũng không buông!" Từ cô bốn năm, lần này có nói gì cũng không thể để cho cô tiếp tục chạy, cuộc sống của hắn trong bốn năm giống như một cái xác không hồn, hắn chịu đủ rồi!

"Hàn Đông Liệt, tôi cho anh biết, bây giờ, tôi là Âu Tiểu Thiên, không phải là vợ của anh, nếu anh còn nói như vậy, tôi có thể kiện anh tội vô lễ đó! Nhanh buông tôi ra, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm!" Không sai, bây giờ, cô là Âu Tiểu Thiên, không phải Âu Thiên Thiên trước kia nữa, cô không thể bị ảnh hưởng bởi người đàn ông này nữa, cô muốn cuộc sống của chính mình.

Không ngờ Hàn Đông Liệt lại thả cô ra, nhưng lại cầm tay cô gắt gao không buông, hắn cảm thấy tay cô đang toát mồ hôi lạnh.

Quay người cô lại, để mặt cô đối diện với mình, hắn khẽ mỉm cười, "Tiểu Thiên, cùng anh trở về đi thôi!"

"Anh là gì của tôi? Tôi là gì mà đi theo anh" Cô buồn cười hỏi.

Nhìn thái độ quyết liệt của cô, đột nhiên Hàn Đông Liệt nghĩ đến bức thư kia, còn có câu nói trong lòng Âu Thiên Thiên, ‘ hãy đối với cô ấy bá đạo một chút, sau đó hãy dịu dàng an ủi cô ấy. ’

Hắn chột buông tay cô ra, sau đó khom người, cúi xuống ôm cô lên, nói một cách bá đạo, "Có thể không cùng anh trở về, chúng ta tìm phòng nói chuyện một chút đi!"

"Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh thả tôi xuống!" Âu Tiểu Thiên dùng sức giãy giụa, tay với chân giãy giụa lung tung.

Tưởng rằng, những hành động giãy dụa của cô chỉ là vô ích, nhưng không ngờ hắn chưa đi được mấy bước, liền ngã xuống đất, hai người cùng ngã ở trên cỏ.

Hàn Đông Liệt nằm ở phía dưới, hai tay ôm cô thật chặt, để cô bình yên vô sự ngã trên người hắn, để hắn làm tấm đệm lưng cho cô.

"Anh... ."

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Ảo Giác

Editor: Cua Rang Me

Nhìn bộ dạng của hắn giống như người sắp chết, Âu Tiểu Thiển hốt hoảng, tay bầu lấy người hắn mà lắc lắc, lo lắng nói, "Hàn Đông Liệt, anh đừng giả bộ nữa, nhanh lên. Này, nếu anh đã chết thật rồi, tôi đi đây, tôi đi đây, tôi đi luôn đây!"

Đáng chết, người đàn ông bị sao vậy? Âu Tiểu Thiển hoảng hốt nhìn của hắn, phát hiện mặt hắn bở bưng, tay không tự chủ đặt lên trán của hắn "Ôi, nóng quá, anh bị sốt à?" Cô kinh ngạc rút tay về.

"Tiểu Thiển." Hàn Đông Liệt hơi mở mắt, không nhìn rõ mặt cô, đôi môi khô khốc từ từ mở ra, "Đừng đi. không muốn xa em. anh."

Thật là kinh khủng, người của hắn một chút hơi sức cũng không có, hiển nhiên cũng không có cách nào bắt được cô. Sớm biết hôm nay gặp được cô, hắn nhất định sẽ không làm việc liều mạng như thế, nhất định

sẽ tự cho mình giấc ngủ tốt, ăn cơm thật ngon, duy trì tinh thần , sau đó nắm chặt cô, vĩnh viễn không buông tay, nhưng bây giờ.
sức lực để hấn dắt cô cũng không có.

Thật sợ hãi, sợ cô sẽ lại cứ như vậy mà rời đi!

Lúc này, Âu Tiểu Thiên vô cùng sốt ruột tâm tình, cô không nghe được lời hấn nói, cô hết hoảng đứng dậy, nói với hấn, "Anh chờ một chút, tôi đi gọi người, tôi lập tức sẽ quay lại ngay!"

Nói xong, cô liền chạy thật nhanh! Hàn Đông Liệt dùng sức đưa tay ra bắt hình bóng của cô, cuối cùng chỉ vơ vào không khí. Lúc đi, cô nói cái gì? Nghe không rõ, đầu hấn đau tới nỗi không nghe được gì rồi. Cô đi rồi sao? Bỏ lại hấn? Lại một lần chạy trốn hấn?

"Tiểu Thiên." Hấn nỉ non gọi tên cô, hai mắt từ từ nhắm lại.

Trong không khí xen lẫn hơi mùi thơm ngát, làm cho đầu óc người từ từ tỉnh táo. Hàn Đông Liệt chậm rãi mở hai mắt, nhìn trần nhà thật cao, sau đó hấn quay đầu, quét mắt nhìn cả căn phòng. Căn phòng hoa lệ không có ai, yên tĩnh chỉ có mùi thơm thoang thoảng.

Đôi mắt hấn một lần nữa nhìn trần nhà, Khuôn mặt toát ra vẻ ưu thương.
Cô đi, nha đầu độc ác bên cạnh hấn lại một lần nữa chạy trốn. Tại sao không cho hấn một chút thời gian? Cứ như vậy ghét hấn sao?

"Nha đầu thối!" Hãn nhỏ giọng hầm hừ, sau đó khố sờ nhắm hai mắt lại.

Lúc hãn đang đắm chìm trong tuyệt vọng, đột nhiên, cửa mở ra, từng bước chân nhẹ nhàng truyền vào tai của hãn, hãn tò mò mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

"Anh tỉnh rồi?" Âu Tiểu Thiên đem cháo trong tay đặt lên trên tủ đầu giường, sau đó dùng tay mình áp lên trán hãn, nhẹ giọng nói, "Hạ sốt rồi, còn khó chịu không?"

Hàn Đông Liệt kinh ngạc, sững sờ nhìn cô, hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình, cũng không tin tưởng vào đôi tai của mình, hãn thấy ảo giác sao? Nha đầu độc ác kia ở trước mặt của hãn, tỏ vẻ quan tâm hãn?

Gạt người vừa chứ, không thể nào là thật!

"Này, Hàn Đông Liệt, anh sốt đến hồng cả đầu rồi hả? Tôi hỏi anh, sao anh không trả lời hả?" Giọng nói của cô đột nhiên cao vút, trợn mắt nhìn hãn.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Đút Anh Ăn CƠM

Editor: Cua Rang Me

Hàn Đông Liệt kinh ngạc! Đây không phải là ảo giác, đây là sự thật! Cô không đi, cô ở lại chăm sóc hẳn!

Đột nhiên kích động, không biết lấy sức từ đâu, hẳn đột nhiên đứng dậy, ôm chặt cô, vui vẻ không ngừng kêu tên cô, "Tiểu Thiển, Tiểu Thiển, Tiểu Thiển, Tiểu Thiển."

"Anh buông tôi ra!" Âu Tiểu Thiển dùng sức ngăn hẳn, chân mày nhíu thật chặt, "Bác sĩ nói anh làm việc quá mệt, hơn nữa thiếu ngủ trầm trọng, không điều độ, với lại ngồi máy bay hơn 10 tiếng, cho nên mới sốt. Nghỉ ngơi nhiều một chút, ăn nhiều một chút, sẽ không sao!"

Hàn Đông Liệt nhìn cô, nghe cô cầu nài, mỉm cười nói, "Tại sao không đi?"

Lúc hẳn ngắt đi, cô có thể bỏ đi, tiếp tục biến mất ở trong thế giới của hẳn, nhưng cô lại lựa chọn ở lại chăm sóc hẳn, nguyên nhân là gì?

Hẳn rất muốn biết!

"Nơi này là nhà tôi, sao tôi phải đi? Phải đi thì cũng phải là anh đi mới đúng!" Cô hùng hồn trả lời.

"Nhưng không phải em vừa nhìn thấy anh là muốn chạy trốn sao?"

"Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nói như vậy, tôi chỉ không muốn gặp anh thôi, không phải muốn chạy trốn!"

"Vậy tại sao bây giờ, em lại ở bên cạnh chăm sóc anh?"

"Điều này rất quan trọng sao?"

"Dĩ nhiên quan trọng, đối với anh mà nói đây là điều quan trọng nhất, nói cho anh biết, tại sao?" Hàn Đông Liệt vội vàng hỏi, muốn biết đáp án.

Âu Tiểu Thiên thở dài, do dự hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, "Thư.
. Tôi đã xem rồi!"

Trong lúc vô tình phát hiện một thứ hắc đế trong túi trước ngực, cô tò mò mở ra, mới biết đó là thư chị gái cô viết, nhìn thư do chị để lại, trong lòng cô vô cùng rối loạn! Một loại cảm giác luẩn quẩn không nói ra được cứ lờn vờn trong đầu cô.

"Em đã xem qua rồi sao ? Vậy em."

"Đừng hiểu lầm, tôi xem rồi, nhưng anh đừng quên những việc nhà anh đã làm với nhà họ Âu, tôi sẽ không tha thứ cho các người!"

Nếu như chị biết chuyện này, còn có thể thế sao? Để cho hai người bọn họ ở chung một chỗ?

"Tiểu Thiên."

Hàn Đông Liệt còn muốn nói thêm, nhưng Âu Tiểu Thiên lại cầm bát cháo ở đầu giường lên, cắt đứt lời của hắn, "Cái gì cũng đừng nói, ăn cháo đi đã, dưỡng bệnh cho tốt, sau đó tránh xa tôi ra!"

Cô đang đuổi hắn đi sao? Hàn Đông Liệt nhìn chăm chăm khuôn mặt cô.

Quả nhiên, cô vô cùng để ý chị của mình, chỉ một lá thư thôi, mà khiến cô thay đổi nhiều như vậy, có lẽ, ở trong lòng của cô, không có ai có thể thay thế được chị cô!

"Em dứt anh ăn đi, anh không có sức!" Hãn đột nhiên bắt đầu giở thói vô lại, nằm ở trên giường như đại gia đòi phục vụ.

"Cái gì? Tôi dứt anh ăn?" Gạt người, nói mình không có hơi sức, là ai vừa mới nhào vào ôm cô vậy?

"Không sai không sai, chính là em, nếu không phải em, người khác dứt, anh cũng sẽ không ăn! Nhanh lên một chút..., em muốn nhìn anh bệnh nặng hơn sao? Hay là muốn nhìn anh đói chết?" Nhìn cô, khóe miệng hãn lộ ra nụ cười gian manh.

"Hàn Đông Liệt, anh."

"A." Một tên con trai vô sỉ há to miệng, cố ý ngắt lời cô.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Đều Nhận Lấy

Editor: Cua Rang Me

Ăn tối xong, Âu Tiểu Thiên bưng bát đĩa ra khỏi phòng, chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy Three, dường như là đã đứng trên hành lang thật lâu, hần quay đầu nhìn cô, cười dịu dàng hỏi: "Hần sao rồi?"

"À, đã hạ sốt, nghỉ ngơi một chút là được!" Lúc nói chuyện, khóe miệng cô nở nụ cười nhàn nhạt, ngay cả cô cũng không nhận thấy, nhưng Three lại phát hiện ra.

Hần xoay người, đi về phía cô, đứng trước mặt cô hỏi, "Chờ hần khỏi bệnh, em định thế nào?"

Âu Tiểu Thiên hơi sững sốt, sau đó trả lời: "Đương nhiên là để cho hần về nhà, chẳng lẽ còn để tôi nuôi hần cả đời?"

"Không phải em định tha thứ cho hần sao?" Hần đột nhiên hỏi, vẻ mặt nghiêm túc.

Hai mắt Âu Tiểu Thiên trở nên nặng nề, hơi rũ xuống nhìn dưới đất, nhẹ nhàng, "Tha thứ một người sao có thể dễ dàng thế được! Nếu như tôi nói với hần "Em tha thứ cho anh" mấy chữ này, gia đình hạnh phúc của tôi có thể trở về như cũ được không?"

Chân mày Three hơi nhíu lại, cười khổ nói, "Đừng khiến mình đau khổ, hãy buông tha tất cả, vì mình, ích kỷ một chút đi!"

"Ừ, tôi biết rồi!" Nở nụ cười với hấn một lần nữa, sau đó vươn tay vuốt mặt hấn, cô nói, "Gần đây sắc mặt của anh không tốt, có bị bệnh không?"

Three mỉm cười, "Có thể là do thức đêm, ngủ nhiều một chút là được rồi!"

"Thật không?"

"Ừ!"

Nhìn khuôn mặt hơi trắng bệch của hấn, cô vùi đầu vào lồng ngực hấn, nhỏ giọng nói: "Không được ngã bệnh, em muốn anh khỏe mạnh đứng bên cạnh em!"

Three đặt tay lên đỉnh đầu cô: "Anh thật sự không sao mà!"

Ngày thứ hai,

Âu Tiểu Thiên rời giường thật sớm, đá phăng cửa phòng Hàn Đông Liệt, sau đó đem quần áo ném cho hấn, "Mặc quần áo nhanh lên, mặc xong thì mau đi đi!"

Hàn Đông Liệt xoa đôi mắt mệt mỏi hỏi, "Tại sao?"

Âu Tiểu Thiên chống nạnh, gắt gỏng đánh đá nói, "Anh còn dám hỏi tại sao? Đây là nhà của tôi, tôi bảo anh đi anh nhất định phải đi, xuống giường nhanh lên, mặc quần áo vào cho tôi, về sau đường anh anh đi, đường tôi tôi đi, ai đi đường nấy, không can thiệp vào chuyện của nhau!"

Hàn Đông Liệt từ từ ngồi dậy, người đễ trần, nhìn cô nói, "Anh không đồng ý!"

"Hả?" Âu Tiểu Thiên mở rộng tầm mắt, không ngờ hấn có thể bình tĩnh như vậy mà nói "Anh không đồng ý"? Hấn cũng tự cao quá đi?

"Bác sĩ nói bệnh của anh đã tốt hơn, anh không cần thiết ở lại nơi này nữa, nhanh trở về nhà của anh đi!" Nếu như có thể, cô nghĩ quan hệ của bọn họ cứ cắt đứt như vậy, có lẽ làm người lạ là lựa chọn tốt nhất.

Tất cả những chuyện của trước kia cô không muốn nghĩ nữa, ân

ân oán oán thì để cho nó theo gió trôi qua! Một lần nữa bắt đầu cuộc sống.... Thật vui vẻ!

Nhưng mà ý muốn của Hàn Đông Liệt lại khác cô hoàn toàn. Hắn bá đạo vươn tay nhanh chóng lôi cô vào trong ngực của mình, sau đó lật người đè cô xuống, nói mập mờ không rõ "Anh có thể đi, nhưng em phải đi cùng anh, hơn nữa chúng ta không có cách nào trở thành người dưng, chẳng lẽ em quên sao? Bắt đầu từ bốn năm trước, em đã là của anh...."

Người của em, lòng của em, anh đều muốn lấy!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Anh Từ Chối

Âu Tiểu Thiên nhìn chăm chăm người đàn ông bá đạo đang đè trên người cô, giận dữ nói "Tốt nhất, anh lên buồng tôi ra. đừng khiến tôi tức giận!"

Hàn Đông Liệt cúi đầu, cười tà tà, dựa vào trán cô nói, "Em có thể không biết. anh nha. Thích nhất là xem vẻ tức giận của em!"

Nói xong, hắn liền bá đạo hôn lên môi của cô, một nụ hôn sau 4 năm, không ngờ lại tuyệt vời như thế, muốn một ngụm nuốt luôn cô vào bụng, muốn cứ như vậy hôn cô đến cùng trời cuối đất.

Đối với cô bá đạo một chút, sau đó sẽ dịu dàng an ủi cô.

Nhớ tới câu nói ở trong thư, hắn càng muốn bá đạo mà chiếm lấy cô, nói cái gì mà ai đi đường nấy, cái gì mà không can thiệp chuyện của nhau, hắn không thèm như vậy đâu, cái hắn muốn chính là cô vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, cái hắn muốn chính là để cô làm vợ của hắn, nếu không, hắn sẽ không chấp nhận bất lời giải thích nào!

Âu Tiểu Thiên giãy giụa, dưới sức mạnh của hắn cũng dần trở lên yếu đi.

"Hàn Đông Liệt, cái tên khốn kiếp này, anh."

"Anh yêu em!"

Hắn cắt đứt lời cô..., cứng rắn dùng 3 chữ ngắn ngủi phá vỡ bức tường bảo vệ cứng rắn cô dày công xây đắp. Cô quay đầu, không thèm nhìn hắn.

Trong bốn năm qua, cô nghĩ càng ngày cô càng kiên cường hơn, đã có đủ tự tin để đối mặt với mọi thứ, nhưng tại sao khi đứng trước mặt hắn, cô lại có thể thảm bại như thế! Như vậy thời gian 4 năm cô bỏ trốn là vô ích sao? Suốt 4 năm cô cố gắng là cái gì?

Thật là mất thể diện, chỉ vì ba chữ ngăn ngừa, mà cô lại. vui vẻ đến mức phát khóc!

Chị, em có thể không? Em có thể thích người đàn ông này không? Sự thương tổn của hắn, làm tổn thương toàn bộ nhà cô. Cô có thể thương hắn không?

Câu trả lời. Chỉ là im lặng kéo dài!

Sáng sớm, không khí tươi đẹp xen lẫn mập mờ, trên giường lớn trắng như tuyết có một đôi nam nữ ôm nhau ngủ tới tận trưa.

Âu Tiểu Thiên từ từ mở mắt ra, nhiều chỗ trên người đau dữ dội, nhúu nhúu mảy, cô muốn đứng dậy, nhưng trên người cô lại có hai cánh tay bền chắc gao ôm cô, không để cho cô có thể nhúc nhích chút nào.

"Em đã tỉnh, vợ yêu! Người em đau lắm hả?" Cùng hắn kết hợp, để hắn hiểu rõ ràng, bốn năm qua, cô không hề phản bội hắn.

"Bây giờ có thể buông tôi ra chưa? Anh cũng có thể đi được rồi đấy?" Âu Tiểu Thiên lạnh lùng nói với hắn, nhìn hắn một cái cũng không thềm.

Hai cánh tay Hàn Đông Liệt buộc chặt, siết chặt mà ôm cô, nói "Không nghe thấy em nói câu "Em yêu anh", không thực sự lấy được lòng em, nếu không làm cho em yêu anh như anh yêu em, anh sẽ không đi!"

"Bắt đầu từ lúc nào thì anh trở nên vô lại như vậy hả? Rõ ràng là chủ tịch của một công ty lớn, anh không cảm thấy dính lấy một người phụ nữ rất mất mặt hả?"

"Nếu như mất thể diện, có thể khiến cho em yêu anh, có phá hỏng thể diện mặt mũi, với anh chả sao cả!"

Âu Thiên Thiên hung hăng lườm hăn, im lặng.

"Buông tôi ra, đừng đụng vào tôi, không cần anh ôm tôi, không cần nói chuyện với tôi!" Cô gào to, cơn giận đến đỉnh!

Nhưng có một tên đàn ông lại không cho là đúng, hai mắt hăn nhắm lại, bá đạo nói, "Anh từ chối!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Nhận Ra Tôi?

Editor: Cua Rang Me

Bây giờ, hấn vừa bá đạo vừa vô lại, Âu Tiểu Thiển hoàn toàn không có khả năng phản kháng. Tại sao lại như vậy chứ? Đã trưa rồi, Three đi đâu? Sao còn chưa tới cứu cô vậy? Tại sao cả biệt thự, mọi người đều biến mất như vậy, một người ở đây cũng không thấy?

Cô thở thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Nhưng người đàn ông kia lại lớn mật vuốt vuốt tóc cô, hơn nữa còn oán trách, "Tại sao cắt tóc?"

"Liên quan gì tới anh, anh có thể buông tôi ra không? Tôi đói rồi!" Cô tìm lý do, muốn rời khỏi căn phòng này.

Nhưng hấn lại không để ý đến lời của cô, bá đạo nói, "Ngày mai đi đón ba mẹ, anh không thích mái tóc ngắn của em!"

"Không đi!" Cô lập tức cự tuyệt.

"Vậy thì mua tóc giả đội đi!"

"Tôi không muốn, anh là cái gì mà tôi phải nghe theo?" Cô tức giận gào to.

"Bởi vì anh là chồng em, à đúng rồi, trước tiên chúng ta phải ghi danh sách kết hôn!" Hàn Đông Liệt gật đầu, tự mình quyết định.

Âu Tiểu Thiển phiền não than thở, cô phục người đàn ông này rồi, tự nhiên lại có thể vô sỉ đến mức này!

"Cầu xin anh, buông tôi ra đi, tôi thật sự đói lắm rồi!" Cô không còn hơi sức mà nói, gương mặt mệt mỏi!

Khóe miệng Hàn Đông Liệt khẽ mỉm cười, làm nũng ôm chặt cô, "Năm phút nữa thôi!"

Bây giờ, một chút, hẳn cũng không muốn buông cô ra, hẳn rất muốn cứ ôm cô như vậy đến cùng trời cuối đất. Bốn năm khổ sở, vào lúc này không còn gì hơn, có lẽ cô không biết, bây giờ hẳn hạnh phúc muốn chết rồi!

Âu Tiểu Thiển bị hẳn ôm, da thịt ma sát, âm thanh nhịp tim của hẳn cùng lòng cô hợp thành một, để cho cô có cảm giác an tâm.

"Hàn Đông Liệt, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?" Đột nhiên, cô nhẹ nhàng hỏi, cực kỳ giống một cô gái nhỏ.

"Được, em hỏi đi!"

Hai mắt Âu Tiểu Thiển xinh đẹp hé hé mở, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, "Tại sao anh nhận ra tôi?"

Thời gian mười lăm năm, chị em cô từ các cô gái nhỏ trưởng thành người phụ nữ hơn 20 tuổi, cả người thay đổi, sao hẳn có thể nhận ra cô? Hơn nữa còn nói với cô "Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã nhận ra cô rồi!"

Cô đã lừa được rất nhiều người, tại sao hẳn có thể nhận ra được cô?

Tay Hàn Đông Liệt nhẹ nhàng nắm cằm cô, để mặt cô đối diện với mình, sau đó tay chỉ lên đầu cô, vuốt ve khóe mắt trái của cô, "Bởi vì khóe mắt

của em có viên bảo thạch màu đen thật, mà viên của Thiển Thiển là giả!"

"Cái gì?" Âu Tiểu Thiển kinh ngạc, "Anh nói của chị tôi là giả? Rốt cuộc, anh có ý gì?"

Hàn Đông Liệt rút tay về, đầu tựa vào cánh tay, nghiêng người nhìn cô, từ từ giải thích, "Viên bảo thạch màu đen là em đưa cho Thiển Thiển? Thật ra ngày đó, em đưa cho Thiển Thiển, cô ấy sẽ đưa cho tôi xem. Mặc dù tôi không chuyên nghiệp, nhưng trong nhà cũng có bảo thạch, hơn nữa ba và mẹ cũng có rất nhiều, cho nên có xem qua một chút. Lúc Thiển Thiển đưa cho tôi xem, tôi đã phát hiện viên bảo thạch màu đen kia là giả. Nhưng mười lăm năm sau, lúc tôi gặp được em, bảo thạch ở khoé mắt là thật, cho nên tôi liền đoán được, chắc chắn em không phải là Âu Thiển Thiển, là em gái của cô ấy, Âu Tiểu Thiển!"

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nói Một Hơi

Editor: Cua Rang Me

Giả?

Âu Tiểu Thiển kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ viên bảo thạch đen cô đưa cho chị là giả! Càng không nghĩ tới bởi vì điều sơ sót này khiến hấn nhận ra cô.

Hàn Đông Liệt thấy vẻ mặt cô thay đổi, đột nhiên cười, "Cho dù không có viên bảo thạch kia, tôi cũng nhất định sẽ nhận ra em!"

"Gạt người!" Âu Tiểu Thiển lờm hấn một cái.

Hàn Đông Liệt không cười nữa, sau đó đứng nói, "Đã hết năm phút, vợ, chúng ta đi ăn cơm!"

Âu Tiểu Thiển cảm thấy ngoài ý muốn, hấn lại có thể nghiêm tuân thủ giao ước như vậy, cô còn tưởng hấn sẽ luôn luôn vô lại như vậy!

Cô cũng đứng dậy, dùng chăn che mình, xấu hổ nói, "Anh ra ngoài trước đi, tôi xong ngay đây!"

Hàn Đông Liệt cười tà ác, sau đó xuống giường, chậm rãi mặc quần áo, thỉnh thoảng nhìn phản ứng xấu hổ của cô. Rõ ràng cũng đã là hai mươi bảy tuổi nữ nhân, lại còn sẽ như vậy xấu hổ, đây mới thật là để cho hấn cảm thấy vô cùng thú vị.

"Anh mặc nhanh một chút được không?" Âu Tiểu Thiển lúng túng nói.

"Có gì xấu hổ? Cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, có cần giống như tiểu nữ sinh đỏ mặt không? Hơn nữa người như em, thấy người mình yêu, mới có phản ứng như vậy chứ?" Hàn Đông Liệt vừa chậm rãi mặc quần áo, vừa cố ý trêu chọc cô.

Âu Tiểu Thiển quay đầu, không thèm nói chuyện với hắn nữa, bởi vì nói chuyện với hắn sẽ rơi vào bẫy hắn bày ra.

Một lúc sau, cuối cùng Hàn Đông Liệt cũng mặc xong quần áo, trở về bên giường, hắn hôn nhẹ trên trán cô, nhẹ nhàng hỏi, "Vợ, Tảo An!"

Chỉ nói một chữ đơn giản, trong nháy mắt, mặt Âu Tiểu Thiển đỏ bừng. Trong đầu cô cũng tự giác sinh ra ảo tưởng kỳ quái, tình huống như vậy, giọng điệu như thế, sao càng lúc càng giống đôi vợ chồng son ngọt ngào nhỉ?

"Rầm!" Cánh cửa bị một người đóng thật mạnh ...

Âu Tiểu Thiển ngồi ở trên giường, cô cuộn người lại, dùng hai tay ôm lấy đôi chân mình, dựa đầu vào gối, dùng âm thanh vô cùng nhẹ nỉ non, "Cuộc sống như thế. Mình thật sự có thể có sao?"

Phòng ăn ở lầu một

Hàn Đông Liệt vừa đi tới, liền nhìn thấy Three nhàn nhàn ngồi bên bàn ăn uống cà phê.

Hắn có chút kinh ngạc, tưởng rằng hắn ta có chuyện khẩn cấp gì đã đi rồi, nhưng sao hắn ta lại ở đây, không đi phòng của hắn ngăn cản sao? Hắn ta rốt cuộc đang có chủ ý gì vậy?

"Muộn như vậy mới xuống hình như không hợp quy củ Hàn gia nhỉ!"
Three đặt ly cà phê xuống, mỉm cười nhìn hẳn.

"Quy củ là do người đặt ra, là có thể thay đổi mọi lúc, cũng giống như con người, có lúc sẽ thay đổi!" Một câu hai nghĩa, không giấu giếm sát khí nhìn Three.

Three lộ ra khuôn mặt thân thiện, đôi mắt nhìn hẳn, nói, "Thừa dịp cô ấy không có ở đây, chúng ta nói chuyện chút đi!"

Hàn Đông Liệt ngồi đối diện Three, cẩn thận hỏi, "Được thôi, anh muốn nói chuyện gì?"

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Có Thế Lâu Một Chút

Editor: Cua Rang Me

Three dùng cái muỗng nhỏ không ngừng khuấy ly cà phê, trầm ngâm vài giây thì mở miệng chậm rãi nói, "Anh thích cô ấy thật lòng sao?"

"Nếu như không phải là thật lòng thì tôi cũng sẽ không tìm cô ấy mười lăm năm, sau đó còn tìm cô ấy bốn năm, tổng cộng sắp hai mươi năm, cậu cho rằng tôi đang nói đùa sao?" Kể từ khi nhìn thấy cô vui vẻ, hần vẫn luôn luôn thật lòng, không hề có một khắc nào có ý đùa giỡn với cô.

"Vậy anh có thể bảo đảm, trong tương lai, mãi mãi về sau đều yêu cô ấy, quý trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy sao?" Three dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn hần.

Hàn Đông Liệt hơi nhíu mày một cái, có chút kỳ quái nói, "Cậu cho rằng mình là Mục Sư sao? Tại sao muốn hỏi cái này chứ?"

"Trả lời tôi, anh biết tại sao mà!" Hần vẫn như cũ, hỏi thêm lần nữa.

Hàn Đông Liệt không hiểu nổi hần đang nghĩ cái gì, nhưng là vẫn kiên định trả lời, "Tôi sẽ!"

Three chần chừ một giây, sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt dịu dàng, hơi cười cười nói, "Như thế là tốt rồi, có những lời như vậy. Tôi đã yên tâm!"

Hàn Đông Liệt cau mày không hiểu, "Rốt cuộc cậu muốn nói gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn cầu xin anh giúp tôi làm một chuyện mà thôi!"

"Chuyện gì?" Hàn Đông Liệt hoàn toàn cũng không nghĩ tới, rõ ràng người đối nghịch với mình lại có thể nói "cầu xin"! Rốt cuộc là thế nào? Bốn năm không gặp giống như biến thành người khác vậy.

Three đã thấy hần đối tốt với mình, nhưng vẫn dùng vẻ mặt bình thường nhất và động tác lấy ra một lá thư màu trắng đưa cho hần nói: "Gần đây Boss giao cho tôi một nhiệm vụ rất bí mật, tôi nhất định phải thi hành một mình, cho nên nếu như có một ngày đột nhiên không thấy tôi nữa, thì nhờ anh đem lá thư này giao cho cô ấy!"

Thư?

Hai hàng lông mày của Hàn Đông Liệt cau chặt một lần nữa, vừa nhìn thấy lá thư màu trắng giống như lá thư u Thiển Thiển để lại cho hần, coi như là di thư, mà lá thư này để làm gì?

"Rốt cuộc là cậu muốn đi làm cái gì? Hay là nói ngắn gọn cho tôi biết đi, nếu như cậu nói toàn bộ cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ giúp cậu!"

"Cho dù tôi không nói ra, anh cũng sẽ giúp tôi, đúng không?"

"Tại sao cậu lại chắc chắn tôi sẽ giúp cậu?"

"Dĩ nhiên, bởi vì đối với anh mà nói thì anh đã mất đi một đối thủ cạnh tranh rồi, đối với anh mà nói là chuyện tốt, không phải sao?"

Hàn Đông Liệt ngược mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt mình,, sau đó cầm lấy lá thư trên bàn, nói, "Được rồi, tôi sẽ giúp cậu lần này, nhưng mà có thể nói cho tôi biết khi nào cậu trở lại không? Tôi sẽ chuẩn bị!"

Three cầm ly già phê kia, khoan thai nói, "Lần này có thể sẽ lâu một chút, cho nên Thời gian không xác định!"

"À, vậy sao, tôi hiểu rồi ! Nếu vậy cũng không cần trở lại!"

"Anh nói ai không muốn trở lại hả ?" u Tiểu Thiển đột nhiên xuất hiện ở cửa, có chút bất mãn nhìn hai người bọn họ.

Three để ly cà phê xuống, dịu dàng nhìn cô nói, "Không có gì, chúng tôi chỉ ở đây tán gẫu thôi!"

u Tiểu Thiển cau mày nhìn hẳn, nhìn chăm chú thật lâu, sau đó mới chậm rãi ngồi vào bàn, vừa ngồi xuống vừa nói, "Three, sắc mặt của anh càng ngày càng không tốt, mau tìm bác sĩ đi, đừng quên chuyện anh đã hứa với tôi!"

"Được!" Three mỉm cười trả lời.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Biện Pháp Phòng Ngừa

Editor: Cua Rang Me

Âu Tiểu Thiên nhìn hai người, cảm giác hai người bọn họ là lạ, bình thường luôn luôn mang theo sát khí, hôm nay lại có thể hòa hợp như vậy, thật sự là làm cho người ta tò mò.

Hơn nữa gần đây Three cũng lạ, luôn tránh mặt cô, hơn nữa sắc mặt cũng không được tốt, chẳng lẽ là bị bệnh lạ gì sao?

Không không không, Âu Tiểu Thiên lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp!

"Đúng rồi, bà xã, sau khi ăn cơm xong, chúng ta đi dạo phố!" Hàn Đông Liệt đột nhiên ra tiếng, phá vỡ không khí quái dị này.

"Tôi không có thời gian, hơn nữa. Không nên gọi tôi là bà xã, tôi không phải là bà xã của anh!" Cô đột nhiên rống to, cả phòng ăn đều vang lên tiếng của cô.

Hàn Đông Liệt để đồ ăn xuống, quay đầu nhìn cô cười nói, "Vậy cũng được, em đã từ chối, vậy lát nữa chúng ta sẽ xuất phát!"

"Cái gì?" Trong nháy mắt Âu Tiểu Thiên nổi trận lôi đình. Người đàn ông đáng chết này, chẳng lẽ không nghe rõ ràng cô vừa nói gì sao? Hắn lại còn dám bá đạo như vậy, thật là làm cho người ta tức giận.

Mà Three lảng lảng nhìn hai người, ánh mắt lộ ra vẻ ưu thương, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười dịu dàng, bỗng nhiên ở nơi nào đó trên người bắt đầu đau đớn kịch liệt, hắn cố gắng cắn răng thật chặt!

Đã chống đỡ được bao nhiêu ngày rồi, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ bị cô phát hiện, cho nên trước khi cô phát hiện rời đi!

Một tiếng đồng hồ sau, bên trong xe BMW

Âu Tiểu Thiên vẻ mặt hờn dỗi nhìn Hàn Đông Liệt ngồi ở chỗ ngồi trước, tâm tình khó chịu vô cùng. Mà người ngồi ở bên cạnh của cô, lại là một gương mặt với tinh thần sáng khoái, dáng vẻ vui vẻ đến mức đưa ngốc cũng nhìn ra .

Âu Tiểu Thiên quay mặt về phía cửa sổ, không nhìn tới hắn, mà những cảnh vật kia vừa thoáng qua trong mắt cô, bỗng nhiên cô kinh ngạc kêu lên, "Dừng xe, dừng xe, dừng xe!"

Xe lập tức dừng lại, cô mở cửa xe, lại bị Hàn Đông Liệt kéo tay.

"Em muốn làm gì đây?" Hắn hỏi.

Âu Tiểu Thiên quay đầu lại nhìn hắn, không lịch sự nói, "Tôi rất gấp, đi vệ sinh được không?"

Hàn Đông Liệt nhíu lên hai hàng lông mày, hoàn toàn không tin tưởng lời của cô ..., nhưng lại buông tay ra nói, "Mau trở lại!"

Âu Tiểu Thiên nở một nụ cười kì lạ với hắn, nhắm lại một con mắt nói "Ok!"

Lần đầu tiên thấy vẻ mặt nghịch ngợm như vậy của cô, Hàn Đông Liệt đột nhiên sững sốt, một hồi lâu cũng không có phản ứng, nhưng chờ hắn phản ứng thì cô đã đi rất xa.

Âu Tiểu Thiên đi mấy vòng, cuối cùng đi vào một nhà thuốc. Nhìn cô y tá mặc đồng phục màu trắng trong nhà thuốc, cô mở miệng nói, "Cho tôi hai viên thuốc tránh thai và một ly nước!"

Được, tiểu thư, xin chờ một chút!" Cô y tá mặc đồng phục không có một chút kinh ngạc, mỉm cười đi lấy thuốc.

Khi thuốc và nước ở trong tay của cô, lúc cô muốn uống thuốc, đột nhiên có một cánh tay bắt được tay của cô, nhỏ giọng nói, "Em ở đây làm gì?"

Âu Tiểu Thiên mắt liếc nhìn Hàn Đông Liệt, nhẹ nhàng như thường mà nói, "Không phải anh không muốn có đứa bé, cho nên tôi muốn làm biện pháp phòng ngừa!"

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Cầu Hôn

Nhìn Âu Tiểu Thiển như vậy, Hàn Đông Liệt trở nên tức giận, dùng sức nắm lấy tay cô, găm nhẹ, “Đi theo tôi!”

Viên thuốc trong tay Âu Tiểu Thiển rơi trên mặt đất, dùng giọng nói, “Anh làm gì đấy? Buông tôi ra.....”

Hàn Đông Liệt lôi cô ra khỏi tiệm thuốc, đứng ở lề đường dành cho người đi bộ, xe cộ chạy không ngừng, hai người chỉ nhìn về phía trước, hồi lâu không nói chuyện.

Ánh mặt trời nóng hừng hực chiếu vào hai người, Âu Tiểu Thiển không nhận được nói, “Cuối cùng anh muốn làm cái gì? Đứng ở chỗ này nóng sắp chết rồi!”

Hàn Đông Liệt nhìn cô không chớp mắt, đôi môi có chút khô khốc, giống như thề, nói ra ba chữ, “Anh yêu em!”

“Cái..... Cái gì? Anh, anh điên rồi? Trúng gió rồi sao?” Âu Tiểu Thiển hỏi ngược lại, đồng thời lui về sau một bước, trong lòng cuồn loạn không dứt như nói cho cô biết, phải mau rời khỏi nơi này thôi.

“Anh yêu em.... Anh nói anh yêu em!” Tiếng của Hàn Đông Liệt càng ngày càng lớn, cộng thêm vẻ mặt nghiêm túc của anh, khiến cho mọi người chung quanh phải dừng chân.

Âu Tiểu Thiên lúng túng không biết như thế nào cho phải, lui về phía sau một bước lại bị anh bắt được, kéo vào bên cạnh anh lại hướng về phía cô rộng to một lần nữa, “Âu Tiểu Thiên, anh, yêu, em!”

Âm thanh cả đường phố cũng dừng lại, cũng chỉ có tiếng chiếc xe qua lại, mỗi người đi qua cũng dừng chân lại nhìn bọn họ.

“Anh.... anh điên thật rồi! Nói xằng nói bậy, tôi.... Tôi còn rất nhiều việc cần hoàn thành, tôi đi trước...”

Âu Tiểu Thiên giùng giảng muốn rời khỏi, nhưng Hàn Đông Liệt lại giữ chặt cô, đứng trước tất cả người đi đường nói, “Gả cho anh đi, anh muốn em giúp anh sinh con, anh muốn em đi theo anh cả đời, cho nên.... gả cho anh đi!”

Âu Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn anh, không ngờ anh lại có thể cầu hôn cô trước bao nhiêu người như vậy. Hơn nữa nét mặt mỗi người đi đường đều mong đợi cô nói “Dạ!”

Do dự, do dự, u buồn một lần nữa! Cô lo lắng, hai chân không ngừng lui về phía sau, giống như là có người đang bức cô đến bên vách núi, để cho cô sợ!

“Tôi..... Tôi.... anh..... anh.....” Âu Tiểu Thiên vừa run rẩy vừa không ngừng nói anh tôi anh tôi, cuối cùng cô hơi lo lắng hỏi, “Anh không muốn ép tôi!”

Thật ra thì không phải là cô không muốn đồng ý với anh, chỉ là cô không biết mình có nên đồng ý hay không. Bỏ qua việc anh là kẻ thù của nhà họ Âu, điều cô sợ hơn đó chính là cô sẽ mang lại bất hạnh cho anh.

Từ nhỏ đến lớn, từng người thân ở bên cạnh cô sẽ bỏ cô đi, lần một lần hai có thể nói là ngẫu nhiên, nhưng là chuyện như vậy xảy ra rất nhiều lần,

không tránh khỏi để cho cô không lo sợ được. Giống như có Tử Thần đi theo bên cạnh cô, để cho cô ngày càng sợ, càng khủng hoảng!

“Tiểu Thiển....” Hàn Đông Liệt gọi tên của cô, tay cũng bắt được hai cánh tay của cô, không để cho cô có cơ hội lui về phía sau, chỉ có thể dựa vào gần mình.

Mà người chung quanh cũng bắt đầu ồn ào, cũng vừa vỗ tay vừa nói “Gả cho anh, gả cho anh, gả cho anh.....”

Nghe những lời như vậy, trên mặt mỗi người bọn họ đều là vẻ mặt mong đợi, Âu Tiểu Thiển từ từ lọt vào thế giới hỗn loạn.

Cố gắng để cho mình giữ tỉnh táo, nhưng cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn mặt của anh, chỉ có thể cúi đầu chậm rãi nói, “Để cho tôi..... suy nghĩ thêm một chút!”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Tạm Biệt!

Nghe được câu trả lời, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt thất vọng, chỉ có Hàn Đông Liệt kinh ngạc nhìn cô. Thời điểm cầu hôn, anh nghĩ cô sẽ cự tuyệt, hoặc bỏ chạy, hoặc mắng anh là kẻ điên, không dám tưởng tượng cô sẽ gật đầu, vì hi vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn! Nhưng cô lại lo lắng, lại chần chừ, trước đây anh cứ nghĩ chuyện này là tuyệt đối không thể, giờ thành ra có chút hi vọng!

Miệng anh tự nhiên tươi cười, ôm cô trong vòng ngực, nói: “Anh sẽ cho em thời gian cân nhắc, dù cần cả đời, anh vẫn sẽ chờ, chờ em đồng ý mới thôi!”

Được hơi ấm của anh bao bọc, bất an trong lòng Âu Tiểu Thiên lập tức tiêu tan. Có lẽ vừa rồi cô còn muốn đồng ý, cô vừa để vượt mất chú rể rồi, hình như... hiện tại cô đã bắt đầu thấy hối hận?

Nhìn hai người như vậy, mọi người tươi cười, từ từ dạt ra, nhưng họ không nhìn thấy, lẫn trong đám đông có một người đàn ông vẫn luôn quan sát hai người họ, miệng anh tươi cười dịu dàng, tỏa ánh sáng ấm áp.

Lúc sau anh nhìn Âu Tiểu Thiên, rồi chậm rãi xoay người rời đi.

Gió thổi hiu hiu mang theo câu nói của anh: “Tạm biệt, người anh yêu nhất... Chúc em hạnh phúc!”

Chạng vạng, Hàn Đông Liệt cùng Âu Tiểu Thiên về tới biệt thự.

“Hi! Đôi vợ chồng son rất cục đã về rồi, để tôi phải chờ mòn mỏi!” Hai người vừa đi vào sảnh đã nghe thanh âm lỗ mãng của Thừa Vũ.

Âu Tiểu Thiển liếc mắt nhìn anh, sau đó cũng không thèm để ý, mà Hàn Đông Liệt lại cau mày nói: “Sao cậu lại tới đây?”

“À, mình tới đưa cậu cái này!” Thừa Vũ đi đến trước mặt, đưa cho anh một túi hồ sơ nhỏ.

“Đây là cái gì?” Hàn Đông Liệt tò mò mở ra, bên trong là hai vé máy bay.

Thừa Vũ thần bí cười hề hề, ghé miệng gần lỗ tai anh, nói: “Cậu cũng nên trở về sớm đi, em gái mình ngày nào cũng gọi điện quấy rầy, hỏi cậu đang làm gì bên này. Mình phiền muốn chết rồi, hơn nữa, cậu cũng đừng quên, mình giúp cậu tìm bà xã về, nhưng cậu không được buông tay em gái mình, bằng không cũng không được tổn thương nó, không được làm nó khóc!”

Em gái tính tình không tốt, rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng là người thân của anh, anh cũng không muốn cô khóc, hơn nữa nếu bị cô khóc lóc mà quấy rầy, nhất định sẽ rất phiền!

Hàn Đông Liệt nghe xong lời của anh, nắm chặt hai vé máy bay trong tay, đảo mắt nhìn Âu Tiểu Thiển đang ngồi trên sofa uống nước, hơi nhíu mày.

Mà uống nước xong, Âu Tiểu Thiển nhìn đến ánh mắt của anh, liền tránh né, lại nhìn người hầu bên cạnh nói: “Three đâu? Sao này giờ không thấy anh?”

Người hầu cung kính cúi đầu trả lời: “Tiểu thư vừa ra ngoài thì thiếu gia cũng đi, đến giờ cũng chưa trở về!”

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Mất Tích

Âu Tiểu Thiên hơi nhíu mày, dạo gần đây thấy Three hơi kỳ quái, thường thì anh ấy sẽ không ra ngoài, hơn nữa khi hành động cũng đều cho cô biết, nếu có việc gấp ra ngoài sẽ nhờ người khác báo hoặc đích thân gọi điện, nhưng hiện tại không thấy bóng dáng anh, mọi người tìm cũng không thấy.

Càng nghĩ càng thấy bất an, cô vội vàng lấy di động ra gọi cho anh, nhưng điện thoại ở bên tai thật lâu cũng không kết nối được.

Anh đi đâu? Chuyện như vậy chưa từng xảy ra!

Hàn Đông Liệt bắt gặp vẻ mặt khẩn trương của cô, nhớ lại lời Three nói với mình lúc sáng, lòng cũng đã sáng tỏ.

Anh đến bên cạnh, đặt một bàn tay lên bả vai cô, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Âu Tiểu Thiên hơi lắc đầu, hốt hoảng nói: “Không, không có gì!”

“Nếu như có chuyện, em có thể nói với anh!” Anh cố ý nói như vậy, lại không kể với cô chuyện lúc sáng, bởi anh đã có sẵn một kế hoạch trong đầu.

Lúc này Âu Tiểu Thiên không để tâm đến lời của anh, trong lòng bất an không thôi! Three rốt cục đi đâu?

Một giờ, hai giờ, ba giờ... Thời gian chậm rãi trôi qua, đến tận lúc khuya!

“Cốc cốc cốc!” Cửa phòng Hàn Đông Liệt bị ai đó gõ.

Anh nằm trên giường nhưng không ngủ, tựa như đoán trước sẽ có người tới tìm, nên luôn chờ đợi.

Chậm rãi bước tới, mở cửa ra, nhìn hình dáng nhỏ nhắn của Âu Tiểu Thiển, anh nói: “Sao vậy? Trễ như vậy còn tới, muốn mê hoặc anh sao?” Anh cố ý nói giỡn.

Âu Tiểu Thiển ngẩng đầu nhìn anh, nhú mày thật chặt nói: “Xem ra tôi tìm không đúng người, xin lỗi đã quấy rầy anh nghỉ ngơi!”

Cô nói xong muốn xoay người đi thì cánh tay liền bị Hàn Đông Liệt giữ lại, kéo cả người cô vào trong lòng, nói bên tai cô: “Bà xã, rốt cục đã có chuyện gì? Vì sao lại mang vẻ mặt như vậy đến tìm anh?”

Bị anh ôm như vậy, Âu Tiểu Thiển cảm thấy an tâm, vùi đầu vào lồng ngực của anh, nói nhỏ: “Không tìm thấy Three, tôi rất sợ nhờ anh ấy gặp chuyện không hay!”

Gần đây anh ấy âm thầm hành động, cô vừa gọi điện về Thiên quốc gia, không ai biết anh ấy đi đâu, boss còn nói Three muốn rời khỏi Thiên quốc gia, đã từ chức trợ thủ.

Vì sao anh lại gạt cô? Rốt cục anh muốn làm gì? Vì sao lại đột ngột biến mất? Vì sao không nói cho cô? Anh như người thân của cô, vừa như bằng hữu, vừa như anh trai, nhưng lại đột nhiên biến mất, là vì sao?

Hàn Đông Liệt ôm cô đang run rẩy ở trong lòng mình, cúi đầu thương tiếc nhìn cô nói: “Em không cần lo lắng, thực ra sáng nay anh ấy có đưa cho anh một phong thư, có thể bên trong sẽ có manh mối!”

Âu Tiểu Thiên kinh ngạc đẩy anh ra, kích động nói: “Cái gì? Thư? Ở đâu? Mau đưa tôi!”

Thấy cô phản ứng thái quá, Hàn Đông Liệt có chút ghen tuông, không khỏi nhíu mày nói: “Anh sẽ đưa em, nhưng phải đáp ứng anh một chuyện!”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Là Di Thư?

Âu Tiểu Thiên đột nhiên trở nên giận dữ, dùng sức trừng mắt nhìn anh nói: “Anh đã sớm biết Three đột nhiên biến mất, anh rõ ràng đã sớm biết nhưng lại không nói cho tôi?”

Anh ta rõ ràng biết từ trước, lại đứng một bên nhìn cô lo lắng, anh muốn cười nhạo cô sao?

Hàn Đông Liệt thản nhiên nói: “Là do anh ta nói anh làm như vậy, anh cũng chỉ nhận ủy thác của người ta mà thôi!”

“Là anh ấy nói anh làm như vậy? Tại sao?” Cô gào thét hỏi.

“Anh cũng không rõ, anh ta chỉ đưa anh lá thư này, không nói gì thêm!” Anh trả lời đầu đuôi ngọn nguồn, không dám úp úp mở mở.

Âu Tiểu Thiên có chút nghi ngờ nhìn anh, lúc trước cô thực sợ hãi, thực lo lắng, trẻ như vậy tìm đến, tưởng rằng ở bên cạnh anh sẽ tìm được một chút cảm giác an toàn, bởi bên cạnh cô chẳng còn ai ngoài anh, thế mà anh lại...

“Thư kia đâu? Mau đưa cho tôi!” Cô trừng mắt nhìn anh, nghiêm túc nói.

Mà Hàn Đông Liệt lại giảo hoạt cười nói: “Anh nói rồi, trước tiên phải đáp ứng anh một điều kiện!”

“Vô liêm sỉ” cô hung tợn phun ra ba chữ này, không nghĩ tới anh lại nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thật đê tiện!

Hàn Đông Liệt khẽ run người, nói: “Không sao, chỉ cần đạt mục đích là được, em rốt cục đáp ứng hay không? Nếu càng kéo dài thời gian, không chừng xảy ra chuyện lớn!”

Anh cố ý nói như vậy, khơi mào bất an trong lòng cô, khiến cô không thể không đáp ứng.

Âu Tiểu Thiển do dự nhìn anh, trong lòng anh muốn gì, cô đều đoán được, anh sẽ không làm tổn thương cô, thế nhưng...

Ở thời điểm còn đang do dự, cô hít sâu một hơi rồi đáp: “Tôi đáp ứng, nói đi, là chuyện gì?”

Hàn Đông Liệt tươi cười, sau đó bước từng bước đến trước mặt cô, mỉm cười nói: “Theo anh quay về Đài Loan, về nhà họ Hàn!”

Thực ra anh có thể buộc cô kết hôn với anh, nhưng anh lại không muốn, lời hồi đáp của cô làm cho anh càng thêm tin tưởng, sau khi cân nhắc cô nhất định sẽ nhận lời, cô gái này nhất định trở thành vợ anh!

Đối với yêu cầu của anh, cô hơi chút kinh ngạc, không ngờ anh lại yêu cầu đơn giản như vậy, chỉ cần cô trở về, kỳ thực cô cũng tính trở về từ sớm, nhiệm vụ sắp hoàn thành lại bị bại lộ, nếu ở lại, trước sau cũng bị người ta truy lùng... Cho nên yêu cầu này...

“Được, anh định thời gian, lúc nào tôi cũng có thể cùng anh trở về!”

“Vậy ngày mai đi!” Thừa Vũ đưa cho anh vé máy bay, thời điểm xuất phát là ngày mai, không cần lãng phí!

“Được, vậy thư đâu?” Cô vươn tay về phía anh muốn phong thư của Three.

“Để anh đi lấy cho em!” Anh đến bên giường, cầm phong thư màu trắng ở đầu giường, xoay người đưa cho cô, nói: “Chính là đây!”

Âu Tiểu Thiên nhận lấy, nhìn phong thư, bất an trong lòng càng gia tăng. Trong này sẽ viết gì? Lời dặn dò? Một số tiền lớn? Hay là... di thư?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Trừ Khi Anh Chết

Cô nhìn chăm chăm phong thư, chần chừ không mở ra, chỉ sững sờ cầm nó trong tay!

“Làm sao vậy? Không dám nhìn? Muốn anh giúp em xem trước không?” Hàn Đông Liệt nhìn bộ dáng của cô, bất giác mở miệng hỏi.

“Không cần!” Cô đột nhiên hoàn hồn cự tuyệt, sau đó chậm rãi mở phong thư ra.

Bên trong lộ ra tờ giấy trắng, trên đó không có nhiều chữ, đơn giản chỉ có ba chữ!

‘Lam Á Đông’

Âu Tiểu Thiên thấy ba chữ kia, tay cầm lá thư bắt đầu run run, nước mắt chậm chạp rơi xuống.

Hàn Đông Liệt rũ mắt nhìn trộm lá thư, sau đó khó hiểu nhìn cô nói, “Em làm sao vậy? Chỉ là một cái tên mà thôi, sao phải đau lòng?”. Lam Á Đông hẳn là tên Three, đây là lần đầu tiên anh nghe tên của hẳn.

Âu Tiểu Thiên nước mắt lã chã, rơi trên lá thư, run nhè nhẹ, môi chậm rãi mở ra, ghen ngào: “Trúng thối, rõ ràng đã nói sẽ ở bên em... Kẻ lừa đảo, Three cái tên gạt người...”

Lam Á Đông, cái tên này, cô vĩnh viễn cũng không muốn gọi, vĩnh viễn không gọi anh như vậy... Nhưng mà anh để lại cái tên này!

Còn nhớ 9 năm trước, bọn họ lần đầu gặp mặt ở Thiên quốc gia!

Anh là Three? Cô mang vẻ mặt lạnh nhạt, bởi vì cô vừa chấp hành nhiệm vụ thứ nhất, kết quả thất bại, là do tên đàn ông thối tha làm hỏng, cho nên cô chán ghét đàn ông, tất cả đàn ông đều đáng ghét.

Chào, tôi là Three, từ hôm nay trở đi sẽ là trợ lý của cô, tên thật của tôi là Lam Á Đông, cô có thể gọi tôi là Á Đông! Anh dịu dàng tươi cười, nhưng ở trong mắt cô lại trở thành giả tạo.

Anh chỉ là trợ lý của tôi, kêu bằng biệt hiệu là được rồi, tên làm gì chứ, tôi không cần biết!

Anh nhú mày, lại mỉm cười như trước, nhưng tôi cảm thấy nên cho nhau biết tên, như vậy có vẻ thân thiết, hơn nữa chúng ta ngoài hợp tác ra cũng có thể làm bạn à!

Tôi không cần bạn bè, anh là trợ lý của tôi, cũng chỉ là trợ lý của tôi, tên của anh là Three, tôi chỉ gọi anh như vậy thôi!

Chà? Cô thật sự cứng nhắc như vậy sao? Chỉ là kêu cái tên thôi mà, chúng ta về sau có thể muốn sống cùng nhau thật lâu thật lâu không chừng!

Vậy thì sao?

Ách... Thế nào cũng được, cô thích gọi Three vậy thì gọi Three! Anh dịu dàng tươi cười, như gió mùa xuân thổi nhẹ, anh đưa một bàn tay ra, cười nói, chúng ta về sau hợp tác tốt, Âu tiểu thư!

Nghe anh gọi như vậy, cô không khỏi kinh ngạc, sau đó đưa tay ra bắt tay anh, nhẹ nhàng ừ một tiếng!

Nhưng anh lại đột nhiên trở nên giáo hoạt, cúi đầu ghé sát lỗ tai cô, nhỏ giọng nói, từ nay trở đi tôi cũng sẽ cố gắng để cô gọi tôi bằng tên, tôi nhất định sẽ làm được.

Cô đột nhiên lùi về phía sau, giận dữ nói, trừ khi anh chết, bằng không cứ nằm mơ đi!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Mãi Mãi Bảo Vệ Em

Âu Tiểu Thiên không ngừng khóc, nhớ tới những sự kiện trước đây, cảm thấy cơ thể mình từ từ bị đào rỗng. Cùng anh hợp tác đã gần chín năm, cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng dịu dàng chiều cố mình, nhưng hiện tại anh lại đột nhiên biến mất, ngay cả một câu cũng không để lại, chỉ cho cô ba chữ đơn giản như vậy.

“Kẻ lừa đảo, tên đạt lừa gạt...” Cô ghen ngào, thanh âm có chút mơ hồ.

Hàn Đông Liệt tiến lên từng bước ôm cô vào trong lòng, dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu cô, an ủi, “Tuy rằng anh không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trước lúc rời đi, hẳn đã giao em cho anh, anh nhất định thay hẳn chiều cố em, cho nên mở mắt ra nhìn anh... Anh vĩnh viễn ở bên cạnh em!”

Âu Tiểu Thiên từ từ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh, vẻ kiêu ngạo lúc trước đã không còn, giờ toàn bộ đều là dịu dàng.

Tay nắm lá thư thật chặt, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, cảm nhận sự dịu dàng của anh.

Từ từ mở miệng, nhẹ nhàng nói, “Thật sự... sẽ... vĩnh viễn sẽ... không rời xa?”

Những lời này có bao nhiêu người đã nói với cô, nhưng lại từng bước từng bước rời xa cô, bây giờ anh cũng nói, có thể sau này sẽ lại rời xa cô?

Rõ ràng trong lòng muôn trùng bất an, nhưng nghe được lời của anh, lại không khỏi trở nên vui vẻ!

Thật hạnh phúc, thật hạnh phúc...

Hàn Đông Liệt cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán cô, sau đó cười nói, “Anh nhất định sẽ mãi mãi bên cạnh em, bảo vệ em!”

Lời của anh như ma pháp lớn vờn bên tai cô, xua tan đi nỗi đau trong lòng cô. Cô nhắm hai mắt lại, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Sáng sớm, gió thổi vào trong phòng, Âu Tiểu Thiển miễn cưỡng mở mắt, bên tai có tiếng ngáy đều đều. Cô quay đầu, nhìn gương mặt đang mê say ngủ của Hàn Đông Liệt.

Đây là lần đầu tiên cô chăm chú nhìn mặt anh, đến tận bây giờ mới phát hiện, người đàn ông này quả thực rất rất đẹp trai, hơn nữa nhớ tới đêm qua anh an ủi mình, bàn tay to không ngừng vuốt ve đỉnh đầu, mãi đến khi mình ngủ mới thôi.

Cô bất giác mỉm cười, sau đó chậm rãi đưa môi mình tới gần anh, hôn nhẹ lên mặt anh, nhỏ giọng nói, “Cám ơn!”

Cô vừa định rời anh xuống giường, nhưng lại đột nhiên bị ôm lấy, sau đó lăn một vòng trên giường lớn, cô kích động người đang đè trên mình, kinh ngạc nói, “Anh, anh, anh tỉnh?”

Hàn Đông Liệt hé mắt, hai tay chống đỡ vô lực gục xuống dưới, cả người đè trên người cô, miễn cưỡng nói, “Anh chưa tỉnh!”

Âu Tiểu Thiển nhu mày, dùng sức đẩy người anh, rống to, “Tên vô lại, mau tránh ra!”

Hàn Đông Liệt hơi động đậy, nhân cơ hội hôn cổ cô, nỉ non, “Bà xã, đêm qua anh an ủi em rồi, giờ để cho anh ngủ một chút thôi! Chút nữa thôi!”

Trong nháy mắt, mặt Âu Tiểu Thiên đỏ như quả táo!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Lo Lắng

Âu Tiểu Thiên vẫn không nhúc nhích, mà Hàn Đông Liệt giống như đứa trẻ nằm trong lòng cô, mặt mỉm cười hạnh phúc.

Thời gian từ từ trôi, Âu Tiểu Thiên cảm thấy thân thể mình tê cứng, cô khó chịu nhíu mày, oán giận nói: “Hàn Đông Liệt, anh vô lại, còn không mau đứng lên, toàn thân tôi đều đã tê rần!”

Hàn Đông Liệt miễn cưỡng mở mắt, sau đó chậm rãi rời khỏi người cô, ngồi bên cạnh nhẹ nhàng xoa bóp thân thể cho cô, cười nói: “Bà xã, sau này chúng ta già đi, chắc cũng giống như vậy nhỉ?”

“Cái gì?” Âu Tiểu Thiên kinh ngạc đứng dậy, cảm giác tê đau đột nhiên lan tỏa, cô khó chịu cau mày, hung hăng nói: “Tôi cũng chưa có đồng ý gả cho anh, không cần gọi tôi là bà xã.”

“Mặc dù lúc này em chưa phải vợ anh, nhưng anh đã quyết định, cả đời sẽ gọi em như vậy.” Anh bá đạo tuyên bố, vui vẻ nhìn cô cười.

“Vô lại!” Âu Tiểu Thiên mắng, chịu đựng đau đớn trên người, đi xuống giường.

“Em đi đâu?” Anh kích động hỏi.

Âu Tiểu Thiên đi tới cửa, quay lại nói: “Tôi đi chuẩn bị hành lý, không phải nói hôm nay sẽ trở về sao?”

Hơn nữa, cô khẳng định Three lúc này không ở nước Mỹ, anh sẽ đi đâu? Rốt cục xảy ra chuyện gì? Lần gặp cuối cùng sắc mặt anh ấy cở vẻ không tốt, chả lẽ anh mắc bệnh? Thực sự lo lắng cho anh! Mà có lẽ anh ấy đã trở về Đài Loan, dù sao anh cũng là người Đài Loan!

Đã đến lúc... Trở về!

Âu Tiểu Thiển ra khỏi phòng, Hàn Đông Liệt nằm lại trên giường vui vẻ cười không ngừng, chưa bao giờ nghĩ hạnh phúc sẽ đến nhanh như vậy, cuộc sống như cái xác không hồn trước đây cũng kết thúc.

Lúc này anh nhất định phải nắm chắc cơ hội, nhất định làm cho cô đồng ý làm vợ mình, nhất định làm cho cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh mình.

Giữa trưa, trên phi cơ...

Âu Tiểu Thiển cùng Hàn Đông Liệt ngồi cạnh nhau, Âu Tiểu Thiển hơi cúi đầu, vẻ mặt u sầu!

Hàn Đông Liệt nhìn ra tâm sự của cô, đưa một tay ra ôm cô, sau đó dịu dàng nói, “Em lại lo lắng cho Three?”

“...” Âu Tiểu Thiển không nói, chỉ cúi đầu càng sâu.

Hàn Đông Liệt đưa tay nhẹ nhàng sờ đầu cô, an ủi nói: “Em yên tâm, anh đã cho người đi tìm, hơn nữa thời điểm anh ta đưa thư cho anh, anh đã để ý rồi, anh nghĩ rất nhanh sẽ có tin tức của anh ta, em không cần lo lắng, anh nhất định giúp em tìm anh ta!”

Người đàn ông đã ở cạnh mình chín năm, đột nhiên biến mất, cô nhất định sẽ rất lo lắng, tuy nghĩ vậy khiến anh có chút ghen tuông, nhưng vì cô, ăn giấm chua cũng không sao, anh chỉ muốn nhìn cô cười mà thôi!

Âu Tiểu Thiên chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông này giống như một bến bờ an toàn, luôn vì cô che gió che mưa, luôn an ủi cô vào thời khắc đau khổ, mặc dù thực bá đạo, thực vô lại, nhưng là... cũng rất ấm áp.

“Cám ơn anh...!” Cô nhẹ nhàng nói, sau đó nhắm mắt lại tựa đầu vào vai anh.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Ghen

Đài Loan, nhà họ Hàn.

Âu Tiểu Thiên cùng Hàn Đông Liệt đi vào biệt thự nhà họ Hàn, mà ở bài trí không thay đổi gì, giống hệt như bốn năm trước, làm cho người ta nhìn lại có cảm giác hoài niệm.

Hai người vừa bước vào sảnh, liền thấy Lê Thư Nhã cùng Tuyết Nhi đón tiếp. Bốn năm qua hai người họ thay đổi rất nhiều, Lê Thư Nhã già đi, Tuyết Nhi lại trở nên chín chắn.

“Đông Liệt!”

“Anh Đông Liệt!”

Hai người kêu lên thân mật, đi tới trước mặt anh, mà thời điểm vừa nhìn thấy Âu Tiểu Thiên, Lê Thư Nhã kinh ngạc nói: “Con... Con là Thiên Thiên?”

Bốn năm không gặp, cô thay đổi quá nhiều, giống như là một người hoàn toàn khác.

“Con...” Âu Tiểu Thiên cúi đầu thật sâu, không biết làm thế nào giải trừ được tình huống này.

Mà Hàn Đông Liệt nhìn thấy cô bị làm khó, vội vàng nắm lấy tay cô, sau đó cười với Lê Thư Nhã giải thích: “Mẹ, thật ra cô ấy không phải Thiên

Thiên, mà là Tiểu Thiên - em gái của Thiên Thiên, con biết mẹ bây giờ mẹ còn hoài nghi, nhưng sau này có thời gian, con sẽ giải thích rõ với mẹ!”

Anh vừa nói xong, Lê Thư Nhã cùng Tuyết Nhi cũng tò mò nhìn về phía Âu Tiểu Thiên, mà Âu Tiểu Thiên từ từ ngẩng đầu lên, hướng về phía Lê Thư Nhã nói: “Thật xin lỗi!”

Một câu xin lỗi, làm cho Lê Thư Nhã lộ ra nét mặt hiền lành, kéo tay cô nói: “Vào đi!”

Bốn người cùng đi vào sảnh chính, Âu Tiểu Thiên tò mò nhìn xung quanh một lượt, sau đó nhẹ nhàng lôi một tay Hàn Đông Liệt nói: “Ông ấy đâu?”

Hàn Đông Liệt nghi hoặc hỏi: “Ai cơ?”

“Cha anh!” Hai chữ này nói ra khỏi miệng, cô không khỏi có chút lúng túng, bởi vì bốn năm trước cô còn thân mật gọi ông ấy là cha, mà bây giờ, cô không thể gọi ông ấy như vậy, mà ngay cả tên của ông, cô cũng rất khó nói ra.

Mặc dù giọng cô rất nhỏ, nhưng ba người đều nghe thấy, hơn nữa thời điểm nghe được, sắc mặt họ trở nên không tốt.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Âu Tiểu Thiên tò mò muốn biết.

Hàn Đông Liệt âm trầm, nhưng vẫn miễn cưỡng một nụ cười, nói: “Bốn năm trước, ông ấy đột nhiên sinh bệnh, đến giờ vẫn ở trong bệnh viện, nằm trên giường bệnh không dậy nổi.”

Chuyện này là báo ứng, ông ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, hãm hại bạn tốt của mình, giờ bản thân cũng mang bệnh.

Sắc mặt Âu Tiểu Thiên trở nên khó coi, chỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Bầu không khí trở nên lúng túng, Tuyết Nhi vừa thấy Âu Tiểu Thiên liền cảm thấy không thoải mái, ghen tức bộc phát.

Cô thân mật kéo tay Hàn Đông Liệt, nói: “Anh Đông Liệt, anh trai em nói anh đã đồng ý để em làm thư ký của anh, là thật sao?”

“Hả? Ừ...” Anh khẽ gật đầu.

“Thật tốt quá, em nhất định sẽ làm thư ký tốt!” Tuyết Nhi vui vẻ nhảy dựng lên, cố ý hôn lên mặt anh.

Hàn Đông liệt đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Âu Tiểu Thiên, mà Âu Tiểu Thiên cũng đồng thời di chuyển tầm mắt đến hướng khác, né tránh tầm mắt của anh.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Tức Giận?

Hàn Đông Liệt đột nhiên cau mày thật chặt, trong lòng phức tạp, không tự chủ, anh mỉm cười nhìn về phía Tuyết Nhi đang ở bên cạnh, nói: “Sau này làm việc cùng nhau, nhờ cậy em!”

Tuyết Nhi không ngờ anh sẽ nói như vậy, tâm tình trở nên vui vẻ, thân mật lôi kéo cánh tay của anh. Mà Âu Tiểu Thiển hơi xoay người, đưa lưng về phía bọn họ, nên không ai nhìn thấy vẻ mặt của cô.

“Tiểu Thiển!” Hàn Đông Liệt cố ý gọi, muốn nhìn nét mặt hiện tại của cô.

Nhưng Âu Tiểu Thiển vẫn không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, phòng của tôi vẫn như cũ phải không, tự tôi đi là được rồi!”

Cô nói xong liền vội vã đi về phía phòng mình.

Hàn Đông Liệt thấy cô né tránh, cũng muốn đuổi theo, nhưng cánh tay lại bị Tuyết Nhi nắm chặt, còn nũng nịu: “Anh Đông Liệt, anh ở Mỹ nhất định gặp anh trai em, anh ấy hiện tại thế nào?”

Hàn Đông Liệt phiền lòng cau mày, thấy cô chạy vào phòng, trả lời Tuyết Nhi: “Ừ, anh ấy vẫn sống tốt!”

Mấy giờ sau, sắc trời từ từ tối, Hàn Đông Liệt rốt cục tìm được cơ né tránh Tuyết Nhi, liền đi tới trước cửa phòng Âu Tiểu Thiển, vốn định đẩy

cửa vào, nhưng còn do dự một chút, vươn tay gõ lên cửa vài cái.

Trong phòng lẳng lặng không truyền ra bất kỳ âm thanh nào, anh có chút lo lắng muốn đẩy cửa ra, lúc giơ tay lên thì cửa cũng vừa được mở.

Âu Tiểu Thiên đứng sau cửa, khách sáo nói: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có chuyện thì không thể tìm em sao?” Thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, anh nổi giận trong lòng, nhớ lúc này Tuyết Nhi thân mật với mình như vậy, mà cô lại không có phản ứng, lửa giận trong lòng càng tăng thêm.

Ở Mỹ cô không phải đã biểu lộ tâm ý của mình sao? Cô hẳn đã thích anh, nhưng sao hiện tại lại không có phản ứng? Chẳng lẽ người đàn ông mình thích thân mật cùng phụ nữ khác, cô cũng không quan tâm sao?

“Không có chuyện gì thì mai gặp, giờ tôi rất mệt!” Cô vừa nói vừa đóng cửa. Nhưng Hàn Đông Liệt đưa tay cản lại, kiềm lại lửa giận nói: “Tối nay anh muốn ngủ ở đây!”

Âi Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn anh: “Anh nói gì? Tôi chỉ đáp ứng cùng anh trở về, chứ không đáp ứng mọi yêu cầu của anh!”

“Vậy thì sao? Anh chính là muốn ngủ chung một chỗ với em, em ngăn cản việc này được sao?” Anh lộ ra vẻ bá đạo, tức giận nhìn cô.

Nhìn bộ dáng tràn đầy lửa giận của anh, Âu Tiểu Thiên thở dài nói: “Tôi không biết sao anh lại tức giận, nhưng đừng có phát tiết trên người tôi, hơn nữa tôi chưa đồng ý gả cho anh, anh quên rồi sao!”

“Em nói không biết tại sao anh tức giận? Rõ ràng chính em chọc giận anh, lại giả bộ cái gì cũng không biết?” Anh rống to với cô.

“Anh muốn tôi trở lại, tôi đã trở lại, muốn tôi về nhà họ Hàn, tôi về nhà họ Hàn, muốn làm gì tôi cũng đã làm, anh có gì mà phải tức giận? Tại sao phải tức giận? Người nên tức giận phải là...” Cô cũng rống to, nhưng nói đến đây đột nhiên dừng lại.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Không Được Phép Đụng Vào Người Tôi

Không gian trở nên yên tĩnh, hai người đứng đối diện nhau, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Vừa rồi... Em muốn nói gì?” Hàn Đông Liệt mở miệng hỏi, mới này cô còn chưa nói hết câu, nhưng ý tứ không phải là cô đang tức giận, đang ghen sao?

Cô ấy cũng không phải không quan tâm đến mình, chẳng qua là xấu hổ?

Âu Tiểu Thiên lúng túng cúi đầu, lắp bắp nói, “Không có... Không muốn nói gì hết!”

“Không thể nào, anh mới vừa nghe rõ, em muốn nói em cũng đang tức giận đúng không? Thấy Tuyết Nhi thân mật với anh nên tức giận sao? Em đang ghen chứ gì?”

Anh đem tất cả nghi vấn trong lòng mình nói ra. Mà Âu Tiểu Thiên càng cảm thấy hốt hoảng, giống như bị người ta thay mình nói ra hết thảy tâm sự vậy.

“Anh không nên nói lung tung, tôi không có ghen, anh mau đi đi, đừng ở đây dây dưa nữa!” Cô lớn tiếng nói, che dấu lòng mình.

Càng thấy bộ dáng này, Hàn Đông Liệt lại càng cảm giác được cô thích hần, khóe miệng nở ra nụ cười, tức giận trong lòng nháy mắt liền biến mất, còn hăng hái khoanh tay trước ngực, nói, “Em không cần giải thích, giải

thích chính là che giấu, che giấu thì đó chính là sự thật, em căn bản là đang ghen!”

“Tôi không có!” Cô rống to phản đối.

“Em có!”

“Tôi không có!”

“Em có!”

“Không có không có không có không có không có...”

“...”

Hai người đột nhiên giống như trẻ con cãi nhau một trận rùm beng. Nhưng Hàn Đông Liệt lại càng vui vẻ, thấy bộ dáng cô vì xấu hổ mà phát điên, lòng của anh đặc biệt vui vẻ.

Thật sự không muốn cùng anh dây dưa, Âu Tiểu Thiển đột nhiên im lặng, cầm vào tay nắm cửa, dùng sức muốn đóng, nhưng lại bị Hàn Đông Liệt ngăn cản, anh còn bước đi vào trong phòng.

“Tốt lắm, khỏi ai quấy rầy, anh mệt rồi, chúng ta ngủ sớm chút đi!” Anh cười nói với cô, gian kế đã hoàn thành.

“Tôi... Chúng ta? Ngủ... Ngủ?” Mặt Âu Tiểu Thiển từ trắng nõn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, lúng túng không biết phải làm gì. Đối với chuyện vừa rồi của anh cùng Tuyết Nhi, cô vốn muốn lạnh lùng đối phó, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng lại không muốn biểu lộ ra, bởi vì cô không thể tiếp nhận chuyện mình thích anh, nhưng bây giờ anh lại...

Đột nhiên, Hàn Đông Liệt khom lưng bế cô lên, sau đó cúi đầu nói, “Bà xã, không cần xấu hổ, tâm ý của em anh đã biết, sau này tức giận phải nói

cho anh biết, ghen cũng phải nói, quan trọng nhất là thích anh thì phải nói. Không nên làm bộ lạnh lùng biết chưa?”

Anh muốn biết tất cả tâm tình của cô, cảm nhận của cô, càng muốn mau mau nghe được ba chữ kia từ miệng cô, coi như không phải ba chữ, bốn chữ anh cũng sẽ vui vẻ đến phát điên mất!

Ôm cô đi tới mép giường, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống, tiến gần sát môi của cô, nhưng ở thời điểm hai môi gần chạm nhau, Âu Tiểu Thiển lại đột nhiên vươn tay chặn môi của anh, nói, “Bắt đầu từ hôm nay, anh không được phép đụng vào tôi!”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Ý Tưởng

Hàn Đông Liệt căng cứng người, buông mắt nhìn cô nói, “Tại sao?”

“Tại sao? Không có nguyên nhân, dù sao anh không được đụng vào tôi!” Cô giận đến nổi mặt đỏ bừng, dùng sức đẩy anh, nhưng anh lại không nhúc nhích.

Hàn Đông Liệt co tay, thu hẹp khoảng cách hay người, “Không có nguyên nhân, anh không chấp nhận!”

“Anh...Anh...” Âu Tiểu Thiển tức giận không biết nên nói gì, bắt đầu rối loạn rống lên, “Tôi không phải vợ anh, cũng không phải bạn gái của anh, không là gì của anh hết, sao lại đụng tôi? Anh ở đây làm xằng làm bậy, tôi sẽ kiện anh, nhất định làm cho anh vô tù, anh có nghe không, những lý do này đủ chứ?”

“Không đủ!” Anh cười gian nhếch khóe miệng, “Mấy lý do vợ vãn này không được chấp nhận, khi nào em chịu nói lời thật lòng, lúc đó anh mới nghe, biết chưa?”

Anh nói xong, cố ý hôn nhẹ môi cô, sau đó nhìn cô cười hì hì!

“Hàn Đông Liệt, anh đừng mơ tưởng tôi sẽ nói tôi yêu anh, tốt hơn anh nên từ bỏ đi!” Cô đột nhiên hung hăng gầm gừ, giống như đang tuyên thệ.

Nhưng Hàn Đông Liệt lại hơn hở, cúi đầu tựa vào trán cô nói, “Bà xã, em vừa nói ba chữ kia đó thôi, anh nghe rõ ràng, ừ ừ, rất rõ ràng luôn, em nói

em yêu anh!”

“Anh...”

“Anh là tên vô lại, anh biết, em không cần nói nữa!”

“Tôi...”

“Em rất tức giận, anh cũng biết rõ, đừng phủ nhận, anh sẽ dỗ em vui vẻ!”

“...” Âu Tiêu Thiện tức giận cắn môi dưới, không nói lời nào, chỉ hung hăng nhìn anh chăm chăm. Thật không thể hiểu nổi người đàn ông này, tại sao lại trở nên vô lại, bá đạo như vậy? Rốt cục ai dạy anh dùng chiêu này?

Hàn Đông Liệt vui vẻ nhìn cô, đột nhiên buông tay ra, đè lên người cô, sau đó giở trò lộn xộn, còn mập mạp mở nói bên tai cô, “Không cho anh đụng em... Cả đời này cũng không làm được!”

Cô vô lực chống cự, không phải vì bị anh kiểm chế, mà bởi vì lòng cô cảm giác được chút xíu ngọt ngào...

Ngày hôm sau, tại tập đoàn Hàn Thiên, phòng tổng giám đốc

Tuyết Nhi bưng một tách cà phê, không gõ cửa, vui vẻ tiến vào, thấy Hàn Đông Liệt đang vùi đầu nhìn văn kiện, cô lặng lẽ đi tới trước bàn, nhẹ nhàng để cà phê xuống, sau đó đột nhiên mở miệng nói, “Anh Đông Liệt, cà phê ngon lắm!”

Hàn Đông Liệt đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng tức giận nhìn cô nói, “Vào phòng làm việc của người khác thì phải gõ cửa, ngay cả điều cơ bản như vậy em cũng không biết sao?”

Tuyết Nhi bị ánh mắt của anh hù dọa, hoảng sợ cúi đầu nói, “Thật xin lỗi!”

Cô chỉ muốn làm cho anh vui, lúc nhỏ cô cũng thường như vậy, mỗi lần anh đều mỉm cười xoa đầu cô nói, “Bé gái nghịch ngợm”, nhưng lần này sao anh lại tức giận?

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô, Hàn Đông Liệt thở dài nói, “Thôi được, không sao! Em lần đầu tiên đi làm, anh sẽ cho người dạy em thư ký nên làm những gì!”

“Cám ơn anh Đông Liệt!” Cô ngoan ngoãn trả lời, chỉ sợ lại chọc giận anh.

Đúng lúc này cửa phòng làm việc bị gõ vang, “Cốc cốc cốc!”

“Vào đi!”

Cửa được mở ra, Giang Minh Húc cười hì hì đi vào, Hàn Đông Liệt thấy anh, trong lòng liền nảy sinh một ý nghĩ!

Chương 171: Ý tưởng

Hàn Đông Liệt căng cứng người, buông mắt nhìn cô nói, “Tại sao?”

“Tại sao? Không có nguyên nhân, dù sao anh không được đụng vào tôi!” Cô giận đến nổi mặt đỏ bừng, dùng sức đẩy anh, nhưng anh lại không nhúc nhích.

Hàn Đông Liệt co tay, thu hẹp khoảng cách hay người, “Không có nguyên nhân, anh không chấp nhận!”

“Anh...Anh...” Âu Tiểu Thiển tức giận không biết nên nói gì, bắt đầu rối loạn rống lên, “Tôi không phải vợ anh, cũng không phải bạn gái của anh, không là gì của anh hết, sao lại đụng tôi? Anh ở đây làm xằng làm bậy, tôi sẽ kiện anh, nhất định làm cho anh vô tù, anh có nghe không, những lý do này đủ chứ?”

“Không đủ!” Anh cười gian nhếch khóe miệng, “Mấy lý do vợ vẫn này không được chấp nhận, khi nào em chịu nói lời thật lòng, lúc đó anh mới nghe, biết chưa?”

Anh nói xong, cố ý hôn nhẹ môi cô, sau đó nhìn cô cười hì hì!

“Hàn Đông Liệt, anh đừng mơ tưởng tôi sẽ nói tôi yêu anh, tốt hơn anh nên từ bỏ đi!” Cô đột nhiên hung hăng gầm gừ, giống như đang tuyên thệ.

Nhưng Hàn Đông Liệt lại hớn hờ, cúi đầu tựa vào trán cô nói, “Bà xã, em vừa nói ba chữ kia đó thôi, anh nghe rõ ràng, ừ ừ, rất rõ ràng luôn, em nói em yêu anh!”

“Anh...”

“Anh là tên vô lại, anh biết, em không cần nói nữa!”

“Tôi...”

“Em rất tức giận, anh cũng biết rõ, đừng phủ nhận, anh sẽ dỗ em vui vẻ!”

“...” Âu Tiểu Thiện tức giận cắn môi dưới, không nói lời nào, chỉ hung hăng nhìn anh chăm chăm. Thật không thể hiểu nổi người đàn ông này, tại sao lại trở nên vô lại, bá đạo như vậy? Rốt cục ai dạy anh dùng chiêu này?

Hàn Đông Liệt vui vẻ nhìn cô, đột nhiên buông tay ra, đè lên người cô, sau đó giở trò lộn xộn, còn mập mớ nói bên tai cô, “Không cho anh đụng em... Cả đời này cũng không làm được!”

Cô vô lực chống cự, không phải vì bị anh kiểm chế, mà bởi vì lòng cô cảm giác được chút xíu ngọt ngào...

Ngày hôm sau, tại tập đoàn Hàn Thiên, phòng tổng giám đốc

Tuyết Nhi bưng một tách cà phê, không gõ cửa, vui vẻ tiến vào, thấy Hàn Đông Liệt đang vùi đầu nhìn văn kiện, cô lặng lẽ đi tới trước bàn, nhẹ nhàng để cà phê xuống, sau đó đột nhiên mở miệng nói, “Anh Đông Liệt, cà phê ngon lắm!”

Hàn Đông Liệt đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng tức giận nhìn cô nói, “Vào phòng làm việc của người khác thì phải gõ cửa, ngay cả điều cơ bản như vậy em cũng không biết sao?”

Tuyết Nhi bị ánh mắt của anh hù dọa, hoảng sợ cúi đầu nói, “Thật xin lỗi!”

Cô chỉ muốn làm cho anh vui, lúc nhỏ cô cũng thường như vậy, mỗi lần anh đều mỉm cười xoa đầu cô nói, “Bé gái nghịch ngợm”, nhưng lần này sao anh lại tức giận?

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô, Hàn Đông Liệt thở dài nói, “Thôi được, không sao! Em lần đầu tiên đi làm, anh sẽ cho người dạy em thư ký nên làm những gì!”

“Cám ơn anh Đông Liệt!” Cô ngoan ngoãn trả lời, chỉ sợ lại chọc giận anh.

Đúng lúc này cửa phòng làm việc bị gõ vang, “Cốc cốc cốc!”

“Vào đi!”

Cửa được mở ra, Giang Minh Húc cười hì hì đi vào, Hàn Đông Liệt thấy anh, trong lòng liền nảy sinh một ý nghĩ!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Oan Gia

“Có chuyện gì sao?” Hàn Đông Liệt nhìn Giang Minh Húc, tự nhiên hỏi.

Giang Minh Húc tới trước bàn làm việc, đặt văn kiện lên bàn, nói, “Đây là văn kiện quan trọng mấy ngày gần đây, anh tự mình ký đi!”

Anh ta đi Mỹ mấy ngày nay, hại anh một phen bận rộn, tất cả mọi chuyện đều giao cho anh làm, hiện tại đã mất ngủ nghiêm trọng, hơn nữa cả người mệt mỏi, chờ mấy ngày nữa anh nhất định xin nghỉ làm dài ngày, đi chơi cho thỏa mới được!

Hàn Đông Liệt đem văn kiện đẩy qua một bên, sau đó nghiêm túc nhìn anh nói, “Minh Húc, tôi có chuyện quan trọng muốn giao cho anh!”

“Chuyện quan trọng?” Giang Minh Húc hơi kinh ngạc nhìn anh, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm việc với anh ta, anh cảm giác đây nhất định không phải chuyện tốt, có khi còn là chuyện rất rất xấu.

Thừa dịp anh ta chưa mở miệng, Giang Minh Húc lập tức nói, “King, tôi gần đây không được khỏe, muốn xin nghỉ phép, chuyện quan trọng anh nhờ người khác đi!”

“Chuyện này chỉ có thể giao cho anh, khoan hẵng nghỉ, chờ thêm một thời gian nữa tôi sẽ để anh nghỉ dài hạn!” Hàn Đông Liệt bá đạo quyết định thay anh.

Anh ta cứng rắn như vậy, Giang Minh Húc càng cảm thấy không bình thường, trên mặt lộ ra nụ cười khó coi nói, “King, tôi cảm thấy như vậy cũng không được, tôi gần đây thực không được thoải mái...”

Tuyết Nhi đứng bên cạnh nghe hai người nói, không khỏi xen vào, “Là chuyện gì vậy? Em có thể giúp không?”

Hàn Đông Liệt cùng Giang Minh Húc đồng thời ngừng nói, nhìn về phía cô!

Hàn Đông Liệt hơi cau mày, sau đó quay đầu nhìn Giang Minh Húc, dùng giọng ra lệnh nói, “Bắt đầu từ hôm nay giao cô ấy cho anh, thay tôi đào tạo cho cô ấy thành thư ký tốt!”

Giang Minh Húc sững sờ nhìn anh, sau đó lại nhìn Tuyết Nhi một chút, cuối cùng đối mặt Hàn Đông Liệt nói, “King, anh nói đây chính là chuyện quan trọng?”

“Không sai!”

Không phải chứ? Giang Minh Húc âm thầm kêu khổ trong lòng. Đại tiểu thư nhà này nổi tiếng đỏng đảnh, có một người cha hết mực cưng chiều, lại còn một anh trai thông minh. King lại giao nhiệm vụ này cho anh? Hôm nay chính là tận thế!

Anh có chút hoảng hốt đến gần nói nhỏ vào tai Hàn Đông Liệt, “King, anh muốn hại tôi sao? Biết rõ tôi không phải đối thủ của cô ấy, lại đem cô ấy giao cho tôi? Anh rốt cục đang nghĩ gì vậy?”

Hàn Đông Liệt cười cười, đặc ý nói, “Tuyết Nhi, em nghe chưa? Cố gắng theo trợ lý Giang học hỏi, hi vọng sau này em có thể giúp anh trong công việc!”

Anh cố ý nói như vậy nhằm đánh vào ý chí Tuyết Nhi, nhưng trong lòng cũng còn toan tính khác. Nghĩ lại thì Giang Minh Húc đã ba mươi tuổi, mặc dù hơn Tuyết Nhi đến sáu tuổi, nhưng năng lực hai bên cũng tương xứng, nếu như có thể lợi dụng Giang Minh Húc để Tuyết Nhi buông tha mình, vậy thật sự là chuyện tốt.

Nhưng mà, Giang Minh Húc và Tuyết Nhi nhìn nhau, giữa hai người rõ ràng có một không khí “oan gia” đang lan tràn!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tuyệt Đình Vô Lại

Biệt thự nhà họ Hàn

Âu Tiểu Thiển ở trong biệt thự nhàm chán đi lại, lúc tới vườn hoa thấy được Lê Thư Nhã, cô theo phản xạ có điều kiện muốn né tránh, nhưng Lê Thư Nhã lại ôn hòa mở miệng kêu cô tới, “Tiểu Thiển...”

Âu Tiểu Thiển hơi đỏ mặt, sau đó từ từ quay đầu nhìn bà nói, “Bác gái!”

Lê Thư Nhã đi về phía cô, cười hỏi: “Con đang tản bộ sao? Đông Liệt không đi cùng?”

“Dạ, anh ấy đi làm.” Cô lúng túng trả lời, nhưng trong lòng lại hả hê ‘Không thấy mặt hẳn là tốt nhất!’

“Ra là vậy, bác còn tưởng...” Lê Thư Nhã muốn nói lại thôi. Bà còn tưởng Đông Liệt bởi vì vạch trần thân phận của cô, biết cô không phải Thiển Thiển, cho nên đối xử lạnh lùng. Thì ra bà đã nghĩ sai, Đông Liệt nhất định sớm biết thân phận của cô, luôn biết người mình thích chính là Âu Tiểu Thiển.

Nhưng mà, là ai cũng không sao, bà hiện tại không còn quan tâm chuyện của con, bà chỉ lo lắng cho Hàn Nguyên, không biết ông ấy còn có thể kéo dài được bao lâu.

Âu Tiểu Thiển thấy ánh mắt buồn rầu của bà, cũng không tiện hỏi chuyện, hơn nữa cô đang cảm thấy rất lúng túng, dù sao cô cũng từng lừa

gạt người đàn bà thiện lương này, cho nên không thể làm gì khác hơn là tìm có nói, “Bác gái, cháu đột nhiên nhớ có chuyện quan trọng cần phải làm, cháu xin phép đi trước!”

“Được!” Lê Thư Nhã cười một tiếng, nhìn cô rời đi.

Cô ra khỏi nhà họ Hàn, đi bộ dọc theo con đường phía trước, mắt nhìn người đi đường, nhà cửa ven đường, còn có cây cối lưa thưa, chợt cô cảm giác sau lưng như có người đi theo. Cô đột nhiên quay đầu lại, nhưng trên đường đầy người đi lại, cô căn bản không nhìn ra rốt cục người nào đang theo dõi mình, có thể cô chỉ quá nhạy cảm mà thôi.

Cô xoay người lại, quên đi ý tưởng kia, tiếp tục đi về phía trước. Lại đi một đoạn, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô cầm điện thoại lên, nhấn phím nghe, đặt bên tai, “Alo...”

Bà xã? Em đang làm gì vậy? Có nhớ anh không? Trong điện thoại vang lên giọng nói của Hàn Đông Liệt.

Âu Tiểu Thiển nhíu chặt mày, không nói lời nào liền cúp máy, nhưng chỉ mấy giây sau, chuông điện thoại lại vang lên.

Cô phiền não nghe điện, “Có chuyện gì, không có thì cúp máy!”

Bà xã, sao em thô lỗ vậy, anh chẳng qua là thấy em đi đã lâu, có muốn gọi taxi không? Nếu không chê, anh lúc nào cũng có thể chuẩn bị xe cho em!

“Anh nói gì?” Âu Tiểu Thiển kinh ngạc nhìn xung quanh, anh lại có thể biết cô đi dạo ở đường cái, hơn nữa còn đi bao lâu, không lẽ người đi sau lưng cô vừa nãy chính là anh? Anh theo dõi cô? Anh không phải đang ở công ty sao?

“Anh ở đâu? Nhanh đi ra!”

Bà xã, em nhớ anh sao? Muốn gặp anh?

“Tôi muốn anh mau chóng xuất hiện, có nghe không?” Cô rống to.

Ok! Nếu bà xã đã hạ lệnh, anh nhất định làm được, em đếm ngược từ 5 đi! Anh nói xong liền cúp máy.

Âu Tiểu Thiên thầm đếm ngược trong lòng, năm, bốn, ba, hai... Một!

Trong tích tắc một chiếc Bentley màu bạc dừng trước mặt cô, cửa kính được kéo xuống, Hàn Đông Liệt cười gian nhìn cô nói, “Bà xã, muốn lên xe không?”

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Bà Xã Đại Nhân

Âu Tiểu Thiên đứng tại chỗ trừng mắt nhìn anh, tra hỏi, “Anh theo dõi tôi từ lúc nào? Sao không ở công ty?”

Hàn Đông Liệt mở cửa xe, không trả lời, lại nói, “Bà xã, lên xe đi, em đi bộ lâu như vậy chắc đã mỏi chân!”

Âu Tiểu Thiên tức giận nhìn, anh đang cười vô cùng vui vẻ, làm cho cô càng thêm tức giận, cô dùng sức bước vào bên trong xe, sau đó đóng sầm cửa xe lại.

Đối với vẻ mặt tức giận của cô, Hàn Đông Liệt không có chút kinh ngạc hay bất mãn gì, còn thêm vui vẻ khởi động xe, nói, “Bà xã, anh đưa em đi xem quanh đây nhé!”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!” Cô hỏi tới.

“Anh đã lắp đặt GPS trên người em, cho nên em đi đâu anh cũng có thể tìm tới!”

“Cái gì? Anh lại...!”

“...”

Bên trong xe bắt đầu xuất hiện tiếng cãi vã, xen lẫn tiếng cười hạnh phúc của người đàn ông nào đó!

Nhưng lúc xe khởi động, trong dòng người hối hả đi lại, một người đàn ông đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn chiếc xe kia, con người đen nhánh, trên mặt lộ ra vẻ khác thường.

Tiệm nữ trang, một chiếc Bentley màu bạc từ từ dừng lại.

“Anh dẫn tôi tới đây làm gì?” Âu Tiểu Thiên ngồi ghế cạnh tài xế, quay đầu nhìn anh.

Hàn Đông Liệt nhẹ nhàng nhún vai, nói, “Xuống xe sẽ biết!”

Âu Tiểu Thiên hung hăng nhìn anh chăm chăm, không có ý muốn xuống xe, vừa nghĩ tới tiệm trang sức trước mặt liền cảm thấy bất an, chẳng lẽ anh lại muốn...

“Bà xã, muốn anh bế xuống xe sao?” Hàn Đông Liệt cười gian.

Không muốn bị uy hiếp, Âu Tiểu Thiên rống to, “Tôi không muốn xuống xe, tôi muốn về, nếu anh không lái xe về, tôi cứ ngồi ở đây!”

“Được, em cố chấp như vậy, anh không ép nữa!” Hàn Đông Liệt thất vọng nói, sau đó xuống xe.

Âu Tiểu Thiên ngồi nhìn anh xuống xe, vòng qua phía trước xe, đi tới trước cửa xe bên mình, sau đó mở cửa xe.

“Anh muốn làm gì?” Cô bất an hỏi.

Hàn Đông Liệt cười gian, không thèm trả lời, khom lưng dùng hai tay ôm lấy eo cô, sau đó dùng sức hướng về phía trước, đem cả người cô đặt trên vai, giống bộ dạng ở sân bay bốn năm trước.

“Hàn Đông Liệt, mau để tôi xuống, cái đồ vô lại!” Cô lớn tiếng mắng, ra sức giãy giụa, thu hút sự quan sát của người đi đường.

Hàn Đông Liệt không thèm để ý xung quanh, vừa đi vào cửa tiệm vừa lớn tiếng nói, “Bà xã, em sắp 30 rồi, không cần dè dặt, nhanh đồng ý gả cho anh, liền có thể làm vợ danh chính ngôn thuận, hơn nữa phụ nữ lớn tuổi mang thai rất nguy hiểm!”

30? Đùa gì vậy, cô mới 27! Cưới anh? Cô tuyệt đối không muốn! Cái gì mà phụ nữ lớn tuổi mang thai? Anh muốn chết sao?

“Hàn Đông Liệt, tôi có chết cũng không lấy anh, tôi hiện tại cho anh câu trả lời, tôi không thích anh, sau này đừng quấy rầy tôi nữa!”

“Phản đối vô hiệu, hôm nay anh nhất định đeo nhẫn vào tay em cho bằng được! Em mau tỉnh ngộ đi, bà xã đại nhân!”

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Mãi Mãi

Trong tiệm trang sức, nhân viên đứng thành hai hàng đối diện nhau, cung kính cúi đầu chào, “Tổng giám đốc Hàn!”

“Chào, đem vật kia ra!” Hàn Đông Liệt nói, các cô lập tức tản ra, sau đó mỗi người cầm một hộp nhẫn kim cương đi đến trước mặt hai người họ.

Âu Tiểu Thiên nhìn hàng nhẫn kim cương phía trước, liền cảm thấy lóa mắt!

“Bà xã, chọn cái em thích đi!” Hàn Đông Liệt cười nói với cô.

“Không có!” Cô chưa xem đã kết luận.

Thấy bộ dáng bất hợp tác của cô, Hàn Đông Liệt thở dài một cái, sau đó lấy một cái nhẫn kim cương từ trong hàng ra, chiếc nhẫn có hoa văn tinh xảo, ở giữa là viên kim cương lấp lánh, còn có hai vòng uốn lượn, thoát nhìn rất bắt mắt.

“Vậy cái này đi!” Anh đem chiếc nhẫn cho cô nhìn.

Âu Tiểu Thiên nhìn nhẫn kim cương trước mắt, mặt cô từ từ nóng lên, tim cũng đập loạn xạ. Cô rõ ràng là muốn cự tuyệt, nhưng chẳng biết tại sao, môi giống như bị người khác khống chế, lại còn nói, “Sao cũng được!”

Cô vậy là ngầm cho phép mình sao? Nếu như đây là cầu hôn, vậy coi như cô đã đồng ý?

Hàn Đông Liệt vui vẻ nhìn cô, cầm tay cô, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út, sau đó hơi cúi đầu, hôn chiếc nhẫn nói, “Bà xã, anh nhất định sẽ ở cạnh em, yêu em cả đời!”

Âu Tiểu Thiên kinh ngạc muốn rút tay về, nhưng lại bị anh bá đạo giữ thật chặt. Mọi người trong cửa tiệm đều vỗ tay chúc mừng, mà cô càng lúc càng đỏ mặt.

“Tôi... Tôi biết, anh mau buông ra!” Cô cố ý dùng giọng giận dữ nói với anh, nhưng trong lòng đã hoàn toàn bị anh chinh phục.

Bỏ qua mọi việc, lúc này cô giống như tân nương, hạnh phúc không tìm được phương hướng rồi.

“Tiểu Thiên...”

Hàn Đông Liệt nhẹ giọng gọi tên cô, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, lại đúng lúc anh cúi đầu hôn lên môi cô, trước mắt mọi người, anh nhẹ nhàng hôn cô, mà cô cũng không chống cự, tùy ý để anh hôn.

Không biết qua bao lâu, môi của anh từ từ rời đi, sau đó ở bên tai cô nhẹ giọng, “Chuyện kể tiếp, chúng ta về nhà làm!”

Âu Tiểu Thiên kinh ngạc, vừa định đẩy anh ra, lại bị anh bế lên, sai bước ra khỏi cửa tiệm.

Hôm nay, từ lúc bắt đầu, cô đều bị anh nắm giữ, bá đạo mang tới nơi này, bá đạo vì cô chọn nhẫn, bá đạo hôn cô, cuối cùng lại bá đạo bế cô rời đi.

Hành động của anh quả thực rất bá đạo, nhưng bên trong lại dịu dàng, làm cô không có cách nào cự tuyệt...

“Liệt, lời anh nói là thật sao? Anh vĩnh viễn yêu tôi, vĩnh viễn ở bên tôi chứ?” Cô ở trong ngực anh, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hàn Đông Liệt nghe cô thân mật gọi tên mình, siết chặt vòng tay đang ôm cô nói, “ Dĩ nhiên, em muốn anh thế nào?”

“Không cần, như vậy là đủ rồi!”

Cô dựa vào lồng ngực anh, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc...

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Đây Cũng Gọi Là Làm Vợ Sao?

Một đêm xuân sắc, làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Sáng sớm, Âu Tiểu Thiển mơ hồ mở mắt, người bên cạnh sớm đã tỉnh, cười nói với cô, “Bà xã, em dậy rồi, ngủ ngon không?”

Âu Tiểu Thiển lập tức đỏ mặt, quay đầu về phía khác, nói, “Anh không đi làm sao? Hiện tại còn chưa chịu rời giường?”

Hàn Đông Liệt lại gần, ôm cô thật chặt nói, “Có vợ xinh đẹp thế này ở nhà, anh không muốn đi làm chút nào, chỉ muốn ôm em như vậy cả đời, dù sao không làm ra tiền nữa thì về sau chúng mình cũng sống no đủ!”

“Anh đùa gì thế? Em không cần như vậy với anh cả đời đâu, mau buông em ra rồi đi làm, nếu không...”

“Không thì sao?” Anh đúng lúc cắt lời cô, hỏi ngược lại.

“Nếu không... Nếu không...” Âu Tiểu Thiển nói ngày càng nhỏ, càng lúng túng, cuối cùng nói không ra hơi, “Nếu không cả đời này em không thèm quan tâm, không nói chuyện với anh!”

“A?” Hàn Đông Liệt kinh ngạc thốt lên, hốt hoảng nói, “Vậy không được, nếu như em không quan tâm, không nói chuyện với anh, chẳng thà anh chết đi! Ai... Quả nhiên đàn ông có vợ thì phải thay đổi, phải nghe lời vợ, ok, ok! Anh lập tức rời giường đi làm!”

Anh nói xong liền buông cô ra, xuống giường bắt đầu mặc quần áo.

Âu Tiểu Thiển kinh ngạc nhìn, không ngờ anh lại nghe lời cô như vậy, không lẽ uống lộn thuốc? Chỉ sau một đêm, từ đại thiếu gia bá đạo biến thành ông chồng ngoan ngoãn nghe lời vợ? Cô đang nằm mơ sao?

Hàn Đông Liệt nhanh chóng mặc xong quần áo, sau đó đi tới trước mặt cô, cười nói, “Bà xã, em cũng mau rời giường, anh xuống trước chờ em cùng ăn sáng!” Dứt lời, anh nhẹ nhàng hôn lên má cô.

Âu Tiểu Thiển ngỡ ngàng nhìn anh ra khỏi phòng, sau đó đưa tay lên vuốt mặt mình. Cuộc sống như thế này thật ấm áp, ngày càng giống một đôi vợ chồng yêu nhau.

Đây hẳn là hạnh phúc phải không? Nhiều năm chờ đợi như vậy, đến giờ cô đã cảm nhận được mùi vị của hạnh phúc.

Cô mỉm cười quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, “Cha, mẹ, chị hai, mọi người thấy không? Tiểu Thiển hiện tại rất hạnh phúc, Tiểu Thiển nhất định sẽ vì cha, mẹ, chị sống hạnh phúc.”

Cô nhìn lên bầu trời, đám mây kia như hóa thành khuôn mặt của bọn họ, nhìn về phía cô mỉm cười.

“Chị hai, cảm ơn chị!” Hạnh phúc này hết thảy là nhờ chị, mà trong lòng cô, chị luôn giữ vị trí cao nhất, về phần Hàn Đông Liệt... cho anh vị trí thứ hai là được rồi!

Buổi sáng ấm áp, còn có bữa sáng hoàn hảo, hoàn toàn đem Âu Tiểu Thiển lạc vào mộng tình.

Sau khi ăn xong, cô tiễn Hàn Đông Liệt tới cửa, đỏ mặt nhưng lại nói với anh bằng giọng quật cường, “Bye bye!”

Thế nhưng Hàn Đông Liệt lại bất mãn nhìn cô, cau mày đứng trước mặt cô, cường ngạnh hỏi, “Em tiền chồng đi làm như vậy sao? Ngay cả hôn tạm biệt cùng một câu “Đi đường cẩn thận” cũng không có?”

Âu Tiểu Thiên bị chinh có chút bối rối, đối mặt với anh hồi lâu, trầm mặc hồi lâu, suy tư hồi lâu, mới từ từ động thân, đến gần anh, hôn nhẹ lên môi anh, xấu hổ nói, “Đi đường... cẩn thận!”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Muốn Gặp Mặt

Hàn Đông Liệt kinh ngạc nhìn cô, vừa rồi anh chỉ nói đùa, vậy mà cô lại tưởng thật rồi làm theo, suy nghĩ của phụ nữ thật giống như trong truyền thuyết, chẳng khác gì lòng đại dương, khiến cho anh hoàn toàn đoán không ra.

Âu Tiểu Thiên bị anh nhìn chăm chăm, đột nhiên cau mày hung dữ nói, “Còn đứng đó làm gì? Không mau đi làm?”

“Hả? Ừ... Anh đi ngay đây!” Hàn Đông Liệt hoàn hồn, có chút lúng túng ngồi vào trong xe.

Âu Tiểu Thiên nhìn theo chiếc xe, sau đó đột nhiên tựa đầu sang phải, nhìn hàng cây ven đường.

Mới vừa rồi cô cảm giác có người đang theo dõi mình, không, không đúng, phải nói từ khi về Đài Loan cô vẫn có cảm giác này. Đây là ảo giác? Hay Hàn Đông Liệt cho người theo dõi, sợ cô chạy trốn sao? Hoặc là... Three?

Cô nghĩ đến đây, liền vội vàng chạy hướng bên kia đường, sau đó nhìn tứ phía, tìm kiếm bóng hình quen thuộc.

“Three, là anh sao? Là anh đúng không? Nếu anh đến đây gặp em, em có lời muốn nói với anh... Three... Three” Cô gọi to, nhưng xung quanh yên tĩnh không có bóng người.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác?

Âu Tiểu Thiển mang tâm trạng nặng nề trở về biệt thự nhà họ Hàn, sau đó ở trong phòng một mình, không ngừng hồi tưởng chuyện xảy ra gần đây, Three đột nhiên biến mất, cô cùng Hàn Đông Liệt trở về nước, cô mở lòng đón nhận tình yêu của anh, cô có thể sống những tháng ngày hạnh phúc, vậy lòng cô vẫn còn hỗn loạn?

Cảm giác như có sắp có chuyện phát sinh.

“Cốc cốc cốc!” Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, Âu Tiểu Thiển giật mình.

“Ai đó?” Cô lớn tiếng hỏi.

“Là bác, Thư Nhã!” Bên ngoài truyền vào giọng nói của Lê Thư Nhã.

Ra là bác gái! Âu Tiểu Thiển đứng dậy đi tới cửa, mở cửa ra, cười gọi một tiếng, “Bác gái!”

“Ừm!” Lê Thư Nhã gật đầu đi vào phòng.

Hai người ngồi trên giường, Âu Tiểu Thiển không khỏi có chút lúng túng. Nhớ lại bốn năm trước bà đối với mình nhân từ, trong lòng liền sinh ra cảm giác áy náy. Mà Lê Thư Nhã lại cười cầm lấy tay cô, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay nói, “Tiểu Thiển, sau này Đông Liệt nhà bác nhờ con chăm sóc, có thể không?”

Âu Tiểu Thiển nghe ba chữ “có thể không”, cũng biết, bà muốn nhờ cậy mình.

Không có cách nào cự tuyệt một người mẹ hiền lành như vậy, cô gật đầu trả lời, “Dạ được!”

Lê Thư Nhã cười đầy cảm kích, sau đó hai mắt vẫn nhìn Âu Tiểu Thiển, rất lâu sau mới nói, “Tiểu Thiển, thật ra bác tới tìm con, là có chuyện muốn nói với con!”

“Chuyện gì ạ?” Âu Tiểu Thiển tò mò nhìn bà.

Lê Thư Nhã hơi cúi đầu, chần chừ nói, “Thật ra thì... bác trai... muốn gặp mặt cháu!”

Âu Tiểu Thiển đột nhiên cả kinh. Hàn Nguyên muốn gặp cô? Tại sao? Người đàn ông hại cả gia đình cô sao lại muốn gặp mặt.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tin Đồn

Lê Thư Nhã thấy vẻ mặt kinh ngạc của Âu Tiểu Thiển, khẽ cau mày, lúng túng nói, “Con có thể không?”

Bà biết yêu cầu như vậy đối với Tiểu Thiển là rất khó khăn, nhưng ngày hôm qua ở bệnh viện thấy dáng vẻ Hàn Nguyên, ông ấy khẩn cầu bà đưa cô theo, bà thật không có cách nào cự tuyệt. Coi như ông ấy là người xấu, bà cũng muốn thử một lần.

“Tiểu Thiển, bác xin con, con đi gặp ông ấy một chút, nếu không ông ấy chết không nhắm mắt!” Lê Thư Nhã thấy cô do dự, gấp gáp rời giường, quỳ trên hai đầu gối.

“Bác gái!” Âu Tiểu Thiển đưa tay đỡ bà, có chút gượng gạo nói, “Con biết, con đi, con đi, bác mau đứng lên!”

Mặc dù cô không muốn thấy ông ấy, nhưng sớm muộn gì cũng phải gặp, bởi ông chính là cha của Đông Liệt, dù là người xấu, cô cũng sẽ bị loại quan hệ đó kiểm chế, ông ấy sẽ thành cha chồng của cô.

“Cảm ơn con, Tiểu Thiển!” Lê Thư Nhã cảm kích nói.

Âu Tiểu Thiển gượng cười.

Bệnh viện, trong phòng bệnh.

Âu Tiểu Thiển đứng ở mép giường nhìn Hàn Nguyên nằm trên giường bệnh, bốn năm không gặp, ông trở nên già nua, hơn nữa sắc mặt hồng hào trước kia giờ biến thành xanh xao. Thật khác nhau một trời một vực, không ngờ ông ấy cũng có ngày như vậy.

Hàn Nguyên thấy cô, dùng sức muốn từ trên giường ngồi dậy, nhưng Âu Tiểu Thiển lạnh lùng nói với ông, “Không cần ngồi dậy, chúng ta cứ nói chuyện thế này đi!”

Nghe lời của cô, Hàn Nguyên nằm lại trên giường, giương mắt nhìn Lê Thư Nhã đứng bên giường, Lê Thư Nhã gật đầu một cái, sau đó cười nói với Âu Tiểu Thiển, “Bác đi lấy nước, hai người nói chuyện đi!”

“Dạ!” Âu Tiểu Thiển mỉm cười đáp lại.

Chờ Lê Thư Nhã đi rồi, Âu Tiểu Thiển ngồi xuống ghế cạnh giường, nhìn ông nói, “Ông muốn gặp tôi, muốn nói gì sao?”

Hàn Nguyên nhìn cô, nhẹ nhàng động đậy môi, phát ra âm thanh yếu ớt, “Thật xin lỗi!”

Ở trên giường suốt bốn năm, ông ngộ ra rất nhiều chuyện, đối với chuyện trước kia hãm hại bạn tốt, ông ngày ngày đều hối hận. Nếu có thể quay lại thời điểm đó, ông nhất định không làm như vậy.

Âu Tiểu Thiển vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt khi nghe ông nói ba chữ này, cô đã quyết định bằng mọi giá cũng sẽ không tha thứ, nhưng khi nhìn đến bộ dạng hiện tại của ông, cô hoàn toàn không nói nên lời.

Im lặng, cô chỉ có thể im lặng...

Thấy cô không nói gì, Hàn Nguyên lại mở miệng, “Con có thể hận bác, nhưng hận một mình bác là được rồi, Đông Liệt không làm gì sai cả, Thư

Nhã cũng không biết chuyện, bà ấy từ trước đến giờ luôn thành thật với gia đình con, cho nên, mong con không hận bọn họ.”

“Tôi biết!” Âu Tiểu Thiển không còn lạnh lùng như trước, “Tôi sẽ không hận bọn họ, tôi cũng không đem thù hận đối với ông đặt lên bọn họ, ông yên tâm!”

“Vậy là được rồi...” Hàn Nguyên toại nguyện nói, sau đó khuôn mặt trở nên vui vẻ, bao lâu rồi ông không vui vẻ như vậy? Bốn năm rồi!

Nhớ lại chuyện lúc trước, ông bắt đầu kể. “Năm đó, bác cùng Âu khởi nghiệp, mong muốn đưa sự nghiệp của cả hai lên đỉnh cao, bất kể một người có chuyện gì, người kia cũng toàn lực trợ giúp, làm cho trong giới nghe đồn đã khiếp sợ, chúng ta thề sau này sẽ luôn hỗ trợ nhau, nhưng bác lại tin lời người khác, cho là Âu muốn thâm tóm Hàn Thiên, nên bác đã ra tay diệt trừ trước, không ngờ bây giờ bị báo ứng... Đây là ý trời, ý trời!”

Người khác đồn thổi?

Nghe được mấy chữ này, Âu Tiểu Thiển kinh ngạc.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Người Đồng Hành Mới

Âu Tiểu Thiên từ bệnh viện đi ra, tâm trạng liền trở nên nặng nề, Hàn Nguyên nói trước đây đã nghe người khác đồn đoán, đây lại là sự thật sao? Hơn nữa cô chưa từng nghe qua cha muốn thuê tóm Hàn Thiên, rốt cục người nào đã âm thầm giở trò?

Xem ra cô cần phải điều tra lần nữa chuyện nhà họ Âu phá sản mười chín năm trước, nhưng giờ không có Three bên cạnh, hơn nữa cô không thông thạo việc điều tra, hiện tại nên tìm ai giúp một tay đây? Hàn Đông Liệt? Không được, chuyện này có liên quan đến Hàn Nguyên, anh bị kẹp ở giữa, sẽ rất khó khăn.

Nhưng là, hiện tại ai có thể giúp cô đây?

Đột nhiên, cô quay đầu nhìn về phía sau, cái cảm giác bị người khác theo dõi lại một lần nữa xuất hiện, giống như lần trước cô đi trên đường lớn, vốn còn tưởng Hàn Đông Liệt giở trò, nhưng bây giờ cô càng lúc càng tò mò, rốt cục ai đang theo dõi mình? Có mục đích gì?

Được, cô ở Thiên Chi Quốc trải qua huấn luyện nhiều năm, không tin mình để hãn thoát. Hôm nay nhất định phải bắt được hãn.

Cô quay đầu tiếp tục đi về phía trước, nhưng cẩn thận nghe ngóng phía sau, sau đó cô gọi một chiếc taxi đưa về nhà.

Cô dùng chiêu trước kia đã làm qua với Three, để tài xế tiếp tục lái về nhà họ Hàn, cô đưa tài xế tiền, sau đó ở khúc quanh xuống xe. Tiếp đó quan sát phía sau xe, bằng kinh nghiệm trước kia, cô nhìn ra được một chiếc xe đang theo dấu mình. Cô lại gọi một chiếc xe khác đi sau chiếc xe kia.

Mười mấy phút sau, taxi đi đến cửa biệt thự, nhưng không dừng lại mà trực tiếp quay đầu đi, mà người theo dõi cô phát hiện ra có chuyện không ổn, vừa định chạy trốn thì Âu Tiểu Thiên đã đứng ở cạnh xe, lấy tay gõ lên cửa kính xe, cười nói, “Xuống xe đi!”

Người đàn ông ngồi trong xe cười một tiếng, sau đó mở cửa xuống xe đối mặt với cô.

Anh nhìn qua cũng trạc tuổi cô, có đôi mắt linh hoạt, tóc ngắn gọn gàng, nhưng khóe miệng cười cợt làm người ta không tin tưởng.

Người đàn ông vẫn giữ nụ cười trên mặt, không nhanh không chậm nói, “Cô Âu, thật vui được chính thức gặp mặt cô, mặc dù gặp như vậy làm tôi có chút giật mình, nhưng rất thú vị, tôi là phụ tá mới từ Thiên Chi Quốc, là boss đề nghị tôi thay Three đảm nhận chức vị này, bắt đầu từ hôm nay sẽ là phụ tá của cô, mong được giúp đỡ.”

Âu Tiểu Thiên nhíu mày thật chặt nhìn anh, có chút nghi ngờ nói, “Anh là do boss phái tới? Vậy sao tôi không nhận được tin tức từ ông ấy?”

“Cái này... Thực ra tôi muốn thử năng lực của cô, nên không để boss báo trước, nhưng hiện tại đã rõ năng lực của thiên sứ thợ săn, là tôi đã lỗ mãng!” Anh nói xin lỗi đồng thời cúi đầu thật sâu, rất lịch sự.

Âu Tiểu Thiên còn chưa tin tưởng. Nhưng nếu như người đàn ông này thật sự là người đồng hành mới, như vậy cũng coi như tới đúng lúc, bởi anh nhất định có thể giúp cô điều tra chuyện nhà họ Âu phá sản.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Người Đàn Ông Không Đơn Giản

Âu Tiểu Thiên một lần nữa quan sát anh cẩn thận, sau đó nghiêm túc nói, “Nếu anh thật sự là người từ Thiên Chi Quốc, cho tôi xem chứng cứ.”

Ở Thiên Chi Quốc mỗi người đều có thẻ thông hành, nếu không có thì hẳn ta mạo danh, nhưng nếu có, thì cô tin, vì thẻ thông hành không ai có thể làm giả.

Anh ta hơi do dự một chút, sau đó cười, lấy từ trong túi ra một vật có hình hai cánh tay hợp lại thành đôi cánh.

“Anh thật sự là người của Thiên Chi Quốc?” Mặc dù đã thấy vật chứng, nhưng cô ở Thiên Chi Quốc nhiều năm như vậy vẫn chưa thấy qua người này, coi như là người mới, cũng nhất định phải thông báo cho toàn bộ thành viên, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác thấy hẳn rất kỳ lạ?

“Cô còn chưa tin sao? Muốn tôi gọi điện cho boss xác nhận?” Anh lấy điện thoại ra, đang muốn gọi.

“Không cần, anh có cái này, thì nhất định là người Thiên Chi Quốc, tôi tin anh.”

“Như vậy từ hôm nay chúng ta cùng hợp tác, gọi tôi Three là được rồi, sau này mong cô giúp đỡ!” Anh vươn tay về phía cô cười.

Âu Tiểu Thiên bắt tay anh, sau đó trịnh trọng nói, “Nếu đã hợp tác, vậy tôi có chuyện cần anh làm!”

“Hả? Nhanh như vậy đã có nhiệm vụ?” Anh tò mò hỏi.

“Chưa tính là nhiệm vụ, nhưng là chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện gì?”

“Giúp tôi điều tra nguyên nhân nhà họ Âu phá sản, ngoài Hàn Nguyên ra, còn người nào liên quan!” Cô dùng giọng hung tợn nói ra những lời này, chỉ cần nghĩ có người cố ý muốn nhà họ Âu tan cửa nát nhà, cô hận không thể lập tức giết chết hẳn.

Three nhìn nét mặt của cô, gật đầu nói, “Được, tôi giúp cô điều tra, có tin tức sẽ lập tức thông báo, còn nữa, đây là điện thoại và địa chỉ của tôi, có chuyện gì cứ liên lạc!”

Anh đưa tờ giấy cho cô, sau đó vào trong xe.

Âu Tiểu Thiển nhìn tờ giấy trong tay, sau đó cau mày nói với anh qua cửa kính “Anh đã sớm biết hôm nay sẽ gặp mặt tôi?”

“A? Làm sao đây, tôi dĩ nhiên không biết, tôi là lo trước ngày nào đó bị cô bắt gặp, có được hay không? Tôi thật không nghĩ tới hôm nay sẽ chính thức gặp mặt cô!” Anh cười thoải mái, không giống đang nói dối.

Nhưng Âu Tiểu Thiển vẫn hoài nghi, cô dám khẳng định, người đàn ông này không hề đơn giản.

“Tôi chờ tin tốt của anh!” Cô lui về phía sau từng bước.

“Bye bye!” Anh khởi động xe, quay về hướng đường cái.

Âu Tiểu Thiển nhìn chiếc xe từ từ biến mất, thật lâu sau mới thở dài một cái, xoay người đi vào biệt thự.

Trụ sở tập đoàn Hàn Thiên.

“Này, Giang Minh Húc, tôi khát nước, mau đi rót cà phê cho tôi!” Tuyết Nhi ngồi trên bàn làm việc trong phòng tổng giám đốc, lớn tiếng nói vào điện thoại, nói xong liền lập tức cúp máy.

Mấy phút sau, Giang Minh Húc xuất hiện, đặt cà phê trên bàn Tuyết Nhi, sắc mặt bình tĩnh nói, “Thư kí, cô khát không thể tự mình đi rót nước sao? Tôi là trợ lý của King chứ không phải thư ký của cô, hơn nữa khát nước sao lại uống cà phê, không uống nước đi?”

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Phải Xin Lỗi

Tuyệt Nhi giương mắt nhìn anh, kiêu ngạo nói, “Tôi uống cà phê, thì sao? Tôi sai khiến anh, thì sao? Nếu anh không muốn làm có thể nói, tôi cũng đâu ép, là anh tự nguyện!”

Nghe được lời nói bốc đồng của cô, Giang Minh Húc càng thêm tức giận, anh vốn định mở miệng mắng thật to, nhưng vừa nghĩ tới cô là thiên kim đại tiểu thư, liền nhẫn nại nuốt cơn giận vào trong, quay đầu nhìn Hàn Đông Liệt đang cắm cúi làm việc hoàn toàn không để ý hai người họ.

Anh dùng sức nháy mắt, nhưng Hàn Đông Liệt không ngẩng đầu lên, anh buồn bực ho nhẹ một tiếng, “khụ...”

Hàn Đông Liệt nghe được, ngẩng lên nhìn về phía anh, thấy ánh mắt cầu cứu, anh chỉ hơi cười, sau đó lại vùi đầu vào công việc.

Cái gì? Anh ta không giúp mình? Nghĩ lại thì anh ta chính là người đẩy mình vào hố lửa. Chuyện này thật bất công, thân là trợ lý lao tâm lao lực đã nhiều năm, anh ta lại đối xử với mình như thế?

“Này, sao anh còn chưa đi? Đứng đó làm gì?” Tuyệt Nhi nhìn anh bất động, không khỏi tò mò.

Giang Minh Húc quay đầu nhìn cô, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thở dài, “Tôi đi!”

Trước đây anh bỡn cợt người khác, giờ lại bị một đứa con gái gây khó dễ, đây là báo ứng sao? Ai... Anh ử rử cúi đầu bước ra khỏi phòng!

Giang Minh Húc đi rồi, Tuyết Nhi cười trộm một cái, sau đó bưng cà phê tới bàn Hàn Đông Liệt.

“Anh Đông Liệt, cà phê của anh!” Cô đặt cà phê lên bàn, tươi cười nhìn anh.

Hàn Đông Liệt khép vãn kiện lại, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút tức giận nhìn cô.

“Anh sao vậy?” Tuyết Nhi thấy anh tức giận, không biết tại sao liền hỏi.

Hàn Đông Liệt nghiêm mặt nói, “Ở công ty phải gọi anh là tổng giám đốc Hàn! Hơn nữa ly cà phê này nếu là làm cho anh, thì em tự mình làm, Minh Húc là do anh tốn tiền thuê làm trợ lý, không phải người giúp việc của em, em biết chưa? Anh đã nói nếu muốn làm thư ký tốt thì phải học hỏi anh ấy, em lại tùy tiện như vậy? Nếu như em còn lặp lại chuyện này, liền về nhà làm đại tiểu thư đi.”

“Anh Đông Liệt...” Tuyết Nhi lờ miệng, biết mình gọi sai, vội vàng đổi cách xưng hô, “Tổng giám đốc Hàn, em biết, sau này nhất định chăm chỉ làm việc.”

Vốn định lấy lòng, lại thành ra chọc giận anh. Rốt cục cô phải làm sao để anh đối xử với mình như trước? Anh Đông Liệt dụ dàng ngày ấy sẽ không trở về bên cô nữa sao?

“Tuyết Nhi...” Hàn Đông Liệt thấy vẻ mặt đau khổ của cô, không khỏi kêu lên, sau đó khuôn mặt giãn ra, dụ dàng nhìn cô nói, “Em bây giờ đã trưởng thành, không thể tùy tiện như trước, cố gắng học làm người, biết chưa?”

“Dạ, em biết!” Tuyết Nhi bĩu môi, gật đầu.

Hàn Đông Liệt vươn tay vuốt đỉnh đầu cô, dịu dàng nói, “Nếu đã biết sai thì phải xin lỗi Minh Húc. Anh tin rằng, em được anh ấy hướng dẫn, nhất định sẽ trở thành một thư ký tốt!”

Tuyết Nhi cảm nhận được bàn tay dịu dàng của anh, tự nhiên trong lòng cũng trở nên ấm áp, cô ngẩng đầu, vui vẻ cười nói, “Dạ, em nhất định trở thành một thư ký giỏi! Nhất định!”

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Không Thể Chống Đỡ

Thấy cô nhiệt tình, Hàn Đông Liệt mỉm cười nói, “VẬY còn không mau đi xin lỗi?”

“Dạ, tổng giám đốc Hàn, em đi ngay!” Tuyết Nhi vui vẻ đáp lại, sau đó thích thú chạy ra ngoài.

Nhìn cô giống như một đứa trẻ, Hàn Đông Liệt cười cười lắc đầu. Nếu như lần này đi đúng hướng, tác hợp hai người họ với nhau, vậy quả thực là chuyện tốt.

Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thả hồn về phương trời xa.

“Tiểu Thiển, em hiện giờ làm gì? Có nghĩ đến anh không? Anh đang nhớ em đây!”

Phòng làm việc trợ lý.

“Cốc cốc cốc...!” Tiếng gõ cửa vang lên, Giang Minh Húc giật mình.

“Vào đi!” Anh nói giọng nghiêm nghị.

Cửa từ từ mở ra, Tuyết Nhi lặng lẽ cúi đầu đi tới, sau đó mỉm cười nhìn Giang Minh Húc, làm anh phát run.

Nha đầu này tính làm gì? Chẳng lẽ lại còn mưu ma chước quỷ? Nhưng anh ngàn vạn lần không muốn dính vào, đường đường là trợ lý, người khác

phải ngược nhìn, nếu để họ thấy anh bị một đứa con gái sai vặt, vậy anh cong mặt mũi đâu nhìn đồng nghiệp?

Tuyết Nhi từng bước đi đến bàn làm việc của anh, sau đó dừng trước bàn, mỉm cười nhìn anh nói, “Trợ lý Giang, việc vừa nãy thật xin lỗi, tôi lần đầu tiên đi làm có nhiều chuyện chưa biết, lúc nãy đã mạo phạm, sau này tôi nhất định thay đổi, mong anh chỉ giáo nhiều hơn, giúp tôi trở thành thư ký giỏi!”

“Hả?” Miệng Giang Minh Húc há to, anh ngỡ ngàng nhìn cô.

Mình năm mơ sao? Thiên kim đại tiểu thư lại đi nói xin lỗi? Cô uống lộn thuốc sao? Hơn nữa nụ cười kia thật quá... quá... đáng yêu, làm anh chóng đờ không nổi.

Khụ... Anh ho nhẹ một tiếng nhằm khôi phục thần thái nam tính, sau đó nghiêm túc nói với cô, “Chuyện lúc nãy coi như chưa xảy ra, sau này chúng ta hợp tác tốt, tôi sẽ truyền những gì mình biết lại cho cô!”

“Thật sao? Bao gồm tất cả về anh Đông Liệt?” Tuyết Nhi vui vẻ sáng mắt.

Hả? Thì ra cô vì cái này? Anh cứ tưởng mình có sức quyến rũ lớn, có thể khiến nha đầu tùy tiện này thay đổi, thì ra hết thảy là vì King!

Ai... Anh có chút đau lòng.

“Nếu như cô làm tốt, chuyện gì tôi cũng cho cô biết!” Anh có chút ủ rũ nói.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, trợ lý Giang thật là người tốt. Hay là uống cà phê đi? Chúng ta vừa uống vừa nói chuyện anh Đông Liệt đi! Được không?” Cô vui vẻ nở nụ cười.

Thấy khuôn mặt dễ thương của cô, Giang Minh Húc âm thầm thở dài:
King quả nhiên có diễm phúc! Đáng tiếc, vận đào hoa lại biến thành tai họa.

Anh thật không hiểu, tại sao King muốn anh quan tâm đến nha đầu này?
Liệu anh ta đang ấp ủ mưu kế gì đây?

Cảm giác bất an trong lòng Giang Minh Húc tản ra... Còn có một loại
cảm xúc rối ren khác...

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Cù Lét

Chạng vạng.

Âu Tiểu Thiên ở nhà nhàm chán nên chuẩn bị bữa tối, nghĩ tới chuyện nhà họ Âu phá sản, cô lại không khỏi mang vẻ mặt buồn thiu.

Rốt cục mười chín năm trước chuyện xảy ra như thế nào? Người nào đã âm thầm giở trò? Mục đích của hắn là gì?

“Bà xã, em đang nghĩ gì đấy?” Hàn Đông Liệt đột nhiên ôm cô từ phía sau, miệng kề sát tai cô hỏi.

Âu Tiểu Thiên bị dọa, hốt hoảng muốn thoát ra, nhưng lại bị anh ôm chặt. Cô cau mày, tức giận nói, “Anh muốn hù chết em sao? Về từ khi nào?”

Hàn Đông Liệt hôn trộm lên mặt cô, sau đó đứng đối diện cô, mỉm cười nói, “Lúc em đang thất thần, rốt cục đang nghĩ chuyện gì? Hay là nhớ anh?”

“Không phải!” Cô lập tức bác bỏ.

Hàn Đông Liệt trong nháy mắt tỏ ra không hài lòng, có chút tức giận dùng sức ôm chặt cô, uy hiếp nói, “Không phải anh? Vậy đang nghĩ đến người nào?”

“Không có ai hết, anh buông em ra, ngạt thở mất!” Cô tính bắt lấy tay anh, nhưng tay lại bị anh chụp lại.

“Em không nói, anh không thả!” Anh bắt đầu giở trò.

Âu Tiểu Thiển khẽ thở dài một hơi, sau đó nhẹ nhàng nói, “Hôm nay em đi bệnh viện gặp ông ấy!”

“Cái gì?” Hàn Đông Liệt kinh ngạc, tay cũng theo đó nổi lông.

Thừa dịp anh đang sửng sốt, Âu Tiểu Thiển mau chóng thoát ra khỏi vòng tay của anh. Sau đó đặt bát đũa xuống bàn ăn. Vừa rời cô nói dối, rõ ràng không phải chuyện kia, nhưng cô thật không muốn anh bị kéo vào. Cho nên chỉ có thể nói dối, nhưng cũng không tính là nói dối, vì cô thực sự đã đi gặp Hàn Nguyên.

“Sao em lại đi gặp ông ấy?” Hàn Đông Liệt không còn vui vẻ như trước, ngược lại có chút khân trương, sợ họ gặp mặt lại nói chuyện trước đây, nếu như ba anh vẫn muốn chia rẽ hai người, có thể cô sẽ rời bỏ anh một lần nữa?

Hạnh phúc vừa có, lại biến mất nhanh như vậy?

Âu Tiểu Thiển quay đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nói, “Bác gái nói ông ấy muốn gặp em, cho nên em phải đi bệnh viện một chuyến, thật ra cũng không nói gì nhiều, chẳng qua ông ấy rất hối hận chuyện trước kia, muốn xin lỗi em, còn có...”

Cô nói một hơi, sau đó đột nhiên dừng lại, bởi vì câu tiếp theo, cô thật không cách nào nói ra được. Chẳng lẽ lại nói cô không hận anh, cô tiếp nhận anh?

Mặc dù đó là sự thật, cô cũng không muốn nói ra.

“Còn gì nữa?” Hàn Đông Liệt lập tức hỏi, gương mặt bá đạo, không cho cô có cơ hội cự tuyệt.

“Không có gì.” Cô quật cường, chính là không chịu nói.

“Em nhanh một chút nói cho anh biết, nếu không anh sẽ không khách khí với em!” Anh uy hiếp, trên mặt lộ ra nụ cười gian. Bởi vì nhìn thấy mặt cô ửng hồng, anh đại khái đoán được có chuyện tốt, hơn nữa là chuyện cực kỳ tốt.

“Em không nói!”

“Được, đây là em tự làm tự chịu!”

Hàn Đông Liệt nói xong, liền vươn tay ôm lấy cô, sau đó dùng một tay giữ chặt thân thể cô, tay còn lại bắt đầu cù loạn trên người cô.

"Ha ha ha... Ha ha ha... Hàn Đông... Liệt... Anh... Anh này... Xấu xa... Thả... Buông em ra... Ha ha ha... A ha ha ha..."

“Em không nói anh cũng không tha!”

“Ha ha ha... Ha ha...” Âu Tiểu Thiển không nói được câu nào, cười rớt nước mắt.

“Khụ, các con làm gì đó?” Lê Thư Nhã đột nhiên bước vào, thấy hoàn cảnh trước mặt, mỉm cười nhìn hai người.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Hôn Sự

Âu Tiểu Thiển đột nhiên ngừng cười, Hàn Đông Liệt cũng dừng động tác, hai người lúng túng nhìn Lê Thư Nhã, sau đó đồng thanh hô.

“Mẹ!”

“Bác gái!”

“Ừ! Ăn cơm đi, lần sau đùa giỡn nhớ vào phòng!” Lê Thư Nhã vừa nói vừa tiến đến bàn ăn.

Hai người hơi cúi đầu, lúng túng ngồi xuống.

Phòng ăn lẳng lặng không người nói chuyện, chỉ có tiếng bát đĩa, vừa giận vừa thẹn, Âu Tiểu Thiển nghĩ tới chuyện vừa nãy, liền hận không thể đào hố tự chôn mình, quá mất mặt, tự nhiên lại làm chuyện như vậy trước mặt bác gái, Hàn Đông Liệt đáng chết, đều tại anh.

Cô quay đầu, hung hăng trợn mắt nhìn anh. Vừa lúc Hàn Đông Liệt cũng quay đầu nhìn cô, mỉm cười châm chọc, làm như thấy cô rất buồn cười.

Cô giận dữ liếc anh một cái, sau đó quay đầu tiếp tục ăn.

“Đông Liệt, Tiểu Thiển!” Lê Thư Nhã ăn rất ít, bà đặt bát đĩa xuống, đột nhiên gọi tên bọn họ.

Hai người cùng tò mò nhìn bà, chờ bà nói tiếp.

“Các con thân mật như vậy, cũng nên suy nghĩ chuyện kết hôn? Chẳng lẽ cứ sống thế này hoài? Con dâu nhà ta nhất định phải ra mắt bạn bè thân thích mới được.” Bà dịu dàng nói từng câu, thay Hàn Nguyên làm tròn bổn phận.

“Kết hôn?” Âu Tiểu Thiển kinh ngạc thiếu chút nữa cười sặc sụa, cô cầm ly nước bên cạnh lên uống một ngụm, sau đó nói, “Bác gái, người nói kết hôn? Con cùng anh ấy?”

Lê Thư Nhã tò mò nhìn cô, nói, “Thế nào? Các con không tính đến hôn sự sao? Ở cùng một chỗ lâu như vậy, cũng không nghĩ tới chuyện đó?”

“Thực ra thì con...”

Âu Tiểu Thiển vừa mở miệng, Hàn Đông Liệt nhanh tay bịt miệng cô lại, cười nói, “Mẹ, chuyện này mẹ làm chủ là được rồi, mẹ nói ngày nào liền kết hôn ngày ấy, dĩ nhiên, càng sớm càng tốt!”

Anh cũng đã muốn bàn chuyện kết hôn với cô từ sớm, nhưng sợ cô trốn tránh, nên mới chần chừ không nói, giờ thì tốt rồi, mẹ ra tay, nhất định mã đáo thành công, coi như không thành công cũng muốn lôi cô vào nhà thờ.

Người vợ này, Hàn Đông Liệt đã quyết định từ lâu.

Thấy bộ dáng hai người, Lê Thư Nhã đại khái đã biết ý định của họ, một người xấu hổ, một người hấp tấp. Bà không khỏi cười lắc đầu, nói, “Được rồi, mẹ đi chọn ngày, hai đứa mau chóng kết hôn rồi sinh cháu cho mẹ!”

Bà nói xong, không cho người nào đó cơ hội từ chối, liền đứng dậy bước ra khỏi bếp.

“Không, không không không” Âu Tiểu Thiển bị Hàn Đông Liệt bịt miệng, gấp gáp nói không ra lời.

Hàn Đông Liệt đợi Lê Thư Nhã đi rồi, sau đó buông tay ra, nhưng là không nghĩ tới anh vừa để tay xuống, đã bị Âu Tiểu Thiển dùng sức đâm một cái thật mạnh vào bụng.

Mặc dù không đau, nhưng anh lại làm bộ vô cùng đau đớn, ôm bụng nói, “Em muốn giết chồng à!”

“Chồng cái đầu anh, tôi không cần kết hôn với anh, càng không muốn sinh con cho anh!” Âu Tiểu Thiển đỏ mặt, lớn tiếng quát.

Hàn Đông Liệt đột nhiên dí sát môi vào tai cô, nhỏ giọng, “Lúc đầu là ai muốn sinh con cho anh? Anh đến giờ vẫn nhớ rõ nha!”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Thích Em Dã Man Bạo Ngược

“Anh... Anh anh anh anh anh...” Âu Tiểu Thiển thoáng cái đỏ mặt, cô đẩy anh ra, chỉ tay vào anh, nhưng miệng chỉ có thể phát ra một chữ.

Hàn Đông Liệt trộm cười, bá đạo nói, “Được lắm, bà xã à, em không cần xấu hổ, đường đường chính chính làm Hàn phu nhân, anh đảm bảo sẽ yêu em cả đời, vĩnh viễn không thay đổi!”

Lời nói xấu hổ như vậy từ miệng anh thốt ra, nhưng mà anh không có chút biểu hiện xấu hổ nào, còn cười vui vẻ.

“Tôi... Tôi...” Âu Tiểu Thiển lúng túng, cô đứng lên, vừa đi vừa nói, “Tôi ngủ trước!”

“Ngủ? Sao ngủ sớm vậy?” Hàn Đông Liệt nhìn theo cô, lớn tiếng hỏi.

“Không cần anh quản!” Cô rộng to, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ăn.

Hàn Đông Liệt nhớn nhợ gấp thức ăn bỏ vào trong miệng, sau đó khước miệng gợn lên một nụ cười cực kỳ gian tà.

Nửa đêm.

Hàn Đông Liệt cầm chìa khóa lặng lẽ mở cửa phòng Âu Tiểu Thiển, sau đó chậm rãi bước tới bên giường cô, leo lên nằm, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Âu Tiểu Thiên vừa chớp mắt thì cảm nhận được lực phía sau, cô theo phản xạ muốn đứng dậy xuất chiêu, nhưng Hàn Đông Liệt kịp thời giữ cô lại, sau đó nhỏ giọng nói, “Bà xã, là anh!”

“Hàn Đông Liệt? Anh sao lại ở trong phòng tôi? Mau ra ngoài!” Cô rống to dùng sức giãy giụa.

Hàn Đông Liệt lật người đè cô xuống, giữ chặt hai tay không cho cô lộn xộn, sau đó trong đêm tối tà ác nói, “Nếu đã vào được, sẽ không dễ gì mà đi ra, vợ à, chúng ta sẽ sớm kết hôn, em không căng thẳng như vậy được chứ?”

“Đừng nói nhảm, anh cái tên khốn kiếp này, bước xuống, mau ra ngoài, sau này không cho phép vào phòng tôi.”

Âu Tiểu Thiên dùng sức rống to, nhưng vừa buông ra chữ cuối cùng, Hàn Đông Liệt liền chặn môi cô, lúc đầu có chút mãnh liệt, sau đó trở nên dịu dàng, nhưng lại chậm chạp không chịu rời đi, tựa hồ đang đợi cô phối hợp.

Âu Tiểu Thiên xấu hổ bị anh hớp hồn, dần dần cô nhắm hai mắt lại, thân thể từ từ thả lỏng, tiếp nhận nụ hôn của anh.

Thật ra từ lúc bắt đầu cô cũng không muốn cự tuyệt, nhưng vì xấu hổ mà mỗi lần đều khiêu chiến anh, có lúc cô nghĩ, anh có bất mãn? Cô ngang ngược, thô bạo, không phân rõ phải trái, anh sẽ thích người như vậy sao? Cô có nên thay đổi không?

Tay Hàn Đông Liệt vuốt ve da thịt cô, cởi áo ngủ của cô ra, sau đó hôn khắp thân thể cô.

Âu Tiểu Thiên ngoan ngoãn nằm một chỗ, mặc cho anh làm loạn. Mà đột nhiên Hàn Đông Liệt chống người lên, trong đêm tối nhìn khuôn mặt cô nói, “Bà xã, sao hôm em ngoan vậy? Không giống ngày thường chút nào!”

Âu Tiểu Thiên chịu đựng mặt nóng rần rần, quay đầu về phía khác, không nhìn anh, cũng không nói gì.

Hàn Đông Liệt khoái chí khê mỉm cười, sau đó cúi đầu nhìn cô nói, “Em nghe lời như vậy khiến anh vui vui vui lắm lắm, nhưng em bình thường đã man thô bạo... Anh thích hơn!”

Âu Tiểu Thiên bàng hoàng!

Anh nói thích cô ngang tàng bạo ngược... Là thật sao?

“Hàn...”

Miệng cô vừa mở, đã bị người đàn ông kia nóng lòng chiếm lấy.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Tối Trước Hôn Lễ

Sáng sớm, hai người cùng nhau rời giường, không khí vô cùng mập mờ, so với thường ngày hài hòa hơn rất nhiều, họ không hề gây gổ.

“Cái này cho anh!” Âu Tiểu Thiên đột nhiên cầm lấy tay anh, sau đó đặt một hộp nhỏ trong lòng bàn tay.

“Cái gì đây?” Anh nhìn cái hộp, tò mò hỏi.

Âu Tiểu Thiên vừa đi khỏi phòng vừa lớn tiếng nói, “Không biết!”

Hàn Đông Liệt tò mò mở chiếc hộp ra, bên trong là một viên bảo thạch màu đen, không, viên này không phải bảo thạch, viên kia đã đưa Âu Thiên Thiên.

Anh mỉm cười, ngẩng đầu nhìn cô đi mất, trong lòng vui vẻ không cách nào tả nổi.

Cô đã từng cho chị gái yêu quý nhất, giờ lại đưa vật quý giá nhất của mình cho anh, khác nào khẳng định hiện tại trong lòng cô đã có chỗ cho anh?

Buổi sáng, bên bàn ăn, ba người cùng nhau ăn cơm, Lê Thư Nhã làm người khác giật mình nói.

“Mẹ đã chọn được ngày tốt, là tháng sau!”

“Tháng sau?” Âu Tiểu Thiên cùng Hàn Đông Liệt đồng thanh.

Lê Thư Nhã tò mò nhìn hai người, hỏi, “Thế nào? Là nhanh, hay là chậm?”

“Nhanh!”

“Chậm!”

Âu Tiểu Thiên và Hàn Đông Liệt mỗi người một ý nói ra, sau đó hai người quay đầu nhìn nhau, buổi sáng hài hòa nhanh chóng biến mất.

“Nếu như muốn kết hôn, phải đợi ba tháng sau, bằng không tôi cũng không lấy anh!”

“Cái gì? Ba tháng? Một ngày cũng đã chậm, hiện tại anh trói em đi ký tên, kết hôn tiết kiệm, trực tiếp coi như em tính, dù sao em là vợ anh không phải chuyện một ngày hai ngày!”

“Anh nói gì? Đồ khốn kiếp, tôi không muốn lấy anh, tôi tuyệt đối không lấy anh”

“Em không thể cự tuyệt!”

“Tôi không muốn!”

“Phản đối vô hiệu...”

Buổi sáng đẹp trời cứ như vậy trôi đi, mà trải qua một tháng, cuộc sống của hai người họ vẫn như cũ ồn ào, không hề nhàm chán, cuối cùng bọn họ quyết định một tháng sau kết hôn, chính thức trở thành vợ chồng.

Buổi tối trước hôn lễ, có người gọi cho Âu Tiểu Thiên, cô nhận điện thoại, khẩn trương nói, “Tra được chưa?”

Điện thoại truyền đến thanh âm của Three, đã tra được, có thể ra ngoài gặp mặt không?

“Không thể nói qua điện thoại sao? Nhất định phải gặp mặt?” Ngày mai cô sẽ kết hôn, nếu giờ ra ngoài Hàn Đông Liệt biết sẽ có chuyện.

Ừ, có một số việc vô cùng quan trọng, hơn nữa trong điện thoại không nói được, cô không thể ra ngoài sao? Nếu không đợi cô có thời gian rồi nói?

“Không được, tôi đi ngay bây giờ, anh ở đâu?” Âu Tiểu Thiển nghĩ qua, cảm thấy cần phải làm rõ chuyện này trước, có lẽ vì trong lòng cô vẫn còn nghi ngờ, cô sợ Hàn Đông Liệt cùng chuyện xưa có quan hệ, kết hôn sau này sẽ hối hận? Mặc dù vẫn biết điều đó là không thể, lúc đó anh chỉ là đứa trẻ.

Anh cho địa chỉ, sau đó Âu Tiểu Thiển rón rén ra cửa, nhưng đúng lúc lại chạm mặt Hàn Đông Liệt vừa mới tắm xong bước ra.

“Em đi đâu?” Nhìn bộ dạng cô, Hàn Đông Liệt không khỏi tò mò.

“À... Em... Em...” Âu Tiểu Thiển do dự, động não nghĩ ra các loại lý do.

“Em rất cực muốn đi đâu? Không thể nói cho anh biết sao?” Thấy cô do dự, anh càng thêm ngờ vực.

“Em...” Âu Tiểu Thiển đột nhiên ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nói, “Em muốn về biệt thự nhà họ Âu một chuyến.”

“Em về đó làm gì?” Mai là ngày trọng đại, cô lại tự nhiên muốn về nơi đó, chuyện này thực kỳ quái.

“Bởi vì chúng ta sẽ lấy nhau, cho nên em có rất nhiều chuyện muốn nói với ba mẹ, còn có chị, anh cũng biết nhà là nơi lưu giữ ký ức đẹp đẽ nhất

của họ, cho nên muốn đi nhìn lại một chút, báo cho họ biết tin vui của chúng mình!” Cô cười nói, dùng kỹ xảo đã học được năm nào, cố gắng diễn đạt.

“Vậy anh đi với em?”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Lời Thề

Nghe anh nói câu này, Âu Tiểu Thiển vội vàng lắc đầu từ chối, “Không cần, em muốn đi một mình!”

Thấy dáng vẻ khẩn trương của cô, Hàn Đông Liệt càng thêm hoài nghi cô đang có chuyện giấu mình, “Em rốt cục có chuyện gì? Thật sự không thể nói với anh sao?”

Anh có chút nóng nảy, hơn nữa là đang tức giận, hai người bọn họ ở cùng lâu như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, ngày mai còn lấy nhau, vậy mà cô có chuyện vẫn muốn giấu anh, tại sao vậy chứ?

Đột nhiên gương mặt Âu Tiểu Thiển trở nên nghiêm túc, cô đi tới trước mặt Hàn Đông Liệt, nói, “Liệt, anh có tin em không?”

Hàn Đông Liệt hơi sửng sốt, lúc này, cô gọi tên anh, làm sao anh có thể nói không tin? Cô gái này quá xảo quyệt, luôn đâm trúng điểm yếu của anh.

“Anh tin em, dĩ nhiên tin tưởng em!”

“Vậy thì chờ em trở lại, ngày mai nhất định sẽ có mặt tại hôn lễ, bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ lấy anh, thề với anh, cho nên để em đi ra ngoài một chút, được không?”

Hàn Đông Liệt nhìn hai mắt của cô, nghe mỗi một câu cô nói, đây là lần đầu tiên cô thề với anh, hơn nữa là lần đầu tiên cô nói lời nghiêm túc như

vậy, rốt cục có chuyện gì không thể cho anh biết đây? Mặc dù vẫn còn nghi ngờ, nhưng không quan trọng, lời cô nói, anh hoàn toàn tin tưởng.

Khóe miệng anh hơi mở ra, gian tà đòi hỏi, “Được rồi, anh để em ra ngoài, nhưng trước tiên phải hôn anh một cái, nụ hôn này là để làm chứng cứ, cự tuyệt thì đừng mong ra khỏi cửa!”

Âu Tiểu Thiên cau mày nhìn anh, không nghĩ hiện tại anh còn có thể như vậy, người đàn ông này làm cô vừa yêu vừa giận, biết sao được?

Cô kiễng chân, ngược đầu, dán môi mình vào môi anh. Cô chỉ muốn một nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng anh lại bá đạo ôm lấy cô, dùng sức, không ngừng hôn cô, không có dấu hiệu buông ra.

Anh hôn quá mãnh liệt, hơn nữa lại rất lâu, khiến cô không chịu được dứt ra, còn có chút hoa mắt chóng mặt. Cô vươn tay dùng sức đẩy anh ra, bởi vì cô biết, mình không thể té xỉu, cô còn chuyện phải làm, cho nên...

Dùng sức, cô đẩy anh ra!

“Em đi đây!” Cô có chút tức giận, bỏ lại ba chữ này, liền sải bước ra ngoài.

Hàn Đông Liệt nhìn bóng lưng cô biến mất ở cửa, sau đó đưa tay nhẹ vuốt môi mình, vừa rời hôn lâu chút nữa thì tốt, cô dùng sức đẩy, anh không nên buông ra.

Thật hỏng bét! Anh bắt đầu có chút bận tâm, mặc dù cô thề như vậy, nhưng anh vẫn còn lo lắng!

“Nhanh trở lại nhé, vợ yêu của anh!” Anh hướng về phía cô vừa đi, nhẹ giọng nói.

Đường phố không một bóng người, bầu trời lại đầy sao.

Âu Tiểu Thiên đứng bên đường nhìn bốn phía đen kịt. Một hồi sau, chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh cô.

“Sao lại lâu như vậy?” Cô oán trách ngồi vào bên trong xe.

“Thật ngại, vừa rồi bị kẹt xe!” Three xin lỗi.

“Tối như vậy còn kẹt xe sao?” Rõ ràng trên đường không có bóng người. Cô tò mò nhìn anh.

“Ai da, tôi ở trên đường gặp chút vấn đề khó nói, chúng ta vào chuyện chính đi!” Anh lập tức đánh trống lảng, sau đó lấy văn kiện ra, đưa cho cô.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Kẻ Thù

“Đây là cái gì?” Cô cầm văn kiện hỏi.

“Chính là thứ cô muốn, xem liền hiểu!”

Âu Tiểu Thiên có chút thấp thỏm cầm văn kiện, sau đó từ từ mở ra, lấy tờ giấy màu trắng từ bên trong ra, định thần nhìn lại! Bên trong là một người đeo mặt nạ, tên gọi Hoàng Viêm.

“Người này là ai?” Cô nhìn anh, tò mò hỏi.

“Đây chính là người đã truyền tin tức giả cho Hàn Nguyên, là người đã hãm hại nhà họ Âu.” Anh từ từ nói ra, đơn giản như vậy.

“Hắn là ai? Rốt cục tại sao lại làm như vậy?” Cô lại hỏi. Hai tay nắm chặt văn kiện, hận không thể xé nát chúng.

“Cái này tôi không rõ lắm, sợ rằng chuyện này, cũng chỉ có hắn mới biết nguyên nhân!”

Âu Tiểu Thiên gắt gao nhìn hình người đàn ông, dưới mặt nạ sẽ mang bộ dáng gì? Rốt cục tại sao muốn hại gia đình cô? Mục đích của hắn là gì? Mà chuyện này, cô không thể không tra cho ra.

“Có biết hiện tại hắn ở đâu không?” Cô nhìn tài liệu trên tay, giận dữ nói.

“Biết, nhưng cô muốn đi sao? Ngay bây giờ?”

“Không sai, tôi muốn gặp mặt hỏi rõ ràng, hẳn rốt cục tại sao lại làm như vậy?”

“Nhưng cô tùy tiện gặp hẳn, rơi vào bẫy của hẳn thì làm thế nào? Hơn nữa hẳn thủ đoạn như vậy, tuyệt đối không phải người đơn giản, một mình cô đấu lại hẳn sao?” Anh phân tích cho cô, hi vọng cô có thể bình tĩnh suy xét.

Nhưng Âu Tiểu Thiển vẫn kiên quyết như cũ, “Hôm nay tôi nhất định phải nhìn thấy hẳn, hơn nữa tôi cũng không đi một mình, còn có anh nữa mà? Thân phận trợ lý, nếu như anh vô năng, cũng không dễ dàng điều tra được? Còn nữa hiện tại đã khuya, anh có chuẩn bị trước, không phải sao?”

Hôm nay cô muốn giải quyết hết, bởi vì ngày mai cô sẽ kết hôn, từ nay về sau vĩnh viễn vứt bỏ mọi hận thù, sống một cuộc sống hạnh phúc, cho nên chuyện này, tối nay nhất định phải kết thúc.

Three than thở nhún vai, “Vậy cũng tốt, tôi đưa cô đi gặp hẳn, trước tiên chúng ta lén theo dõi hẳn, tôi đã điều tra rõ ràng, hẳn sẽ ở tại khách sạn, hẳn bình thường chỉ ở một mình, chúng ta có thể tranh thủ hành động vào lúc tối.”

“Được, chúng ta xuất phát!” Âu Tiểu Thiển đặt tài liệu trong tay xuống, hai mắt hung ác nhìn về phía trước.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước cửa khách sạn.

Hai người xuống xe từ hai cửa khác nhau, Âu Tiểu Thiển vừa bước ra đã muốn đi vào khách sạn, nhưng bị anh kéo lại.

Cô quay lại nhìn, anh cười nói, “Quang minh chính đại đi vào nhất định sẽ bị phát hiện, trước tiên, cô thu lại ánh nhìn hung ác kia, rồi hăng vào.”

“Đi thôi!” Anh kéo cô tiến vào cửa.

Âu Tiểu Thiên nhìn khách sạn cao cấp, lửa giận trong lòng đã hừng hực thiêu cháy.

Trong khách sạn này, ở một phòng nào đó, kẻ thù của cô... ở chỗ đó!

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Cạm Bẫy, Phản Bội

Đi đằng sau anh, đường vào rất thuận lợi, hơn nữa anh có vẻ rất quen thuộc nơi này, không tự chủ, cô nhỏ giọng mở miệng hỏi, “Anh sao lại biết rõ nơi này như vậy?”

Three vừa đi về phía trước vừa nói, “Lần đầu tiên chúng ta hợp tác, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, tôi đã điều tra hẳn một tháng, tìm hiểu cả cuộc sống, thói quen, trụ sở, nói chung là toàn bộ chuyện của hẳn, nếu như không nắm chắc mười phần, tôi làm sao dám đưa cô tới đây? Chẳng lẽ tôi lại không sợ mình vì bất cẩn mà làm hại đến cô, không sợ bị boss trừng phạt? Thiên Chi quốc có người nào không biết cô chính là con gái cưng của ông ấy.” Mặc dù không cùng máu mủ, nhưng tình cảm lại không khác gì cha con ruột.

Ra là như vậy! Âu Tiểu Thiên trong lòng thầm bội phục người đàn ông này, cảm giác rất thân thiết, giống như Three lúc trước, luôn bên cạnh, xử lý tất cả mọi chuyện.

Đi xuống cầu thang, cuối cùng anh đứng trước cửa phòng, mỉm cười quay đầu lại, chỉ vào cửa nói, “Chính là phòng này!”

“Là đây sao?” Cô nhìn chăm chăm vào cửa, tâm tư bắt đầu rối loạn, là kích động? Hay là hưng phấn? Còn cả oán hận?

“Phiền cô ra tay!” Anh tránh sang một bên, tay phải đưa ra khách sáo mời.

Âu Tiểu Thiên to mắt nhìn anh, “Sao anh biết tôi am hiểu phá khóa? Anh điều tra tôi?”

“Người của Thiên Chi quốc không ai không biết, việc này không cần điều tra, hơn nữa nhìn tay cô, nhất định là chuyên gia mở khóa.” Anh giải thích rõ ràng, miệng mỉm cười như cũ.

Âu Tiểu Thiên quan sát anh, cảm thấy người đàn ông trước mặt không hề đơn giản.

Cô lấy công cụ ra, mở khóa rất đơn giản, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong tối đen như mực, nhưng cô có thể nhìn rõ ràng, ở Thiên Chi quốc được dạy rằng cặp mắt phải luôn tinh tường, đề phòng kẻ địch, tuyệt đối không được sai sót.

Sảnh chính, toilet, phòng ngủ, cô có thể chia ra rõ ràng, cô đi thẳng vào, Three theo sát đằng sau. Cô mở cửa phòng ngủ ra, sau đó khẽ đi vào, đi tới mép giường, cô đứng thời điểm vén mền, nhưng phía dưới lại là gối ôm.

“Tách” thanh âm nhỏ nhẹ vang lên, đèn được bật sáng, phòng ngủ trong nháy mắt sáng bừng lên.

Cô đột nhiên quay đầu về hướng cửa, người đàn ông đeo mặt nạ giống hệt trong hình, vỗ tay, “Bốp bốp bốp bốp...”

“Hoan nghênh, hoan nghênh, hoan nghênh cô thành công len vào phòng tôi, cô Âu!” Hoàng Viêm nói giọng thô thiển, bá đạo.

“Ông đoán trước tôi sẽ đến?” Âu Tiểu Thiên nhìn chăm chăm hỏi, nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, tại sao hẳn ta đoán được? Nếu như lúc cô tiến vào hẳn mới biết, sao có thể tránh thoát nhanh như vậy?

Hoàng Viêm lộ ra nụ cười tà ác, vừa đi vào bên trong vừa nói, “Có những chuyện không cần phải đoán!”

“Ông có ý gì?” Cô hỏi.

“Bởi vì có một số việc tôi đã an bài, cho nên căn bản cũng không cần đoán!”

Hắn vừa nói xong, Three từ phía sau bắt lấy tay cô, còn đặt dao sát cổ cô, cười nói, “Thật xin lỗi, hình như cô đã bị tôi lừa!”

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Đồ Vật Thần Bí

Âu Tiểu Thiên hơi quay đầu, liếc mắt thấy hần nói, “Rốt cục anh là ai?”

“Tôi đương nhiên là người xấu, nếu không sao phải gạt cô tới đây?” Hần giễu cợt, nhưng lại làm cho người khác vô cùng khó chịu.

“Các người dẫn tôi tới đây nhằm mục đích gì?” Chúng cố ý bày ra việc này, dụ cô vào bẫy, nhất định có chuyện rất quan trọng. Nhưng không nghĩ tới cô lại phối hợp nhiệt tình như vậy, thật là...

“Cô Âu, cô thân là Thiên Chi quốc thiên sứ thợ săn, vậy mà một chút cảnh giác cũng không có, phải chăng những năm ở Thiên Chi quốc không được huấn luyện tốt?” Hoàng Viêm vừa châm chọc vừa bước đến trước mặt cô.

“Sao các người lại biết chuyện của Thiên Chi quốc? Hơn nữa lại có vật thông hành? Các người rốt cục là ai?” Cô không ngừng hỏi, nghi ngờ càng lúc càng dâng cao trong lòng.

Vật thông hành kia tuyệt đối không phải là giả, nếu như là giả cô không thể nào lại không nhìn ra, nhưng tại sao hần lại có? Lấy từ nơi nào? Còn có chuyện của Thiên Chi quốc, bọn chúng có vẻ biết rất rõ, rốt cục chúng là ai? Có quan hệ gì với Thiên Chi quốc? Lại còn thù hận gì với nhà họ Âu?

Quá nhiều nghi vấn, làm cho đầu cô bắt đầu hỗn loạn.

“Cô Âu, cô cho rằng chỉ có người ở Thiên Chi quốc mới có kỹ năng đặc biệt hay sao? Thiên hạ rộng lớn, có người còn lợi hại hơn, như hãn chẳng hạn...” Hoàng Viêm chỉ vào Three giả, kiêu ngạo nói, “Điểm lợi hại nhất của hãn chính là làm nhái đồ vật, có thể nói là đệ nhất thiên hạ, nếu không sao có thể dụ cô một cách dễ dàng như vậy? Coi như cũng nhờ đó mà hôm nay tôi và cô có cơ hội gặp mặt.”

Âu Tiểu Thiên hung hăng trừng hãn, trong lòng không có tia lo sợ, cô cao ngạo ngẩng đầu nhìn hãn nói, “Vậy ý của ông là, ông có chuyện quan trọng nên tìm tôi? Nói đi, là chuyện gì?”

Nếu biết mục đích của hãn, có lẽ mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng.

Hoàng Viêm có cặp mắt hung ác, mặc dù đã đeo mặt nạ, nhưng dựa vào ánh mắt kia cũng tưởng tượng ra được nét mặt hiện tại của hãn.

Hãn nhìn cô, gặng hỏi, “Vật kia đang ở trên người cô phải không? Mau lấy ra, nếu cô giao ra có thể sẽ được tha mạng, bằng không...”

Hãn dùng sức trợn to mắt, Three giả lập tức kê sát dao vào cổ họng cô, chỉ vừa đụng, máu đỏ tươi liền rỉ ra!

“Ông nói vật gì? Tôi căn bản không hiểu!” Âu Tiểu Thiên choáng váng, nhưng giọng nói vẫn cứng rắn.

“Đừng giả bộ, đó là vật gia truyền của gia đình cô, cô làm sao lại không có!” Hãn lớn tiếng, đinh tai nhức óc.

“Vậy ông cứ nói tên nó đi? Ông không nói, làm sao tôi biết?” Âu Tiểu Thiên hơi cười, thấy ánh mắt tức giận của hãn, cô càng vui vẻ.

Hoàng Viêm gắt gao nhìn cô, sau đó đột nhiên cười một tiếng, nói, “Được, cô không tự mình lấy ra, vậy đích thân tôi tìm!”

Hắn đi tới gần, lấy dụng cụ dò xét từ trong túi ra, sau đó bắt đầu tiến hành dò tìm trên người cô từ đầu tới chân, từ trên xuống dưới, dò qua nhiều lần nhưng vẫn không phát hiện được gì.

“Cô quả nhiên không mang theo?” Hoàng Viêm tức giận nói, hất văng đồ đạc xuống đất, sau đó bóp cổ của cô mà rống to.

Âu Tiểu Thiên trong nháy mắt hô hấp khó khăn, nhưng khóe miệng vẫn hơi cười nói, “Tôi căn bản không biết ông muốn gì, thế nhưng... Coi như tôi có, cũng sẽ không giao cho ông!”

Nghe được những lời kia, Hoàng Viêm dùng lực tay, cô lập tức bất tỉnh.

“Đáng chết, cô ta giấu vật kia ở đâu?” Hắn mắng, không nghĩ tới kế hoạch thất bại.

Three giả mặt vẫn ung dung, hắn kề sát Hoàng Viêm, ở bên tai nhỏ giọng nói gì đó.

Hoàng Viêm trong nháy mắt liền đặc ý, “Được, vậy chuyện này giao cho anh!”

“Vâng!”

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Viên Đá Màu Đen

Ngày thành hôn

Tất cả khách mời đã đến đông đủ, ngay cả Hàn Nguyên bệnh nặng cũng ngồi xe lăn tham gia hôn lễ của con trai. Lễ đường trắng như tuyết, hoa tươi rực rỡ, mứt sứt, hết thảy đều đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, nhưng lại không thấy bóng dáng cô dâu.

Hàn Đông Liệt mặc tây trang trắng, khăn trướng nhìn đồng hồ đeo tay, lòng càng lúc càng bất an. Tối hôm qua cô nói nhất định sẽ tới, nhất định sẽ lấy anh, nhưng tại sao giờ vẫn chưa xuất hiện? Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao? Biết vậy lúc đó anh đã ngăn không để cô đi, hoặc sai người theo dõi cô.

Rốt cục khi đó mình bị làm sao? Lại có thể yên tâm để cô ấy đi như vậy?

“Tiểu Thiển... Ngàn vạn lần đừng gặp chuyện!” Anh lo lắng thì thầm, sau đó ngẩng đầu nhìn phía cửa, vẫn không thấy ai.

Từng giây từng phút trôi qua, mọi người chờ có chút nôn nóng, đến giờ lễ định trước, cửa giáo đường đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông mặc tây trang màu đen giẫm lên thảm đỏ đi vào, hãnh đi thẳng tới chỗ Hàn Đông Liệt, mọi tầm mắt đều đổ dồn về hắn.

“Đây là ai?” Nhiều người nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông đi tới trước mặt Hàn Đông Liệt, mỉm cười nhìn anh.

“Anh là ai?” Hàn Đông Liệt nhìn lại hắn, anh có cảm giác người đàn ông này không phải người tốt.

“Tôi là ai không quan trọng, chẳng qua nghe nói hôm nay tổng giám đốc Hàn kết hôn, nên cố ý đến tặng quà cưới.” Hắn lấy từ trong túi ra một phong bì trắng, sau đó đưa cho anh.

Hàn Đông Liệt thấy phong thư, đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong chỉ có vài chữ “Muốn thuận lợi cử hành hôn lễ, đem vật kia tới tìm tôi!”

Nhìn xong mấy chữ này, Hàn Đông Liệt lập tức nắm lấy cổ áo người đàn ông trước mặt, hung hăng nói, “Tiểu Thiên đâu?”

“Giám đốc Hàn đừng nóng!” Người đàn ông ung dung cười, hắn gỡ tay của anh ra, sửa sang lại cổ áo, nói, “Nếu muốn nhìn thấy cô dâu, cầm vật theo tôi!”

“Vật? Cụ thể là cái gì?” Hàn Đông Liệt tò mò hỏi.

“Anh không biết sao? Là một viên đá nhỏ màu đen, chẳng lẽ cô ấy không đưa cho anh?” Không phải hắn đoán sai chứ? Vật quan trọng như vậy nếu không giao cho người thân duy nhất thì còn có thể đưa cho ai? Người này dù sao cũng là chồng tương lai của cô?

Là mình đoán sai sao?

Hàn Đông Liệt nghe được lời hắn nói, chân mày nhíu lại thật chặt, vật kia đúng là giao cho anh, nhưng hắn ta là ai? Muốn nó làm gì?

“Tổng giám đốc Hàn, anh thật sự không có?” Three xác nhận lần nữa.

“Có!” Hàn Đông Liệt khí phách đáp trả, sắc bén nhìn hắn nói, “Đi, dẫn tôi đi gặp chủ của anh.”

Bất cứ giá nào, anh giờ chỉ nghĩ cho Tiểu Thiên, không cần biết nguy hiểm phía trước là gì, anh cũng sẽ đi tới, bởi vì cô dâu của anh đang đợi ở đó.

Tiểu Thiên, kiên nhẫn chút, anh tới cứu em!

Hai người trước tầm mắt tò mò của khách mời, không có nguyên nhân, không có lý do, chỉ thẳng một đường đi ra cửa.

BÁ ĐẠO CHỞ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Thật Xin Lỗi

Three giả cùng Hàn Đông Liệt ngồi trong một chiếc xe, sau đó hăn bịt kín mắt anh, xe đi qua nhiều nơi, giống như hăn cố ý đi đường vòng. Rốt cục hơn nửa giờ sau mới ngừng di chuyển.

Hai người xuống xe, hăn mở vải bịt mắt cho Hàn Đông Liệt, đột nhiên như vậy làm anh bị chói mắt.

Anh nhìn bốn phía một chút, nơi này là một bãi đất trống, nhưng lại có một biệt thự con, không đặc biệt hoa lệ, nhưng cũng hết sức khang trang.

“Giám đốc Hàn, mời vào!” Three giả đưa tay ra làm bộ dáng mời khách.

Hàn Đông Liệt nghiêm mặt, đi thẳng vào biệt thự.

Cửa được mở ra, bên trong là sảnh chính cũ kỹ không có bất cứ vật gì, nhưng ở giữa sảnh lại có một sợi dây thừng được treo từ nóc nhà, đầu kia của sợi dây chính là một người phụ nữ.

Thân hình hoàn hảo trong bộ áo cưới trắng toát, hai tay bị trói chặt, hai chân xinh đẹp để trần, đầu rũ xuống thật sâu, tựa hồ hôn mê đã lâu.

“Tiểu Thiên!” Hàn Đông Liệt kêu tên cô, đang muốn xông tới, nhưng từ sảnh chính vang lại một âm thanh rất lớn.

“Tổng giám đốc Hàn, đã mang vật kia tới chưa?”

Hoàng Viêm bước xuống cầu thang, vẫn mang mặt nạ như trước, ánh mắt như dã thú khiến cho người ta vừa nhìn liền nghĩ đến mào hăn vô cùng hung ác.

Hàn Đông Liệt nhìn hăn, toàn thân tản ra địch ý, lớn tiếng nói, “Thứ ông muốn tôi đã mang đến, mau thả cô ấy xuống.”

Anh vừa thấy cô bị trói, trên cổ tay đã hăn vết đỏ thẫm, bộ dạng giống như con rối, tim của anh quặn đau, cũng rất hối hận, chỉ muốn lập tức đoạt mạng người đàn ông trước mắt.

“Không vội!” Hoàng Viêm chậm rãi bước tới gần anh, sau đó cười nói, “Đưa đồ vật cho tôi trước, tôi có được nó dĩ nhiên liền thả cô ấy.”

Hàn Đông Liệt cười nhạt, “Nếu như tôi giao vật kia ra mà ông không thả người thì làm thế nào? Khi tôi còn chưa chắc chắn cô ấy khỏe mạnh đối mặt với mình thì sẽ không đưa nó cho ông.”

Nhìn đầu cô rũ xuống thật sâu, tim của anh đã bắt đầu không thể khống chế, anh rất sợ, nếu như hiện tại cô đã chết thì làm sao? Muốn nghe cô nói chuyện, muốn nghe giọng cô, dù chỉ một chút.

Hoàng Viêm nhìn ánh mắt kiên định của Hàn Đông Liệt, không khỏi có chút khâm phục, người đàn ông khác nhìn thấy người phụ nữ của mình bị người khác làm hại, e rằng chỉ biết run sợ. Thật không tệ, quả nhiên không hổ là người thừa kế của gia tộc Hàn.

Hăn cười, tay giương súng về phía Âu Tiểu Thiên.

“Ông tính làm gì?” Hàn Đông Liệt có chút hết hoảng, lớn tiếng hét.

“Anh yên tâm, đây là thuốc giải, có thể khiến cho người yêu của anh tỉnh lại.” Hăn vừa nói vừa nổ súng, cây châm từ trong họng súng bay vút ra đâm vào thân thể Âu Tiểu Thiên.

Mấy giây sau, Âu Tiểu Thiên từ từ mở mắt, cô mơ hồ thấy được Hàn Đông Liệt, không khỏi cười nói, “Liệt... thật xin lỗi...”

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Không Thế Chết

Nghe giọng cô, thấy mặt cô, Hàn Đông Liệt cuối cùng cũng yên tâm. Nhưng câu nói của cô làm cho anh vừa đau lòng vừa yêu thương. Thật xin lỗi, là muốn nói cô không thể thực hiện lời hứa của mình sao? Còn có ý khác nữa, nguyện vọng của cô là muốn kết hôn với anh, cũng không phải nói dối.

Anh vừa muốn mở miệng nói, Hoàng Viêm bên cạnh lại nói trước, “Hiện tại người đã thấy cô ấy bình yên vô sự, có thể giao vật kia ra chưa?”

Vật? Âu Tiểu Thiên vừa nghe được, lập tức nói, “Không muốn... đưa cho hắn!”

Mặc dù cô không biết vật kia là gì, nhưng bất kể là gì đi nữa thì cũng không thể đưa cho người đàn ông này, kẻ thù của cô, vì hắn mà nhà họ Âu tan cửa nát nhà, người đàn ông này, cô tuyệt đối không tha cho hắn.

“Tiện nhân, chết đến nơi còn muốn phá hỏng chuyện của tao!” Hoàng Viêm hung tợn nói, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Hàn Đông Liệt nghe được giọng nói Âu Tiểu Thiên, nhất thời có chút do dự, vật đang được anh nắm chặt trong lòng bàn tay, rốt cục là cái gì? Tại sao hắn ta muốn có được nó?

“Trước hết thả cô ấy xuống đã.” Anh ra điều kiện.

“Giám đốc Hàn, đừng có được đằng chân lên đằng đầu, anh nói muốn thấy cô ấy bình yên vô sự, hiện tại đã đáp ứng, giờ lại muốn đưa cô ấy xuống, nếu như tôi làm theo, không phải anh còn đòi thả cô ấy ra trước chứ? Nếu tôi hết thấy đều theo anh, vậy còn bắt cô ấy làm gì?” Hãn thô lỗ nói, còn mang theo giọng điệu uy hiếp.

Hàn Đông Liệt không sợ hãn, ngược lại phách lối nhìn hãn nói, “Vật ông cần đang ở trong tay tôi, nếu ông không làm theo, tôi lập tức có thể hủy diệt nó.”

“Nhưng anh đừng quên, người phụ nữ của anh cũng đang trong tay tôi, anh không đáp ứng, tôi cũng có thể loại bỏ.”

Nghe được những lời này, lòng Hàn Đông Liệt không khỏi run lên. Trên thương trường, anh chưa bao giờ bị kẻ nào uy hiếp, cũng không sợ bất kỳ kẻ nào, nhưng tình huống hiện tại lại khác, nếu như là một món đồ, không có được thì anh có thể tìm chỗ khác, nhưng đây lại là người mà anh yêu nhất, trên đời chỉ có một, anh không dám đánh cược, anh sợ... sợ mất cô!

Anh chậm rãi vươn tay, từ từ mở lòng bàn tay ra, một viên bảo thạch màu đen nằm trong đó. Hoàng Viêm nhìn viên bảo thạch kia, vui vẻ ngửa đầu, đồng thời Three giả đang đứng cạnh Hàn Đông Liệt bước lên, đưa tay muốn cầm.

“Không.”

Âu Tiểu Thiên đột nhiên hô to, dùng hết khí lực toàn thân nói, “Không muốn đưa cho hãn, hãn ta chính là kẻ đã hại nhà họ Âu tan cửa nát nhà, dù có chết cũng không làm theo ý hãn.”

Cô nhìn bảo thạch trong tay anh. Tại sao lại là vật này? Rốt cục nó có ý nghĩa gì với hãn? Suy nghĩ một chút, bảo thạch này cô đã mang theo từ lúc năm tuổi, mặc dù trí nhớ không hoàn thiện, nhưng cô mang máng nhớ được có người từng nói, đây là vật quý của gia tộc, là một chiếc chìa khóa.

Cô trước giờ nghĩ không ra ý nghĩa thực sự của nó.

Hàn Đông Liệt nghe cô nói, trong nháy mắt liền nắm chặt tay, quay đầu nhìn bộ dáng yếu ớt của Âu Tiểu Thiển, lòng đau đớn không kiềm chế được.

Anh nhíu mày, hơi cười nói, “Trên đời này không có gì quan trọng bằng em, em nói dù có chết cũng không làm theo hẳn? Những lời này đối với anh mà nói là quá tàn nhẫn. Hôm nay anh là chồng em, cả đời bảo vệ em, em lại ở trước mặt anh nói chết...”

“Anh sẽ không để em chết, dù cho mất đi mọi thứ, anh cũng muốn em sống bên cạnh mình!” Anh vừa nói vừa mở lòng bàn tay ra một lần nữa.

Three giả từ từ đến gần, lúc hẳn gần nắm được vật, “Đùng” tiếng súng vang lên, Hàn Đông Liệt run tay, bảo thạch trượt rơi trên sàn.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Tranh Giành Tình Nhân

Tiếng súng bất ngờ kia làm cho ai nấy đều kinh ngạc, mà nhìn theo nơi tiếng súng kết thúc, sợi dây treo Âu Tiểu Thiển đứt ra, một bóng đen nhanh chóng chạy về phía cô, vũng vàng bết đờc thân thể cô.

Sự việc diễn ra chớp nhoáng, khiến mọi người đều thất thần. Âu Tiểu Thiển nhìn người đang ôm mình, cười nói, “Minh...”

Lôi Minh nhìn gương mặt trắng bệch của cô, hơi cau mày, nhưng vui vẻ đáp, “Anh tới cứu em đây, bảo bối.”

Hàn Đông Liệt thấy Âu Tiểu Thiển được cứu, lập tức chạy vọt tới, Three giả cùng Hoàng Viêm cũng khẩn trương tìm kiếm bảo thạch rơi trên đất.

“Dừng lại, không muốn chết thì lập tức quỳ xuống, tao không nói suông!” Lôi Minh tức giận cầm súng chĩa vào chúng.

Nghe vậy, hai người lập tức bất động, sau đó đứng nhìn chăm chăm Lôi Minh.

“Em có sao không?” Hàn Đông Liệt chạy tới bên Âu Tiểu Thiển, không khỏi lo lắng hỏi.

Âu Tiểu Thiển lắc đầu nói, “Em không sao, chỉ hơi mệt!”

Hàn Đông Liệt yên tâm nở một nụ cười, sau đó vươn tay ra muốn ôm cô, nhưng Lôi Minh lại dùng sức ôm chặt Âu Tiểu Thiển, nói, “Không cần, tôi

sẽ không giao cô ấy cho anh, thực ra tôi đã muốn cướp dâu từ trước, không ngờ sẽ gặp tình huống này, đúng ra phải cảm ơn tên đeo mặt nạ, nếu không có hắn, tôi cũng không cướp được người một cách thuận lợi như vậy.”

“Anh nói gì? Cướp dâu?” Hàn Đông Liệt kinh ngạc, sau đó bá đạo nói, “Cô ấy đã đồng ý lấy tôi, coi như là vợ tôi rồi, anh giành cũng vô ích.”

“Người hiện tại trong tay tôi, anh nói vậy còn có ý nghĩa gì sao?” Lôi Minh khinh thường.

“Anh...”

Âu Tiểu Thiên thấy hai người họ vào lúc này còn có thể gây gỗ, tức giận nói, “Đủ rồi, hai người vẫn âm ỉ được sao?”

Nghe vậy, họ liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Âu Tiểu Thiên tò mò nhìn Lôi Minh nói, “Sao anh biết em sẽ kết hôn?” Cô căn bản không hề thông báo với ai, sao anh ta biết?

“Three nói cho anh biết! Hôm qua anh ấy nói em gặp nguy hiểm, cho nên anh lập tức hành động.”

“Three? Anh ấy đâu? Sao không tới tìm em?” Nghe được tên anh, cô đột nhiên kích động, quên đi nguy hiểm trước mắt.

“Anh ấy thực ra luôn dõi theo em, chẳng qua không xuất hiện trước mặt em, anh ấy nói không muốn để em nhìn thấy mình, cho nên...” Anh nói một hơi, mọi việc theo đó sáng tỏ.

“Three...” Cô kêu tên anh, ánh mắt có hơi ướm át.

Giữa lúc đó, Hoàng Viêm không nhịn được nói, “Các người nói chuyện phiếm đủ chưa?”

Hắn muốn mau chóng xử lý chuyện này, sau đó tìm bằng được bảo thạch.

“Nguy hiểm cận kề, còn có tư cách lên tiếng sao?” Lôi Minh cười tà, ngón tay nhẹ động vào cò súng.

“Trước mặt tao dám khua đao múa kiếm? Nực cười!” Hoàng Viêm nói xong, nhanh chóng rút súng từ bên hông, chĩa thẳng vào Lôi Minh.

Hai người đồng thời nổ súng, pằng pằng liên tục hai tiếng làm người ta khiếp sợ.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Nhớ Lại 1

Trải qua hai tiếng súng vang lên gần như cùng lúc, sảnh chính biệt thự liền trở nên an tĩnh, không đầy một giây sau, ngực Lôi Minh bắt đầu chảy máu không ngừng, mặt nạ của Hoàng Viêm cũng rơi xuống, lộ ra toàn bộ gương mặt hãn.

Đó là một gương mặt xấu xí, sẹo chằng chịt, nơi duy nhất nhận nhụy là một nốt ruồi lớn.

Âu Tiểu Thiên thấy mặt hãn, còn có nốt ròi kia, cô đột nhiên mở to hai mắt, trong não đã hình thành thứ gì đó, khiến cho cô nhớ tới chuyện ngày trước.

“Là ông!”

Cô trợn to mắt nhìn Hoàng Viêm, chuyện của Trần Phong bắt đầu tua lại trong đầu cô.

Trong giây lát cô nhớ lại rất nhiều thứ tưởng chừng như đã bị quên lãng từ lúc năm tuổi...

Khi ấy

Tiểu thư, đừng chạy nhanh như vậy, coi chừng té! Một người mặc đồng phục hầu gái, khăn trương đuổi theo cô nương năm tuổi.

A Lăng, chị mau nhìn đóa hoa xinh đẹp này! Âu Tiêu Thiển năm tuổi đứng trong bụi hoa, hái một đóa rất đẹp nhưng không biết tên loài hoa là gì.

Tiểu thư, đừng chạy quá xa, cha em sẽ lo lắng! A Lăng cau mày.

A Lăng, chị nói xem, em tặng đóa hoa này cho mẹ, mẹ sẽ rất vui đúng không?

Dĩ nhiên, mẹ em chắc chắn sẽ vui!

Nhưng nếu cha đưa cho mẹ, mẹ sẽ vui hơn, hì hì!

Tiểu thư, em lại tính làm trò quỷ?

Hi hi! Không có! Thôi, chúng ta về!

Hai người vui vẻ đi vào biệt thự, cô bé nhỏ đem đóa hoa đặt vào tay cha mình, nhỏ giọng nói, ba mau đi cắm hoa lên tóc mẹ, mẹ sẽ rất xinh đẹp!

Quý nhỏ này! Người đàn ông nhìn con gái, không khỏi véo mũi cô bé một cái.

Hì hì! Cô bé xinh đẹp trộm cười.

Sau đó đứng từ xa nhìn cha mình đặt đóa hoa lên đầu mẹ, mẹ vui vẻ nhìn ba, tặng ông một nụ hôn, rồi hai người ôm nhau thật chặt. Cô bé cười vui vẻ.

Nhà là nơi bé thích nhất, có ba, có mẹ, có chị Lăng... Chỉ cần họ vĩnh viễn ở chung, bé sẽ mãi vui như vậy.

Nhưng ngày tháng tươi đẹp vội vã qua đi, bé căn bản không tưởng tượng được!

Mấy ngày sau, bé cùng a Lăng ra ngoài chơi đùa, về đến nhà đã thấy người giúp việc té ngổn ngang trước cửa.

Đây rốt cục là chuyện gì? Hai người hốt hoảng tiến lên, nhưng lại phát hiện mấy người kia đã chết, cổ họng mỗi người đều có một phát súng, máu không ngừng chảy ra.

Thấy máu, cô bé kinh hoàng rống to, ba mẹ!

Bé vội chạy vào biệt thự, sảnh chính cũng có mấy người giúp việc nằm ngổn ngang như ngoài cửa, thân thể bé bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn chạy vào bên trong.

Tiểu thư, em không nên vào đó! A Lăng đuổi theo, lòng hốt hoảng, cô đại khái đoán được chuyện đang diễn ra.

Cô lập tức quay đầu, không đuổi theo bé nữa.

BÁ ĐẠO CHỜ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Nhớ Lại 2

Ba, mẹ, hai người ở đâu? Ba, mẹ... Cô bé gào khóc kêu ba mẹ mình, chỉ muốn mau chóng nhìn thấy người thân, nhưng chạy tới đâu cũng chỉ thấy xác người.

Cô bé sợ hãi, cảm thấy mọi chuyện thật kinh khủng, nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm, lúc này bé không hi vọng vào những ngày tháng hạnh phúc về sau, chỉ muốn nhìn thấy ba mẹ, được khóc thút thít trong lòng họ.

Ba, mẹ... Bé mở cửa phòng làm việc ra, cuối cùng cũng nhìn thấy ba mẹ mình, còn có một người đàn ông khác.

Mặt hấn cực kỳ hung ác, ánh nhìn chăm chăm như thú dữ, dưới chân hấn là mẹ, trên ngực còn lưu lại vết đạn, đang không ngừng chảy máu, trước mặt hấn, ba của bé quỳ rạp dưới đất, gương mặt anh tuấn bị đánh bầm dập không thấy rõ dung mạo, người này có vẻ thích đổ máu.

Ba!

Bé kinh hoàng rống lên, hai người cùng lúc nhìn về phía nàng.

Con gái mau chạy đi! Văn Chinh lớn tiếng nói, Hoàng Viêm cười hung ác chĩa súng vào đầu ông.

Lúc này cô bé thấy rõ mặt hấn, khóe miệng có nốt ruồi đen, còn cười như vậy khiến cô bé run sợ không ngừng lui về sau.

Mau chạy đi con, chạy mau! Văn Chinh dùng hết sức gào thét, hai mắt nhìn bé tuyệt vọng.

Không muốn, không muốn, con muốn ở cùng ba mẹ! Cô bé lắc đầu, vừa khóc vừa nói.

Hoàng Viêm đột nhiên lấy một khẩu súng khác ra, chĩa vào cô bé, nói mau, chìa khóa đang ở đâu? Không nói tao bắn bể đầu con mày.

Không, không được làm tổn thương con bé, không được! Văn Chinh đứng lên, dùng sức bắt lấy cánh tay Hoàng Viêm, sau đó xoay người che chở cô bé, cuối cùng rống to, chạy mau!

Pằng! Tiếng súng vang lên, cô bé thấy máu chảy từ phía sau lưng ba mình.

Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Mẹ chết, ba chảy máu... Ba thường cõng nòng trên lưng kia, sao lại biến thành như vậy? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Ba từ từ ngã xuống, bé một lần nữa nhìn thấy gương mặt người đàn ông kia, gương mặt hung ác đó.

Hắn lau máu dính trên súng, sau đó bước từng bước tới gần bé, trên mặt nở nụ cười tà ác.

Hắn từ từ chĩa họng súng về phía cô bé, sau đó nói, bé con, cháu nói cho chú biết chìa khóa kia ở đâu?

Chìa khóa? Chìa khóa gì? Tôi không biết!

Cháu chưa từng thấy nó sao? Là một hòn đá nhỏ màu đen, vật gia truyền của gia đình cháu.

Không biết... Không có, chưa từng thấy!

Cháu thật sự chưa từng thấy nó sao?

Chưa!

Vậy thật đáng tiếc, cháu đi theo ba mẹ, đoàn viên tại địa phủ đi! Hấn vừa nói vừa nổ súng.

Pằng! Lại một tiếng súng vang lên, một lần nữa máu xuất hiện trước mặt bé.

Bé trợn to mắt nhìn người đang ở trước mình, môi run rẩy nói, A Lăng...

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Nhớ Lại 3

A Lăng xuất hiện đúng lúc, một lần nữa bé may mắn thoát chết.

A Lăng đưa tay che vết đạn trước ngực mình, tay kia nắm lấy tay cô bé, bắt đầu điên cuồng chạy trốn, Hoàng Viêm đằng sau chỉ cười, hình như đang hưởng thụ trò chơi đuổi bắt lấy mạng người.

A Lăng cùng bé chạy đến phòng, mặc kệ vết thương trên người, cô dùng sức đẩy giường ra, dưới gầm giường lộ ra một lối đi.

A Lăng, chị đang chảy máu kìa... Cô bé hoảng sợ nhìn chỗ máu không ngừng chảy ra, lo lắng hỏi.

Tiểu thư, chị không sao, vết thương nhỏ thôi mà, chị sẽ không chết, cô vừa nói vừa ngẩng đầu lên, kéo tay bé nói, tiểu thư, theo chị!

Nhưng ba mẹ...

Tiểu thư, ông bà chủ chỉ tạm thời té xỉu, chút nữa chị sẽ đưa họ đi khám, sau đó chúng ta đi hái hoa được không? Cho nên em phải nghe lời, đi theo chị!

Cô bé nhìn màu đen bên dưới gầm, hoảng sợ nói, đây là đâu?

Bé cho tới giờ cũng không biết, dưới giường mình lại có một tầng gầm, mà có gì trong đó?

A Lăng cố gắng mỉm cười, môi trắng bệch mở ra, chẳng qua là chỗ ẩn nấp, chúng ta trước đây chơi trốn tìm, em không tìm được chị là vì chị trốn ở chỗ này... Tiểu thư, nhanh lên, chúng ta không thể bị tìm thấy, mau theo chị!

Nhưng ba mẹ thực sự... không sao chứ?

Dĩ nhiên, A Lăng đã gạt em bao giờ chưa?

Bé dùng sức lắc đầu, từ lúc mới sinh ra, A Lăng chính là giúp việc riêng của bé, luôn ở cạnh quan tâm lo lắng bé, cho tới giờ cũng không gạt bé.

Cô bé hơi nâng khuôn mặt tươi cười lên, sau đó dạ một tiếng, cùng đi với A Lăng vào hầm tối.

Hầm này rất kỳ quái, rõ ràng bên ngoài toàn màu đen, nhưng sau khi tiến vào mới phát hiện bên trong không hề thiếu ánh sáng, không giống phòng của bé, trong này tất cả đều được làm bằng kim loại, hơn nữa còn được tự động hóa.

Có cửa, có mật mã... Thật kỳ quái.

A Lăng đưa bé đến một phòng bên trong, sau đó nhập mật mã, lấy một hộp nhỏ ra, đặt vào trong lỗ tai bé.

Đây là cái gì? Thật khó chịu! Bé sờ lỗ tai, muốn lấy vật kia ra.

A Lăng ngăn bé lại, sau đó nghiêm túc nói, tiểu thư, đây là vật quý nhất của gia đình, là một cái chìa khóa! Em hãy nhớ không được tùy tiện đưa nó cho người khác, ai cũng không được, biết chưa?

Chìa khóa? Vừa nãy ông ta hỏi chìa khóa chính là cái này sao?

Dạ! Cô bé gật đầu, kiên định nói.

A Lăng nhìn bé cười một tiếng, sau đó nhấn tường bí mật một lần nữa, một cánh cửa mở ra, A Lăng ôm mặt bé, vừa khóc vừa nói, tiểu thư, từ giờ trở đi, em phải dùng sức chạy, không được quay đầu, không được dừng lại, chỉ chạy về phía trước, bất kể phía sau xảy ra chuyện gì, em chỉ cần chạy về phía trước, được không?

Tại sao? Em không muốn chạy!

Không được hỏi, em chỉ cần chạy là được rồi, tiểu thư ngoan, nhất định phải chạy đi, biết không?

Còn chị?

Mặt A Lăng trắng bệch lộ ra nụ cười, cô nói, A Lăng sẽ đuổi theo tiểu thư, nên tiểu thư đừng để A Lăng bắt được, nếu A Lăng đuổi kịp, A Lăng không gọi bác sĩ cho ba mẹ em.

Vừa nghe đến ba mẹ, cô bé vội vàng gật đầu nói, em biết em biết, em sẽ chạy, dùng hết sức chạy, không để A Lăng đuổi kịp.

Được, tiểu thư, em phải nhớ, nhất định sống hạnh phúc!

Cô vừa dứt lời, liền đẩy bé vào cửa, nhìn lưng bé, mỉm cười đóng cửa lại, sau đó xoay người, nhìn người khác tiến vào.

Đây là một căn phòng bí mật dưới lòng đất, có vào cũng có ra, nhưng lại cũng có vào không có ra, bởi vì nơi này bố trí sẵn một hệ thống tự động phát nổ, một khi nó hoạt động, không ai có thể thoát ra, mà cô phải ở đây cùng chết với người đàn ông kia.

Cô nghe tiếng bước chân mỗi lúc một rõ hơn, sau đó cười to, nhẹ giọng nói, tiểu thư... Thật xin lỗi... A Lăng lừa em!

Bùm! Một tiếng nổ thật lớn vang lên sau lưng cô bé, bé đột nhiên dừng lại, muốn quay đầu, nhưng nhớ đến lời dặn của A Lăng, bé không dám xoay người.

Đột nhiên bé nhớ mình có mang theo một cái gương nhỏ, liền vui vẻ lấy gương ra, sau đó nhìn vào trong gương, nhìn khung cảnh đằng sau.

Một biển lửa, làm cho bé kinh sợ...

Quay đầu lại, mái nhà ấm áp của bé đã không còn, chỉ thấy biển lửa mênh mông...

Màu đỏ, màu đỏ, toàn bộ đều màu đỏ, hơn hai mươi người hầu trong nhà đều mang màu đỏ trên người... sàn nhà hay vách tường cũng toàn màu đỏ... trên người ba mẹ cũng toàn màu đỏ... người A Lăng cũng là màu đỏ... giờ trước mắt bé cũng là màu đỏ... màu của máu.

Bé đưa hai tay ra, thấy tay mình cũng màu đỏ, dính rất nhiều máu.

Không muốn! Không muốn!

Bé hướng về phía biển lửa rộng to, cổ họng đau rát, nóng hừng hực, nhưng bé không ngừng gọi.

Lúc này bé biết, biết tất cả... Ba chết, mẹ chết, A Lăng cũng đã chết... Giờ chỉ còn mình bé, một mình bé...

Một mình... Thật khủng khiếp...

A a a

A a a

A a a

Từng tiếng gào thê thảm vọng đến tận trời cao, cô bé nhỏ không chịu nổi đả kích, ngất xỉu trên mặt đất...

Một người đàn ông bí ẩn đi tới bên cạnh, nhìn cô bé, sau đó bế cô bé từ dưới đất lên, đưa bé đi khỏi nơi bi thảm.

Khi bé tỉnh lại... là ở Đài Loan, nhìn người đi lại trên đường phố, hoảng hốt nói, đây là chỗ nào? Tôi... là ai?

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Sụp Đổ

Âu Tiểu Thiên nhớ lại tất cả, cô hoảng sợ nhìn vết phỏng trên mặt Hoàng Viêm, run rẩy không ngừng nói, “Là hăn, là hăn, chính hăn giết ba mẹ, giết A Lăng, giết mọi người, là hăn, là hăn... Là hăn...”

Mọi người ngỡ ngàng, tại sao cô đột nhiên lại nói vậy? Rốt cục cô đang gặp chuyện gì?

Nhưng Hoàng Viêm lại cười to, sau đó tà ác nói, “Cô rốt cục cũng nhận ra, tôi còn cho rằng cô vĩnh viễn không nhớ được, ngày đó tôi bị gài bẫy, khi không lại bị một con giúp việc lừa bỡn, để cho cô chạy, còn biến tôi thành bộ dáng này, cũng may mạng tôi lớn, không chết, nhưng con giúp việc kia lại chết rất thê thảm, còn những người trong nhà nữa, tất cả đều bị đốt thành tro bụi, không thể phân biệt ai vào với ai, thật đáng thương... Đáng thương...”

Nghe hăn nói, Âu Tiểu Thiên trong đầu không tự chủ tưởng tượng ra đủ mọi chuyện, bộ dáng mọi người bị đốt, thật khủng khiếp, rất khủng khiếp...

Nhìn cô sợ không ngừng run rẩy, Hoàng Viêm nói tiếp, “Cô không phải vẫn luôn tò mò tại sao tôi lại hãm hại nhà họ Âu, được, hiện tại tôi có thể cho cô biết, chính vì cô ở nhà bọn họ, mà vật tôi muốn đang ở trên người cô, cho nên tôi cố ý đưa tin giả cho Hàn Nguyên, để ông ta thâm tóm gia sản họ Âu, để cho họ tan cửa nát nhà, nhưng tôi lại không ngờ cô gia nhập Thiên Chi quốc, cũng thật là, cô được Thiên Chi quốc bảo hộ mười mấy năm, bọn tôi chờ, chờ mãi... Rốt cục đến ngày này, đúng là quãng thời gian

dài, cũng hai mươi mấy năm rồi... Lần này tôi nhất định không thất bại, nhất định lấy được chìa khóa!”

“Ông nói gì?” Âu Tiểu Thiển không thể tin được, nhìn hăn nói, “Ông chính vì hòn đá kia nên giết hết người nhà tôi?”

Hăn rốt cục là thứ gì? Ma hay quỷ? Dù sao hăn tuyệt đối không phải con người, không có chút nhân tính.

“Không sai, tôi chính là muốn cái chìa khóa, vì nó mà chuyện gì cũng có thể làm. Hơn nữa chuyện này là do cô sai, nếu như cô đưa chìa khóa cho tôi, những người kia cũng không phải chịu khổ, họ chết toàn bộ là do cô, phải nói người giết bọn họ... Chính là cô!”

“Không!” Âu Tiểu Thiển lớn tiếng kêu, tinh thần hoàn toàn tuyệt vọng.

Là cô hại bọn họ sao? Đều là lỗi của cô, đây hết thảy là lỗi của cô. Không phải lỗi của Hàn Nguyên, cũng không phải lỗi của người đàn ông này, nhưng là của cô... Người giết chết bọn họ...

Chính là cô!

“Không, không phải tôi, không phải tôi, tôi không giết họ, không phải tôi, không phải tôi...” Cô ra sức ôm lấy đầu đau như muốn nổ tung.

Không thể chịu đựng được, không thể tiếp thu chuyện này... Thì ra hết thảy là do cô sao?

“Là tôi, là tôi... Tất cả đều là lỗi của tôi... Là tôi...” Cô ngơ ngác mất hồn nói như trẻ con.

Hàn Đông Liệt bên cạnh thấy dáng vẻ điên loạn của cô, hoảng hốt nắm lấy bả vai cô nói, “Tiểu Thiển, em mau tỉnh, đây không phải lỗi của em, em đừng nghe hăn nói, đây hết thảy không phải lỗi của em...”

“Không, là lỗi của tôi, tôi hại ba mẹ, tôi hại A Lăng, tôi hại chị hai, hết thảy đều do tôi, tại tôi... Tôi là hung thủ, tôi chính là hung thủ!” Cô lớn tiếng hăm hừ, thần kinh vốn không thể trải qua đả kích như vậy, cuối cùng té xỉu trong lòng Hàn Đông Liệt.

BÁ ĐẠO CHỚ CHỌC TỔNG GIÁM ĐỐC NÓNG TÍNH

Tịch Nguyệt Sương Sương
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Kết Truyện

“Tiểu Thiển, Tiểu Thiển, em tỉnh lại, tỉnh lại...” Hàn Đông Liệt dùng sức lắc mạnh thân thể cô, nhưng vẫn không khiến cô tỉnh.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, anh không rõ lắm, nhưng anh biết đầu cô nhất định đã trải qua nhiều đả kích.

Anh giờ phải làm gì, phải làm gì mới có thể trợ giúp cô?

“Tiểu Thiển...” Anh gọi, ôm cô vào trong ngực.

Hoàng Viêm đứng ở bên kia hỏi Three giả, “Tìm được chưa?”

“Chưa, vẫn chưa thấy!”

Hoàng Viêm cau chặt mày, “Chết tiệt, rơi ở đâu?”

Hắn có chút khẩn trương, cũng có hưng phấn, theo đuổi hai mấy năm, rốt cục phải cầm được trong tay, loại tâm tình này không gì có thể so sánh được. Nhưng trước tiên phải giải quyết tình huống hiện tại.

Thương tích của hắn không nhẹ, một người hôn mê, hiện tại chỉ còn Hàn Đông Liệt là không bị ảnh hưởng.

Hắn chĩa súng vào thẳng ngực Hàn Đông Liệt, sau đó...

Pằng – một tiếng súng nữa vang lên, Hoàng Viêm kinh ngạc mở to mắt.

Không ngờ Lôi Minh bị thương lúc này lại nã hãn một phát súng, sơ suất quá, cứ tưởng anh ta đã chết, đúng là sát thủ ma quỷ của Thiên Chi quốc.

Lôi Minh thấy Hoàng Viêm trúng đạn, nhìn Hàn Đông Liệt cười nói, “Mau đi, đưa cô ấy đi.”

“Chúng ta cùng đi!” Anh kiên định nói.

“Ha ha ha...” Lôi Minh cười lớn, “Anh là thằng ngốc sao? Nếu như lúc này tình địch của anh là tôi đây chết, sau này sẽ không thể kiếm chuyện với anh, anh phải vui vẻ mà nhanh chạy đi chứ, tên ngốc!”

“Dù sao cũng phải cứu người, chuyện này tôi không làm được!” Hàn Đông Liệt kiên định nhìn anh, sau đó đỡ anh dậy, “Chúng ta cùng đi!”

“Lũ khốn, chúng mày đừng hòng chạy thoát!” Hoàng Viêm nói xong cầm súng nhắm thẳng Hàn Đông Liệt.

Pằng – tiếng súng vang lên, Lôi Minh chắn trước mặt Hàn Đông Liệt, thay anh nhận phát súng.

“Anh...” Hàn Đông Liệt kinh ngạc nhìn.

“Đừng hiểu nhầm... Tôi không cứu anh... Tôi chỉ...” Anh vừa nói vừa nhìn về phía Âu Tiểu Thiên đang hôn mê.

Vì người phụ nữ này, anh đã quên đi bản thân mình. Anh vĩnh viễn ghi nhớ lần đầu tiên gặp mặt cô, cô nhìn anh mỉm cười, lau máu trên mặt anh.

Từ lúc đó anh đã yêu cô, yêu nụ cười của cô, cho nên anh thề xả thân mình vì cô.

Chết cũng tốt, bởi vì cô căn bản không yêu anh, so với sống mà không có được tình yêu của cô, vậy chết còn hạnh phúc hơn.

Chẳng qua từ giờ anh sẽ không được nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của cô nữa...

“Đi mau!” Anh đột nhiên rống to, sau đó dùng toàn bộ khí lực chặn Hoàng Viêm lại.

Hàn Đông Liệt nhìn anh, rồi nhìn Tiểu Thiển trong ngực mình, anh không thể mang anh ấy cùng đi, nhưng đi tới trước mặt Three giả, bỗng nhiên bị chặn lại.

“Bắt chúng lại, tuyệt đối không để chúng chạy thoát!” Hoàng Viêm lớn tiếng ra lệnh. Nhưng Three giả lại hướng về phía Hàn Đông Liệt cười một tiếng, nói, “Anh đi đi!”

Hàn Đông Liệt kinh ngạc, không ngờ tên này lại thả họ? Tại sao?

“Còn không mau đi?!”

Anh không kịp suy nghĩ nữa, ôm Âu Tiểu Thiển chạy nhanh ra khỏi biệt thự. Three giả đứng một bên, nhìn hai người bị thương đang không ngừng dậm dưa.

Đột nhiên, Lôi Minh dùng lực toàn thân ôm lấy hắn, sau đó cười lớn, “Ha ha, hôm nay mày đừng hòng chạy, lúc trước bị nổ một lần không chết, vậy thử lần nữa, tao xem mày sống được hay không?”

Hoàng Viêm kinh ngạc trợn to mắt, vết sẹo trên mặt dần ra càng thêm dữ tợn, “Mày nói gì?”

“Không hiểu tiếng Hoa sao? Tao đã đặt bom hẹn giờ bốn phía, chút nữa thôi nơi này sẽ không khác gì biển lửa, mày nhất định phải chết! Từ trước tới nay tao đã muốn giết ai, kẻ đó phải mất mạng!”

Nghe xong Hoàng Viêm bắt đầu hốt hoảng, hấn ra sức giãy dụa, nhưng bị kẹp gắt gao, hấn bắt đầu bắn loạn xạ, cho đến khi hết đạn, anh ta vẫn không chịu buông ra, chết cũng không buông.

“Mau, mau tới giúp tôi, mau...” Hấn hốt hoảng thỉnh cầu Three giả.

Nhưng Three giả chỉ mỉm cười nhìn hấn, không hề tỏ ra muốn giúp. Anh ta khom lưng nhặt bảo thạch đen lên, sau đó xoay người vẫy tay nói, “Bye bye, ông chủ!”

“Cái gì? Mày dám phản bội tao? Kẻ phản bội, tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao nhất định giết chết mày!” Hấn lớn tiếng hầm hừ, nhưng thanh âm nghe rất tuyệt vọng.

Bùm! Tiếng nổ thật lớn, cả biệt thự trong nháy mắt chìm trong biển lửa, giống như chuyện xảy ra cách đây hai mấy năm, chỉ khác là, bầu trời lúc đó màu đen, còn lúc này lại trong xanh...

Đằng xa, một người đàn ông bí ẩn đứng trên cỏ, nhìn biệt thự bị thiêu đốt, nhẹ thở ra.

“Zero, sao rồi?”

Three giả nhìn bóng lưng ông ấy, nói, “Đã xong, đây là chìa khóa mà ngài cần.”

Anh vừa đưa tay ra, boss xoay lại cầm lấy viên đá kia, nhẹ nói, “Hại anh năm vùng nhiều năm như vậy, vất vả rồi!”

“Đây là nhiệm vụ, là trách nhiệm của tôi!” Zero nhẹ cúi đầu, cung kính nói, lập tức nghi vấn, “Nhưng tôi không hiểu, boss tại sao hiện tại mới lấy đi chìa khóa này? Rõ ràng hai mấy năm về trước, ngài cứu Tiểu Thiên, lúc đó có thể lấy ngay, tại sao lại giao cô ấy cho nhà họ Âu, mà không trực tiếp đưa về Thiên Chi quốc?”

“Đối với một cô bé mất trí nhớ, bị đả kích nghiêm trọng, tôi làm được gì? Chỉ có thể rèn luyện cô ấy mà thôi, cô ấy muốn tình thân, tôi không thể cho được!”

“Nhưng ngài cũng có thể lấy chìa khóa về?”

“Tôi không muốn lấy đồ của cô ấy...” Ông thâm trầm nói.

Zero bất ngờ, thì ra boss cũng có tình cảm, hay chỉ đối với Âu Tiểu Thiên mới như vậy?

“Rốt cục chìa khóa này để làm gì? Tại sao Hoàng Viêm lại muốn nó?” Anh hỏi.

“Không biết, đây rốt cục là gì? Lời đồn về nó rất nhiều, có người nói là kho báu, có người nói là thuốc trường sinh, nhưng thật sự là gì? Anh muốn nhìn chút không?”

“Không, không cần, tôi cảm thấy những thứ đó rất xa vời!”

“Ha ha, chính vì anh như vậy, cho nên mới là người mà tôi tin tưởng nhất!”

Boss liếc mắt lần cuối về phía biệt thự, sau đó nói, “Tôi cảm thấy đây là kết thúc tuyệt nhất... Đi thôi, chúng ta nên trở về!”

“Vâng!”

Bệnh viện

Âu Tiểu Thiên lẳng lặng nằm trên giường bệnh, bác sĩ làm đủ loại xét nghiệm, nhưng kết quả lại...

“Rốt cục có chuyện gì? Cô ấy khi nào mới tỉnh lại?” Hàn Đông Liệt vội vàng hỏi.

Gương mặt bác sĩ không vui, than thở, “Thật xin lỗi, chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ, nhưng không phát hiện trên người cô ấy có vấn đề gì, chỉ có thể nói, chính bản thân cô ấy không muốn tỉnh lại. Bởi vì đã kích quá mạnh, cho nên tiềm thức cứ muốn ngủ say...”

“Ông nói sao? Nếu không có vấn đề, cũng phải nhanh làm cô ấy tỉnh, sao cứ để cô ấy hôn mê mãi?” Hàn Đông Liệt tức giận rống to.

“Xin lỗi anh Hàn, chúng tôi đã tận lực, tuy nhiên, tôi có tin tốt cho anh!” Vừa nghe tin tốt, mặt anh liền giãn ra.

“Tin gì?” Hàn Đông Liệt tò mò.

Bác sĩ mỉm cười, vui vẻ nhìn Hàn Đông Liệt nói, “Chúc mừng anh sắp được làm cha!”

Làm cha? Hàn Đông Liệt kinh ngạc nhìn ông ta, hỏi, “Ý của ông là?”

“Vợ anh có bầu một tháng, đủ chín tháng, anh có thể làm cha!” Bác sĩ mỉm cười giải thích.

“Làm cha... Tôi sắp được làm cha!”

Đây chính là chuyện vui, nhưng tại sao chỉ có mình anh được nghe chuyện này? Tiểu Thiển, em mau tỉnh lại, hôn lễ của chúng ta còn chưa tổ chức, em quên rồi sao? Em đã hứa nhất định hôm nay sẽ lấy anh cơ mà!

Đã hứa rồi thì không thể đổi ý... Em là kẻ lừa đảo!

Phòng bệnh

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Three từ từ đi vào, đã lâu không xuất hiện, lúc này bởi vì bệnh nặng nên sắc mặt anh cực kỳ khó coi.

Đi tới mép giường Âu Tiểu Thiển, anh đặt hoa bách hợp trắng lên đầu giường, sau đó dịu dàng nhìn mặt cô.

“Mèo lười, em còn muốn ngủ tới bao giờ? Nhanh tỉnh lại!” Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng vô cùng chắc chắn.

Vừa rời ở hành lang nghe bác sĩ trao đổi cùng Hàn Đông Liệt, biết được tình trạng hiện tại của cô.

Anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt cô, nói tiếp, “Thật xin lỗi, anh đột nhiên biến mất, là bởi vì mắc bệnh nan y, lúc trước đã hứa ở cạnh em cả đời này, nhưng lại không làm được! Anh không muốn em thấy bộ dạng này của mình, càng không muốn để em thấy anh chết, không muốn em khóc, nên lựa chọn rời xa...”

“Vốn tưởng rằng không gặp lại em thì tốt hơn, không ngờ em gặp phải chuyện lớn, thật xin lỗi, không thể ở cạnh lúc em đau khổ nhất...”

“Nếu như anh nói, chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, em có thể lập tức tỉnh lại hay không?”

“...” Phòng bệnh im ắng, chỉ có tiếng thở nhỏ của cô.

Three khổ sở nhăn mày, mắng cô, “Cô gái hư, lại tàn nhẫn với anh như vậy... Thôi thì, coi như anh chết cũng vĩnh viễn ở cạnh em, bởi vì... Anh yêu em!”

Anh nói hết lời, lần đầu tiên có đũng khí hôn lên trán cô...

Lúc Hàn Đông Liệt trở về phòng, phát hiện đầu giường có một bó hoa bách hợp trắng. Anh ta tới? Nhìn bó hoa kia, anh liền nghĩ đến Three!

Anh đi tới bên giường, cắm hoa vào trong bình, sau đó ngồi cạnh giường nắm lấy tay Âu Tiểu Thiển, khẽ mỉm cười nói, “Bà xã, em biết không? Em

mang thai rồi, trong bụng em là con của chúng ta...”

“Đừng ngủ nữa, mọi chuyện qua rồi, sau này sẽ không còn thương tâm, cho nên... Mở mắt ra, được không?”

Hàn Đông Liệt nhìn mặt cô lúc ngủ, trong lòng đau đớn. Anh quay đầu nhìn đồng hồ, đã sắp đến nửa đêm, ngày hôm nay sắp tàn, lời thề của cô trở thành lời nói dối.

“Tiểu Thiển, anh xin em, mau tỉnh lại, xin em...” Hàn Đông Liệt nghẹn ngào, vùi đầu vào chăn, nước mắt bắt đầu thấm ướt chăn.

Kim giây, kim phút, kim giờ cùng nhau điểm số 12, ngày thành hôn đã qua...

Chỉ mới qua vài giờ, tim của anh đau đớn, không biết còn có thể nhẫn nại thêm được bao lâu...

“Âu Tiểu Thiển, em là kẻ lừa đảo, không phải đã hứa gả cho anh sao? Còn chưa nghe được lời tuyên thệ của em...”

Thời gian từ từ trôi, một ngày lại một ngày, thoáng cái đã chín tháng, nhưng chưa hề có giây phút thoải mái nào...

Hàn Đông Liệt mỗi ngày đều cố sống, kể từ khi Âu Tiểu Thiển hôn mê, nụ cười trên mặt anh đã biến mất, mỗi ngày đều làm việc, ăn cơm, sau đó đến bệnh viện, ngủ bên cạnh cô, sáng hôm sau, cố gắng mỉm cười nói với cô, “Bà xã, chào buổi sáng...”

Anh nhìn bụng cô ngày một lớn, mỗi ngày đều cùng đứa bé trong đó nói chuyện. Sau đó hướng về phía Âu Tiểu Thiển kể lại mình đã nói gì với nó.

Lần đầu tiên đứa bé cử động trong bụng cô, anh vui mừng nói với cô, “Bà xã, em cảm thấy không? Con của chúng ta nói em đó, nó nhất định đang rất

tức giận, bởi vì mẹ nó không nói với nó câu nào, cho nên em mau tỉnh lại, sau đó lại ngủ, nói một câu cũng được mà...”

Lần thứ hai đứa bé động đậy trong bụng cô, anh lại vui vẻ nói, “Bà xã, con của chúng ta hiểu động như vậy, em đoán là trai hay gái? Đặt tên gì? Không bằng em thay nó đặt tên đi, đặt cái tên dễ nghe một chút. Tên gì đây? Anh chờ em nói cho anh!”

Đứa bé nhiều lần cử động trong bụng cô, anh cau mày nói, “Bà xã, em đúng là người mẹ vô trách nhiệm, toàn để anh phụ trách dưỡng thai. Em phải giúp một tay mới đúng, nhanh tinh, thừa dịp nó chưa chào đời dạy cho nó vài bài học, được không?”

Không biết bao lần anh nói với cô, nhưng chỉ có tiếng thờ đáp lại...

Hai mắt nhắm chặt kia, rốt cục khi nào mới mở ra?

Anh đang đợi, luôn luôn đợi chờ, anh cũng tin, vẫn luôn tin... Tiểu Thiên, em nhất định sẽ tỉnh lại! Nhất định!

Phòng giám đốc

“Giám đốc Hàn, trà mà anh gọi!” Tuyết Nhi mặc đồng phục chính thức, dịu dàng cười đặt trà lên bàn, sau đó lẳng lặng về chỗ ngồi.

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên, Giang Minh Húc đi tới, đặt văn kiện lên bàn làm việc, nói, “King, đây là tài liệu anh cần, tôi đã sửa lại, hiện tại đã đến giờ tan sở, chúng tôi đi được chưa?”

Khi nói “chúng tôi”, anh cố ý liếc nhìn Tuyết Nhi bên cạnh.

Tuyết Nhi đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu xuống.

Hàn Đông Liệt ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nói, “Hai người về trước đi!”

Anh vừa dứt lời, Tuyết Nhi liền khôi phục vẻ nghịch ngợm cá tính, đi đến bên cạnh Giang Minh Húc, cùng anh ra khỏi phòng làm việc.

Tút tut tut

Điện thoại Hàn Đông Liệt vang lên, anh vừa xem văn kiện vừa đặt di động bên tai, “Alo...”

Giây kể tiếp, anh kinh ngạc trợn to mắt, “Anh nói gì? Phẫu thuật? Không phải mai mới sinh sao? Thế nào lại ra trước?”

Chết tiệt, sao lại như vậy? Anh nên làm gì đây? Lại là sinh mổ (c-section), anh lập tức phải làm cha, không được, phải mau đến bệnh viện!

Anh hốt hoảng để cây viết trong tay xuống, sau đó nhanh chóng chạy vọt ra khỏi phòng làm việc, đuổi kịp cả Giang Minh Húc và Tuyết Nhi, cùng họ đi vào thang máy.

“Anh Đông Liệt, xảy ra chuyện gì? Sao anh gấp như vậy?” Tuyết Nhi tò mò hỏi.

Hàn Đông Liệt khẩn trương nhìn cô trả lời, “Sinh... Sinh... Sinh...”

“Sinh gì vậy?”

Giang Minh Húc và Tuyết Nhi lần đầu nhìn thấy anh lắp bắp.

“Sinh, sắp sinh, tôi sắp làm cha!” Anh vui vẻ cười, đã lâu không nhìn thấy anh cười như vậy.

“Sao? Hôm nay? Trời ơi!” Tuyết Nhi kinh ngạc, Giang Minh Húc bên cạnh lại mỉm cười, nói, “Chúc mừng chúc mừng, nhớ mời chúng tôi một bữa!”

“Không thành vấn đề!”

Nhìn bộ dạng vui vẻ của anh, Giang Minh Húc và Tuyết Nhi an lòng mỉm cười, không chùng đưa bé này ra đời sẽ làm thay đổi cuộc sống của anh.

Bệnh viện

Hàn Đông Liệt kích động nắm tay Âu Tiểu Thiển, chạy theo băng ca, sau đó không ngừng giải thích cho Âu Tiểu Thiển vẫn đang hôn mê, “Bà xã, em sắp làm mẹ, nhất định phải cố gắng, đừng chịu thua đứa bé, ngay khi nó sinh ra, anh hi vọng em có thể mở mắt nhìn con chúng ta!”

Cô được đưa vào phòng phẫu thuật, Hàn Đông Liệt khẩn trương đi tới đi lui, không biết làm gì, tâm tình vui sướng toàn bộ biểu hiện trên mặt.

Thời gian từ từ trôi, anh đứng ngồi không yên, nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng, lòng càng thêm lo lắng.

Tại sao lâu như vậy? Sinh con đều lâu như vậy sao? Không phải là sinh mổ (c-section) sao? Mổ bụng, sau đó lấy ra là xong? Sao lâu vậy?

Lâu quá...

Bên trong phòng phẫu thuật, đứa bé được bác sĩ lấy ra thành công, sau đó y tá đánh lên mông bé một cái, trong nháy mắt đứa bé khóc oa một tiếng.

Bên ngoài phòng nghe được tiếng con nít khóc, Hàn Đông Liệt rốt cục cũng yên tâm.

Tại thời điểm đó, ngón tay Âu Tiểu Thiển giật giật, mắt cũng giật theo, y tá phát hiện, lập tức nói với bác sĩ, “Bác sĩ Lý, sản phụ có ý thức!”

Bác sĩ kinh ngạc nhìn, theo lý thuyết cô đã được tiêm thuốc mê, không thể nào có ý thức, tại sao tay còn động đậy? Mặc dù rất nhẹ, nhưng đích xác là động.

“Mau khâu vết mổ lại, sau đó giao cho bác sĩ phụ trách!”

“Vâng!”

Hàn Đông Liệt nghe được tin này, vô cùng vui vẻ, vui không diễn tả được. Nhưng sau đó lại thất vọng, Âu Tiểu Thiển không tỉnh lại, bác sĩ nói cử động kia chỉ là phản ứng của hệ thần kinh, nhưng Hàn Đông Liệt lại cảm thấy, cô cũng muốn tỉnh, bởi vì trùng hợp ngày sinh đứa bé cô lại cử động.

Cô nhất định sẽ tỉnh lại, anh tin chắc như vậy...

Đứa bé ngày một lớn lên, rất xinh đẹp, mắt to, mặt bầu bĩnh, thần kỳ nhất là, chỉ cần đặt nó gần Âu Tiểu Thiển, nó sẽ cười không ngừng, giống như đang nói chuyện với cô, rất vui vẻ...

“Con ngoan, ba sẽ quay lại ngay, con nói chuyện với mẹ một lúc nhé.” Hàn Đông Liệt cẩn thận đặt nó cạnh Âu Tiểu Thiển, sau đó xoay người đi pha sữa.

Đứa bé không ngừng giãy dụa, lật bên này lại bên kia, sau đó nhìn mặt Âu Tiểu Thiển, cười cười đưa tay sờ mặt cô, khi chạm vào, nó vui vẻ cười thành tiếng...

Bên này, lông mày Âu Tiểu Thiển run lên, sau đó đôi mắt từ từ mở ra, cô nhẹ xoay đầu, nhìn đứa trẻ bên cạnh, nó nhìn cô cười, không ngừng cười, hình như đang nói “mẹ”.

Âu Tiểu Thiển ngơ ngác nhìn, khóe miệng cũng mỉm cười...

“Con à, ba pha xong rồi, có thể uống...” Hàn Đông Liệt vừa nói vừa xoay người, kinh ngạc ngừng tay.

Anh hoan hỉ nói, “Bà xã... Em mau đặt tên cho con đi...”

Hoàn